

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ON GUARD

The Hastings Series
KELS & DENISE STONE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ON GUARD

ON GUARD

KELS & DEN ISE STONE

ÇARŞAFLAR ARASINDA YAYINCILIK

Between the Sheets Publishing tarafından yayınlanmıştır

betweentheshetsspub.com

Copyright © 2025 Between the Sheets Publishing LLC

Tüm hakları saklıdır.

Ciltsiz ISBN: 978-1-964675-13-8

E-Kitap ISBN: 978-1-964675-04-6

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerindeki kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, kuruluşlar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazarlar tarafından amaçlanmamıştır.

Nöbetçi

Düzenleme ve :

Caroline Acebo Brass House LLC'de

Caroline Knecht

Christine Yates

Kapak Tasarımı: Chloe Friedlein

Contents

1. [Reese](#)
2. [Dante](#)
3. [Dante](#)
4. [Reese](#)
5. [Reese](#)
6. [Reese](#)
7. [Reese](#)
8. [Dante](#)
9. [Dante](#)
10. [Reese](#)
11. [Reese](#)
12. [Reese](#)
13. [Reese](#)
14. [Dante](#)
15. [Reese](#)
16. [Dante](#)
17. [Dante](#)
18. [Dante](#)
19. [Reese](#)
20. [Reese](#)
21. [Reese](#)
22. [Reese](#)
23. [Dante](#)
24. [Reese](#)
25. [Dante](#)
26. [Reese](#)
27. [Reese](#)
28. [Dante](#)
29. [Dante](#)
30. [Reese](#)
31. [Dante](#)
32. [Reese](#)
33. [Reese](#)
34. [Reese](#)
35. [Dante](#)
36. [Dante](#)
37. [Reese](#)
38. [Reese](#)
39. [Dante](#)
40. [Reese](#)

41. [Reese](#)
42. [Dante](#)
43. [Dante](#)
44. [Reese](#)
45. [Dante](#)
46. [Reese](#)
47. [Reese](#)
48. [Dante](#)
49. [Reese](#)
50. [Dante](#)
51. [Dante](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür En Yüksek](#)

[Nokta Çalma Listesi](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[Kels & Denise Stone tarafından da yazılmıştır](#)

İyi olmak her zaman kurallara uymak anlamına gelmez.

Bölüm 1

Reese

15 HAZİRAN

Onlar Ortak Yıldızdan Daha Fazlası mı? *Love and Loathing* Çekimleri Tamamlandıktan Sonra Reese Sinclair ve Jaxon Elio Arasında Kıvılcımlar Uçuşuyor!

"PÜRÜZSÜZ VE KALIN, küçük bir yalama her şeyi halleder!" Saçma sapan kampanya sloganını ezbere söylüyorum. Bir trampenin sallantılı kenarında dengede dururken reklam gülümsemem bozulmamış. Bir yoğurt fıçısının sadece birkaç metre üzerindeyim; bu fıçı 'Gurt' reklamının tüm setini keskin bir kâbus gibi kokutuyor.

"İşte bu, Reese! Atlayış için hazırlanalım!" diye bağırıyor yönetmen Roland ışık ve ekipman kalesinden. Ekip etrafımda koşuşturuyor, ışıkları yeniden konumlandırırken ve işaretleri ayarlarken telsizleri aciliyetle çatırdıyor.

Aşağıda tembelce dönen kremesi maddeye bir kez daha bakıyorum. Beni kolayca içine çekebilir, sarabilir, boğabilirdi...

Belki de bu kötü bir fikirdir. Senaryoyu gözden geçirmek için hala zaman var. Eminim yönetmen bir istisna yapacaktır.

Hayır, zor biri olamam.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak, "Hazırız efendim," diyorum.

"Mükemmel! Biraz Reese Sinclair sihri görelim, sevgilim!"

Kendimi üç derin nefes almaya zorluyorum. Dört kez nefes alıyorum, yedi kez tutuyorum, sekiz kez nefes veriyorum.

Sen Reese Sinclair'sin. Her şeyin içine dalabilir ve bir gökkuşağı tarafından öpülmüş gibi görünebilirsiniz.

Işıl ışıl olun. Kusursuz olun. Yoğurt geçirmez ol. Mükemmel ol, Reese.

Mükemmel.

Dizlerimi bükerek, beş santimlik topuklu ayakkabılarımla trampleden atlıyorum. 50'ler tarzı eteğim etrafımda pastel bir paraşüt gibi dalgalanıyor. Rahatsız edici derecede ıslak bir sıçrama ile kalın sıvının içine iniyorum, sanki bir metro ızgarasının üstündeki Marilyn Monroe'ymuşum gibi eteğimin üzerindeki mutlak kontrolümü koruyorum.

"En kremsi arzuların her ısırıkta canlanıyor," diye mırıldanıyorum, güneyle cazibemden bir parça ile. Ilık yoğurt banyosunda mükemmel duruşumu koruyor, yanlış giden her ayrıntıyı zihinsel olarak katalogluyorum - sol ayağımın ilk iniş şekli, yüzeyde garip bir dalgalanma göndermesi ve yanağıma çarpan küçük yoğurt sıçraması, muhtemelen makyajımı mahvediyor.

"İşte bu kadar! Bu işin üstesinden geliyorsun!" Roland'ın coşkusu stüdyonun duvarlarında yankılanıyor.

"Roland, bir programımız olduğunu biliyorum ama" -her bir ekip üyesiyle göz teması kurarak yorgunluklarını kabul ediyorum- "bir çekim daha yaparsan çok memnun olurum. Bu tam olmadı." Kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak yoğurttan sıırılsıklam olmuş kıyafetimi işaret ediyorum. "Bugün beni son kez ıslatmak zorunda kalacağınıza söz verin."

Bunu düşünüyor. "Pekala, millet! Son çekim! Hadi sayalım!"

Sıcak stüdyo ışıklarının altında, bir gardırop asistanı sıırılsıklam olmuş eteğimi ve ayakkabılarımla yenileriyle değiştiriyor, bluzumu kuruluyor. Sahne ekibi yapışkan havuzunu düzleştiriyor. Tekrar gidiyoruz. Bu sefer her şey tıkır tıkır işliyor.

-Zamanlama, ürün yerleştirme, gereksiz cinsel slogan. "İyi kız, Reese!

Tam da ihtiyacımız olan şey!"

Övgü yanlış yere düşüyor ve beni kızdırıyor. Neredeyse yirmi yıldır bu sektördeyim ve hala aynı savaşları veriyorum - daimi iyi kız, Amerika'nın altın sevgilisi olmak.

"Bugünkü sabrınız için hepinize çok teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve beni ıslatan yoğurdu işaret ediyorum. "Bir galon probiyotik varken kimin spa gününe ihtiyacı var ki?"

Ekip kibarca gülüyor. Kaygan banyodan dikkatlice çıkarken bir yapım asistanı kolumu sabitliyor.

Menajerim Heather, gümüş rengi saçları ve özel dikim takım elbisesi içinde bir toplu iğne gibi düzgün bir şekilde yanımda belirdiğinde PA'ya "Teşekkür ederim tatlım" diyorum.

"Bunu al ve gidelim," diyor ve bana bir nane şekeri uzatarak karavanıma doğru yürümeye başlıyor. Ayak parmaklarımda arasındaki yoğurt sesini duymazdan gelerek onu takip ediyorum.

Heather bir endüstri devi. Yıllar boyunca en büyük yıldızlardan bazılarını yönetti ve *Clubhouse*'da on bir yaşında cesur, pigtailed bir çocuk olduğumdan beri beni sektörde yönlendiriyor. Bugünlerde, müşteri tabanını yalnızca en sevdiği insanlarla çalışacak şekilde daralttı.

Tercümesi: gerçek para kazananları.

Çifte çeviri: ben.

"Sence *krem*si tuhaf mı dedim? Hani bir kelimeyi çok fazla söylediğinde kulağa uydurma gelmeye başlar ya?" Heather'ın küçümseyen bakışını yakalayarak soruyorum ama devam ediyorum. "*CREAM-ee-est. Cream-EE-est,*" diye mırıldanıyorum nefesimin altında, setin içinden geçen bantlanmış kabloların üzerinden geçerek.

"Reese, kusursuzdu. *Sen kusursuzsun.* Ama daha az yoğurt banyosu yapmak istiyorsan, senaryolarda bu kadar seçici olmayı bırakmalıyız."

Benden memnun değil. Reddedilen projelerden oluşan üç aylık bir yığınım var ve muhtemelen New Orleans'taki Şehir Parkı'nda bulunan bir heykel kadar ağır.

"Roller yeterince zorlayıcı değil," diye hatırlatıyorum ona, topuklularımı tekmeleyip merdivenlerden makyaj karavanıma çıkarken. Paslanmaz çelik mini buzdolabımdan kendime bir buzlu çay, Heather'a da bir diyet kola alıyorum. "Onlar..."

Kelimeler havada asılı kalıyor. Özenle senaryolaştırılmış öpücükler ve havalı aşklar dünyasında olabildiğince başarılıyım. Ama büyük 3-0'a sadece bir yıl kala, romantik komedilerde başrol oynayacağım günlerin sayılı olmasından endişe ediyorum.

Aniston da aynı mücadeleyi verdi, romantik komedi kutusuna hapsedildi çünkü güzel kadınların karmaşık olmasına izin vermemiz Tanrı tarafından yasaklanmıştı. En azından otuzlu yaşlarında özgürlüğüne kavuştu ve izleyicileri rahat ettirmekten daha fazlasını yapabileceğini kanıtladı.

Hollywood'daki bir kadın için yaşlanmak neredeyse bir ölüm fermanıdır. Menzili olan bir aktris olduğumu gösteremezsem, su aerobiğine ve saat 16:00'akşam yemeklerine kaydolabilirim. Solmayı reddediyorum

Yirmi yaşındaki bir genç kızın büyük aşkının annesini ve ilginç yardımcılarını oynayarak arka plana çekildiler.

Sececeğim bir sonraki film dağınık ve karmaşık bir rol için şansım olacak. Aklında Bay Doğru'yu bulmaktan daha fazlası olan bir karaktere ihtiyacım var; kontrolün bende olduğunu hissedebileceğim, gücümü ortaya koyabileceğim ve korkusuz olabileceğim bir film.

Daha
fazlasını
istiyorum.
Daha
fazlasına
ihtiyacım
var.

"Onlar senin ekmek teknen Reese," diyor Heather, karavanın ortasındaki küçük masaya yerleşip diyet kolasının kapağını açarken. "Bu senaryolar senin en iyi yaptığın şey. Quantum Medya Grubu yeni bir filmle anlaşman için sana yalvarıyor. Sadece imza ücreti bile ikimiz için yeni bir yazlık evin masrafını karşılayabilir."

"Heather," diye yalvarıyorum, çay şişemin üzerindeki etiketle oynuyorum. "Bir yazlık ev yeter de artar bile!"

"Belki senin için, sevgilim." Yüz ifadesi granit gibi katı. "Ayrıca, bu hafta sonu ikinci *Vogue* kapağına odaklanmalıyız. Röportaj için hazırlandın mı?"

Boş mülakat soruları şimdiden zihnimde yankılanıyor:

Kim daha iyi öpüşüyordu, Chalamet mi Powell mı? Dürüst olun! Chalamet, gerçi bir hanımefendi bunu asla kabul etmez.

Bu kadar zayıf kalmanın sırrı nedir? Kendimi en sevdiğim karbonhidratlara direnmeye zorlamak.

Reese Sinclair yeni biriyle çıkıyor mu? Üzgünüm, ben sadece rol arkadaşlarımla sahte randevulara çıkarım.

"Planım *Aşk ve Nefret*'i satmaktı." En yeni filmim, çelik gibi bakışları ve mükemmel dikim takım elbiseleri yüzünden basit asansör düğmelerini kullanmayı unutan müşterisinin yanında sürekli telaşa kapılan beceriksiz ama muhteşem bir emlakçı hakkında. "Ve Geraldine bana insanları eğlendirecek başka güzel cevherler de hazırlayabilir." Reklamcım soru geçiştirme konusunda bir dahi.

"Ger senin için sırada ne var sorusuna yalan söylemene yardımcı olamaz, tatlım. Ama belki Jaxon'la ilişkiniz hakkında konuşmaya devam edebilirsiniz."

"Sahte ilişki," diye hatırlatıyorum ona. Benim tarzımdaki filmleri satmak genellikle son rol arkadaşımınla çıktığım yalanını satmak anlamına gelir. Sanki tek başıma ayakta durmak halk için çok fazlaymış gibi.

"Taraftarların bunu bilmesine gerek yok."

"Yoluna başka senaryo çıkmadığına emin misin? Bağımsız bir film? Asi bir drama? Doğru proje için bedavaya çalışırım!" Onun karşısına geçip masanın üzerine yığılıyorum.

Heather beni inceliyor, sanki bir şey paylaşmaya isteksizmiş gibi dudaklarını büzüyor. "Lawrence *Robyn Hood*'dan ayrıldı. Ama Reese-"

Omurgam dikleşiyor. "Durum?"

"Hâlâ devam ediyor," diyor, mükemmel manikürlü kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Oyuncu ajansları önceki seçmelerinizi sordu ama-"

"Rezerve et."

Bu baharın başlarında, Robyn'in kurnaz bir hırsızdan kasabasını açgözlü bir kraldan kurtarmaya kararlı vahşi bir savaşçıya dönüştüğü cinsiyet değiştirmiş bir Robin Hood rolü için seçmelere katıldım. Şiddet ve küfür içeren bir film. Romantizm yok. Son zamanların en gözde oyuncusuyla yapmacık bir kimya yok; sadece kanunsuzluk ve yolsuzlukla ilgili ham bir hikaye anlatımı var.

Seçmeler sırasında hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Yine de başlangıçta daha önce aksiyon filmi deneyimi olan bir aktris seçtiler. Kendim için özenle inşa ettiğim şeker hapishanesinde yıllarını geçirmemiş birini.

Bu benim imajım üzerinde kontrol sahibi olma şansım.

"Reese, bunu zaten konuşmuştuk. Felix Langford yönetiyor. Ve onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Heather alüminyum kutusunun tırnağıyla oynuyor.

Elbette, kadınlara aval aval bakılacak set parçaları gibi davranmakla ünlüdür, ancak yine de zamanımızın en saygın aksiyon yönetmenlerinden biri olmaya devam etmektedir.

"Anlıyorum ama insanlar değişiyor. İlk kadın başrollü filmini yapmayı kabul etti, yani belki de büyüyor."

"Büyüyor mu? Daha çok stüdyo trendleri kovalıyor, *kadınların güçlendirilmesi* gibi terimler ortaya atıyor. İkimiz de biliyoruz ki Langford'un güçlendirme anlayışı yarı çıplak kadınları tekme atarken göstermek. Yeteneğiniz daha iyisini hak ediyor."

"Hayır, yeteneğim esnetilmeyi ve zorlanmayı hak ediyor. Bir Langford filmi yapmak bana çok daha fazla kapı açacak."

"Bunun gibi başka roller de olacak."

Heather altmışlı yaşlarındayken, kendi alanımın dışına çıkmaktan korktuğumu açıklamak istemiyorum. Hayatımın sorumluluğunu almaya başlamalıyım. O benim menajerim olabilir ama burada son sözü yine de ben söylerim.

"Onunla başa çıkabilirim," diye söz veriyorum. "Belki birbirimizden şeyler öğrenebiliriz."

"Kedisi olan bir çevreci hakkında büyüleyici bir romantik komedi var-"

"*Robyn Hood*'u istiyorum," diye kararlı bir şekilde belirttim, sonunda çayımı ve

bir yudum alıyorum.

Tartışılmaz.

Heather'ın alnı kırışıyor. Tartışmak istiyor. "Çekimler Ağustos ortasında başlayacak ve birkaç hafta önce üç günlük bir masa başı okuma yapılacaktır. Yapım ekibi özellikle kendi dublörlüğünü yapabilecek bir oyuncu arıyor. Bu rol için gereken fiziksel eğitim-"

"Halledilecek."

Tüm büyük aktrisler karakterleri için metamorfoz geçirirler. Benim kaderimde de büyük bir oyuncu olmak var.

"Redwood Ulusal Parkı'nda çekiliyor. Los Angeles'tan iki saatlik uçuş, aylarca gidip ."

"Bunu yapabilirim."

"Emin misin, Reese? Burada güvenilir bir itibarımız var. Bu rol kariyerinin gidişatını değiştirebilir."

Endişe etrafımı sarıyor. Bir yanımda kabullenmek ve unut gitsin demek istiyor. Ama diğer yanımda, bir kutunun içinde olmaktan bıkmış olan yanımda, kendimi zorlamak istiyor.

Yönetmenden bağımsız olarak çok daha fazlasını yapabilirim.

"Buna ihtiyacım var." Masanın öbür ucuna uzanıp başparmağımla Heather'ın elinin arkasını ovuyorum. Bunca yıldır benim için ikinci bir anne gibiydi; benim için sadece en iyisini istediğini biliyorum.

Nefes veriyor, elimizi bırakıyor ve hemen harekete geçerek telefonunu çıkarıyor. Klavyeye bakmadan bir mesaj yazıyor. "Bir basın bülteni hazırlamamız gerekecek. Geraldine ve benim yapmamız gereken bir sürü iş var!"

Sözlerini zar zor algılıyorum, zihnim çoktan önümüzdeki dönüşümle yarışıyor.

Eğitim.

Hazırlık.

Bu benim anım.

Karavanın kapısı çalındı. "Kaşık sahnesi için hazır mısınız, Bayan Sinclair!"

Yoğurtla ıslatılmış son bir aşağılanmaya daha katlanabilirim çünkü artık bunu, olabileceğim söylenen oyuncudan daha fazlası olma yolunda sadece bir basamak olarak görüyorum.

Bölüm 2

Dante

Bitmek içki turları ve yüzlerin bulanıklığı arasında saatlerimin ve dakikalarımın sayısını unuttum. Güneşin öptüğü bedenler yatımın pırıl pırıl güvertesinden fırlarken kahkahalar Akdeniz'e yayılıyor. Ağustos güneşi Fransız Rivierası'nda parıldıyor. Saf bir çöküş yazı oldu. Dünyanın sunduğu güzelliklerin ve zevklerin tadını çıkarmakla geçti. Şu anda maske ve plastronumun içinde olmam gerektiğini unutarak.

Salondaki tüneğimden misafirlerimi izliyorum. Kucağımdaki tanrıça - Alessandra? Anastasia? - etrafımdaki grupla sohbet ederken parmağını boynumdaki dövmelemin üzerinde gezdiriyor. Zar zor giydiği bikinisi hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Güneş doğduktan sonra da devam etmeyecek güzel bir oyalanma daha. En sevdiğim türden.

Bakışlarım barın üzerinde asılı duran sessiz televizyona kayıyor. Birinin aklına Tokyo Olimpiyatları'nı göstermek gibi dâhiyane bir fikir gelmiş. Amansızca ekrana çekiliyorum, ilk erkekler kılıç takımı maçı gösteriliyor. Dört yıl önce altın madalya aldığım müsabakanın aynısı.

Bunun için fazla ayıgım.

"Bir iyilik yap ve bana bir içki getir, olur mu?" Alessandra'nın kalçasına dokunuyorum ve ağartılmamış sigara kâğıtlarıma ve ithal Fransız tütününe uzanıyorum - bir yarışta olsaydım asla başvurmayacağım bir kötü alışkanlık, ama siktir et. Daha fazla kaybedecek neyim var ki?

Parmaklarımdaki yontulmuş oje kan gibi görünüyor. Sigarayı sarıyorum, parmaklarımı kağıdın üzerinde beni çit şeridinde ölümcül yapan aynı hassasiyetle hareket ediyor.

, doğru. Beni ölümcül *yaptı*.

Sigaramı eski bir Zippo ile yakıyorum, dumanın ciğerlerimde yanmasına ve yükselmesine izin vermek için derin nefes alıyorum.

Gözlerim tekrar ekrana kayıyor. İşte oradalar - ABD Eskrim takım arkadaşlarım, saha kenarında ve pistte duruyorlar.

Bensiz yarışmak.

Kamera ona dönüyor. Quentin Brisbois.

Kolçağı sıkıca kavıyorum, kılıcın hayali kabzasını elimde hissediyorum ve her şeyin mümkün olan en doğru şekilde cehenneme döndüğü Budapeşte'ye geri dönüyorum.

Eskrim Dünya Kupası. Yirmi altıncı doğum günümünden bir hafta sonra. Sonun başlangıcı.

Olimpiyatlardaki yerimi aylar önce sağlamlaştırmıştım. Bu maçın çocuk oyuncuğu olması gerekiyordu. Altını korumaya giden yolda bir durak.

Quentin Brisbois'in kasıla kasıla bana doğru geldiğini gördüğümde maç öncesi rutinimi uyguluyordum. Her müsabakada başımın belası olmuştu. Akıl oyunları ve dayanılmaz alaycılığıyla maçlardan önce her zaman aklıma girmeye çalışırdı. Bıçak ustalığı yeterince sağlam, ama asıl yeteneği birinci sınıf bir baş belası olması.

Meraklı kulaklardan uzakta, ekipman kontrolünün yanında beni köşeye sıkıştırdı. "Seni daha önce Linus'la gördüm. İkinizin oldukça yakın olduğunu duydum."

"O benim takım arkadaşım, Quentin. Kaybolur musun lan sen? Bölgeye giriyorum."

Quentin'in gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Bazı takım arkadaşlarının ne kadar *samimi* olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Şahsen ben takım arkadaşlarımdan havuzuna hiç girmedim. Ama belki sen ve Linus bu tabuyu yıkmaktan çekinmezsiniz."

Kanım dondu. Linus'la geçirdiğim o gece aklımdan geçti - yarı final zaferi sonrası, adrenalinin tavan yaptığı, soyunma odasında çalınan anlar. Bir erkekle ilk öpüşmesi, çaresiz ve arayış içinde.

Benim için başka bir eğlence gecesi idi, ama onun için? Bu onun her şeyiydi - kimliği, kariyeri, aile ilişkileri - hepsi bir bıçağın ucunda dengelenmişti.

Sonrasında yüzündeki dehşeti gördüm, bana gizlilik yemini ettirirken elleri titriyordu. Kendi sırrımı koruduğum gibi onun sırrını da dikkatle korumayı planlamıştım.

rekabet içinde. İşin içinde olduğum için değil, Linus bu kadar kırılgan bir konuda bana güvendiği için.

"Ağzını topla Quentin, yoksa senin yerine ben kapatırım," dedim.

Dünya Kupası arenası etrafımda bulanıklaştı.

"Ne kadar uzlaşmacı pozisyonlar, *küçük şampiyonum*." Quentin'in sesinden zehir damlıyordu. "Paylaşabileceğim fotoğrafları bir düşünsene. Babası öğrenirse ne olur - duyduğuma göre oldukça gelenekçi biriymiş. Tatlı Linus birkaç ay sonra Olimpiyatlardan önce evlatlıktan reddedilmeyi nasıl karşılardı?"

Fotoğraf mı? Bu imkansız olurdu. Tabii biri soyunma odamıza girmediyse. Quentin daha önce de ufak tefek şeyler yapmıştı ama bu yeni bir alçaklık olurdu.

Bir Hastings olarak büyümek, tehditlere ve kıskanç dillere karşı savunma sanatında ustalaşmak anlamına geliyordu. Galalarda, hayır etkinliklerinde, seçkinlerin fısıldaşmak için toplandığı her yerde sayısız saldırıyı savuşturdum.

Ama bu başka bir sosyal maç değildi.

Burası çitti. Benim sığınağım. Disleksik, berbat zengin bir çocuktan saygı duyulmaya değer birine dönüştüğüm yer. Takım arkadaşlarım teknik ipuçları için bana geliyor, ayak hareketlerimi inceliyor, piste hükmedişimi saygıyla izliyorlardı.

Beni şampiyonları olarak görüyorlardı ve bu yılanın inşa ettiğimiz şeyi zehirlemesine izin veremezdim.

"Eğer beni daha önce , ağzını senin için kapatacağım.

Kaybol amına koyayım."

"*Mais non*, Dante. *Sports Illustrated*'daki arkadaşşıma fotoğrafları gönderdim bile. Benden tek bir kelime ve halka açılacaklar. ABD takımı Linus gibi gelecek vaat eden bir eskrimciyi böyle bir *skandalla* kaybetmek istemez, değil mi?"

Tehdit yeterliydi.

Kalabalık beyaz bir gürültüye dönüştü. Görüşüm kritik bir maçtan önce olduğu gibi daraldı, her şey kristalleşerek mükemmel bir odak haline geldi. Koruyucu içgüdülerim bir cehennem gibi kabardı.

Quentin gözlerimde yanan ateşe iyice bakabilmek için geri çekildi ama yumruğum çoktan havalanmıştı. Acımasız bir ağır çekimde burnuna çarptı; keskin bir çıtırtı, kolumda bir şok dalgası ve tertemiz beyaz üniformasında kıpkırmızı bir çiçek.

Ona yumruk attıktan sonra Quentin'i yakasından tuttum ve çenesinden kan akarken onu kendime doğru çektim. Kendini beğenmişliğinin yerini korku almıştı.

"Seni heyecanlandıran şey bu ? Spor olsun diye birinin hayatını mahvetmek mi?

Bir daha Linus hakkında tek kelime etmeyeceğini söyle."

"Yapmayacağım! Yemin ederim! Elimde fotoğraf yok, blöf yapıyordum." Sesi çatlamıştı, paniği belliydi. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Doğruyu söylediğini biliyordum. Quentin özünde bir korkaktı. Ama zarar çoktan verilmişti.

Antrenörüm Lev Rusça bağırdı. Kalabalığın nefesi kesilmeden önce, güvenlik ortaya çıktı ve beni arenadan dışarı sürükledi.

Serpinti hızla geldi.

Birleşik Devletler Eskrim Birliği komitesinin şiddete karşı sıfır tolerans politikası vardır ve SafeSport bağlamı dikkate almaz. Quentin'in sözleri ya da tehditleri umurlarında olmazdı. Tek gördükleri bendim; yumruk kalkmış, öfke alevlenmiş, itibarım yerle bir olmuştu.

Uzaklaştırıldı.

Bir tam yıl için. Disiplin incelemesi bekleniyor.

Önümüzdeki Mayıs ayına kadar tüm ABD Eskrim etkinliklerinden men edildi. Eskrim müsabakalarına katılması, izlemesi veya yakınında bulunması yasaktır.

Üstüne üstlük, bir yıl boyunca kamu hizmeti yapmak zorundayım.

Aptaldım, umursamazdım, kibirliydim. Artık daha iyi biliyorum. Eskrimde tereddüde yer yoktur. Tepki verirsin. İçgüdüler devreye girer. Beni her zaman en iyilerden biri yapan şey buydu, önce hareket edip sonra düşünme yeteneği.

Ama bu sefer düşünmeden hareket etmek bana her şeye mal oldu.

Eğer bekleseydim. Peşini bıraksaydım. Olması gerektiği gibi davransaydım, şu anda o stadyumda takımımınla birlikte kırmızı, beyaz ve mavi giysilerimle dünyanın en iyilerine karşı mücadele ediyor olabilirdim.

Quentin'in küçümsemesinin anısı şoka dönüşüyor. Linus'u o piçin tehditlerinden koruduğumu bildiğim için, bundan tamamen pişmanlık duymaya kendimi ikna edemiyorum.

Burada olsam
bile. Hayatım
durakladı.

Her şey o kadar canlı ki nerede olduğumu unutuyorum. Artık umursamamam gerektiğini unutuyorum.

Filtrenin tadı ağızıma dolana kadar sigaramı sürüklüyorum ve bu anıları ait oldukları yere, zihnimin girintilerine geri gönderiyorum.

"İşte içkin, Dante." Daha önce burada olan güzel kadın elinde mükemmel hazırlanmış bir Manhattan'la geri döner. "Senin de diğerleriyle birlikte yukarıda olman gerekmiyor mu?" Televizyonu işaret ediyor.

Herkes bana dönüyor.

Hepsi manşeti okudu: *Dante Hastings Birleşik Devletler Eskrim Birliği ve ABD Olimpiyat Eskrim Takımından Uzaklaştırıldı*. Yine de yumruğumun ardındaki gerçek nedeni bilmek için can atıyorlar, haberlerde yer alan kabartmaları değil.

Yanıtımı formüle ederken bir sigara daha yakma fikriyle oynuyorum, onların incelemesi karşısında göğsümün sıkışmasını görmezden geliyorum.

Sonunda ona en çekici sırtışıma gösterdim. "Altın tanrıçalarla dolu bir yatım varken neden altın madalyayla yetineyim?"

Grup kahkahalara boğulsa da gerçek şu ki son iki ayımı şişelerin ve anlamsız ilişkilerin dibinde varlığımı uyuşturarak geçirdim. Parmaklarım uyluğumun üst kısmına dövme olarak yaptırdığım olimpiyat halkalarına vuruyor.

Bu onun merakını gidermeye yetiyor ve kucağımdaki yerini geri almak için bir hamle yapıyor. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyorum, iki metrelik boyum onun üzerinde yükseliyor.

Televizyondan uzaklaşmam lazım.

"Jerry," diye sesleniyorum barmene, "iyi bir adam olup şunu kapatabilir misin? Hazır açmışken müziğin sesini de aç."

Müzik Euro House'a kayıyor. Düşünceleri bastıran ve size herhangi bir şeyin var olduğunu unutturan türden bir ses. Takımınızın siz olmadan yarışmasını izlediğinizi unutturan türden.

Mükemmel.

"Neden bunu güverteye çıkarmıyoruz?" Yüzüklerle süslü parmaklarımı içkimin etrafına doluyorum ve boştaki elimi nazikçe kadının sırtının küçük kısmına yerleştiriyorum.

Güneş gözlüklerimi ayarlarken güneş iliklerime kadar işliyor. Çıplak göğsüm güneş kreminin parlaklığıyla parlıyor.

"Dante, aşkım!" Amara Bellamy'nin melodik sesi güvertede pahalı bir parfüm gibi süzülüyor. Bir şezlonga yayılmış, teni güneş ışığında parlıyor. Yanında Mei Wei ve Tiago Fernandez güneşin tadını çıkarıyor. Üçü de Princeton'dan gelen maiyetimin bir parçası, hepsi de benimki gibi ailelerin çocukları - ellerinde çok fazla para var ve eğlenceye açlar.

"Mari!" Ona doğru süzülerek evcil ismini sesleniyorum.

"Yaklaşan maceranız hakkında bilgi vermelisiniz," diye mırıldanıyor Amara. "Gizemi bozmak istemeyiz."

"Ah, lütfen," diye gülüyor Amara. Kendisi Hollywood'un en beğenilen yönetmenlerinden biri ve bu yıl çığır açan, karakter odaklı son filmiyle iki Oscar ödülü kazandı. "Sanatsal uyanışımı ya da her neyse onu sürdürmek için makineden kendi isteğimle sürgün ediliyorum. En azından ben aradan keyif alıyormuş gibi yaparken dedikodularla beni eğlendirebilirsiniz."

"Menajerim beni *Robyn Hood*'a çekti. Hem danışman olarak hem de şerif rolü için gerçekten kılıç kullanmayı bilen birine ihtiyaçları vardı." Arkama yaslanıyorum. Todd bağlantılarını kullandı ve sonunda Princeton'daki tiyatro diplomamı kullanabileceğim bir iş bulmama yardım etti. "Kılıç oynamaya meraklı yozlaşmış bir kanun adamı mı? Tipleme sayılır. Ayrıca, pistlere muzaffer dönüşüm için beni zinde tutacak." Kimse bu son kısma takılmadan önce usulca ekliyorum, "Ve doğal olarak, Temmuz'daki galada hepiniz en iyi koltuklara sahip olacaksınız."

Elimdeki Manhattan acı gerçeği gizleyemiyor, zamanı dolduruyorum. Askıda geçen bir yıl önümde sonsuz bir boşluk gibi uzanıyor.

Ama Dante Hastings yuvarlanıp gitmiyor. Yeniden keşfediyor.

Princeton'ın tiyatro sahnesi bana gösterinin acıyı güzelce maskeleydiğini öğretti. Hollywood bana bayılacak, ben onların kedi nanesiyim.

Bir Hastings beyaz perdeye çıkmak için spordan uzaklaştı.

"Sette Reese Sinclair ile birlikte olacağınız doğru mu?"

"Jennifer Lawrence ilk tercihleriydi, ama şu anda Nolan'ın gösterişli bir şeyini yapıyor." Elimi umursamazca sallıyorum. "Sinclair teselli ödülü."

"O kesinlikle ilahi!" Mei fişkırıyor. "Geçen ay Wilhelmina'nın yardım gecesindeydik - son derece sıkıcı bir geceydi - ama Reese tek kelimeyle harikaydı. Gerçek bir sevgili."

"Amerika'nın iyi kızını kötü yapmayı mı planlıyorsun?" *Stone Times*'tan Susan Martin araya giriyor, martinisine dokunmadan not defterinin yanında duruyor.

Muhabir burada çünkü ben öyle olmasını istiyorum - basına benim hoşgörülü kaçamaklarımla ilgili hikayeler anlatmak, onların benim acımasız durumumun gerçekliğine odaklanmalarına izin vermekten daha iyi. Bu şekilde, anlatıyı ben kontrol ediyorum.

"Pek sayılmaz." Onu savdım. "Reese Sinclair benim tipim bir kadın değil, benim beğenime göre fazla süslü." Elbette, gençken onun bir posterı vardı

Yatak odamın duvarına yapıştırmıştım ama o yaşta kim yapıştırmazdı ki? Şimdilerde daha ekşi ve dolgun bir tadı tercih ediyorum. "Ayrıca unutma, bu yıl değiştim." Sahte bir ciddiyetle kadehimi kaldırıyorum. "İyi olmak zorundayım."

"Ama, Dante!" Tiago'nun dün gece davet ettiği modellerden biri kaşlarını çatıyor.

Basının bilmediği şey bana zarar veremez.

Ona doğru eğildim. "Kabin kapılarının ardında ne oluyor?"

"Kimsenin bilmesine gerek yok." Kıkırdıyor ve ben de sırtarak masumiyet maskesinin yerine oturmasına izin veriyorum.

"Reese'in bir Langford aksiyon filminde oynadığına inanmakta zorlanıyorum." Susan kalemını defterine vuruyor. "Çok sıradan."

"Amerika'nın sevgilisinin muhtemelen vanilyalı romantik komedilerden daha güçlü bir şey tatmaya ihtiyacı var," diye takılıyor.

Mari Chanel güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Dante, seni mutlak şeytan. Bazılarımız onun çalışmalarına gerçekten hayran."

"Belki de ona kültürel bir değişim yaşatırım. Benim şampanya ve skandal dünyama karşılık onun tatlı çay ve güney cazibesi dünyası."

Susan, "Kaynaklar hâlâ Jaxon Elio ile yaşadığı kaçamağın yasını tuttuğunu söylüyor," diyor.

"*Love and Loathing*'in ilk gösterimlerinden birini izlemiştim ve birlikte harikaydılar," diye ekliyor Mei. "Ama eğer bu söylentiler doğruysa, ona kalp kırıklığını hiçbir şeyin kötü bir çocukla kaçamak yapmak kadar iyileştiremeyeceğini gösterebilirsin."

"Sana söyledim, tipim değil," diye yalan söyledim.

Susan not defterini bir kenara bırakıp omuzlarını gevşetiyor. "Redwood Ulusal Parkı'nda bu aydan Kasım sonuna kadar çekimlerin yapılacağını duydum."

"Burası açıklanmayan bir yer," .

"Beni biraz bilgilendiremez misin? İyi bir haber için ölüyorum."

"Her zaman çok iyi araştırıyorsun Susan," diyorum sadece, şüphelerini doğrulayarak. "Yine de tüm bunlar aramızda kalacak. Kayıt dışı tabii ki."

Önümüzdeki hafta Los Angeles'ta okunacak masanın düşüncesiyle içimdeki alışılmadık gerilimi maskeleyerek usulca gülüyorum.

Oyunculuk yarı unutulmuş bir dil gibi geliyor - Princeton tiyatrosundan beri dokunmadığım bir şey ve şimdi buradayım, Reese Sinclair gibi büyük yıldızların karşısındayım.

Sorun değil.

Oraya gideceğim, doğal cazibemin işini yapmasına izin vereceğim ve onlara neden doğru kararı verdiklerini tam olarak göstereceğim.

"İşte bu yüzden seni etrafımızda tutuyoruz, sevgilim! Sen bizim lezzetli skandal ve eğlence satıcımızsın."

Mei'nin sözleri ucuz votka gibi çarptı. Acı ve içi boş. Bazen, sanki güzel sanatlar koleksiyonu yapar gibi başarısızlıklarına kadeh kaldırıyorlarmış gibi geliyor ama kimse Olimpiyat hayallerinizin paramparça olmasını izlemenin nasıl bir his olduğunu sormadı.

Bu yüzden fazla yaklaşmıyorum. Her şeyimi görmelerine izin verme.

Güven fonu bebeklerinden ve profesyonel parti bozanlardan oluşan maiyetim. Her şey onlara monogramlanmış gümüşle verildi, isimleri ayrıcalıkla kazındı.

Ama ben? Her madalya, her zafer ham yetenek ve acımasız bir kararlılıkla kazanılmıştı. Kılıçlarla oynayan zengin bir çocuktan daha fazlası olduğumu kanıtlamalıyım.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum.

"Filmlerim için hiç bu kadar hevesli olmamıştım," diye somurtuyor Mari.

"Reese Sinclair'e rol verin, ben de açılış gecesinde Harry Winston giyeyim." Mei ona bir hava öpücüğü atıyor.

"sonra bizi tanıştırmalısın, Dante. Onunla çalışmak için adam öldürürüm."

"Bunu iyilikler hesabına ekle, sevgilim. Yatımı ödünç almanın yanı sıra yazın geri kalanı için." Göz

kırpıyorum. "Evet, evet." Mari beni kovdu.

Konuşmanın geri kalanı tekneye vuran dalgalar gibi kabarıyor. Ama ben daha fazla dinleyemiyorum. "Güzel insanlarım için bir tur daha?"

Cılalı bar yüzeyindeki yansımamı yakalamak beni durduruyor. Bana bakan adam, o Olimpiyat podyumunun tepesinde duran adam değil. Gözlerimde hiçbir Akdeniz güneşinin kovamayacağı gölgeler var. Karmakarışık saçlarımı düzeltiyorum ve kadehimi boşaltıyorum.

Bir yıl.

Gerçekten ait olduğum yere, kalabalığın kükremesinin gerçek bir anlam ifade ettiği pistlere dönmeden önce sadece bir yıl eskrimin ıslah edilmiş kötü çocuğunu oynayacağım.

Tüm hayatım şu ya da bu şekilde bir performans oldu. En azından bu sefer, rolü ben seçeceğim.

Bölüm 3

Dante

12 Ağustos

OLİMPİK KAHRAMANIN AŞAĞI YÖNLÜ SPİRALİ: Dante
Hastings

Eski Takımı Onsuz Altın Alırken Monako'da Hızlı Bir Hayat Yaşarken Görüntülendi

Affetmeyen Los Angeles sıcaklığı acımasızca yakıyor, akşamdan kalma halime kayıtsız.

Dün gece benim yaza vedam oldu; üst raf likör, şık siyah mermer üzerinde beyaz pudranın bozulmamış çizgileri ve sonsuz bacakları yerçekimine meydan okuyan modellerden oluşan çökmekte olan bir bulanıklık. Hepsi gerçekliği uyuşturmak için umutsuz bir girişimdi.

ABD Eskrim takımı Olimpiyat altınını aldı. Bensiz. Sanki o şeritlerde yıllarca kan dökmemiş, o takımı olağanüstü bir şeye dönüştürmemiştim. Eskrimi tek başıma izlemeye değer bir spor haline getirdim ama onlar sanki onlara kazandırdığım her madalya ve zaferin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranıyorlar.

Şimdi unvanımı geri almak için dört yıl daha beklemek zorundayım; bu yıl bana ikinci bir altın kazandırması gereken bir unvan.

Rakipsiz olduğumu kanıtlamak için dört yıl.

Belirsizliğe karşı savaşmak için dört yıl.

Mirasım şampanyadaki kokain gibi eriyor, geçici ve soluyor.

Daha da kötüsü, küçük kardeşim Ezra bu yıl yüzme dalında iki madalya aldı. Gurur duymalıyım, gurur *duyuyorum*.

Ama bu acı çeken, küskün kişi ben değilim.

Ben Dante Hastings'im.

Stüdyodaki işaretler değişiyor ve bulanıklaşıyor, sabit durmayı reddediyor. Pist yok, kılıç yok, rekabetin güzel şiddeti yok. Sigaramdan derin bir nefes çekiyorum, sisin içinden Stüdyo F'yi görüyorum ve kendimi hareket etmeye zorluyorum.

Dublör ve sahne ekipleriyle üç gün sürecek masa başı okumaları ve yüz yüze toplantılar beni bekliyor. Bu projede dublör koordinatörü danışmanı olarak, baş dublör koreografi Marcus ile e-posta üzerinden filmin sekansları üzerinde çalışarak işbirliği yapıyorum. İlk kez bir film üzerinde çalışıyorum ama süreç şaşırtıcı derecede kolay oldu. Sahne ekibi profesyonel geri bildirimlerim için bana düzenli olarak kılıç özellikleri gönderiyor.

Bugün, birinci perde masa okumasının hemen ardından onlarla dört saatlik bir toplantım var. Menajerim Todd'un bana postaladığı senaryo, geldiği günkü gibi bozulmamış bir şekilde bavulumda duruyor. Nasıl olsa bugün okuyacakken neden aklımı bunlarla bulandırayım ki?

Üniversiteden beri senaryo okumadım. Bazen okurken kelimelerin birbirine karıştığı gerçeğinin üstesinden geldiğimden eminim.

Disleksi kalıcı olamaz, değil mi?

Her neyse. Yirmi altı yıl boyunca fazla yardım almadan idare ettim.

Kapıya ulaştığımda Patek'imi kontrol ettim. Modaya uygun bir şekilde geç kaldım ama bu Hollywood tipleri muhtemelen bunu bekliyordur. Sigaramı söndürüyorum, bir nane patlatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Stüdyonun kapısından geçip masa okuma odasına giriyorum. Maun bir masa mekâna hâkim, etrafı deri sandalyeler ve bekleyen yüzlerle çevrili.

"Günaydın," diyorum belli belirsiz bir sesle.

Aksiyon filmlerinin kralı Felix Langford, masanın başında bir tahtta oturur gibi uzanıyor. Tel çerçeveli gözlükleri ve dağınık gri saçları öne doğru eğiliyor. "Vay, vay, Bay Hastings sonunda varlığıyla bizi onurlandırıyor."

"Büyülendim." Atıştırmalık masasından bir kahve ve kıpkırmızı bir elma alıyorum. Tanıdık performans öncesi sertliği omuzlarıma yerleşiyor - ta ki her şey durana kadar.

Çünkü işte orada.

Reese Sinclair.

Bir kez baktım ve ne bir Olimpiyatçı ne de bir Hastings'im; sadece nutkum tutuldu.

Senaryosunun içinde kaybolmuş, ruhani bir kadın. Altın bukleler kadife bir saç bandına takılmış, inanılmaz uzunluktaki kirpikleri çalışırken gölge saçıyor. Parmakları bile zarif, o meşhur Sinclair yelesinin bir tutamını sarıyor. Her iki kız kardeşimin de -ve binlerce başka kızın da- kuaförlerine göstermek için dergilerden kopardığı ve zahmetsiz mükemmelliğinin bir kısmını yakalamayı umduğu saç kesimi.

O saf bir zarafet.

İnce boynunu bir dizi inci süslüyor. Mükemmel elmacık kemikleri, yumuşak bir çene hattı ve bir omzundan aşağıya doğru düşen pembe bir hırkası var. Altındaki ipek askının bir anlık görüntüsü kasıtlı bir baştan çıkarma hissi veriyor.

Gençken, uykuya dalmadan önce duvarımdaki posterine saatlerce bakar, onun imzası olan şeftali rengi dudak parlaticısının tadının olduğunu hayal ederdim. Dudaklarını ıslattı ve sikim pantolonumun içinde sertleşti.

Sikeyim.

"Bay Hastings," diye bağıyor Felix. Reese başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. İfadesinde bir şeyler değişiyor; belki merak, belki de tanıma. Sonra yüzü, sanki affedilmez bir sosyal suç işlemişim gibi, mükemmel bir küçümsemeyle sertleşiyor. "Repliklerini oradan mı okuyacaksın yoksa bize mi katılacaksın?"

"Oturacak bir yer arıyorum," diyorum ve bir an için gözümü kaçırıyorum. Ama bakışlarım geri döndüğünde Reese çoktan notlarına geri dönmüştü. Beni tamamen görmezden geliyor. Yanında bir çocuk var -Simon gibi bir şey, bu şeyde benim sözde ikinci komutanım.

Çok hevesli görünmemeye çalışarak ilerliyorum, ancak adımlarımdaki bahar bana ihanet etmekle tehdit ediyor.

Tüm ünlülerle tanıştım, büyük isimlerle kaynaştım, Met Gala kraliyet ailesinden numaralar topladım ve bunları sahte isimlerle telefonuma kaydettim.

Ancak Reese Sinclair'i şahsen görmek, bu şeker kaplı sevgilinin benim tipim olmadığı varsayımımı yeniden gözden geçirmeme neden oldu.

"Bu koltuk dolu mu?" Simon'a yapmacık bir şekilde soruyorum, çocuk cevap vermeden yanına kayıyorum. Kokusu beni hemen etkiliyor - sedir ve manolya, ama daha koyu, daha topraksı. Ona dönüp, "Günaydın Reese, ben-" diyorum.

"Dante Hastings." Bunu söyleme şekli -canlı, prova edilmiş- kendi ismimin kulağıma yabancı gelmesine neden oluyor.

İlginç.

"Gerçekten." Ben yaklaştıkça odanın gürültüsü azalıyor. Parfümünün içinde boğulacak kadar yakın ama makul bir inkâr edilebilirliği sürdürecekt kadar da uzak. "Merak ediyorum," diyorum, kısa tanışıklığımızın böyle sıradan bir şekilde ölmesine izin vermeyi reddederek, "yollarımız daha önce kesişti mi? Belki de herkesin birbirini fark etmemiş gibi davrandığı o sıkıcı LA partilerinden birinde?"

"Affedersiniz?" Etrafındaki hava soğuyor, ama omuzlarındaki o belirgin gerginliği yakalıyorum. Benim farkımda ve bu gerçeğe direniyor.

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Ben bir profesyonelim Bay Hastings. Birlikte çalıştığım herkesi tanıyorum."

"Elbette ,," diye kabul ediyorum , senaryosuna dönerken izliyorum.

notlar, kalemi kararlı vuruşlarla kenarlarda geziniyor. Amerika'nın sevgili yıldız adayı nerede? Röportajlarda özenle gizlediği o müzikal güneyli tonu nerede? "Benimle paylaşabileceğin, hızlanmama yardımcı olacak notların var mı?"

"Senaryon nerede?"

"Durmadan incelediğim kitabı getirmem gerekeceğini düşünmemiştim," diye blöf yapıyorum.

Hâlâ sayfasına dalmış bir halde parmaklarını şıklatıyor. Sanki havadan çağırmış gibi elinde bir metinle bir asistan beliriyor.

Mırıldanarak teşekkür ediyorum. Gömleğimin yakası bir ilmik gibi sıkılıyor. Bu kayıtsızlık da neyin nesi?

Önümdeki yazı Sanskritçe de yazılmış olabilir. Hesaplı bir tembellikle masanın altına uzanıyorum, ama o dokunulmazlığını koruyor.

Bana bir bakış bile atmıyor. Çekinmiyor.

Peki o zaman.

Elmama uzanıp parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, satırlarımı okuyormuş gibi yapıyorum ama bir tutam altını kulağının arkasına sıkıştırıp o haksız yere mükemmel çene hattını ortaya çıkarışını izliyorum. Meyveyi ısıriyorum ve görmezden gelinmesi imkânsız bir çıtırtı çıkarıyorum.

Gözleri benimkileri yakalıyor, şimşek gibi hızlı ve yakıcı. Reddedici, ama sonunda buzun altında bir anlık sıcaklık var. Yarı ısırılmış elmayı aramıza koyuyorum; bir cüret, bir teklif, bir tuzak.

"Berbat bir davranış. Paylaşmayı teklif etmeliydim." "Hayır, teşekkür ederim." Boğazında bir kızarıklık belirir. İşte oldu.

"Felix'le daha önce çalıştınız mı?" IMDb sayfasını ezberlemiş rağmen soruyorum.

Bana yine ters ters bakıyor ve bu mükemmel değil mi? Özellikle de bu bir bakıştan çok, daha küçük erkeklerin kaçmasına neden olacak türden bir bakış olduğunda. Beni değil.

"Bu sabah tanışma toplantısına gelme zahmetinde bulunsaydınız..."

Sırıtıyorum. Tanrım, o muhteşem.

"En içten özürlerimi sunarım. Gerçi zamanlamanın, hayattaki diğer her şey gibi, bir sanat formu olduğunu keşfettim. En iyi anlar senaryosuz olma eğilimindedir."

"Bazılarımız aslında profesyonelliğe performanstan daha çok değer veriyor." Pembe post-it'lerle sayfaları işaretleyerek senaryosunu gözden geçiriyor.

"Bir Olimpiyat altını, profesyonel departmanda kendi adına konuşma eğilimindedir, öyle değil mi?" Dudaklarımdan çıktığı anda içindeki çaresizliği fark ediyorum. Üniversite ceketiyle hava atan bir genç gibi. Acınası, gerçekten. Yıllardır kimseye kendimi kanıtlama ihtiyacı duymadım.

Dudakları gülümseme ile silah arasında bir şeye dönüşüyor. "Büyüleyici," diyor. "Bu yüzden mi Tokyo bu yıl senin... özel profesyonellik markan olmadan idare etmek zorunda kaldı?"

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Tehlikeli bir an için her şeyi itiraf etmek istiyorum. Dövüşü. SafeSport kararı. USFA'nın bekleyen disiplin incelemesi. Gecenin her saatinde beni uyandıran paramparça rüyalar. "I-"

"Kesinlikle," diyor kısık bir ses tonuyla, geri çekilmesi için açık bir talimat. "Şimdi, Bay Hastings, hepimiz sizin gelişinizi beklediğimize göre, belki de o ünlü odak noktanızı üretken bir şeye yönlendirebiliriz?"

Sözleri beni caydırmalı, ama bunun yerine başka bir tepki için baskı yapmak istiyorum.

"Pekala!" Felix bağırır. "Eğer ikinizin işi bittiyse, başlayalım mı?" "Hazır, Felix." Reese parlıyor ve bakışlarını Felix'e çeviriyor, eli Kendini yakalayıp indirmeden önce hevesli bir öğrenci gibi seğiriyor. "Hadi dalalım," diyor Felix'in yanındaki genç adam, muhtemelen başyazar, Duyurulur.

Masa okuması senaryonun başından başlıyor ve yıkıcı bir şekilde yavaş ilerliyor. Reese settaki en büyük yıldız. Yanında Foxborough'nun kralını canlandıran Omar Reeve ve daha önce sadece televizyon dizilerinde figüranlık yapmış olan Robyn'in yardımcısı Elizabeth Brando oturuyor. Hepsi de

Kendimi sınırlı oyunculuk deneyiminin giderek daha fazla varırken buluyorum.

Princeton'daki tiyatro artık uzak geliyor - eskrim müsabakaları arasına sıkıştırılmış o küçük roller. Film yapımcılığının gerçekliği ağır basıyor ve akşamdan kalmalığım da yardımcı olmuyor.

Beni bıçak işim için tuttular elbette. Oyunculuk sadece Hastings markasının bir uzantısı, başka bir performans, başka bir sahne.

Bakışlarımı tekrar Reese'e çeviriyorum. O inanılmaz, güneşin doğuşunu izlemek gibi - başka tarafa bakman gerektiğini biliyorsun ama yapamıyorsun.

Simon beni dürttü. "Sırada sen varsın. Birinci perde, üçüncü sahne."

Foxborough şerifinin görkemli girişini yaptığı sahneye geçiyorum. Benimle sözleşme imzalamadan önce senaryoyu okuyan Todd, bu rolün benim için mükemmel olacağını söyledi. Sadece bir dublör koordinatörü olarak medyada daha fazla yer almamı sağlayacaktı.

"Hey, Şerif," diyor Reese ve ben duraksıyorum. "Dante?" Simon yanımda fısıldıyor.

Reese dişlerini sıkarak, "Repliğiniz," dedi, "Sıradan halk böyle bir ruh gösterir."

Hay sikeyim. Senaryoma bakıyorum. Harfler dans edip bulanıklaştıkça tanıdık panik yükseliyor, bir çocukluk kâbusu yeniden canlanıyor. Beynim satın almak için çaballıyor ama hiçbir şey bulamıyor.

Kekeliyorum, "Sıradan halk böyle bir ruh gösteriyor. Ama yavaşça... emin misin?" Sırtıma bir sıcaklık yayılıyor. "Hayır, kesinlikle anlıyorsun, vergiler tacın... kargaları mı?" Lanet olsun. Kelimeleri biliyorum ama ağzımı açar açmaz dilim sürçüyor. "Hayır, taç ilahi... bölüşmek mi? Hayır, ilahi hak."

Odadaki ağır sessizlik her şeyi anlatıyor. Gülüyorum, çok keskin, çok hızlı. "Benim kopyam tamamen lekeli."

"Elbette öyle. Çekim için her şeyi ezberle ya da gelmeye zahmet etme," diyor Felix, tıpkı antrenmandan önceki gece içki içmediğimi söylediğimde Koç Lev'in yaptığı gibi. " edelim. Dövüş sahnemiz var -Şerif yaralı ama hayatta. Robyn, Merrick ile birlikte ormana kaçır."

Kötü bir şekilde doğaçlama yaparak parçalara tutunuyorum. "O hırsız bulun. Foxborough'a kellesinin altın değerinde olduğunu söyle."

"Fox-burr-o," diye düzeltiyor Reese, nefesi kulağıma girecek kadar yakınımaya eğilerek. Tanrım, veda konuşması için enerji veriyor.

"Robyn, gidelim," diye bağılıyor Merrick'i oynayan Elizabeth.

"Şerif, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım,"
diyor Simon. "Şimdi monolog."

Reese boğazını temizler. "Hayatım boyunca beni hafife aldılar. Kralımız müstahkem surlarının ardında zengin ziyafetler çekerken, çocuklarımız yoksulluk içinde çürüyor. Artık yok." Yumruğunu masaya vuruyor. "Unutuyorlar, gerçek güç halkın içinde yaşar. Ve bedeli ne olursa olsun adaletimizi sağlayacağız."

"Güzel," diyor Felix, "ama diyalogu daha anlaşılır hale getirelim. Köylü kadınlar böyle süslü kelimeler kullanmaz. Otantik olsun." Reese satırları işaretlerken parmak eklemleri kalemin etrafında beyazlaşıyor. "Ve biraz gözyaşı ekleyin. Bilirsiniz, Robyn'in kenarlarını yumuşatmak ve onu desteklemeye değer biri haline getirmek için."

Reese'in mekanik itaati ve gözlerinin ardında yanan meydan okuma kanımı . Tüm masa okuması boyunca bu oldu. Reese repliğini söyleyecek ve Felix'in notları olacak.

Ama bu sefer, "*Elbette Felix, ne kadar yükseğe zıplamamı istiyorsun?*" diye cevap vermek yerine, "Bu unsurları birleştirmek için çalışacağım, ama belki ağlamak yerine-" diyor.

"Güven bana," diye araya giriyor Felix elini sallayarak, "daha iyi çalacak."
Cinsiyetçi pislik.

"Haklısın," der, kırpılmış ve mükemmel.

"Tamam, kralla olan bir sonraki sahne," diyor
Felix.

Omar başlar ve Reese koltuğuna geri yığılır, kalemelerini ve renkli keçeli kalemelerini önünde yeniden düzenler. Mükemmel bakımlı pembe parmakları saçlarının ucunda kıvrılıyor. Beni izlerken yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Yine sayfanı mı kaybettin?" diye fısıldıyor.

"Performansın. Söyleyecek söz bulamıyorum."

"Evet... kaybettim için kelimeler," o diyor ki Alaycı
bir şekilde. Ben Yani Beni tökezlerken gördüğü için çok utandım
ama görmesine izin vermeyeceğim.

Cazibemi kullanarak konuyu değiştiriyorum. "Biliyorsun," diyorum, "son baktığımda hırsızlar pek de su işleriyle tanınmıyorlardı. Sadece söylüyorum."

Bana bakmadan, salonda kral ve adamlarının kasabadan daha fazla vergi almak için plan yapmaları dikkatini dağıtmışken, "Sektördeki en başarılı aksiyon yönetmenlerinden birinin ellerindeyiz" diyor. İlginçtir, bana ne katılıyor ne de karşı çıkıyor. "Şimdi lütfen sus; başımızı belaya sokacaksın."

"Kural takipçisi, ha?"

Bana tekrar bakıyor. Çok muhteşem.

"Dikkatinizi verin, Bay Hastings."

"Lütfen," diyorum sayamayacağım kadar çok kez başımı beladan kurtarmamı sağlayan gülümsememi göstererek, "bana Dante de."

Arkasını dönmeden önce bana son bir kez bakıyor.

Belki de rekabet içgüdüsüdür ama onu . Saber'da ilk kim saldıırırsa puan ona gider.

Her zaman avantaja basın.

Bu bir oyuna dönüştü ve şimdi onun nasıl bir bilmece çevirdiğini çözmem gerekiyor. Kendine aşırı güvenen bir rakibe karşı durumu tersine çevirmeye asla karşı koyamadım.

Masa okuması bittikten sonra, dublör ekibiyle toplantıma gidiyorum. Dışarı çıkarken, baş asistan bizi durdurdu. "Bir şey daha var - kabin atamaları kısa süre içinde e-posta ile gönderilecek. Yardımcı oyuncular ve ekip kabinlerini iki kişiyle paylaşacak."

Reese'in potansiyel bir oda arkadaşı olduğunu düşününce ağzımın kenarları seğiriyor.

"Çekimler bir sonraki Pazartesi başlıyor. Pazartesiden cumartesiye çekim yapacağız, pazarları izinliyiz. Haftalık programlar için e-postanızı kontrol edin. Dövüş sahneleri Perşembe ve Cuma günleri, yani daha uzun günler, planınızı buna göre yapın." Baş asistan odayı tarıyor. "Sorusu olan?"

Kimse elini kaldırmıyor. Dublör ekibi toplantısına gitmeden önce, yapım ekibini kabin durumum hakkında köşeye sıkıştırmalıyım. Peki ya Cuma çekimleri? Antrenman programıma ve Lev'in benim için planladığı hayır işlerine göre hareket etmeleri gerekecek. Oraya doğru gitmeye başlıyorum ama Reese, kot pantolonuna sarınmış tehlikeli kıvrımları ve havada asılı kalan parfümüyle yanımdan hızla geçiyor.

Bir daha düşündüm de, programlama detaylarını Todd'a bırakayım. Dublör ekibi de birkaç dakika daha bekleyebilir.

Adımlarına ayak uyduruyorum. Düşündüğümünden daha kısa; başı omzuma ancak ulaşıyor. Beş-dört yaşlarında olmalı, ancak halkla ilişkiler ekibi onu internette beş-altı olarak listeliyor.

"Daha önceki telaffuz olayı? Zalimce." Şakacı bir şekilde drone yapıyorum. "Sahne partnerlerine karşı hep böyle acımasız mısın, yoksa kendimi özel mi hissetmeliyim?"

Dönüyor, yüzünde tatlı bir gülümseme beliriyor. "Pençelerimi sadece öğrenme zahmetine katlanamayanlar için keskinleştiriyorum." Ona kanım kaynıyor

ısırk. "Gerçi çoğu beyefendi senden daha iyi numara yapma nezaketini gösterir."

"Doğrudan öldürmek için." Gülüyorum. "Yeterince adil. Ama beni parçalara ayırmanı izlemek? Bu başka bir şeydi."

"Sözleşmenizin on dördüncü sayfasını, KD-33 bölümünü okudunuz mu?" Duraklıyor ve dudaklarındaki her bir kelimenin özenle şekillendirilişini takip ediyorum. "Okumadığını itiraf etmene gerek yok. Bu yüzden neden bir sevgili gibi davranmıyor ve bu projeyi umursamadığın gerçeğini saklamaya çalışmak yerine enerjini repliklerine odaklamıyorsun?"

O bölümü biliyorum. Todd telefonda bana ezberletti. Birisi Reese gibi görüldüğünde bu maddeler sözleşmelerde yer alır - erkeklere kendilerini unutturacak kadar tehlikeli bir şekilde güzel.

Kendimi onu etkilemek, önceki eksikliklerimi telafi etmek isterken buluyorum.

Belki de onu övgü yağmuruna tutmak bana ısınmasını sağlar. "Belki de Robyn'e yaklaşımının devrimci olduğunu kabul etmemi tercih edersen. Bu canlandırıcı, yeni. Yani, diğer büyük rollerinle karşılaştırıldığında, oraya ne getirdin? Etkileyiciydi."

"Zanaatımı ciddiye alıyorum ve hiçbir şeyin bu filmin başarısının önüne geçmesine izin vermeyi planlamıyorum," diyerek beni geçiştiriyor.

"Belli oluyor ve eğer kılıç dövüşünüzü bir üst seviyeye taşımak isterseniz, size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Dublör şefiyle birlikte çalışıyorum ve her sabah çekimden önce bir ekibe dövüş koreografisi yaptırıyorum."

"Teşekkür ederim Bay Hastings, ama Felix benim için nitelikli bir eğitmen buldu. Nick Valentine zamanımızın en iyi erkek aksiyon kahramanlarının hepsini eğitti. Ek derse ihtiyacım yok."

"Fikrini değiştirirsen ben burada olacağım. Altın madalyam var," diye hatırlatıyorum ona, duruşumu bilinçsizce nasıl yansıttığına dikkat çekerek - ikimizin de kabul etmediği bir simetri dansı.

"Evet, zaten bahsetmiştiniz. Ama gözden düşüşünüzle ilgili ayrıntıları atlayıp durmanız çok ilginç."

"Dikkatli ol Reese, kariyerimden bu kadar bahsetmeye devam edersen ilgilendiğini düşünebilirim," diyorum daha da yaklaşarak.

"Kesinlikle hayır," diye tersliyor, telaşlı görünüyor. "Demek istediğim şu ki, insanlar filmler için çok çalışıyor; sihri gerçekleştirmek için hayatlarını nankör işlere adıyorlar-"

"Kuşkusuz."

"Bu fırsatlar için yıllarca çalışıyorlar. Kim oldukları ya da ailelerinin kim olabileceği nedeniyle bu fırsatlara sahip olamıyorlar."

İma ettiği şey orada asılı duruyor, sıkıcı ve tahmin edilebilir. Hastings ismi bana bakan herkesin gördüğü tek şey. Teknoloji imparatorluğu Viggie ile babam, şampiyonlara koçluk yapan annem, aile kupa odası için ödüller biriktiren kardeşlerim.

Herkes başarımın hiçbir mücadele ya da çaba göstermeden geldiğini varsayıyor.

Evet, param var. Evet, doğru insanları tanıyorum. Başka türlü davranmayacağım. Ancak ayrıcalığın tüm engelleri ortadan kaldırdığını varsaymanın indirgeyici bir yanı var. Dünya Hastings'in adını görüyor, onunla birlikte gelen baskıyı, yani sürekli istisnai olma beklentisini değil.

Toplum, bağlantılar ve sermaye üzerinden işliyor; gerçek bu. Bunun üstesinden gelmeyi öğrendim ama bu yerimi hak etmediğim anlamına gelmiyor. Kapılar benim için açılmış olabilir ama yine de o kapılardan geçmem ve oraya ait olduğumu kanıtlamam gerekiyordu.

"Robyn Hood rolüne kim olduğunuz için seçilmediniz mi?"

"Çocukluğumdan beri bu sektörün içindeyim. Ne kadar zor bir iş olduğunu biliyorum.

anlamına gelir." Sesi çelik gibi. "Titiz, hesaplı, yorucu bir çalışma. Daha geçen ay son filmim için bütün bir PR turuna katıldım, bu rol için yoğun bir egzersiz rejimine başladım ve yoğurt havuzuna mükemmel bir zamanlamayla dalmam gereken ulusal bir reklam filmi çektim."

Reklamı hatırlıyorum. Venüs'ün deniz köpüğünden yükselmesi gibi süt ürünleri denizinden ortaya çıkışını, ama vanilyalı yoğurttu ve kitlelere işlenmiş gıda satıyordu. "Doğru. Gurt reklamı." Gülüşümün içi boş çıktı. "Oldukça kültürel bir mihenk taşı."

"Yapılması gerekeni yaptım ve önüme konan her zorlukta başarılı olmaya devam edeceğim," diyor ve kararlılığındaki bir şey boşluğa uzanmak istememe neden oluyor. Onun yerine omuzlarının dikleşmesini, duruşunun bir baş balerin kadar mükemmel olmasını izliyorum. "Her bir rolü özveri ve fedakârlıkla kazandım. Ve sizin katkılarınız olsun ya da olmasın, bu filmin hak ettiği eleştirel beğeniye almasını sağlayacağım."

Bakışlarını bana doğru daraltırken gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklık kemerimin altına kan gönderiyor. İşte yine dik dik bakmaya başladı.

"Tek önerim birbirimizi düşündüğünden daha iyi anlayabileceğimiz." Bakışlarını tutuyorum, öğleden sonra ışığında göz bebeklerinin büyümesini izliyorum.

"Ve bunu kanıtlamak isterim. Öğle yemeğinde, belki? Tekniği tartışabiliriz."

"İşle zevki birbirine karıştırmam."

"Kim zevkten bahsetti ki?" Ben de karşı çıktım. "Ben buna taktiksel planlama derdim. İki savaşçı notlarını karşılaştırıyor. Seninle paylaşacak çok bilgim var ve sen de karakterleriyle yakınlaşmayı seven birine benziyorsun."

"Doğru. Bu reddedilmesi imkânsız teklifiniz için teşekkür ederim Bay Hastings. Ancak günün geri kalanında kostümlerle dolu bir programım var."

Topuklarının üzerinde dönüyor, uzaklaşıyor. O lanet kotlar baştan çıkarma konusunda bir ustalık sınıfı.

"Yarın görüşürüz, Reese. Bana bir koltuk ayırır mısın?" Ters yöne döndüm, yarı yolda yürümek zorunda kaldım.

Beklediğim gibi biri değil.

Ve Tokyo parmaklarımın arasından kayıp gittiğinden beri, eskrim dünyası düşüşümü izlediğinden beri ilk kez kendimi bir şeyler kanıtlamak isterken buluyorum - ona, kendime.

Sadece repliklerimi hatırlayabildiğim ya da kılıcımı kullanabildiğim için değil, özenle hazırlanmış Dante Hastings imajının altında tanımaya değer biri olduğu için.

Onun ateşine kendi ateşiyle karşılık verebilecek biri.

Ona benim hakkımdaki ilk izleniminden daha fazlası olduğumu göstereceğim, ne kadar doğru olursa olsun. Bu zanaata onun kadar adanmış olabileceğimi kanıtlayacağım, askıya alındığımdan beri peşimde olan her iblisle yüzleşmek anlamına gelse bile.

Ben altın madalyamdan daha fazlasıyım. Olmak zorundayım.

FRANKIE

İmzam nerede?!?!

DANTE

Zoru oynayan bir hayran daha.

FRANKIE

DANTE I STG eğer bu işi halletmezsen ağlayacağım ve sonra anneler devreye girecek ve o zaman GERÇEKTEN üzüleceksin...

DANTE

Kovalamacanın heyecanı, küçük kardeşim. Bazı şeyler aceleye gelmez.

Ayrıca, görünüşe Amerika'nın sevgilisi benim hayranım değil.

BROOKLYN

Doğum günü 3 Haziran'da.

Yani o bir İkizler, Dante!!! Senin enerjinle eşleşiyor olmalı.

DANTE

Keşke.

BROOKLYN

Boğa burcu olduğun için uyumlu olmayabilirsin.

Burada eşleşmeniz ilginç ama zor olacağı yazıyor! Çok farklısınız ama ortada buluşabilirsiniz işe yarayabilir!

DANTE

Benimle hiçbir yerde buluşmakla ilgilenmiyordu.

FRANKIE

OMG 2 SANİYELİĞİNE DRAMATİK OLMAYI BIRAK LÜTFEN, BURADA GERÇEKTEN ÖLÜYORUM.

DANTE

Ona alışacağım.

BROOKLYN

Ne oldu? Sen ne yaptın?

FRANKIE

DAHA İYİ BİR SORU, NE YAPMADI???

Şu imzayı ve gala biletlerimi al.

ya da anneme Monaco'dan bahsedip ağlayan selfie'lerimi gösteriyorum!!!!!!!!!!!!!!

DANTE

Neden hep benim hatam?

BROOKLYN

İtibarınız sizden önce gelir.

DANTE

Beni araştırmış. Basının nasıl olduğunu biliyorsun. Bayan Goody Two Shoes'un külotunu бүktü.

BROOKLYN

Ona Dünya Kupası'nda olanlarla ilgili gerçeği anlatabilirsin.

DANTE

Kesinlikle olmaz. Merak etme, ikiniz de imza alacaksınız ve tanışıp selamlaşacaksınız. Bu yüzden en sevdiğin kardeşinim, değil mi?

FRANKIE

Bunu sana kim söyledi?

Looooo!

BROOKLYN

Neden bir şans için onun iyi yanlarının size de bulaşmasına izin vermiyorsunuz?

DANTE

Endişelenmeyi bırakın çocuklar. Sinclair'e günahı hemen yükleyeceğim.

Bölüm 4

Ree3e

"Konuşmadığımız zaman nefret ediyorum!" Cleo'nun hışırtılı sesi telefonda süzülüyor. En iyi arkadaşımı karavanındaki deri kanepede uzanırken hayal edebiliyorum, koyu renk dalgalar çarpıcı yüzünü çerçeveleyiyor.

Los Angeles'taki evimde makyaj masamın başında otururken, "Seni özledim," diye inliyorum. "Vahşi doğada cinayet çözmek nasıl gidiyor?"

"Yosemite beni paranoyaklaştırdı. Gerçek suç podcast'lerine daldım ve şimdi her ağacın bir seri katil sakladığına ikna oldum." Dramatizmine gülümsüyorum. "Masa okuması nasıldı?"

"Felix Robyn'in 'zengin' gibi kelimeler kullanamayacağına karar verdi çünkü bu kelimeler kurgusal ortaçağ kadınları için gerçekçi değildi. Sonra Robyn'e bu trajik romantik geçmişi vererek senaryoyu revize etti. Bunun Robyn'in köyüne yardım etme motivasyonunu zayıflattığını söylediğimde gülümsedi ve izleyicilerin onun kalbini görmesi gerektiğini söyledi."

"Bu eski kafalı pislikler, başroldeki kadınlara zor durumdaki genç kızlar gibi davranmayı bırakmalı."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Unutma bebeğim, filmin yıldızı sensin. Seni ezmesine izin verme."

"Ama yönetmen o," diyorum şakaklarıma masaj yaparak. "Tekneyi sallamamaya çalışıyorum. Bu benim ilk aksiyon filmim ve ben de onun ilk kadın başrol oyuncusuyum."

"Tutkuyla bağlı olduğunuz bir karakter için konuşarak gemiyi sallamıyorsunuz!"

"Cleo, eğer bu işi başaramazsam, kimse beni bir aktris olarak ciddiye almayacak ve ben de işsiz, umutsuz, unutulmuş güzel bir kız olarak otuzuma merdiven dayamış olacağım."

"Şimdi de *Gurur ve Önyargı*'dan alıntı yapıyorsun."

Homurdanarak gülüyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen beni güldürme - karın kaslarım zaten antrenman yüzünden beni öldürüyor. Var olduğunu bile bilmediğim kaslarımı keşfediyorum."

"Biraz daha anlat. Eğitimciniz kışınıza BBL statüsü verdi mi?"

"Henüz değil ama Nick... ilginç biri. Dün gölge boksunun ortasında bana 'erkek ol' dedi."

Sandalyeme daha da gömülerek beslenme uzmanımın zorunlu kıldığı lahana suyundan bir yudum daha alıyorum. Öğleden sonra güneşi annemin dantel perdelerinin arasından süzülüyor, New Orleans'ın bir dokunuşu. Makyaj aynamı kaplayan post-it notlara odaklanıyorum: *Mükemmel ol. Kusursuz ol.*

Kelimeleri kafamda bir mantra gibi tekrarlıyor, iliklerime işlemelerini, Felix'in her bıkkın iç çekişinde içeri sızan kendinden şüpheyi dışarı atmalarını istiyorum.

Cleo inliyor. "O yapmadı."

"Sorun değil, yeni işimin bir parçası sanırım. En önemli şey, temel egzersizler işkence gibi gelmeye başlasa da güçleniyor olmam. En azından gelecek hafta destek silahlarına geçiyoruz. Tavsiyen var mı?"

Cleo ve ben Bright Light Network günlerimizden bu yana uzun bir yol kat ettik. O zamanlar, *The Sweet Life of Kiara and Bella*'da kız kardeşleri oynayan, sahneleri paylaşan ve çekimler arasında gizlice atıştıran iki genç kızdık. Ben sevimli ve beceriksiz olan, Cleo ise sert konuşan asi kızdı ve ileride nasıl bir oyuncu olacağının sinyallerini veriyordu.

Bugünlerde Cleo televizyonda karmaşık, cesur bir dedektifi canlandırıyor ve ben hala şu ya da bu rolde tatlı, beceriksiz karakter olarak rol alıyorum.

"Silahınızı sanki parmaklarınız büyük, savunmasız bir şeye dolanmış gibi tutun-"

"Cleo!" Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissederek çığlık atıyorum. "Ne?" dedi masumca. "Ben de tam sık diyecektim!"

En iyi arkadaşımın küstah mizahı beni kahkaha krizlerine sokmakta asla başarısız olmuyor. "Beni güldürmekle ilgili ne demiştin?"

"Tamam, Reese's Pieces, uslu duracağım," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Ama silahlar konusunda stres yapmana gerek olduğunu sanmıyorum. İkinci sezondaki yetenek gösterisinde alevli coplarla hokkabazlık yapmıştın."

"On dört yaşımdaydım."

"Ve yine de kimseyi ateşe vermediniz. Bu bir kazançtır."

"Haklısın. Ayrıca, ilk perdede Robyn'in zaten öğreniyor olması gerekiyordu, bu yüzden benim beceriksizliğim bunu gerçekçi kılacak."

Umarım.

Cleo duraklar. "Su korkunuzdan kimseye bahsettiniz mi? Sundukları dublörü kullanmayı düşündün mü?"

Boynum gerildi.

Senaryoyu aldığımda sal sahnesini gördüm. Robyn ve tayfası kralın teknelerinden çalışıyor, yakalanıyor ve muhafızlarla savaşıyorlar. Kılıcımı kaybettim ve yenisini almak için suya atlamak zorunda kaldım. Haftalarca kabus gördüm.

Derin bir nefes alıyorum.

"Hayır, ama bir planım var," diye yalan söylüyorum. "Cast direktörü özellikle kendi dublörlüğünü yapabilecek bir aktris istedi. Bana uyum sağlamak için kuralları esnetmelerine izin vermeyeceğim. Ayrıca, gerçek başrol kadınları dublör kullanmaz."

"Cesaret harikadır ama bir sahne filmi yapmaz ya da bozmaz. Onlarca yıllık korkunun üstesinden bir ayda gel."

"Bunu mükemmel boğulma kaçıışının kraliçesi söylüyor."

"Bunu öğrenmem üç sezonumu aldı. Sizin durumunuzda, Johansson'un egzersiz planını uygulamak su korkunuzu yenmenize yardımcı olmayacaktır."

"Belki de olur. Lawrence dublörü kendisi yaptı. Başka herhangi bir ciddi aktris kendini tamamen role adardı. Ben bir istisna olmayacağım."

"Rolüne tamamen bağlı olmak bekarlık kısmını da içeriyor mu?" Cleo alay ediyor.

"Bu içsel savaşçı odağı için! Eski samuraylar bunu yaptı!"

"*Suuure*. Odaklanmaktan bahsetmişken," diyor Cleo, "sette işleri ilginç hale getirebilecek biri olduğumu okudum."

"Dante Hastings mi?" Alay ediyorum.

"Vay canına, adını çok hızlı söyledin."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Konuyu sen ."

"Herhangi bir bahsediyor olabilirdim. Ama lütfen devam edin."

Kaşlarımı çatıyorum. Konuşmayı burada kesmeliyim ama bu konuda içimi dökmem gerekiyor. "Hiç profesyonel değildi. Geç geldi, repliklerini bilmiyordu ve tüm masa okumasını benimle sohbet etmeye çalışarak geçirdi."

"Skandal!" Cleo dramatik bir şekilde soluk soluğa kalır. "Ne dedi o?" "Bilmiyorum, dinlemiyordum," diye tekrar yalan söyledim.

O dayanılmaz rahat tavrıyla, sanki odanın sahibiymiş gibi herkesin üzerinde yükselmesi tamamen haksızlık. Ve o aptal yontulmuş siyah oje özensiz görünmeli. Kırmızı bayrak olmalı. Ama öyle değil.

Ama etkilenmeyi reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum.

"Yine de burada bunu düşünüyorsun," diye devam ediyor Cleo.

"Sadece yanımda oturduğu için," diye açıklıyorum. "Onun hakkında araştırma yaptım. Olympian. Şerif. Sözde Usta Kılıç Ustası."

O yarısı ısırlmış, parlak kırmızı elmayı yanıma koyma şekli. *Berbat bir davranıştı. Paylaşmayı teklif etmeliydim.* Orada oturmuş, sanki Pamuk Prenses'teki kötü kalpli cadı beni zehirli meyvelerle baştan çıkarıyormuş gibi elmaya bakıyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse, neredeyse kendimi kontrol edemeyerek bir ısırık almayı düşündüm.

"Usta kılıç ustası, ha?"

"Evet, şimdi de bir şekilde dublör danışmanlık ekibinin bir parçası. Eskriminin o küçük kürdanları içerdiğini düşünürsek bu hiç mantıklı değil. Onlar gerçek kılıç sayılmaz."

"Ne zamandan beri eskrim hakkında bir şey biliyorsun?" "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Tamam, bir video izledim."

Ve çok sıcaktı. Beyaz üniformalar. Maskeler çıkarıldıktan sonra ter. İnlemeler. Hız.

Bunu düşünmeyi bırak!

Cleo homurdanıyor. "Kızım, onun gözüne çarptığını kabul edebilirsin. Herkes onu ve takım arkadaşlarını dört yıl önce Olimpiyatlarda izledi. Ve dinle, daha önce hiç el saplantım olmamıştı, ama o eskrimcilerin elleri-"

"Aman Tanrım, hatırlatma bile. Okuma masasında taktığı gümüş yüzükler sürekli ışığı yakalıyor ve dikkatimi dağıtıyordu."

Şansımı bilirim, yarın da yanıma park edecek. Erken gelip iki kişinin arasına oturup bir barikat oluşturmalıyım.

"Yüzük mü dediniz? Bunu için belli bir tür erkek olmak gerekir."

"Şerif rolünü nasıl kaptığını anlamıyorum," diye devam ediyorum. "Tüm oyuncu kadrosu içinde sektörde olmayan tek kişi o."

"Babası Viggie'in sahibi, tatlım. Nasıl bilirsin."

Bir yeğen bebek daha bir filmde rol alıyor. Ama bu küçük bir rol değil. "Şerifin kötü ve düşmanca görünmesi gerekiyordu."

ve sekiz paketi olan biri tarafından."

Casting'e sert bir mektup yazmam gerekebilir. "Sekizini de sayabilmen için tişörtünü çıkardı mı?"

"Mesele bu değil," diye iç geçiriyorum. "Bunun nasıl da gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu göremiyor musun? Demek istediğim, maçlarından birinde birini yumrukladı. Belli ki öfkeli ve kurallara uymakla ilgilenmiyor."

Ama ben onun hatalarını sıraladıkça, hain beynim yararsız gözlemler yapmaya devam ediyor. Mesela tüm o kasların üzerindeki dövmelemin odadaki oksijeni nasıl emdiği gibi. Haksız yere çekici bir elektrik süpürgesi gibi.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum!

"Önemsemediğini iddia ettiğin biri hakkında çok şey biliyor gibisin. Bütün filmlerin böyle başlamıyor mu?"

"Birlikte çalıştığım herkese dikkat ederim," diyorum, yanaklarımın nasıl ısındığını görmezden gelerek.

"Çok fazla direnmeyin, yoksa kendi romantik komedinizde başrol oynarsınız."

"Romantizm olmayacak." En son ve romantizmi karıştırdığımda, yüzümde patladı.

"Romantikleşmekle ilgili hiçbir şey söylemedim. Erotik olabilir. Gecenin geç saatlerinde birbirimizin kulübesine gizlice girmek-"

"Sus," diyorum çok sert bir şekilde. "Ricky'yi hatırlıyor musun?"

Cleo'nun sesi yumuşar. "O farklıydı. Sen sadece bir çocuktun."

Parmaklarım yumruk oldu. Ricky Tribbiani ve ben bir gençlik yaz filminde başrol oyuncusuyduk. O yirmi üç yaşındaydı, ben de on yedi. İlk ve tek gerçek Hollywood ilişkimdi.

Film patladığında ve Teen Choice Ödülü'ne aday gösterildiğimde, bunun benim parlama anım olacağını düşünmüştüm. Onun yerine, asla unutamayacağım bir kâbusa dönüştü.

Ödülümü kazandığım gece, Choice Summer Movie Actress için yaptığım kabul konuşması sırasında sarhoş bir şekilde sahneye tırmandı ve rızam olmadan beni öptü. Medya benim başarıma odaklanmak yerine bunu onun hakkında bir gösteriye dönüştürdü. Onun eylemleri anlatıya hakim olurken benim sesim susturuldu.

"Bir genci avlayan, sonra da onun büyüyen kariyerinden faydalanmaya çalışan bir adam mı? Bu onun suçu, senin değil."

"Evet, ama bu başka bir adamı hayatıma kabul edeceğim ve kariyerimi onun belirlemesi riskini alacağım anlamına gelmiyor." Reese Sinclair'in

yetenekleriyle tanınıyor. Ne kadar ödöl kazanırsam kazanayım, Oscar olmadan her zaman bir popcorn oyuncusu olacağım, seyirciler tarafından sevileceğim ama eleştirilenler için yeterince keskin olmayacağım. "Ama bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim, Cleo."

"Bir şey değil, şekerim. Şimdi, hayatınıza davet etmeyeceğimiz ama yine de uzaktan hayranlık duyabileceğiniz, dikkat dağıtmayan dublör koordinatörümüze dönelim..."

İnledim. "Yapamaz mıyız?"

"Bu yaz çekilen yat fotoğraflarını gördün mü? Çünkü, kızım-"

"Meslektaşımın müstehcen fotoğraflarına bakmıyorum! Bu biraz tamamen profesyonellik dışı ve-"

"Şimdi gönderiyorum!"

"etmeyin, bakmayacağım-" "Çok geç."

"Şimdi kapatıyorum," diye anons ediyorum.

"Aslında, gitmeme izin vermeden önce, muhtemelen birkaç hafta hizmetim olmayacak, ama bana ihtiyacınız olursa, bir posta güvercini veya başka bir şey gönderin. Seni seviyorum!"

"Seni seviyorum," diyorum.

Arama bittikten sonra, okunmamış mesaj cazip bir şekilde yanıp söner. Bir göz atmaktan zarar gelmez.

Hayır.

Yatlardaki klişe kötü çocuklara bakarak vakit geçirmeye ihtiyacım yok. Ama başparmağım silme düğmesinin üzerinde gezinirken, başka bir fotoğraf yükleniyor ve-oh.

Oh.

Sertçe yutkunuyorum. Bunda klişe bir şey yok. Bu bir kalça dövmesi mi?

Ekranı kısıtıyor yaklaşıyorum, nabzım hızlanıyor.

Dante yataın güvertesinde uzanıyor, güneşten kavrulmuş ve zahmetsiz. Keten şortu, kalçasındaki siyah mürekkebin keskin çizgilerini ortaya çıkaracak kadar yukarı kalkıyor. Tembel tembel yayılıyor ve uzun uzuvları var. Çıldırııcı mükemmellikte 1.80'den fazla. Rüzgâr ensesindeki koyu bukleleri karıştırıyor. Yarım düğmeli gömleği, boyanmış gibi görünen karın kaslarını çerçeveleyiyor. Kaç tane karın kası olduğunu saymaya çalışıyorum ama bulanık fotoğrafta seçemiyorum. Kollarımın arkasındaki deri çakıl taşları gibi.

Telefonum ping sesi çıkartıyor ve fotoğraflardan hızla uzaklaşıp cihazı düşürüyorum.

Profesyonel, Reese.

Profesyonel olun!

Bölüm 5

Ree3e

16 Ağustos

HOLLYWOOD'UN EN YENİ CİNSİYET-SWAP JİMNASTİĞİ: Felix Langford'un *Robyn Hood*'u Stüdyonun Umutsuz Geçerlilik Arayışında Güzel Yüzünü Kılıç Savurmak İçin Eğitiyor

BIG PINE Lodge hareketle dolup taşıyor. Dışarıda, yükselen kızılâğaçlar eski yaz kamp alanlarına uzun Ağustos gölgeleri düşürüyor. Set ekibi bu binayı derme çatma bir antrenman salonuna dönüştürdü. Aynalar, egzersiz minderlerinin üzerindeki duvarları kaplıyor.

Doğrudan bir hamle yapmak için ileri atılırken kaslarım yanıyor. Ahşap atık kılıcı tutuşumda inanılmaz derecede ağır geliyor.

Çekimler sırasında hafif bir çelik kılıç kullanacağım ama antrenman için bu ağır tahta kılıçları kullanmak zorundayım. Güç kazandırmak için tasarlandılar ama şu anda tek yaptıkları kollarımı bağdırtmak.

Altı hafta boyunca boş havada kılıç formları çalıştıktan sonra, gerçek bir silah tutmak sarsıcı geliyor. Los Angeles'ta yorucu kardiyo ve güç antrenmanları, saatlerce görselleştirme egzersizleri, çoğunlukla her pazu kıvrımında Michelle Obama kollarını zikretmek gibi çalışmalar yaptım ama hala bunun için yeterince güçlü değilim. Yıkayıcı kılıç, Nick'in kollarımı güçlendirmek için bana kullandığı iki kiloluk halterlerden çok daha ağır.

Nick'in "sorumluluk nedeniyle" takmamda ısrar ettiği çok sıkı başlığın arkasından nefesim kesik kesik geliyor. Beni ince bir bakışla izliyor.

Sabırsızlık.

Aynada, terden kararmış atletim, uçuşan saçlarım ve hantal koruyucu giysilerim beni profesyonellerin dünyasında oyun oynayan bir çocuk gibi gösteriyor.

"Duruşuna odaklan dostum," diyor Nick, on dakika içinde beşinci kez telefonunu kontrol ediyor olmalı. "Tekrar dene."

Sıfırladım ve saldırıyı tekrar denedim. *Kol yeterince uzatılmamış*. Ve tekrar. *Denge bozuk*. Ve tekrar. *Çok erken hamle yaptım*.

Kariyerim boyunca sayısız kez kendime meydan okudum. Yine de buradayım, temel dövüş koreografisini uygulamaktan tamamen acizim.

En de ne? O burada. Dante

Hastings.

Odanın diğer ucunda, kolaylıkla ve hassasiyetle hareket ediyor. Yıkayıcı kılıcı havayı kontrollü bir güçle kesiyor. Her hareketi amaca yönelik.

Bakmayı kes! O dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil - eğitimde hiç zorlanmadığı belli olan, sinir bozucu derecede yetenekli bir dikkat dağıtıcı.

Oyuncu kadrosuna gönderdiğim ve cevapsız kalan sert e-postamda, klasik şerifin tatsız bir halk adamı tarafından canlandırılması gerektiğini özellikle belirttim. Hamstringleri kendi hamstringleri olan biri değil.

Gözlerimin dolmasını bastırıyorum. Ekip olmadan tek başıma eğitim yapmak saçmaydı ama yönetmenin sözleriyle, liderimizi korumak zorundayız. Yarın tüm oyuncu kadrosuyla ilk gerçek savaş sahnelerimle yüzleşeceğim ve doğrudan filme gireceğim. İlk çekimde mükemmel olmalıyım.

Dişlerimi sıkıp doğrudan saldırıyı bir kez daha deniyorum ama Nick zahmetsizce sıyrılıyor. Hayal kırıklığım arttıkça parmaklarım kılıcın kabzasını sıkıca kavıyor.

"Hadi ama prenses, bu pilates değil!" Nick sesleniyor. "Bu konuda bu kadar hassas olmayı bırak. Bu iş sende. Vücudunun bunu zor yoldan öğrenmesi gerekiyor, kestirme yol yok."

Doğrudan darbeyi bırakıp temel saldırı ve savunma teknikleri üzerinde çalışıyorum. Yatay kesim. Savunma savuşturması. İçime şüphe girerken kollarım titriyor.

Sadece birkaç saat içinde, tanıtım çekimleri için Robyn'i (vahşi, dokunulmaz) canlandırmam, ardından karakterimin ölmekte olan babasıyla duygusal bir sahne çekmem gerekiyor. Repliklerim sağlam, motivasyonlarım net. Keşke Nick'in beni hiç hazırlamadığı bu kılıç işinde ustalaşabilseydim.

Nick iç çeker. "Biraz daha çaba, çaylak." Defalarca düzeltmeme rağmen ilk günden beri kullandığı lakap. "O güzel kollarını çalıştır."

"Belki de repliklerimi hareketlerle birlikte söyleme alıştırmaları yapmalıyım," diyorum nefeslerimin arasında. "Perşembe günü ilk dövüş sahnemizde kamera karşısında bunu yapacağım için."

"Eksik olanın bu olduğunu sanmıyorum."

Yine de deniyorum, kılıcımı kaldırıyorum. "Beni hafife aldılar-" Yatay kesimi gerçekleştirirken kelimeler takılıyor ve tökezleyerek ilerliyorum. "Benim bütün

- "Bir başarısız savuşturma daha. "Tüm hayatım boyunca."

Neden beynim ve bedenim birbirine bağlanamıyor? Emir üzerine ağlayabiliyorum, pratik bir zarafetle yalandan trip atabiliyorum, duygusal ritimleri mükemmel bir şekilde yakalayabiliyorum ama en başından beri antrenman yapmam gereken bu aleti kullanırken replik söylemem gerektiği an? Vücudum işbirliği yapmayı reddediyor.

"Daha az konuş, daha çok pratik yap." Nick kılıcını indirerek öneride bulundu.

"Ama repliklerimi söylemede ve koreografide ustalaşmam gerekiyor," diye itiraz ediyorum, sıkıntının sesimi ele geçirmesini engellemeye çalışarak.

Nick kaşlarını çatı. "Bak tatlım, belki de o narin küçük ayaklarına odaklanmak için biraz zihinsel alan bırakmalısın."

Akıl odası mı? Bu da ne demek oluyor?

"Argh!" Nick hücumumu zahmetsizce savuştururken inliyorum, kılıcım yana doğru sallanıyor.

Odanın öbür ucunda, erkek oyuncular talimlerine aralıksız devam ediyor. Dante bir başka kusursuz sekans daha gerçekleştiriyor. Kimse onun etrafında yumurta kabuğu üzerinde yürümüyor; kimse ona her an kırılacakmış gibi davranmıyor. Kimse ona prenses, tatlım ya da çaylak demiyor.

Güzel olmalı.

"Dublör konusunda biraz daha düşündün mü?" Nick yüzüncü kez öneriyor.

Midem düğümleniyor. Kendi antrenörüm bana olan inancını kaybetti.

"Yapabilirim!" Göğsümde ısı yükseliyor, yoğun ve ısrarcı. Bu koruyucu giysi bana ağırlık yaparken, hareketlerimi kısıtlarken, kendimi beceriksiz ve halsiz hissettirirken nefes alamıyorum.

"Bu hızla Felix'in standartlarına ulaşamayız." İçimde bir şeyler kırılıyor.

Başlığı yırtıyorum, başımın üzerinden öyle bir çekiyorum ki örgüm gevşiyor. Sonra göğüs dolgusunu ve bilek korumalarını çıkarıyorum.

"yerine koy." diye başladı Nick.

Ama ben çoktan hamlemi

yapmıştım.

Nick'i savunma pozisyonuna zorlayarak ilerliyorum.

"Yapamam-" Vuruşlar arasında nefes nefese kalıyorum, kılıç hareketlerim her savuruşta daha da çaresizleşiyor. "Nefes al-" Bir kesik daha. "Saçma şey!" Tökezledikten sonra dengemi yeniden sağlıyorum. "Hareket edemiyorum!" Hayal kırıklığım artıyor. "Ve bunlar-" diye homurdanıyorum, daha sert vuruyorum. "Replikler-" Daha hızlı, geri çekilmesini sağlıyorum. "Repliklerimi düzgün söyleyemiyorum!"

Nick'in ifadesi paniğe dönüşür.

Bakalım şimdi kim amatörmüş.

"Reese, yeter. Ara vermemiz gerek."

Tekrar savuruyorum, hayal kırıklığım zirveye ulaşıyor. Tahta kılıçlarımız keskin bir çatırtıyla birleşiyor. Blok, savunma, itme. Vücudum artık içgüdüsel olarak tepki veriyor, haftalarca birikmiş kendinden şüphe ve eleştiriyi besleniyor. "Ya beni doğru düzgün eğit-" Kollarım ağrıyor ama ilk defa her hareketimi sorgulamıyorum. Çamaşır makinesi artık sadece bir dekor değil. kendimin bir uzantısı. "Ya da çık-" diye inliyorum. "Yolumdan çekil."

Bir sonraki vuruşum ön koluna sertçe saplanınca Nick irkildi. "Ow! Sakin ol!"

İçinden bir şeyler koparken gözleri parlıyor. Küçümseyici eğitmen gitmiş. Duruşu değişiyor. Artık geri çekilmek yok. Bir sonraki saldırımı gerçek bir dirençle karşılıyor ve ilk kez gerçek bir dövüşe giriyoruz.

Nihayet!

Şaşırtıcı bir şekilde, vuruşlarım mükemmel bir form izliyor. Bıçakla başla, uzan, ileri hamle yap. Silah kolum zonkluyor ama acıyı bastırıyorum. Şaşkın bir kahkaha atıyorum. Yapıyorum. Aslında-

Konsantrasyonum bozuluyor. Aynadaki bir hareket-Dante gözlemliyor, ifadesi anlaşılmaz.

Nick'in kılıcı gardımı aştı.

Tahta derimle birleştğinde çenemde beyaz bir acı patlıyor.

Mindere çarpıyorum, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve görüş alanımda yıldızlar dans ediyor. Acının sisi arasında, kaburgalarımın altında beklenmedik bir şey kıpırdıyor.

Elektrikli bir şey.

Heyecan mı?

Adrenalin mi?

Bulanık görüşün içinden Nick'in yüzünün üzerimde gezindiğini görüyorum, panik her özelliğine kazınmış. "Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin? Beni görebiliyor musun?"

Çenemdeki zonklamaya rağmen dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sonra-

"Ne oluyor lan?" Ses spor salonunu gök gürültüsü gibi kesiyor.

Dante.

Antrenman sahasını dört uzun adımda geçiyor, geniş omuzları tepedeki floresan ışıkları engelliyor.

"Bu bir kazaydı. İçine bastı," diye açıklıyor Nick, üç parmağını havaya kaldırarak. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

"Üç," diye mırıldanıyorum, kendimi dik tutmaya çalışıyorum. Kollarım altımda sallanıyor ve parmaklarım terden kayganlaşmış paspasın üzerinde işe yaramaz bir şekilde kayıyor. Çöpüm ulaşamayacağım bir yerde duruyor.

Bir el görüş alanıma giriyor. Bu onun eli.

"Kalkmana yardım edeyim," diye teklif ediyor, elini uzatıyor ama iznimi bekliyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, ancak kelimeler amaçladığımdan daha kalın çıkıyor.

Dante dikkatini tekrar Nick'e verirken nabzım hızla atıyor.

"Baş üstü vuruş mu? Yeni başlayan birine mi?" Dante'nin sesi kontrollü ama öfke dolu. Nick'e yaklaşırken kollarındaki kasların gerildiğini görüyorum. "Aklından ne geçiyordu?"

Nick bana bakarak, "Göründüğünden daha sert biri," diyor. "Öyle değil mi?" Ona baş parmağımla onay veriyorum ve silahıma uzanıyorum.

Dante'nin botu, ben onu yakalayamadan tahta bıçağın üzerine bastırıyor. Başımı kaldırıp nemli saç tellerinin arasından sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. İfadesi değişmiyor, ama gözlerinde bir şey değişiyor - o kadar belli belirsiz ki neredeyse kaçırıyorum. Nick'e geri dönüyor.

"Dişli olmadan devreye girmesine asla izin vermemelisiniz."

"Sadece kendimi savunuyordum," diye itiraz ediyor Nick, savunmaya yönelik bir geri adım atarak. "Ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Karşılık vermiyorsun," diyor Dante kesin bir dille. Spor salonu sessizliğe gömülüyor, herkesin gözü üzerimizde.

"Eğitimin temel kuralı - eğitimsiz bir öğrenciye vurmazsınız. Önce kontrolü öğrenmelerine izin verirsiniz."

Nick kollarını kavuşturarak, "Ben ehliyetliyim," diye karşı çıkıyor.

Dişlerimi sıkarak nefes veriyorum. Sabahın körüne göre çok fazla testosteron.

Neyse ki korumam Ramsey her zamanki çevre kontrolünü yapıyor, yoksa benim için tartışan başka bir adam daha olacaktı.

Onların yükselen sesleri arasında kendimi yukarı çekecek sabit bir şey bulmaya çalışıyorum. Elim duvar sandığım bir şeye değiyor ama sıcak bir basınç parmaklarımı sarıyor. Odaklanmam geri döndüğünde, ayağa kalkmama yardım eden Dante'nin ön kolunu kavradığımı fark ediyorum. Onun katı gücü bir an için beni şaşırtıyor. Elimi çekiyorum, zonklayan çenemden başka bir şey fark etmediğim için kendime kızıyorum.

"Hey!" diye bağıriyorum, yüzümden acı fişkırırken irkiliyorum. "Bu hiç profesyonelce değil. Ben iyiyim." İki adam da beni onaylamadı.

Dante bir adım öne çıkıyor, varlığı antrenman minderleri ve aynalı duvarlar arasındaki boşluğa hükmediyor. "Lisanslı ya da değil, ben profesyonel bir dövüşçüyüm. Bu prodüksiyonda dublör koordinatörü danışmanıyım." Otoriter ses tonu karşısında irkildim. "Yeni başlayanları sakatlamadan nasıl eğiteceğimi biliyorum."

"Şey," diye alay ediyor Nick, "bu yıl Olimpiyatlara katılmaya hak kadar profesyonel değildin, değil mi?"

Dante'nin yüzünde, öfkeye dönüşmeden önce gerçek bir incinme ifadesi belirir. Bu iş hızla tırmanıyor.

"Film setimde kavga olmayacak," diye duyuruyorum, elimden geldiğince otoritemi toplayarak.

Dante dönüyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltıyor. "Onunla dövüşmeyecektim." İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum. "Temel eğitim sırasında asla bu şekilde yaralanmamalısın," diye devam ediyor, gözleri tamamen rahat olmadığı bir şeyle kararıyor.

Nick gözlerini kaçırarak, "Kazaydı," diye mırıldandı.

"Gerçekten iyiyim," diye ısrar ediyorum, ancak hızlı nefes alışım tamamen adrenalinden kaynaklanmıyor olabilir.

Belki de öyledir. Gerçek bir endişe ile sizin iki katınız büyüklüğünde biri tarafından vurulduktan sonra gelen telaşı ayırt etmek zordur.

Dante Nick'e döner. "Ona biraz buz getirin, Bay Lisans."

Nick şu anda gözle görülür şekilde şişmiş olması gereken çeneme bakıyor. "Sana biraz buz getireyim. On dakika ara verelim." Beni Dante'yle yalnız bırakıp gitti.

O kadar yüksek sesle ofluyorum ki burnumdan buhar çıkabilir. *Anlamıyorlar mı?*

"Sakıncası yoksa işimin başına dönmek istiyorum." Çöpümü için eğildim ama başım o kadar zonkluyordu ki neredeyse devriliyordum. Dişlerimi sıkıp bir baş dönmesi dalgasını yutuyorum. *Zayıflık yok.*

Dante'nin ayağı hareket etmiyor. Ağzım kuruyor. Sağlam bacaklarına o kadar yakınım ki, eşofmanlarının arasından dörtlü kuvvetinin dış hatlarını görebiliyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Affedersiniz?" Ona baktım. "Ayağını eğitim kılıcımdan çek."

Kıpırdamadan duruyor.

Neden bana bu kadar yoğun bakıyor? Neden umursuyorum? Bizi izleyen bir oda dolusu insan olmasına rağmen neden ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum? Bu, sette beni takip etmesini istediğim türden bir drama değil.

"Lütfen," diye ekliyorum, sesimin yalvarır gibi çıkmasından nefret ederek.

"Teklifimi kabul etmelisin ve sana bir iki şey göstermeme izin vermelisin."

"Bir profesyonelle çalışıyorum," diye cevap veriyorum.

Alay ediyor ve omuzlarındaki gerginliği gevşeten, boynundaki kasları esneten bir kahkaha atıyor. "Bir profesyonel buna asla izin vermez-" Çeneme uzanıyor ve ben donup kalıyorum. *Ne yapıyor bu adam?* Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyabildiğinden eminim. Ama sonra, sanki aniden bana dokunmak üzere olduğunu fark etmiş gibi, elini bırakıyor, onun yerine saçlarını karıştırıyor. "-Senin başına da gelebilir. Ya da eğittikleri öğrencilerden herhangi birine. Asla."

"Bu benim hatam," diyorum, kendimi sersemlemiş hissediyorum, ama bunun vuruştan mı yoksa Dante'den mi kaynaklandığını anlayamıyorum. "Teçhizatımı çıkarıp ona saldırmaya başlamamalıydım."

"Kesinlikle senin hatan değil."

Sesindeki yumuşaklık karşısında bedenim bana ihanet ediyor ve nefesim daralıyor.

Antrenman adrenalini olmalı. Gittiği her yerde onu takip ediyor gibi görünen hafif duman izi kesinlikle değil.

Aman Tanrım, Reese!

"Durmadan antrenman yapıyorum." Kelimeler boğazımda birikiyor, tutamayacağım kadar ağır geliyor. "Ve hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. Bana kolay gelmiyor."

"Kendine bu kadar yüklenme. Formun yeni başlayan biri için etkileyici. İyi bir denge. Belli ki kararlısın. Bazen bu doğal olmaktan daha önemlidir." Ses tonundaki samimiyet beni şaşırttı. Ben tepki veremeden, ağzı hem çileden çıkarıcı hem de muhteşem bir sırtışa dönüşüyor. "Bak, bu işi kendi başına yapmak istediğini biliyorum ama ben burada, sekiz civarında tek başıma antrenman yapıyorum. Kılıç tutuşun üzerinde çalışmana seve seve yardım ederim."

Cleo'nun sözleri zihnimde yankılanıyor. *Parmaklar büyük, savunmasız bir şeyin etrafına sarılmış-*

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Buraya gelip bir çeşit kurtarıcı olmaya çalıştı. Elbette, etkileyiciydi. Ama eminim ki ona *teşekkür etmemden* başka bir şey istemezdi. Bu ağır bir ima. Ve içimdeki evcilleşmemiş ve gülünç bir parçanın onun teklifini kabul etmek istemesinden nefret ediyorum - sadece kılıç tutuşundan ve eğitiminden bahsederek.

Tam samimi olduğunu düşündüğüm anda, her şeyi mahvediyor.

"Teklifin için minnettarım ama çaresine bakabilirim," diyorum isteksizce, her ne kadar beni çileden çıkarsa da terbiyemi bozmadan.

"Sen , savaşı." Omuz silkiyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Savaşçı mı?"

"Böyle bir işaretle, bunu hak ettiğini söyleyebilirim."

Neredeyse kızarıyorum ya da belki de kızarmıyorum. Bilemiyorum. Başka bir stajyer Dante'nin adını sesleniyor ve o da dövmesini görebilmem için boynunu bükerek arkasına bakıyor. *Neymiş o dövme?* Karmaşık, son derece detaylı bir sanat eseri ve midem yine sıkışıyor. Büyüyü bozmak için çaresizce dönüp gidiyorum.

Bana bir şeyler hissettirmeye nasıl cüret eder?

Aptal mükemmel saçları, aptal mükemmel sırtışı ve aptal mükemmel... her şeyiyle.

Bu, feminizme en üst düzeyde bir ihanettir.

"İkimiz de işimize dönmeliyiz," diyorum bana dönüp baktığında - baktığının farkında mı?

"Benim kulübem göle en yakın olanı."

"Tamam mı?"

"Artık beni nerede bulacağını biliyorsun," diyor omzunun üzerinden uzaklaşırken. "Emrinde ve çağrındayım."

Kılıcı yerden alıp aceleyle ondan ve aramızda yayılan tuhaf gerilimden uzaklaşıyorum.

Odaklan.

Silahımı dikkatlice yakındaki duvara dayayarak aynaya doğru ilerliyorum.

Saçlarım Fransız örgülerinden kurtulmuş, sarı teller terden sırsıklam olmuş boynuma çılgınca yapışıyor. Hepsini kesmeyi, bunun ne kadar özgürleştirici bir his olduğunu hayal ediyorum ve bu düşünce kaybolmak yerine aklımdan çıkmıyor. Çenemde bir çürük oluşmaya başladı bile. Kızgın mor bir iz.

Bakışlarımı kasıtlı olarak aynada arkamda duran figüre kaydırmadan onu inceliyorum.

Yansımadaki kadın sadece güzel değil - kendi alanına hükmediyor, sert, zor seçimler yapıyor. Belki bu seçimler iyi düşünülmemiş olabilir, örneğin teçhizatını çıkarıp eğitmenine tahta bir kılıçla vurmak gibi. Ama bunu daha önce hiç yapmamıştı. İlerleme var.

Önemli olan da bu.

Dante'yle olan şey değil.

Tabii ki, diğer dublörleri yönetirken gözlerim onun yansımasına kayıyor. Geçen hafta sonu YouTube'da onun maçlarını nasıl saatlerce izlediğimi, çıktığı her maçı nasıl domine ettiğini unutamıyorum.

Ama bizzat görmek...

Çürüğüne odaklan. Saçına. Başka bir şeye.

Faydası yok. Neden işe alındığını şimdi anlayabiliyorum. Replikleri için değil ama hareketleri için.

Karmaşık bir dövüş sekansının, haydut pususu sahnesinin ortasında, aynı anda dört saldırganla karşı karşıya. *Büyüleyici*. Her vuruş ve savunma bloğu sıvı cıva gibi bir sonrakine akıyor.

Yemin ederim ağzımın kenarından bir salya damlası sarkıyor.

Kompresyon tişörtünün arkasındaki ter neden bu kadar çekici? Hayır.

İğrenç.

Ew, erkekler.

Tekrar hareket eder, bir dublör saldırırken kasları oynar. Dante sorunsuzca dönüyor, saldırıyı engellerken aynı anda bir diğerini etkisiz hale getiriyor. Bana bir bakış fırlatıyor - göz kırpmak ya da sırtmak gibi bir şey değil, ama gözlerini kaçırmadan önce hararetli bir şey.

Ölümcül bir dansı izlemek gibi. O

seviyeye gelmem lazım.

Belki de bana yardım etmesi dünyadaki en kötü şey değildir?

Artıları inkar edilemez. Atletik geçmişı kendi adına konuşuyor. Nick ile yapacağım herhangi bir antrenmanın başarabileceğinin ötesinde performansımı yükseltebilecek şekilde işinde ustalaştı.

Ama eksileri... Hollywood'da uyarı işaretlerini tanıyacak kadar çok onun gibi adamlarla uğraştım. Sürekli flört etmesi, playboy ünü, her şeyi bir oyun gibi görmesi.

Bu kadar ciddiyetsiz görünen birinin eğitimimi -beni- ciddiye alacağına güvenebilir miyim? Spora olan bağlılığı aksini gösterse bile, onunla herhangi bir sıfatla ilişki kurmak, göze alamayacağım komplikasyonlar istemek gibi geliyor.

Bu kılıçta, bu rolde, bu dönüşümde ustalaşacağım. Peki ya kalbim beni yoldan çıkarmaya çalışırsa? O zaman yenmem gereken bir rakip daha var.

Bölüm 6

Ree3e

19 AĞUSTOS

SON DAKİKA: A-List Yıldız Reese Sinclair Rahat Bir Tatil Romantizminde Başrolü Reddetti-Kaynaklar "Huysuz Veteriner Bekar Baba Ren Geyiği Çiftliği Sahibiyle Buluşuyor" Konusunun "Çok Tahmin Edilebilir" Olduğunu Söylüyor

Metal göğüs plakası her nefes alışımında kaburgalarımın batıyor ve Felix'in bu Zeyna Savaşçı Prenses görünümünü neden uygun bulduğunu ciddi ciddi sorguluyorum.

Yontulmuş metal göğüsler? *Kontrol et.*

Göbeği açıkta mı? *Tamam.*

İki saniyede bir yukarı çıkan deri mini etek mi? *İki kere kontrol et.*

Ben bunun için kaydolmadım. Gardırop bölümünden kim bunun Los Angeles'taki provalarım sırasında denediğim tulum kostümünden daha üstün olduğunu düşündü?

"Odaklanır mısınız?" Yakındaki ekibe playboy gülümsemesini göstermekle meşgul olan Dante'ye çıkışıyorum. Felix'in talimatlarına göre, birinci perdenin üçüncü sahnesi için Robyn'in köyünü yeniden kuruyorlar - Robyn ilk kez şerife karşı çıkıyor. "Silahı aldıktan sonra sıra sende."

Yıkıcı sırtışını bana doğru çeviriyor, şerif kıyafeti içinde suçlu gibi iyi görünüyor - geniş omuzlarını saran yıpranmış deri yelek, bela vaat eden sürmeli gözler. Midem uygunsuz bir takla atıyor.

"Sanırım o senaryoya bir kez daha göz atmam gerekiyor," diyor.

"Sadece bir satır, Bay Hastings," diye kaşlarımı çattım. "Senaryoya bakmanıza gerek yok."

"Bekle, o senin kılıcın değil." Elimdeki silaha bakıyor, sonra altın rengi gözlerini yavaşça bana çeviriyor, kasıtlı olarak dudaklarımda bir an bile uzun süre kalıyor.

"Hayır," diye inledim, geri adım atma, aramıza mesafe koyma dürtüsüyle savaşıyor, "mısra, 'Oh, ne hoş, sıradan halk-'"

"Antrenman sırasında formunu gördüm," diye araya girdi, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Ve bu sabah Marcus'la sahne ekibiyle konuşurken ona söyledim-"

"Baş dublör koordinatörüyle benim hakkımda mı konuştun?" Morarmış çenem zonkluyor. Endüstriyel güçte kapatıcı için şükürler olsun.

"İşimin bir parçası," diye hatırlatıyor bana. *Tabii ki öyle, Reese.* "Bu kılıcın dağılımı senin ağırlığına göre tamamen yanlış ve-"

"Kilomda bir sorun yok," diye tersliyorum. Gerçi bugün kullanmayı düşündüğüm hafif çelik bıçak, antrenman için kullandığım waster'dan çok daha ağır.

"Güven bana. Sen tam olarak olduğun gibi mükemmelsin." Duraklıyor. "Ama her silahın kullanıcısına uygun olması gerekir. Bu seninle savaşıyor çünkü böyle biri için yapılmadı..." Bir duraklama daha; göz bebekleri büyüyor. "Zarif."

Benimle alay mı ediyor yoksa tamamen başka bir şey mi anlayamıyorum.

Sete odaklan, Reese.

Kameralara. Sahneye.

Ondan başka her şeye.

"Şu kılıcı göreyim," diye ısrar ediyor.

"Hayır," diyorum, silahı arkamda saklayarak. "Bu bana sahne malzemelerinin verdiği silah. Koreografimi bununla yapabilirim." Kılıcımda hiçbir sorun yok. Tekniğimde de bir sorun yok. Bunu yapabilirim. Üstüme titrenmesine gerek yok. Kurtarılmaya ihtiyacım yok.

" , " diye araya giriyor Felix'in havlaması. "Dante ve Reese. Lanet repliklerinizi hatırlamaya çalışın. Ve bebeğim?" Bana döndü. "Tanrı aşkına, o lanet kılıçla ne yaptığınızı biliyormuş gibi görünmeye çalışın."

Omuzlarım içgüdüsel olarak içe doğru kıvrılıyor, sonra kendimi tutup onları geri çekmeye zorluyorum. Sıfırlanırken herkesin bakışlarının ağırlığı tenime baskı yapıyor.

"Elbette, Felix!" Ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak cıvıldıyorum. "Bu sefer doğru yapmak için elimden geleni yapacağım!"

Hâlâ koreografideki repliklerimi tutturamıyorum. Sanki bedenim ve beynim bana karşı açık bir isyan içinde. Çekimlerin ilk üç gününde diyalog repliklerimin hepsini tutturdum ama bu kılıçta beni suskunlaştıran bir şey var.

Bu sefer doğru yapacağım. Yapmak zorundayım.

Felix cevabım karşısında iç geçiriyor. Düzinelerce ekip üyesi koşuşturuyor, ışıkları ayarlıyor, ekipmanları kontrol ediyor ve her ayrıntıyla ilgileniyor. Alışık olduğum romantik komedi setlerinden çok farklı, buradaki en büyük endişe alışımın doğru görünüp görünmediği. Burada her şey daha büyük, daha gürültülü, daha yoğun. Eleştiri yağmuru da yardımcı olmuyor.

Sınırlarımı zorlamanın anlamı bu mu? Büyümek mi? Yoksa boyumdan büyük işlere mi kalkışıyorum?

Belki de ağır zırhlar giymiş bir sahtekârdan başka bir şey değilimdir, hem repliklerimi hem de adımlarımı beceriksizce atıyorumdur.

Yine de omuzlarımı dikleştiriyorum. Ciddi aktrisler çökmez. Ekрана hükmederler.

Robyn'in evinin kirli penceresinin arkasından şerifin adamlarının köy setimizde terör estirmesini izliyorum; botları yıpranmış kaldırım taşlarında toz kaldırıyor. Dekor ustası o devrilmiş pazar tezgahlarını düzenlemek için saatlerini harcadı.

Robyn'in haklı öfkesini yönlendirmeye çalışarak işaretimi beklerken kalbim hızla çarpıyor. Rahibimizi canlandıran Jeremy Vaughn'un, Dante üzerine gelirken alıştırma düşüşünü yaptığını görüyorum. İşte benim anım.

"Motor, hala çekiliyor!" diye seslendi yönetmen yardımcısı. Kapıdan içeri daldım.

"Hey," diye bağırarak toprakta yatan kılıca doğru ilerliyorum. Silaha uzanıyorum ama tutuşum hâlâ garip geliyor. *Bekle, bütün cümlem bu değildi.* "Şerif."

"KES!"

Felix'in megafonu havayı delip geçiyor ve ben irkiliyorum.

"Onuncu kez," diye homurdanıyor, "hat 'Hey, Şerif,' değil, 'Hey,' duraklat, 'Şerif. Bu işe yaramıyor.'" Bir nefes almak için kalabalığın içinde adımlar atar, sonra parmaklarını şıklatır. "Ayrıca, bildiğiniz kadınsı kırılmanızıyla söylerseniz daha iyi olur?"

Yanaklarım yanıyor.

Robyn şerife saldırıyor. Şu anda neden savunmasız olsun ki? "Bu şekilde deneyebilirim ama bu Robyn'in momentumunu azaltabilir."

Yanında duran stüdyo yöneticilerinden biriyle bakışıyor, çenesi tanıkların önünde söyleyemeyeceği kelimeleri çiğniyormuş gibi çalışıyor. "Bakın, kadınların güçlendirilmesi konusunu anlıyorum. İnan bana, benim de bir kızım var, tamam mı? Ama belki de sert kadın kişiliğini zorlamak yerine repliği doğal bir şekilde söylemen daha iyi olur."

Oyunculuğumun berbat olduğunu söylemenin bir yolu da bu.

"Tabii, deneyelim." Beni küçük hissettirmesine izin veremem.

Kostüm departmanı yine üzerime çullandı. Göğüs plakasıyla boğuşuyorum, parmaklarım sıkışan metali tırmalıyor. "Ah, bu deri kayışlar beni deli ediyor," diye tıslıyorum, sözlerim set gürültüsünden zar zor duyuluyor.

"En iyi gardırobun değil." Dante'nin sesi arkamdan geliyor, sıcak nefesi kulağımı gıcıklıyor. Yanımda, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda belirdiğinde midem bulanıyor.

Geri adım attım. "Kötü bir şey demek istemedim, ben-"

"Kız kardeşlerim bu sahneyi görseler beni öldürürler." Yakındaki bir set parçasına yaslanarak rahat bir omuz silkmeye sözümü kesti.

"Kız kardeşlerin mi?" Ona doğru dönüyorum. "Onları bilmiyordum." Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan döküliverdi ve sayısız röportajında bahsettiği üç erkek kardeşi ezberlediğimi -yani haklarında bir şeyler okuduğumu- ortaya çıkardı.

"Senin büyük hayranların." Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sete geldiğimden beri imzan için yalvarıyorlar."

"Oh." *Etkileyici, Reese*. Bu konuşmayı kesinlikle mahvediyorum. Kollarımı kavuşturuyorum, sesimden şüphecilik damlıyor. "Bu yüzden mi aniden feminist oldun?" Hemen yere düşmek istiyorum. "Aynen öyle," diye karşılık veriyor tereddüt etmeden, "ama hiçbir şekilde mükemmel bir müttefik olduğumu iddia etmiyorum. Yine de savaşçıları tanıyorum ve her neyse Felix' önerileri senin gibi bir savaşçı için doğru değil."

"I-" Dante şimşek hızıyla hareket ederken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Birden tekrar önümde belirliyor, bıçağı set ışıklarının altında parlıyor.

Sesini emredici bir fısıltıya düşürür. "Kılıcının ağırlığını kontrol etmeme izin vermeyeceğine göre, onu iki elinle tutmayı dene. Omuzlarını dik ve dizlerini bükülü tut."

Parmaklarımı kabzanın üzerinde dolaştırıyorum. "Bunun gibi mi?"

"Silahın eli muhafazanın yanında, diğeri de silahı eline kabzada olacak." Dudakları baştan çıkarıcı, megawatt gücünde bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve -her şeye rağmen

-İçimde bir şeyler gevşiyor.

Bakışlarının sıcaklığını ensemde hissederek başlangıç pozisyonuma geri dönüyorum.

"Yuvarlanıyorum!" Felix bağıyor.

Sahnenin içinden tekrar geçiyoruz. İleri atıldığında silahı kapıyorum. Dante'nin önerisine uyup silahı iki elimle tutarken hareketin hissettirdiğinden daha zarif görünmesi için dua ediyorum.

"Hey, Şerif!" Bağıyorum.

Dante bir kalp atışı kadar tereddüt ediyor, ta ki ben ona ince bir işaret verene kadar, gözlerim açılıyor. Cümleyi söylerken onunki de tanıma ile parlıyor.

"Oh, ne kadar hoş," diye söyleniyor, bir yırtıcı hayvan gibi etrafımda dönerek. "Sıradan halk böyle bir ruh gösteriyor. Ama vergilerin kraliyetin ilahi hakkı olduğunu elbette anlıyorsunuzdur."

Vurmaya gidiyorum ama kılıç bana ihanet ediyor ve bir krampla iki elimden de düşüyor. Kılıç yere çarpıyor, metalik sesi sessiz sette yankılanıyor.

"Kes!" Felix bana doğru yürüyor, ekip aç bir kurttan kaçan koyunlar gibi onun önünde dağılıyor. "Bu acınası bir durum. Role seksapel katamayacaksın; silahını yönetemiyorsun." Sesi havayı yarıyor. "Menajerin bana bu rolün hem fiziksel hem de duygusal gerekliliklerinin üstesinden gelebilecek bir aktris sözü verdi."

"Tökezleme hikayenin bu noktasında Robyn'in karakterine ," diye geveliyorum, sesim çaresizlikten titriyor. Felix'in gözleri kısılrken bahanenin tadı ağzımda kül gibi kalıyor.

"Ah sevgilim," diye mırıldanıyor, "belirsiz davranman gerekiyor, onu somutlaştırman değil." Ekibe doğru dönüyor, sesi kasıtlı olarak herkesin duyabileceği kadar yüksek. "Stüdyo özellikle bu rol için kendi dublörlerini yapabilecek birini istedi - dublör yok, CGI numaraları yok. Dövüş koreografisiyle başa çıkabileceğini iddia eden biri için üç A aksiyon filmi ücreti ödüyoruz. Onun yerine, elimizde..." Bana belli belirsiz bir işaret yapıyor ve hakareti söylemeden bırakıyor.

"Elimizde olan şey," diye devam ediyor gözlüklerini çıkararak, "tökezlemeden tek bir replik bile söyleyemeyen güzel bir yüz. Elbette posterde harika görüneceksin ama ne ?" Şakaklarına masaj yapıyor. "Her yeniden çekim günü

eyrek milyon dolar yakıyor ve yatırımcılar ensemde ."

Gözlerim botlarıma kayıyor, boğazımdaki yumru boğulmakla tehdit ediyor Ben.

Bana sırtını dönerken ağzı alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Bütün Pazarlama kampanyası sizin kendi dublörlerinizi kullanmanız üzerine kurulu - sahne arkası çekimleri, tanıtım röportajları, her şey. Sözleşmenizde dublör kullanılmayacağı özellikle belirtiliyor. Ve mükemmel bir uygulama gerektiren büyük sal sahnesine bir ay kaldı."

Mürettebatın toplu iniltileri bana fiziksel darbeler gibi çarptı. Böyle bir şey olamaz.

"Bunu yapabilirim," diye ısrar ediyorum. Aksanım bana ihanet ediyor, gergin olduğumda her zaman olduğu gibi her kelimede yuvarlanıyor. "Aylarca eğitim aldım. Bu kılıçta bir gariplik var. Çalıştıklarımdan daha ağır."

"Marcus!" Felix rahatsız edici mırıltıların arasından sesleniyor. "Buraya gel."

Baş dublör koordinatörü yakındaki bir kızılāğacın gövdesinin arkasından çıkar. "Sorun nedir?"

"Aksesuarlar karışmış olmalı. Bu onun silahı değil," diye açıklıyor Dante, düşen kılıcımı alırken pazuları esniyor. Kendimi onun kollarına bakarken yakaladığımda yanaklarım yanıyor, daha önce beni kenara ağırlığım konusunda nasıl hatırlıyorum. Keşke zorlandığımı kabul edemeyecek kadar gururlu olmak yerine onu dinleseydim.

Marcus kabzayı inceliyor, gözlerinin arasında derin kırışıklıklar oluşuyor. "Haklısın, bu sahne için onayladığımız şey bu değil." Sesindeki onaylama, Dante'nin endişelerini göz ardı ettiğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor Dante. "Robyn'in hâlâ öğrenmekte olduğu bu ilk sahneler için özel olarak dengelenmiş bir kılıca ihtiyacımız var." Bana dönüyor. "Senin sekansın belirli denge noktaları gerektiriyor. Kullanman gereken silahın, alıştırmayı yaptığın çöpten daha hafif olması amaçlanıyor." Açıklamasındaki nezaket, özellikle de Felix'in herkesin önünde yaptığı azarlamadan sonra, kalbimin tamamen farklı nedenlerle çarpmasına neden oluyor.

Marcus başını sallayarak Dante'ye katılır ve mürettebata döner. "Sahne! Cephanelik! B-14 kılıç düzeneğine ihtiyacımız var, hemen!"

"Neden sağ kılıç sette değildi?" Felix'in yüzü kızarır. "Ona doğru silahı getirin. Ve biri ekipman rotasyonunu kimin bozduğunu bulsun ki onları ateşleyebileyim. Yanlış dekorlarla çekim yapmak için milyonlar demiyoruz."

Sahne ustası envanter karışıklıklarıyla ilgili bir şeyler geveliyor ama Felix çoktan harekete geçti.

"Normal kılıcımla bunu başarabileceğimi biliyorum," diye sesleniyorum arkasından. "İşte yapacağımız şey, tatlım." Kahvenin kokmuş nefesi Bana doğru yürürken burun delikleri. "Çekimi yeniden düzenleyeceğiz. nce tüm diyalog sahneleri ve temel koreografi. Sal sahnesinden önce gelişmiş sahnelerde ustalaşman için sana bir ay süre veriyorum - bu senin kırılma anın. Eğer o zamana kadar üstesinden gelemezsen, kontrat olsun ya da olmasın bir dublör getiririz. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, göğsümde rahatlama ve panik birbirine karışıyor. "Çok net. Hazır olacağım." Ses tonundaki küçümseme tüylerimi diken diken ediyor ama yüzümü dikkatle boş tutuyorum. EP'ye dönmeden önce dudakları memnun bir sırtışla kıvrılıyor

ve anında kişilik değiştirir.

"Victor! Bu personel durumu tam da sana bahsettiğim şey." Abartılı bir hayal kırıklığıyla kılıcı işaret ediyor. "Bunu kahve içerken tartışalım. Herkes on beş dakika ara versin!"

Bu yeni kılıçta ustalaşmak, bedenimi güçlendirmek, bu çizgileri mkemmelletirmek ve sal sahnesine hazırlanmak için bir ay.

Eğitimimi ikiye, hatta üçe katlamam gerekecek.

Ve kafamı suyun altına sokmanın hissettirdiği kadar korkunç olmadığına kendimi ikna etmem gerekecek.

Ekip dağılırken, ses ekibinin sempatik bakışlarını yakalıyorum ve üzerimde hâlâ bir mikrofon olduğunu fark ediyorum. *Ugh*. Ortadan kaybolmak istiyorum. Ama kaçamadan önce Dante'nin beni izlediğini fark ediyorum.

"Bu adam tam bir pislik," diyor.

Tabii ki her şeyi duydu. Gerçek bir dvşçnn önünde bir çocuk gibi giydirilmek aşağılanmamı daha da artırıyor.

"yok," diye yalan söyledim. "Kılıçla müdahale ettiğin için teşekkür ederim." Kelimelerin tadı acı. Kendimi aptal ve çaresiz hissediyorum, sanki benimle savaşmasına izin vermişim gibi. Daha önce ekipman sorununa dikkat çekmişti ve benim tek yapabildiğim onu replikleri konusunda eleştirmektir.

Bakışları artık tamamen işle ilgili. "Sadece senin güvenliğini düşünüyorum." "Gerçekten mi?" Soru niyetlendiğimden daha savunmasız bir şekilde ağzımdan kaçtı.

"Mürettebatın güvenliği benim işim. Ve profesyonelliğe ne kadar değer verdiğinizi biliyorum. Ayrıca," diye devam ediyor, "yanlış ekipmanla kendini kanıtlamaya çalışan çok fazla insanın yaralandığını gördüm. Koreografin sağlam, Reese. Bu şekilde devam edelim."

"Teşekkürler-" Duraklıyorum, dilim düğümleniyor.

"Her şey yolunda." Omuz silkiyor, bir tutam saç gözlerine düşüyor ve James Dean'miş gibi ukala bir hareketle saçını yolundan çekiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Replikleriniz konusunda size sert davrandığım için özür dilerim. Açıkçası yargılayacak durumda değilim, çünkü bugün tutarlı bir cümleyi bir araya getiremiyor gibiyim." İç çekip alnımı ovuşturuyorum.

"Bunun işe yaramasını istiyorum. Bu benim için sadece başka bir rol değil. Bu çok önemli. Ve

-" Başarısız olmaktan ve sonsuza dek romantik komedi arafında sıkışıp kalmaktan ne kadar korktuğum gibi korkunç derecede ciddi bir şey söylemeden önce kendimi durduruyorum.

Bunun yerine boğazımı temizleyip daha ağırbaşlı bir yaklaşım sergiliyorum. "Söylemek istediğim, sana karşı sabırsız davrandığım için özür dilerim."

"Anlıyorum. Basit olması gereken bir şeyle mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Parmakları kılıcının kabzasına vuruyor, daha önce fark etmediğim gergin bir hareket. "Bende disleksi var. Kılıç kullanabiliyorum ama bana 'eter'i -yani 'ya da'yı- okutursanız, her zaman kafam karışıyor."

"Her ikisi de etere karşı," diye tekrarlıyorum, anlayışla başımı sallayarak.

"Evet. Beynim 'ya' diyor, ağzım 'eter' diyor ve şimdi bir hafta boyunca bu kelimenin içine edeceğim." Kıkırdıyor, biraz utangaç, biraz sevimli. Zorlandığı her kelimeyi öğrenmek istememe neden olan türden bir gülüş-

Hayır.

"Bu sinir bozucu olmalı," diyorum, ses tonum ona karşı hiç olmadığı kadar yumuşak.

"Bazen en basit çizgiler..." Başını eğerek yanağının içini ısıırıyor. "Demek istediğim, herkesin doğru aletlere ihtiyacı var, ister düzgün dengelenmiş bir kılıç olsun, ister..."

Boynunun arkasını ovuşturarak ediyor. "Her neyse. Bir yolunu . Doğru ekipmanla sahnelerinizi çekmeye odaklanıyorsunuz."

Neyim var benim böyle? Üç gün boyunca masada kitap okudum ve bu hafta boyunca gözlerimi ona diktim; onu yakışıklılığı, soyadı ve asla kazanılmamış yetenekleriyle geçinen sinir bozucu bir playboy olarak gördüğüme ikna olmuştum.

Ama yanılmışım.

Tamamen yanlış değil - odaklanması gerekirken hala sinir bozucu bir şekilde flört ediyor - ama utancın göğsümü yakmasına neden olacak kadar yanlış.

Ben burada ahlaki yüksekliği korurken, o sessizce benim hiç düşünmeye zahmet etmediğim zorluklarla uğraşıyordu.

Günün geri kalanı uzayıp gidiyor. Daha iyi bir kılıç kullanmama rağmen, koreografimi sergilerken repliklerimi söylemeyi başaramıyorum ve Felix'in imzası niteliğindeki "*beni hayal kırıklığına uğrattın*" bakışlarına maruz *kalıyorum*. Bir aylık ültimatomu bir fırtına bulutu gibi üzerimde dolaşıyor.

İşleri kendi ellerime almaya başlamalıyım.

Bölüm 7

Ree3e

YA ŞİMDİ YA DA ASLA.

Kulübelerin arasındaki patikadan göle en yakın olana doğru ilerliyorum. Botlarım çakılların üzerinde çıtırdıyor. Metal sütyenim her adımda kaburgalarımın batıyor, zincir zırh kemeri sessiz gölde tencere çalan şeytani çocuklar gibi şingirdiyor.

Bu kostümü değiştirmeliydim. Ama zaten geç oldu, setten yeni çıktım ve şimdi yürümeyi bırakırsam, fazla düşünüp kendimi vazgeçireceğim.

Söyleyeceklerimi prova ediyorum: *Yardıma ihtiyacım var.* Dudaklarım sessizce hareket ediyor, alıştırma yapıyorum.

Basit. Profesyonel. Hiç de çaresiz değil.

Dante'nin kulübesi olması gereken yere yaklaşıyorum. Bas sesiyle birlikte pencereden kahkahalar dökülüyor. Tabii ki parti veriyor.

Bu kötü bir fikir. Deri eteğimle oynuyorum.

Geri çekilebilir, Heather'dan başka bir eğitmen isteyebilirdim ama bu stüdyoya pahalıya mal olurdu.

Felix'in durmadan şikayet ettiği para.

Ayrıca, başka bir eğitmen istemek "huysuz diva" diye bağırır.

Bunu yapmak zorundayım.

Ya Dante'den yardım isteyeceğim ya da yarın başarısız olacağım. Ya beni reddederse? Ona karşı biraz kabaydım. Yine de bu tür şeylerden hoşlanan bir tipe benziyor. Seçeneklerimi tartarak dudağımı ısırıyorum.

Seçeneklerin tükendi, Reese. Kulübesinin basamaklarını tırmanıyorum. Verandasına ulaştığımda, pencereden baktım.

Burası *Architectural Digest*'ten bir tasarımcıyı bizzat getirmiş gibi görünüyor.

Kendi kulübesini nasıl aldı? Kürklü halılar ve büyük bir kanepe var. Tezgahta bir Vitamix blender ve tamamen dolu bir bar arabası?

Yanıma aldığım tek şey egzersiz malzemelerim ve çay için bir su ısıtıcısıydı. Bir insanın daha fazla neye ihtiyacı olabilir ki? Sadece üç aylığına buradayız.

Yumruğumu kaldırdım ve kapıyı iki kez aldım. Cevap yok. Yumruğumu daha da sıkıyorum ve sertçe çarpıyorum ama kapı açılıyor ve yumruğum sıcak, çıplak tenle birleşiyor. Geriye doğru sendeliyorum ve kendimi Dante'nin disko topu gibi parıldayan, çok sıkı, çok çıplak göğsüne bakarken buluyorum. Dumanın hafif kokusu bir büyü gibi etrafımı sarıyor.

Aman . Elimde olmadan baktım, bir an donup kaldım.

Kaşmir giymiş salkım söğüt figürlerinin uzandığı içeriden biri "Dante, sevgilim!" diye sesleniyor. "Teslimat sonunda geldi mi?"

Onları görmezden gelerek, göğüs kafesine bastırdığım yumruğumla açık kostümüm arasında bakışıyor. Bu kadar az şey giyen iki insan için çok yakın duruyoruz ve vücut ısısı neden geldiğimi hatırlamamı zorlaştırıyor.

Yumruğumu çekiyorum, onu kucaklıyorum.

Omzunun ötesinde, Marcus ve Simon barın yanında gülüyorlar.

Başyazarımız, yarın sabah 5:00'teki görüşme saati gibi kadeh mi kaldırıyor?

Yalnızlık boynumdan aşağı süzölüyor, soğuk ve tanıdık. Bir asistan aceleyle içkisini saklıyor, gözleri tanıyarak açılıyor. *Harika*. Personel sette benden hep kaçır ama burada, Dante'nin kulübesinde rahat görünüyorlar.

Benim yanımda hiç olmadıkları şekilde.

"Hollywood'un yeni aksiyon yıldızının kapımda belirmesini neye borçluyum?" Kaşlarını kaldırarak beni inceliyor. "Yapımcı sokağına çıkma yasağını geçtiğini biliyor mu?"

Evet, haklıymışım. Buraya gelmek bir hataydı.

Kendi kulübeme kaçmalıyım ama kaçamıyorum. Ayaklarım sabit kalıyor, bana ihanet ediyor. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Boğazımı temizliyorum. "Prodüksiyon, ekimler sırasında bir partiye ev sahipliği yaptığınızı biliyor mu Bay Hastings?"

"*Touché*." Dudakları titriyor. "Gerçi ikimiz de mürettebatın bazı patavatsızlıklara göz yumduğunu biliyoruz."

Öyle mi? Bunu bilmiyordum.

"Bazılarımız kuralları önemsiyor," diyorum, kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyor.

"Çürük nasıl iyileşiyor? Makyaj yarayı saklamakta iyi iş çıkarmış." Bakışları yüzümün her santimini yalıyor, sanki benim tadıma bakıyor.

"bir şey değil," dedim.

Geri adım atıyor ve odaklanabilmem için bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum boşluğu veriyor. "Seni buraya gerçekten ne getirdi, savaşçı? İçimden bir ses bunun replik ezberimi kontrol etmek için olmadığını söylüyor."

"Beni eğitmene ihtiyacım var," diyorum bakışlarıyla buluşarak.

Kollarını kavuşturuyor, kasları esniyor. "Yardımla ilgilenmediğinizi sanıyordum, Bayan By-The-Book."

"Değildim ve bu muhtemelen korkunç bir fikir." Yutkunuyorum. "Ama belli ki kılıç kullanmada inanılmazsın. Hareket etme şeklin-" Duraksıyorum, kendime gelmeye çalışıyorum. "Kimse arkamı kollamazken sen benim arkamı kolladın. Bu önemli. Ve Felix'i etkilemem gerekiyor, bu da demek oluyor ki-" Ona doğru bir el hareketi yapıyorum.

"Ben."

Yaramaz sırtışı karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Senin aksine ben koreografiyi ve replikleri aynı anda tutturmaya çalışıyorum."

"Peki ya Nick Valentine?"

"Nick, Felix'in emirlerine uyararak bana gerçekten ihtiyacım olan yardımı vermek yerine dış görünüşüme odaklanıyor," diyorum ağırlığımı değiştirerek. "Daha önce hiç böyle zorlanmamıştım - hareket ettiğimde çizgilerim kayboluyor. Kılıç beni şaşırtıyor."

Yaklaşıyor, uzun gövdesi kapı aralığını dolduruyor. "Pistte sadece kılıcıma ve rakibime odaklanabilirim. Eskrim yaparken tüm cümlelerinizi ezberlemek imkânsız olurdu."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. "Demek anlıyorsun."

"Aslında hiç kimseyi eğitmedim," diye itiraf ediyor, bir elini karmakarışık saçlarında gezdirirken.

"O zaman neden en başta teklif ettin?" "İş ahlakımı takdir edeceğinizi düşündüm."

"Boş ver, bu çok çaresizdi," diye iç geçirdim ve gitmek için döndüm.

"Bekle," diyor, verandaya adım atarken. "Umutsuz değil, adanmış." Samimiyeti beni hazırlıksız yakalıyor. "Resmi olarak kimseyi eğitmedim ama takım arkadaşlarıma sürekli akıl hocalığı yapıyorum. Felix beni özgünlük için getirdi. Size yardım etmek işimin bir parçası."

Geri dönüyorum, umudum geri geliyor. "Beni gerçekten eğitecek misin?"

Yaklaşıyor. "Elbette. Şimdi dürüst ol, her zaman yabancıların kapısında belirip yardım mı talep edersin?"

"Sadece Savaşçı Prenses Zeyna olarak," diye takılıyorum, ellerim zincir zırh eteğime çarpıyor.

Gülüşi -kafası geriye eğik, gözleri parlak- kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Bu ses beni bu kadar derinden etkilememeli.

"Şaka yapıyor! Komedide bir geleceğin olabilir. Senin sadece program ve talim yaptığını sanıyordum."

Boynumu gererek ona bakıyorum. Üzerimde yükseliyor; heybetli ama bir şekilde güven verici. Acaba söylediklerinde ciddi mi yoksa bir sonraki hedefi ben miyim? Gördüğüm kadarıyla ikincisi.

"Ha ha," diye alay ediyorum. "Odaklanalım. Bedava eğitim beklemiyorum." "Anlat."

"Disleksi konusunda yardımcı olabilirim," diye teklif ettim. "En iyi arkadaşım da var. Cleo, hecelemede zorlanan insanları etkilediği düşünüldüğünde, disleksi adını vermelerinin acımasızca ironik olduğunu söylüyor."

"Yunanca. *Dys* 'zor', *lexis* 'kelimeler' anlamına gelir. İronik, gerçekten." Gülümsüyor, bana doğru eğiliyor, karşılık vermemi bekliyor. Buna mecbur değilim.

Hızlıca başımı sallıyorum. "Kayıtlar ve fonetik temelli teknikler konusunda ona yardımcı oldum. Yazılı ve sözlü kelimeler arasında köprü kuruyor. Sizin için kayıtlar yapabilirim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Bu yöntemi üniversitede kullanmıştım." "Princeton'da, değil mi?" Hatamı anında fark ediyorum, gözlerim açılıyor. "O Wikipedia sayfasını yıpratma." Sırıttırıyor.

. "Eğer anlaştıysak, eğitime başlayalım." "Bu gece mi?"

Özenle düzenlediğim suarem sırasında mı?"

"Felix yarın yeniden çekim istiyor. Eğer tekrar batırırsam..." Anksiyete sessizlikleri

Ben.

Altın rengi gözleri tekrar üzerimde geziniyor, düşünüyor. "Tamam. On dakika.

Stüdyo."

"Harika, teşekkür ederim, gidip üstümü değiştireyim-"

"Kostüm sende kalsın." Sırıttışı hınzırlaşıyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Hoşuma gitmeye başladı, *Hollywood*."

Birbirimizden birkaç santim kadar yaklaşıyorum, başımı geriye eğip bakışlarını karşılıyorum. "Bana asla öyle deme."

"Haklısın," diye kabul ediyor. "'Savaşçı' sana daha çok yakışıyor."

Sözlerinin beni nasıl etkilediğini görmeden geri çekiliyor, göğsündeki parıltının izini sürme dürtüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Karnımdaki bu düğüm cazibe değil. Olamaz. Uzaklaşıyorum. Bunu daha önce de yaşadım. Kurgu ile gerçeği karıştırdığım için kariyerimin neredeyse çöküşünü izledim. Rol arkadaşlarıma aşık olmam. Bir daha olmaz. Her şey tehlikeyken olmaz.

Bölüm 8

Dante

SET ÜSTÜ antrenman salonunun penceresinden bakınca, işte orada, çoktan esneme rutinine dalmış.

Öne doğru eğiliyor, kollarını zarıfçe kavislendiriyor ve oturarak hamstring esneme hareketiyle yana doğru uzatıyor. Belinde bir deri parçası parlıyor, kendini daha derine çekmeden önce benimle alay ediyor.

Fuuuck.

Bu mükemmel manzara karşısında sikim sertleşiyor.

Kesinlikle profesyonelce değil. Reese ne düşünürdü?

Telefonum ısrarla titriyor, kabin partisi kalabalığından gelen bildirimler dikkat istiyor. Susturuyorum.

Reese Sinclair'e çit yapmayı öğretmek tam da ihtiyacım olan şey.

Disiplin incelememde sunmak için mükemmel bir belge. *Bak, o kadar çok değiştim ki Amerika'nın sevgilisi benimle takılıyor.*

Belki de ilgimi çekiyordur. O gösterişli röportajların tamamen gözden kaçırdığı bir yoğunluğu var. Gizli tuttuğu başka ne gibi sürprizleri olduğunu keşfetmek istiyorum.

"Farklı bir görünüm," diyorum, kapıyı iterek, büyük boy egzersiz eşofmanlarının onu nasıl bir şekilde manyetik hale getirdiğine uzun bir bakış atmama izin veriyorum.

"O kostümü giymeye devam etmeyecektim."

"Bu daha iyi," diye itiraf ediyorum, elimi kaldırarak. "Sana düzgün bir bıçak getirdim."

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Onların kilit altında olduğunu sanıyordum."

"Motive olduğumda çok ikna edici olabilirim," diyorum ve çelik kılıcı ona uzatmadan önce parmaklarımın arasında dans etmesine izin veriyorum. Biraz gösteriş yapmadan duramıyorum. Eski alışkanlıklar. "Ve cephaneliğin anahtarı bende olabilir."

Kılıcı alırken ellerimiz birbirine değiyor ve parmaklarımda beklenmedik bir farkındalık kıvılcımı çakıyor. Gözbebekleri büyüyor. Ne kadar profesyonel kalmaya çalışsa da küçük mimikleri onu ele veriyor -dilin alt dudağının üzerinde hızlı ve gergin bir şekilde gezinmesi, yere bakmadan önce gözlerini çok hızlı kırpması.

"Tabii ki biliyorsun."

Burada olmak için ne kadar hevesli olduğumu gizlemeden sırtıyorum. Zaten herkesten saklamadığım bir şeyi ondan da saklamam gerekmiyor.

Egzersiz minderlerinin üzerinde birbirimizin etrafında dönüyoruz. "Yarın için çivilemeniz gereken sahneyle başlayalım," diyorum parmak eklemlerimi kırarak. "Nerede takıldığını göster bana."

"Bugün beni sette gördün. Bu şeyi her kullanmaya çalıştığımda, bırakın gerçek bir hırsız gibi görünmeyi, nasıl düşüneceğimi bile unutmuş gibi oluyorum."

"Göster bana," diye tekrarlıyorum.

Hiç tereddüt etmeden monoloğuna başlıyor.

"Hayatım boyunca beni hafife aldılar. Kralımız

- "İleri doğru dengesiz bir adım atıyor, kılıç garip bir kavis çizerek sallanıyor. Sonra kılıcı tereddütle önünde havada gezdiriyor. Dudağını ısırtıyor, kaşları çatılmış, kafasının içinde. "Ne demek istediğimi anladın mı? Bu imkansız."

"İmkansız değil. Tüm sahneyi baştan sona gözden geçirin. Hata yapsanız bile durmayın."

Bakışları keskinleşiyor, sanki dinleyip dinlememeye karar veriyormuş gibi. Ama sonra kılıcı ayaklarımın dibine bırakıyor ve odanın diğer ucuna doğru adım atıyor. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken yüzünde hayal kırıklığı titreşiyor.

İlerlemeye başlar, ancak ayak hareketleri yanlıştır-ön yerine arka ayakla ilerler. Bıçağı almak için toparlanması kötü bir form gösteriyor; arkası kavisli, bacaklarından güç gelmiyor.

Yaramazlık yapan yanıma ona tam olarak nasıl yapıldığını göstermek, arkasına geçmek, yaklaşmak ve o gergin kasları her harekette yönlendirmek için kaşınıyor. Ama kendimi tutuyorum, ellerimi ceplerimde tutuyorum. Çırpınısını izlemek lezzetli bir işkence olsa bile bunu kendi başına yapması gerekiyor.

"Hey, Şerif." Kılıcını bana doğrultuyor ve etrafımızı saran hayali askerlere sertçe vurarak koreografide .

Duruşu tamamen yanlış, çekirdeği kopuk.

"Hayatım boyunca beni hafife aldılar. Kralımız ziyafetlerini yerken-" Hareket etmesi, şerifin askerleriyle savaşması gerekiyordu.

Onun yerine, bir heykel gibi dikilmiş.

Nick ne halt ? Muhtemelen onu süzmekle meşguldür. Çenem sıkıştı.

Bunu daha fazla izleyemeyeceğim.

"Yeter." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Duruşun beni öldürüyor. Bu senin temelin. O olmadan, o güzel konuşmalarını yaparken kılıcını asla koruyamazsın."

"Yapabileceğimin en iyisi bu," diye iç geçiriyor, hayal kırıklığı içinde güneyli tonu ortaya çıkıyor.

"Alabilir miyim?" Ona doğru işaret ediyorum, içindeki mükemmeliyetçinin düzeltme karşısında nasıl kıllanacağını şimdiden tahmin ediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde başını sallıyor.

Reese Sinclair'e dokunmak üzereyim. Yanağımı ısıriyorum ve derin nefes alıyorum.

Sonra arkasında duruyorum, ellerim kalçalarının üzerinde geziniyor. Vücudum bu yakınlığa tepki veriyor. Kanım derimin altında garip şekillerde akıyor. Ayaklarını birbirinden ayırmak için ayağımı kullanıyorum. Direnmeden boyun eğiyor.

"*Rasstav' nogi*," diye emrediyorum.

"Ha?" Dönüyor, dudakları şaşkınlıkla büzüşmüş.

"Özür dilerim, eskrim antrenörümünden kalma bir alışkanlık. Zamanın yarısında bizi Rusça çalıştırıyor," diye açıklıyorum gelerek. "Bacaklarını daha geniş aç, ağırlığını geriye ver," diye talimat veriyorum, sesimi başının tepesine yakın bir yerde alçak tutarak. "Rahatla. Çok gerginsin." Parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum ve omurgasından aşağı bir ürperti yayılıyor.

Dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor, ardından kahverengi gözleri parlayarak dönüyor.

"Eğer bir şey gibi üzerimde gezinmeseydin gergin olmazdım..." Doğru kelimeyi arıyor.

"Gibi mi?"

"Ne , her şeyi bilen biri gibi!"

"Bana daha kötülerini de söylendi." Kollarını kağızımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Genellikle Amerika'nın sevgilisinden çok daha korkunç insanlar tarafından."

"Nedense bu beni şaşırtmadı."

"Sinirlendiğinizde aksanınızın kaydığını biliyorsunuz," diye not ediyorum. "Büyüleyici."

"Öyle değil." Kaşlarını çatıyor. "Tekrar deneyelim. Lütfen."

Dönüşümü büyüleyici; bir an kontrollü bir duruş sergilerken, bir sonraki an zar zor kontrol altına alınıyor.

"İyi ama tavsiyem hoşuna gitmeyecek." Devam etmemi bekliyor. Bakışlarını kırmıyorum. "Kendinle savaşıyorsun. Ne kadar çabaladığını görüyorum, ama bu seni geride tutan şey. İçgüdülerine güven. Omuzlarını dikleştir. Kollarını gevşet ve dizlerini yumuşak bir şekilde bük."

"Hepsini yapıyorum, söz veriyorum. Ama replikleri, ayak hareketlerini, kameranın nerede olacağını hatırlamaya çalışıyorum ve yüzümü kapatmadığımdan emin oluyorum, senin üstünde-" Telaşla sözünü kesiyor.

"Tamam." Benim gördüğümü onun da görmesini istiyorum. "Basitleştirelim. Önce sadece hareket."

Keskin bir şekilde nefes verir ve kendini toparlar.

"Hareket ederken önce merkez bölgenizi, oblik kaslarınızı, sonra sırtınızı çalıştırın." Kasıklarına eğlenceli bir çimdik atıyorum. "İşte."

Yine inliyor, güzel bir inleme değil, ama sinirli bir ağlama sınırında bir şey. Belki de dalga geçmeyi bırakmalıyım. "Daha önce bir rolle hiç bu kadar mücadele etmemiştim." Minderin üzerine yığıldı.

Yanına çöküyorum. Gözlerinde o kararlı bakış var, setteki ve masada okunan bakışla aynı.

"Herkes zahmetsizmiş gibi görünürken senin iki kat daha fazla çabalamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Sonra, kendime engel olamadığım için -ve o kendi iyiliği için fazla ciddi olduğu için- yapabildiğim en kalın kovboy tonuyla konuşuyorum. "*Ama şekerim, atına binip yola devam etmelisin. Kovboy kızlar ağlamaz.*"

Gözlerini kırıştırıyor, mesafeyi koruma çabasına rağmen dudaklarında samimi bir gülümseme beliriyor. "Az önce bana *Heartland Heritage*'dan alıntı mı yaptın?"

Omuz silkiyorum. "Kız kardeşlerimin büyük hayranları olduğunu söylediğimde, benim de hayran olduğumu itiraf etmeliydim. Bir yıl boyunca bu cümleyi söylemeden duramadılar." Ben de öyle.

"Gururum okşandı," diyor dikkatle, profesyonel maskesi tekrar yerine kayıyor. "Bahsettiğiniz gibi onlar için bir şeyler imzalamaktan mutluluk duyarım. Sadece eğitim sırasında değil."

"Not edildi." Yere bakıyor ve ben onun kapanmasını istemiyorum. Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha, ta ki ben "Aslında en sevdiğim *Strings of Time*'di" diyene kadar.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bir fizikçinin zaman yolculuğunu keşfettiği, kıyameti durdurmaya çalıştığı ve bir şekilde bir zaman mültecisine aşık olmak için zaman bulduğu bir romanı sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Yalan söylememi mi tercih edersin?"

Başını sallayarak biraz gülüyor. "O filmi pek fazla kişi izlemedi ama Aria'yı oynamayı çok sevmiştim. İlk kez aptal kız rolünde oynamadım."

"En büyük olmaktan, tüm o yükü taşımaktan ama kendine bir isim yapmak istemekten bahsettiğin sahne var ya?" Eğildim. "Evime çok yakın. Ben de ortanca çocuğum, her zaman kardeşlerime karşı kendimi kanıtlamaya çalışıyorum." Kendimi çok dürüst davranırken yakalıyorum.

Kaşları kalkıyor. "Bu kadar çok şeyi hatırlamandan etkilendim."

"Kız kardeşlerimin hepsi Julian'la bir araya gelmelerini destekliyordu ama ben romantizmin onun hikayesinin altını oyduğunu düşündüm. Julian'ın onu kurtarmasına ihtiyacı yoktu-gerçekçi olmak gerekirse, zaman makinesi karmaşasını kendi başına çözebilirdi." Sırıtiyorum. "Tıpkı senin bu koreografiyi nasıl yapacağını bulacağın gibi."

"Çok ."

"Seni pohpohlamaya çalışmıyorum. Öyle olsaydım, odamda senin posterinin asılı olduğunu söylerdim, hani şu manolyaların içinde yattığın poster."

"Ciddi misin sen?" Göz bebekleri büyür.

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Sen benim kuşağımın gözde kızıydın."

"Bir hayranımın bana söylediği en kötü şey değil." *Hayran* kelimesini alışmaya başladığım o donuklukla vurguluyor ama altında bir sıcaklık var. "Bir keresinde bir adam bana gerçek boyutlarda bir oyuncak bebek yaptırdığını söylemişti."

"Bu çok ilginç olurdu." Yaltaklanmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aklına bir şey gelmesin." Bana gerçek gülümsemesini verdiğinde - Hollywood gülümsemesini değil- onu tekrar görmekten başka bir şey istemiyorum.

"Aria rolünüze nasıl hazırlandınız?"

"Yirmi yaşındaydım ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şey garip replikler okumak ve kendi ayaklarıma takılmamak için dua etmekten ibaretti. Yine de yirmili yıllara geri döndüğümüzde dans etmek zorunda kaldığımız için Charleston'ı öğrendim. Gerçekten eğlenceliydi."

Dans et.

"Görünüşe göre mükemmel olmak için çok uğraşmıyormuşsun. Şimdikininki aksine." "Bu farklı. Yarınki sahneyi halletmeliyim. Ve bir de Bir sonraki hafta haydutlarla, ondan sonraki de kralla ve-" Kendini yakalıyor. "Bir başrol oyuncusu sahne sırasında aklından çıkmaz. Odaklanmaya devam eder."

Bir başrol oyuncusu mu? Bu beni şaşırttı. Zamanımızın en ünlü aktrislerinden biri. "Hadi ama, kaç filmde oynadın?"

"Bunun gibisi yok," diye fısıldıyor ve sonra görüyorum.

Burada bir ihtiyaç var. Bu sette kendini gösterme arzusu.

Lanet olsun. Başka birinin böyle bir maske taktığını görmek, onun kırılma anını derimin altına işliyor. Çünkü vahşi bir şey dışarı çıkmak için pençelerken görünüşü korumanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Sonunda onunla savaşmayı bıraktığında ne kadar iyi hissettiğini ona göstermek istiyorum.

Bir an için, an çok sıcak, çok hızlı yanıyor ve en iyi yaptığım şeyi yapmak, onu ne kadar gördüğümü göstermek, aramızdaki gerginlik ipi ne olursa olsun tadını çıkarmak istiyorum, ama dizginleri kendimde tutuyorum.

Bu onun için önemli.

Onu gitmek istediği yere götürmek için elimden geleni yapacağım, çünkü bu yıl bunu başka nerede yapabilirim ki?

"Pekala o zaman, işleri zamanı." Ayağa kalkıyorum. "Her şeyi fazla düşünmeye devam edersen bu iş asla . Uyum sağlamalı, doğaçlama yapmalı ve bunu sahiplenmeliyiz."

O itiraz edemeden cebimden telefonumu çıkarıyorum ve bulana kadar çalma listemde geziniyorum. Fransız elektropopu odayı dolduruyor ve sesi sonuna kadar açıyorum, telefonu bankın üzerine kaydırıyorum ve ayağa kalkıp bacaklarımı ve kollarımı sallıyorum. Omuzlarımı yuvarlayıp bulaşıcı ritmin beni ele geçirmesine izin verirken, ayaklarımızın altındaki paspasları titretiyor.

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Derinden çıkmalısın," diyorum, ellerimi davet edencesine avuçlarımın içine doğru uzatarak. Tereddüt ettiğinde parmaklarımı şakacı bir şekilde oynatıyorum. "Hadi Reese. Dans et benimle."

Bakışları cehennemi dondurabilirdi. "Kesinlikle olmaz."

"Formun çok katı." Ona tam olarak dokunmadan yaklaşıyorum. "Biraz bırak." O geri çekilmeden önce ellerini ellerimin arasına alıp onu yukarı çekiyorum.

"Bütün mesele kontrol sahibi olmak," diye karşı çıkıyor ama itirazlarına rağmen parmakları benimkilere kıvrılıyor.

"Bazen kontrol teslimiyetten gelir." Dokunuşumu hafif tutarak onu nazik bir dönüşe yönlendiriyorum.

"Bu çok saçma!" Tökezleyerek göğsüme çarpıyor. Onu daha yakına çekme isteğimle savaşıyorum. "Koreografi öğreniyor olmam gerekiyordu!"

"Ben de sana yardım ediyorum." Onu sabitlemek için bir elimi beline koyuyorum, gömleğinin ince kumaşı ondan yayılan sıcaklığı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Antrenörüm Lev, tanıyabileceğin en korkunç Rus piçi, antrenmanda dikkatsiz davrandığımızda bize bale ve balo salonu dersleri aldırırdı. Saçma görünüyordu ama işe yarıyordu."

Reese şüpheli görünüyor ama sallanmaya başlıyor, vücudu bilinçsizce benimkine yaslanıyor. "*Tantsuy so mnoy*," diye mırıldanıyorum, dudaklarım zar zor kulağına değiyor. "Hadi, benimle dans et."

"Bunu bilmiyorum." Tereddüt ediyor ama çekilmiyor.

Müziğin bize rehberlik etmesine izin veriyorum. Onu yerde gezdirirken telefonumun hoparlöründen müzik sesi geliyor. Onun sert gövdesi üzerinde yükseliyorum ve kolay bir gülümsemeyle şarkıya eşlik ediyorum.

"Sakin ol. Burası Charleston değil." Yüzü dikkatle nötr kalıyor. "Bunun gibi - kılıcınla ilerlemek ve geri çekilmek gibi." Beni takip ediyor, hâlâ çok resmi, hâlâ çok düşünüyor. Elim belini buluyor, onu sabitliyor, sonra sırtının küçük kısmına kayıyor ve bir dönüş boyunca ona rehberlik ediyor. "Kılıç oyunu kendine has bir dandır," diyorum ona. "Bırak içinden aksın. Hafif. Akıcı."

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Bırak da bunu ben düşüneyim," diyorum, onu kollarımdan çekip çıkarıyorum ve vahşi dürtülerime teslim oluyorum. Teatral bir yetenekle yere düşüyorum, giderken yanlış şarkı sözlerini söylüyorum. Bana hem kızgınlık hem de hayranlıkla bakıyor.

Sonra her şey olur. İçinden bir kahkaha patlar ve yavaşça, lezzetli bir şekilde müzikle birlikte hareket etmeye başlar. Tüm bilinçsiz duygusallığıyla.

"İşte böyle. Gevşiyorsun," diyorum tekrar ayağa kalkarak. "Şimdi. Repliklerini söyle."

"Kendimi gülünç hissediyorum," diye mırıldanıyor. Hareket ederken parmakları benimkilere sürtünüyor - kesinlikle bir kaza değil, ancak ikimiz de özenle inşa edilmiş sınırlarının hatırı için öyleymiş gibi davranacağız.

"Dalga geç benimle."

Ve öyle.

Sadece beni eğlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda dilinden dökülen her bir satırın hakkını veriyor. Sesinde daha önce duymadığım yeni bir ateş var - ritim, içinde vahşi ve gerçek bir şeyin kilidini açmış. Sözlerini bitirdiğinde kahverengi gözleri kocaman açılıyor, sanki az önce olanlara inanamıyormuş gibi.

"Hareket etmeye devam et," diye teşvik ediyorum. Kalçaları ve güçlü kollarıyla, görmezden gelinmesi imkânsız bir salınımla hareket ediyor. Beni bakarken yakaladığında -ki kesinlikle bakıyorum- başka tarafa bakmıyorum.

Kılıcını kapıp yanıma getiriyorum. "Müziği dinlemeye devam et ve aynada beni izle," diyorum kendi kılıcımı alarak. Yanında durup pozisyonumu alıyorum. "Dans etmeye hazır mısın, dövüşçü?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Gülüyor. "Benden sonra tekrar et."

Onun sekansı boyunca akıyoruz ve lanet olsun, büyüleyici. Her adımı tam da olması gereken yere düşüyor. Göğsüm gururla geriliyor çünkü bunun içinde olduğunu biliyordum, sadece onu serbest bırakmak için doğru itmeye ihtiyacı vardı.

"Tekrar," diye sesleniyorum, "ama bu sefer o satırları duymak istiyorum. Yüksek sesle ve net!"

Sözleri müziği yarıp geçti. "Evet, Reese! Aynen öyle!"

Etrafında dönerken yüzü saf bir zaferle aydınlanıyor. İkimiz de uçuyoruz. Gözlerinde bir parıltı var, geçemeyeceğimiz çizgileri geçtiğimizi fark ettiği bir an.

Ve evet, belki de ona istediğim her şey tek bir çarpıcı pakette toplanmış gibi bakıyorum. Belki de onu ürküten şey tam olarak budur.

Yine de umursamıyorum. O böyle karşımdayken, tüm varlığı güzelce aydınlatılmışken olmaz.

BİR ÇİTÇİ OLARAK, hareketlerdeki en ince değişimleri yakalamak üzere eğitildim. Bu on yıl boyunca geliştirilmiş bir altıncı his. Reese ile gece yarısı yürümek de farklı değil.

Nefeslerimiz de adımlarımız gibi senkronize oldu. Fark ediyor ama sessiz kalıyor.

Orman etrafımızda canlı bir his uyandırıyor, şehir gecelerinden daha karanlık, hatta ekip ışıkları yola gölgeler düşürüyor. Burada her şey daha keskin, çam iğneleri ayak altında çıtırdıyor, Ağustos havası erken San Francisco antrenman sabahları gibi ısıyor, vahşi karanlık huzursuz ruhumu çağırıyor.

Kulübesi çok erken görünüyor.

"Bu gece beni geri bıraktığın için teşekkür ederim." Verandanın ilk basamağına bastığında gıcırıyor. "Bir dahaki sefere yolundan sapmana gerek yok."

"Bu ormanda ne saklandığını asla bilemezsin, Reese." Sonunda gezintimiz boyunca taşıdığım çantasını ona teslim ettim.

"Peki, iyi geceler."

Gitmeliyim, bu duyguyu sarsacak bir şeyler bulmalıyım. Muhtemelen kulübemde bekleyen gece eğlencelerinden birine dalmalıyım. Ama ayaklarım sanki sarmaşıklar tarafından sarılmış ve beni toprağa bağlamış gibi hissediyorum.

Duraklıyor, parmakları yıpranmış ahşap parmaklıklarda geziniyor. "Bekle," diyor ve nabzım hızlanıyor. "Numarana ihtiyacım var." Çantasını karıştırıyor ve telefonunu çıkarıyor. Basit bir kılıfın içinde, beyaz, gösterişsiz ya da ekstrasız.

"Sadece eğitim amaçlı tabii ki," diyerek uzattım.

"Eğitim programımızı ve söz verdiğim sahne kayıtlarını onaylamak için." Gözleri benimkilerle buluşmuyor.

Her rakamı bilinçli olarak giriyorum. "Tamamen profesyonelce." "Kesinlikle."

"Bu gece eğlendim," diye itiraf ediyorum ve telefonunu geri veriyorum.

Başını kaldırdığında dudaklarında bir bükülme oluyor, küratörlü maskesi kayıyor. "Öyle mi? Ben de öyle. Bana yardım ettiğin için teşekkürler... bilirsin. Kafamdan biraz olsun çıkmama. İtiraf etmeliyim ki sana pek güvenmiyordum ama fena bir öğretmen değilsin."

"Oh, beni pohpohlama," diye gülüyorum. "*Sana* pek güvenmesem de eğlenme konusunda oldukça iyisin."

"Umarım yarın başarılı olmama yardımcı olur, Bay Hastings."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Kelimeler ben onları durduramadan ağızından kaçıyor.

"Ne yapacağım?" Omuz silkiyor, naz yapıyor. Gözlerim bileğine kayıyor, bu gece fark ettiğim bir çile takılıyor. Kalçalarını sallama şekli

Daha önce, kalın sarı saçlarının kokusunun nasıl kaldığını, her döndüğünde pazılarıma nasıl dokunduğunu... hepsi orada, zihnimde net.

Bir nefes alıyorum ve bu duvarları yıkmak istiyorsam, her zamanki cazibemin işe yaramayacağına karar veriyorum. Doğrudan konuşmam gerekecek. "Kuralları bu kadar çok sevdiğine ve birlikte antrenman yapacağımıza göre... bazı kurallar koymaya ne dersin? Profesyonel rolünü bırakmakla başlayalım. En azından benimle."

"Ne eylemi?"

"Bütün o şekerlemelerin içini görebiliyorum."

"Ne için?"

"Yanan bir şey."

İşaret üzerine saçının ucunu buluyor ve işaret parmağı ile başparmağı arasında döndürüyor. Yine o gergin tik. "Güzel. O zaman benim kuralım şu: Dikkat dağıtmak yok."

Gece yarısı yüzmelerini ve doğaçlama maceraları düşünerek, "Dikkat dağıtıcı şeyler doğal olarak ortaya çıkar," diyorum. "İşin sırrı onlarla dans etmeyi öğrenmekte."

Gözlerini deviriyor, kalçasını dışarı çıkarıyor. "Sadece... profesyonel olun. Flört yok, şaka yok, dikkat dağıtıcı yorumlar yok."

"*Kak skazhesh', milaya.*" Rusçam pek yeterli değil ama kaşlarının çatılmasına yetiyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Anlatmanın neresi eğlenceli?" Merakıyla nasıl savaştığının tadını çıkararak sırtıyorum.

"Adil değil."

"Hayat nadiren adildir."

Geri adım atıyor, tüm şakacılığı kayboluyor. "Ben ciddiym. İlişkiye girmeme maddesi çoğu insan için bir şaka olabilir ama benim için önemli. Rol arkadaşıyla yatan başka bir aktris olarak görülmek için çok çalıştım. Yeni nişanlılığımızın yararını anlıyorum. Ama hepsi bu . *Geçici* bir nişan."

"Şanslısın, çünkü ben eğitim ortaklarımı çok ciddiye alırım," diyorum. "Geri kalan her şey... hayatın işleri ilginç kılma yöntemi."

Sesimdeki bir şey onu ikna etmiş olmalı. "Güzel. Yarın set, sonra eğitim?"

"Yarın gelemem. Sabah çekiminden sonra San Francisco'ya gidiyorum.

Koçum beni görmek istiyor, kaçırmamam gereken bir şey.

Cumartesi mi?" "Premiere. Pazar dönüyorum."

"Pazar o zaman."

"Tamam. Ondan sonra çoğu gece antrenman yapabiliriz. *Eğer* çekimler zamanında biterse."

Aramızdaki boşluk her kelimede daralıyor. Her içgüdüm hareket etmemi, bu kıvılcımı nereye götürürse götürsün kovalamamı haykırıyor, ama bir kez olsun kendimi kontrol altında tutuyorum.

Kendimi geri çekmeye zorluyorum. "İyi geceler, savaşçı."

Hava çatırdıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve ben belki de...

Önce ara veriyor, boğazını temizliyor. "Pekâlâ. İyi geceler."

Kulübeme doğru yürürken, omzumun üzerinden bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Bazı alışkanlıklar zor ölür. Ama yine de hayattaki en güzel zevkler beklemeye değer.

Bölüm 9

Dante

20 AĞUSTOS

Fransız Eskrim Yıldızı Quentin Brisbois Milyon Dolarlık Stryde Spor Ayakkabı Anlaşması İmzaladı

Antrenman salonum her zaman evim gibiydi. Bugün kendimi zar zor hoş karşılanmış hissediyorum. Olimpiyatlardan döndüğünden beri Koç'la ilk seansım.

İleri atılıyorum, halsizim. Çok fazla gece, çok fazla içki. İkimiz de biliyoruz.

Lev kılıcını ayağıma doğru saplayarak, "Hâlâ sol bacağımdan yana," diye homurdanıyor. Bıçak bir uyarı gibi ışığı yakalıyor.

Kahretsin.

Rus-Amerikan Olimpik Kılıç antrenörü Lev Petrov, Princeton'dan beri beni eğitiyor. Kendisi ABD Erkek Kılıç milli antrenörü ve benim ikinci babam - gerçek babamdan daha sert ve çok daha korkutucu. Sevgisi kendini acımasız dürüstlük ve cezalandırıcı antrenmanlarla ifade ediyor.

"*Bozhe moy*, görmediğimi mi sanıyorsun? Akşamdan kalma, sigara kokuyor. *Burnaya noch*?' Bütün gece parti yapıyorsunuz ama bir şampiyon gibi çit atmaya mı bekliyorsunuz?"

Saldırma isteğimi bastırarak kılıcımı sıkıca kavradım. Eski halim olsa hışımla kaçırdım. Bunun yerine, kılıcın tanıdık ağırlığının beni yere sermesine izin vererek nefes alıyorum.

Bu antrenman çok önemli. Uzaklaştırıldığımdan beri takımımın antrenman yapmadım. Lev herkese koçluk yapıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Gerçek bir rakibim olmadan gittim. Paslanmışım.

San Francisco'daki dairemin antrenman odasında - son teknoloji manken, aynalar, hamle alanı - antrenmanlar yaptım ve *Robyn Hood* ekibiyle çalıştım ama hiçbir şey nefes alan, hareket eden ve düşünen biriyle yüzleşmenin yerini tutamaz.

Bu kötü formdan daha fazlası.

Uzaklaştırmadan beri her şey. Lev zengin parti çocuğunun ötesini gördü ve beni gerçek biri yaptı. Dürtüselliğim -görölme, tepki verme, savaşıma ihtiyacı- uzaklaştırılmama neden oldu.

Ayaklarımı daha geniş açıyorum, sıfırlanırken yanan kalçalarım odaklanıyorum. Onun zamanına değdiğimi kanıtlamalıyım.

"Bir altın madalya daha seni drama kraliçesine dönüştürdü Koç," diyorum hayal kırıklığının acısını gizleyerek. "İyi eskrim yapıyorum."

Kahkahası derinden kesiyor. "İyi mi? *Hayır*. Sen bir hayaletsin. Çok yavaşsın. Bu kılıcı dans ettiren şampiyonum nerede?"

Dört ay ve şampiyon gitti. Her şeyi berbat eden zengin çocuk.

Hayal kırıklığı. Sevimsiz olan.

Kılıç elimde yanlış bir his uyandırıyor; ağır, yabancı. Tutuşumu ayarlıyorum, benim bir parçam haline geldiği o tatlı noktayı arıyorum. Boğazım sıkılıyor.

Nefes al.

Yeni sezona üç yüz kırk iki gün kaldı. Hala geçerli olduğumu kanıtlamak için 32 şans.

"Evet, iyi. Bu çeneni kapa ve devam et demek, değil mi?"

"*Da*. Daha önemli başka neyiniz var?"

Hiçbir şey. Eskrim olmadan, ben hiç kimseyim. Film seti, partiler, Reese'i heyecanlandırmak, hepsi dikkat dağıtıcı. Sadece kılıçla bir önemim var. Sadece burada ailem beni Hastings'e ait olarak görüyor.

Pist dışında mı? Farklı bir hikaye. Princeton ekibi sadece Dom Pérignon için gelir. Bağlantılarım Parti Dante'yi istiyor, beni değil.

Takım arkadaşlarım USFA ya da SafeSport'un onları cezalı bir oyuncuyla yakalamasından korkarak beni görmezden geldiler. Sadece Linus "*Dayan*" mesajı gönderdi.

Eskrim dünyası sırtını döndü. Kimse benimle ilişki kurarak kariyerini riske atmıyor. Hepsi bizim eski hayatımızı yaşarken, antrenman yaparken, yarışırken, şampiyon olurken ben nereye uyuyorum?

Hepsini gömmeye çalışıyorum ama göğsüm daralıyor.

Lev'in gözleri acımayla kısılır. Daha da kötüsü. "*Khorosho*," dedi kılıcını kaldırarak. "İleri dalma talimleri. Ateşinin seni yakmaktan daha fazlasını yapabileceğini göster bana."

Başımı salladım ve duruşumu ayarladım. Kılıcımı kavrarken dünya kayboluyor, zihnim sonunda sakinleşiyor.

Sadece ben ve bıçağım.

Çok kısa adım atıyorum. Birkaç santimle ıskaladım. "Kahretsin," diye mırıldandım, yeniden başladım.

"*Opyat*," diye bağılıyor Koç.

Tekrar. Kaslarım çığlık atana kadar tekrarlıyorum.

"Çok yavaş. İçki yüzünden. İnsanlar gelecek sezon daha güçlü olmanı bekliyor. Unvanını bu şekilde koruyamazsın."

"O kadar çok içmiyorum," diye yalan söylüyorum. Belki bugün biter. Şu anda tek kötü alışkanlığım sigara; parti yok, uyuşturucu yok, ceset yok.

Lev'in kaşları havaya kalkıyor. "*Vresh' kak sizi merin*," diyor. *Kır bir iğdiş gibi yatıyorsun.*

Bu her ne demekse.

Kollarını kavuşturarak kılıcını indiriyor. "Kaç yıldır bu salonda büyümeni izliyorum? *Khuligan*."

"Ne istiyorsun?"

"Demek istediğim?" Lev homurdanıyor, aksanı kalınlaşıyor. "Her zaman kameraların, medyanın, röportajların peşindesin. Takım arkadaşların? Hepsi çekingen, odaklanmış. Ama senin ilgiye ihtiyacın var. Bir saplantı, Dante. Tehlikeli bir saplantı."

"Takımdaki en yakışıklı adam benim. Medyayı resmimi istedikleri için suçlayamam."

"*Krasota ne vechna*. Ama beceri? Tutku? Bunlar kalıcıdır." Beni inceliyor. "Eskrime neden başladın?"

İç çekiyorum. "Nedenini biliyorsun."

"Anlat bana. Birden unuttum, tıpkı senin temel formları unuttuğun gibi. *Moya pamyat' uzhe ne ta*."

Oyunlarına homurdanıyorum. "Bu benim cezamdı."

"*Gluposti*, Dante. Eskrime devam etmenin sebebi bu değil. Okuldan sonra bırakabilirdin, değil mi? Ama bırakmadın. Neden bırakmıyorsun? Çünkü eskrim senin kanında var. Doğal, nefes almak gibi. Acıtsa bile seviyorsun."

O haklı ve acımasız bilgeliği yüzünden ondan nefret ediyorum.

Asi, şovmen olan bu ikinci kişiliğimi neden somutlaştırmam gerektiğini hiç anlamadı. Yabancılardan zahmetsizce gülümsemeler çıkaran kişi.

Aşırı başarılılardan oluşan bir hanedanlıkta -kupalarını, madalyalarını ve bitmek bilmeyen ödülleri sergileyen kardeşler- sadece "iyi" olmak değersizdir.

Alec dağları fethediyor. Brooklyn artistik patinaja hükmediyor. Cameron, futbola adanmış bir yaşamın ardından Premier Lig'i aldı. Gençler de onu takip ediyor: Ezra Marin County'deki havuzumuzda solungaçlarını geliştirdi. Francesca go-kart'tan profesyonel yarışlara fırladı.

Çocukluğum beni görünmez kıldı. Bir hayalet. Eskrimden önce, bir gölgeden başka bir şey değildim.

Sonra dikkatin gücünü keşfettim.

Ustaca başladı: ailemin dolabından alkol aşırarak, özel partilere katılmak için dersleri asmak. Her pervasız karar, her hesaplanmış risk, başka hiçbir şeyin karşılayamayacağı sarhoş edici bir yükseklik sağladı.

İnsanlar sonunda beni fark etti. Adımı fısıldadılar.

On dört yaşındayken, okuldan kaçtığım için beni okuldan attılar. Aynı yıl, gezmek için babamın arabasına el koydum. Polis beni on beş dakika içinde yakaladı.

Annemin ıstırabı babamın müdahalesini garantiledi. Her çareyi denemişlerdi; danışmanlar, vahşi doğa kampları, neredeyse ev hapsi. İşe yaramadı. Kardeşlerim şampiyonlukları toplarken, ben ailemin yüz karası oldum.

Gezintimin ardından, suçlu zengin çocuklarını ıslah etmekle ünlü bir yatılı okula gönderildim. Zorunlu atletizm iki seçenek sunuyordu: eskrim ya da su topu. O kadar kloru yutmamın imkanı yoktu.

O ilk eskrim antrenmanında her şey aynı hizaya geldi. Zihnimdeki sürekli gürültü sustu. Kılıcı anladım. Ona hakim oldum. İçgüdüsel olarak.

Akademisyenler mi? Hala boşuna bir egzersiz. Ama eskrim? İnkâr edilemez bir deha.

On beş yaşıma geldiğimde, ulusal yarışmaları domine ediyordum. On yedi yaşındayken Princeton, Division 1 takımlarını temsil etmem için tam burs teklif etti. Yirmi iki yaşıma geldiğimde boynumda bir Olimpiyat altını asılıydı.

Eskrim sporun ötesine geçti. Benim kurtuluşum oldu. Disiplin, hassasiyet, bir amaç oluşturdu. Yön.

İnsanlar adımı hafızalarına kazıdılar.

Ünüm her yerde beni gölgeledi. Ondan kurtulmak yerine, onu güçlendirdim. Cildimi boyadım. Mücevherler taktım, kıyafetlerimin içinde nasıl göründüğümü önemsemeye başladım ve imajımı bir silah olarak kullandım. sınırlarını zorladım, yatımı satın aldım. Sikiştim, eğlendim ve bir tanrı gibi eskrim yaptım. Ayrıcalıklı, taşralı kulüp yarışmacılarının olduğu bir ortamda eskrimin kötü şöhretli çocuğu oldum.

Evet, zenginliklerini paylaştım ama farklılığı da geliştirdim. Herkesin bunu fark etmesini sağladım.

Strateji zafer kazandı. Dünya varlığını onayladı. Dergi kapakları, kârlı cirolar, doyumsuz hayranlar. Herkes arkadaşlığımı, sevgimi, rekabetimi arzuluyordu. İlk defa birinin kardeşi ya da ailenin başarısız çocuğu değildim, Dante Hastings'tim.

"Başarılı olduğum ilk şeydi," diye devam ediyorum. "Ama bundan da öte, kendimi bütün hissetmemi sağladı."

Lev başını sallıyor, gözlerinde bir anlayış pırıltısı vardır. "Ya şimdi? Onsuz kendini kaybolmuş hissediyorsun, değil mi?"

Evet. Sertçe yutkunuyorum. "Ya USFA gelecek yıl pistlere dönmeme izin vermezse?"

"Daha fazla *gluposti*," diye alay ediyor ama sesi nazik. "Yine çitleyeceksin." Duraksıyor, saate bakmadan önce gözleri yumuşuyor.

Alnımdaki teri silerek kılıcımı indiriyorum. " nedir, Koç? Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diye homurdanıyor, başını sallıyor. "Hayır işlerinizi bekliyorum."

"Bu ders yeterli değil miydi?"

Gür kaşları birbirine yaklaşıyor, yüzü kararıyor. "*Nu chto...* SafeSport ve USFA ile köpekler gibi savaşıyor kamu hizmeti ile sadece bir yıl uzaklaştırma almanı sağlayacağım. Sana söylediklerimi yapacaksın, *kapiş*?"

"Planın nedir?" İç çekiyorum, şimdiden ne planladığından korkuyorum.

"Aileleri zengin olmayan çocukları spora yönlendirmek ve burs almalarını sağlamak için burada bir gençlik programı başlatıyorum. Yeteneği olan ama yönü olmayanlar. Rol modele ihtiyacı olan bir çocuğum var." Sert bir bakışla beni düzeltiyor. "Yönlendirme demişken, filmde dublör koordinatörü olarak işler nasıl gidiyor?"

"Beni henüz kovmadılar," diyorum dikkatlice, Reese'den bahsetmekten kaçınarak. İhtiyacım olan son şey Koç'un bıyıklı yüzünden profesyonellik dersi almak. Onun yerine bu azarları Reese'in yumuşak dudaklarından duymayı tercih ederim.

"Güzel, güzel. O zaman bunu da halledebilirsin. Orada sıkı çalışırsan, burada da sıkı çalışırsın." Devam ederken eğleniyor gibi görünmüyor, "Bulduğum bu kız, Dante. *Shestnadtsat Let*. Bana buraya ilk geldiğin zamanki seni hatırlatıyor. Ona yol gösterecek birine ihtiyacı var. O kişi sen olabilirsin." Kelimeler göğsüme yuvarlak bir tekme gibi çarptı. On altı yaşında bir mini-ben mi? *Sikerler*. Kendi bokumu zar zor bir arada tutuyorum ve Lev Akıl hocası yapmamı mı istiyorsun?

"Hadi ama, kızınızın gerçek bir koça ihtiyacı var, kavga çıkardığı için uzaklaştırma almış bir asabiye değil."

"Bunu neden yaptığını ikimiz de biliyoruz, Dante. Gerçeği söylemek istemesen ya da benim veya Linus'un seni savunmasına izin vermesen bile." Hatırlatma karşısında inledim. O yumruğu kastetmişken kavga hakkında itirafta bulunmanın ne anlamı vardı? "Sunacak çok şeyin var *Blin*. Bunu bir düşün. Bazen başkalarına bir şeyler öğretmek, en başta bir şeyi neden sevdiğimizi hatırlamamıza yardımcı olur. Ve bu kız onu anlayan birinden faydalanabilir."

"Bu senin en kötü fikirlerinden biri," diyorum.

"Kendini küçümsüyorsun." Duraksıyor. "Ayrıca, başka seçeneğin yok."

Kılıcımı yere bıraktım, seçeneklerimi düşünürken bir elimi saçlarımda gezdirdim. Çok fazla seçeneğim yok. Ya Koç'un gözde projesiyle iyi geçineceğim ya da kariyerime veda edeceğim.

Ama belki de bu en kötü şey değildir.

Bir çocuğu eğitmek imajımı temizleyecek, beni *uzaklaştırma alan asabi* bir çocuktan *topluma geri veren ıslah* olmuş kötü bir çocuğa *dönüştürecek*. Komitenin istediği de buydu, değil mi? Kahretsin, Reese'i etkileyebilir, ona düşündüğü gibi bir baş belası olmadığımı gösterebilir.

"Peki ne sıklıkla konuşuyoruz?"

"Her Cuma antrenmanımızın sonunda Em ile çalışacaksın," diyor. "Pazartesi ve Çarşamba günleri programdaki diğer çocuklarla antrenman yapıyor ama diğerleri çok kolay gidiyor ve ben onun benim gerçek yıldızlarımdan birini görmesini istiyorum."

"Yani mantıklı olan, beni açığa alınmış bir enkazın yanına koymak mıydı?" Odada bir kız sesi bize katılıyor.

Döndüm ve Tanrım, Em tam da korktuğum şeydi. On altı yaşında, kafasının yarısı vızılıtlı, savaş boyası gibi kalın siyah göz kalemi. Eskiden ben de kendimi aynı şekilde zırhlıydım; sivri uçlar, çiviler ve siktir git tavırları.

"Ne oldu? Hot Topic'in çengelli iğnesi mi bitti?" Çocukluğumda altı asabi çocuğun aile yemeklerinde mükemmelleştirdiğim o eski savunma ritmiyle söylüyorum.

"Git kendini becer," diye hırlıyor, ellerini yumruk yapıyor. "En azından şiddet yanlısı bir pislik olduğu için eskrimden atılmış biri değilim. Seni uzaklaştırdıklarında katılım ödülünü de mi elinden aldılar?"

"biraz ısırik var, evlat." "Ben çocuk değilim-"

"*Ty sovsem obnaglel!*" Koç bağılıyor, aksanı hayal kırıklığıyla kalınlaşıyor.

"Ne ?" diye .

Sırıtiyorum. Şimdi o kadar da zeki değilim. "Benim doğal bir yetenek olduğumu ve bundan onur duymam gerektiğini söylüyor."

Koç'un yıpranmış yüzü kararır. "*Vrosh i dazhe ne krasneysh!* Ben öyle bir şey demedim, seni küçük baş belası. Kaba ve çocukça davrandığımı söyledim." Em'e döner. "Bu, kendini zeki sanıyor. Hep öyleydi. Onun çevirilerine güvenmeyin."

"Harika, yani bir yalancıyla antrenman ortağı olarak mı kalacağım? Sana söyledim, bir eğitim gününe daha ihtiyacım yok." Em kollarını kavuşturuyor, isyanı vücudunun her çizgisinde yazılı. Ben de aynı şekilde dururdum, yanıldığımı kanıtlamak için dünyaya meydan okurdum.

"İkiniz şimdiden başımı ağrıtmaya başladınız. Em, bu Dante Hastings, en yetenekli öğrencim. Ayrıca en zoru. Senin gibi!"

"Ve bu benim hayırseverlik davam mı?"

"Ben lanet olası bir hayırsever değilim," diye tersliyor Em. "Ve ayrıca, o fotoğraflarda gördüğüm adamdan gelen bu sözler çok zengin. Instagram mankenleriyle yatta dans etmek mi? Gerçek rol model malzemesi."

Bu sözler beni hazırlıksız yakalıyor, Koç'un onaylamayan bakışını yakaladığımda yüzümde sıcaklık yükseliyor. Harika. *Sadece harika*. Sıkı bir gülümsemeyi zorluyorum.

"*Zatknis*, ikiniz de!" Koç gürleyerek Em'in sıçramasına neden olur. "Em, ekipmanlarınızı al. Dante, *pridurok* olmayı bırak. Ya birlikte çalışırsınız ya da ikinize de bacaklarınız kopana kadar ayak çalışması talimi yaptırırım."

Em, birkaç tane fazla deliği olan spor çantasını almaya giderken nefesinin altında mırıldanıyor. Onun öfkeli adımlarında ve sıkılı yumruklarında gençliğimi görüyorum.

"Bu kötü bir fikir. O çok fazla-"

"Senin gibi mi?" Koç homurdanarak araya giriyor. "*Baba*, işte tam *da* bu yüzden. Onun ateşini, acısını anlıyorsun. Ve belki onu şampiyon yaparsan, sana gösterdiğim gibi ona disiplin gösterirsen, USFA senin kılıklı kızgın bir çocuktan daha fazlası olduğunu görecektir."

Tartışmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Ama bu iş yüzümüze patlarsa beni suçlama."

Koç gülümsüyor, o sinir bozucu, bilmiş . "Bazen en iyi şeyler küçük bir patlamayla, büyük bir gümbürtüyle başlar, değil *mi*?"

ÖZEL jetim San Francisco'dan ayrılırken, şehrin ışıkları dağılmış mücevherler gibi küçülüyor.

Em tam bir bela. Reese'in kitaba uygun hassasiyetinin aksine, Em'in kaotik çizgisi çok tanıdık geliyor.

İlk antrenmanımız, Koç bizi ağızlarımızı çorapla doldurmakla tehdit edene kadar hakaretlere dönüştü.

Tekniği özensiz, ama tavrının altında gerçek bir yetenek kıvılcımı yatıyor.

Koç bizi neden eşleştirdi bilmiyorum ama onunla çalışmak USFA'dan aldığım cezayı geri almamı sağlayacaksa buna katlanacağım.

Bu onun vahşi saldırılarından aylarca kaçmak anlamına gelse bile.

Başka bir yerde olmak istediği her halinden belli olan gümüş saçlı uçuş görevlimiz Archer'a işaret ediyorum. Kendisi ailemizin asistanı Carlyle'ın, daha önceki üç görevliyi büyülememden sonra beni odaklanmamı sağlamak için yaptığı son girişim.

Dikkatlerini dağıtmak için daha uygunlardı.

Şimdi de kaşları çatık, sütü kesebilecek Archer'la baş başa kaldım. Manhattan'ımı teslim edip geri çekiliyor ve beni düşüncelerim ve gece gökyüzüyle baş başa bırakıyor.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu kontrol ediyorum ama onun yerine kaydedilmemiş bir numara gözüme çarpıyor.

BİLİNMIYOR

Bay Hastings, ben Reese Sinclair, daha önceki anlaşmamız uyarınca takip ediyorum.

Gelecek haftanın sahne kayıtlarını ekte bulabilirsiniz.

sherriffonguardweektwo.m4a

Kişiye, egosunu okşayacağını bildiğim bir isimle kaydediyorum: Küçük Dövüşçü.

Arkama yaslanıp kulaklıklarımı takıyorum ve çarpışmaya hazırlanıyorum.

"Merhaba, Bay Hastings." Sesi camın içinden geçen bir elmas gibi kesiyor. "Şimdi, muhtemelen senaryonuzun önünüzde olmadığını biliyorum, ama not almanızı istiyorum. O yüzden siz not alırken ben bekleyeceğim. Hadi, tik tak."

Ses kesiliyor. Hem sıcaklığın hem de onun hesaplı sabrının tadını çıkararak viskiden yakıcı bir yudum alıyorum.

Klasik Reese.

"Eğer fiziksel kopyanız içki halkalarıyla lekelenmiş veya sigara külüyle beneklenmişse, e-postanıza bir tane gönderdim. Hadi, aç." Dosyasına tıklıyorum. "Dinlerken okumak yardımcı olacaktır, bu yüzden bir dahaki sefere metninizi yanınızda bulundurun. Şimdi, bunun işe yaraması için benden sonra tekrar etmen gerekiyor. Ve sadece kelimeleri papağan gibi tekrarlama, duygulara da dikkat et. Şerif kibirli, güce aç ve dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Onu yönlendirmek senin için çok zor olmamalı."

Kıkırdıyorum, Reese Sinclair ile bire bir görüşmeme teslim olurken daha fazla viski yudumluyorum. Onu dimdik otururken, her satırı incelerken cephaneliğindeki yumrukları metodik olarak kontrol ederken hayal ediyorum.

Garip bir şekilde sevimli.

Reese'in sesinin beni ele geçirmesine izin verdiğimde kızılağaçlara doğru uçuş kayboluyor

-Yarı eğitim çavuşu, yarı tiyatro eleştirmeni. Her dikenli hakaret cerrahi bir hassasiyetle vuruyor ve lanet olsun ki her heceye takılmıyorsam.

Belki de sözlü karşı bir şeyler geliştiriyordum.

Ya da belki sadece ondandır.

"Dün geceki antrenman seansı için teşekkür ederim," diyor. "Siz bitirdikten sonra Felix bana artık bir robot gibi hareket etmediğimi söyledi. Bunun zaten etkileyici olan egonu şişirmesine izin vermemeye çalış."

Boğazını temizlerken kıkırdıyorum. "Şimdi, Bay Hastings, tamamen bencilce olduğunu itiraf etmem gerekse de size bir ödevim var. Sonuçta ben bir oyuncuyum ve yararlanabileceğim bir dövüşçüm var-" Duraklıyor. "Çünkü

Araştırma amaçlı yani. Aşağıdaki sorulara gerçek cevaplar bekliyorum: Çökmeye hazır olduğunuzda sizi ayakta tutan şey nedir? Yarışma öncesi rutininiz nedir? Ve..." Bir duraklama daha oldu, bu da öne eğilmeme neden oldu. "Madem asi şerifimizi bu kadar inandırıcı oynuyorsun, bana otoriteyle son karşılaşmanı anlat. Çok derine inmek zorunda kalmayacağınızı tahmin ediyorum.

"Dediğim gibi, bu kesinlikle karakter gelişimi için elbette" diye ekliyor. "Beni eğitmek ve senaryoda ustalaşmak hâlâ senin önceliğin." Ses tonu değişiyor, damarına basmak istememe neden olan bir gerginliğe bürünüyor. "Bir sonraki antrenmanımızda izin verirsen, bu sabah yandaşlarına gösterdiğin bacak süpürme tezgahını bana da gösterirsen sevinirim. Pazar günü, saat tam 8:00'de. Sakın geç kalma."

Bir süre sessizlik oldu. "Peki Bay Hastings? Eğer bunu Pazartesi günü dinliyorsanız, bunu daha ciddiye almalısınız." Kayıt bikkın bir iç çekişle sona eriyor. Kızgınlığı ön sevişme gibi hissettirmeye başlıyor.

Ona bir mesaj yazıyorum ama tam oturmuyor. Tekrar deniyorum. Lanet olsun. Sinirlerimi yatıştırmak için biraz daha viski içerken parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor.

Bu çok saçma.

Sosyetikler ve yıldızlar ilgimi çekmek için adeta yalvarıyor, telefonum sürekli çapkın mesajlarla aydınlanıyor. Öyleyse neden burada aşk acısı çeken bir ergen gibi oturmuş her kelimeyi düşünüyorum?

DANTE

Sesiniz beni oldukça etkiliyor, Profesör Sinclair. Beni eleştirirken bile elimde olmadan daha fazlasını duymak istiyorum.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

İçeriğe odaklanın, sunuma değil Bay Hastings.

DANTE

Ben her zaman örnek bir öğrenci oldum.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Buna bir saniye bile inanmıyorum.

DANTE

Tamam, beni yakaladın. Ama belki de beni hizada tutacak doğru bir eğitmene ihtiyacım vardı. Ve sen zaten ödevimi yapmam için beni yeterince azarladın.

Yanıt yok.

DANTE

Yorgunlukla mücadele için mi? En iyi tedavi, yoğun antrenman ve hayattan daha yoğun keyif almanın bir karışımıdır. Boşaltma vanası yoksa hızla tükenirsiniz.

Gerçi sizin rahatlatıcı versiyonunuzun senaryo ek açıklamalarını yeniden düzenlemeyi içerdiğini tahmin ediyorum.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Organizasyon kendi başına bir serbest bırakma biçimi olabilir.

DANTE

İlginç.

Yemi , ben de devam ettim.

DANTE

Yarışma öncesi rutine gelince: tırnaklarımı boyamak ve zaferi hayal etmek.

İsterseniz, bir gün boyunca beni takip edebilir, tam bir deneyim yaşayabilirsiniz. Bir sonraki eğitim seansımızı gerçek bir gevşeme dersi ile sonlandırabiliriz.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Otoriteyle son karşılaşmanızla ilgili soruma hâlâ cevap vermediniz.

DANTE

Bu hikayenin yüz yüze anlatılması gerekiyor. Merak ettiğin bacak taramasıyla birlikte.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

İyi geceler, Bay Hastings.

DANTE

Yarınki galada bacağını kır.

Mesaj teslim edildi olarak gösterilir. Üç nokta beliriyor, sonra kayboluyor. *Gitti, aynen böyle.* Parmaklarımı deri koltuğa vurarak başka bir mesaj gönderme dürtüsüyle savaşıyorum.

Esprili bir şey, gözlerini devirmesini ama yine de gülümsemesini sağlayacak bir şey. Ama direniyorum.

Uçak pistinden yola çıktığımda, telefonum elimde ölü bir ağırlık gibi durmadan uzuyor. Yanından geçtiğimde kulübesi karanlıkta duruyor. Pencereler siyah, yaşam belirtisi yok. Muhtemelen çoktan Los Angeles'a varmış, yarınki kırmızı halı röportajları için mükemmel ses özetleri hazırlıyordur.

Duş alıp yatağa girdiğimde, hala cevap yoktu. Onun imzası olan cevaplardan biri bile yok. Gögşümdeki bu inatçı ağrı dinmeyi reddederken dışarıda cırcır böcekleri cıvıldıyor.

Çok sessiz.

Kendimi durduramadan, sesli notunu tekrar bulmak için kaydırıyorum.

Acınası, gerçekten. Ama yine de oynat tuşuna bastım. "Merhaba, Bay Hastings."

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarının kıvrılışını, muhtemelen bunu kaydederken başını sallayışını hayal ediyorum.

Kahretsin, başım çok büyük belada.

Bu, bir yardım galasında bir sosyetaryi tavlama ya da zaman geçirmek için uçuş görevlileriyle flört etmeye benzemez.

Bu Reese. Zeki, sinir bozucu Reese Sinclair, özenle hazırladığım saçmalıkları görüyor ve ona izin vermemi istiyor. Ve bu çok tehlikeli.

Bölüm 10

Reese

22 Ağustos

Reese Sinclair ve Jaxon Elio *Aşk ve Nefret* Galasında
Daha Fazla Flört Söylentisine Yol Açtı

HEATHER

Felix hakkında konuşmalıyız. İnsanlar bu işi B-filmi gibi para kazanmaya dönüştürdüğünü anlıyor.

REESE

Bana her zaman fısıltıları dinlemememi söyleyen sen değil misin?

HEATHER

Evet, ama beni dinle. Tüm bu senaryo değişikliklerinden ve o eğitimle olanlardan sonra, en azından ek güvenlik getirmeme izin verin ve Sarah'ı samimiyet koordinatörü olarak alalım!

REESE

Hiç samimi sahne yok. Aşırı tepki veriyorsun.

HEATHER

Aşırı tepki mi veriyorsun? Çünkü çekimde kolunuzda oluşan morluk kesinlikle korkunçtu! Ekim ayında çekeceğimiz ulusal Diamond Essence kampanyasını düşün.

REESE

Söz veriyorum, Ekim'de morarmış olmayacağım.

HEATHER

Asıl noktayı kaçıırıyorsun. Felix seni çok zorluyor ve buna izin yok. Yeteneğimi tehlikeye attığı için onu dava edebilirim.

REESE

Heather, dövüş sahnesi sırasında bir kazaydı. Ben iyiyim.

HEATHER

Patriarkal bir yönetmenin yeni bir türe geçişini engellemesine izin vermeyeceğim. Bu kariyerini korumakla ilgili. Şu anda masamda üç senaryo daha var. Hepsi aksiyon rolleri, hepsi güçlü kadın karakterler. Bu sözleşmeye vazgeçme maddesini koymamızın bir sebebi var.

Lütfen, Reese.

REESE

Bana göz kulak olduğun için minnettarım ama Felix'i idare edebilirim. İstediğim rol bu ve bırakıp gitmeyeceğim. Bu konuda bana güven.

Yirmi beş gün içinde ya Robyn Hood'u oynamaya layık olduğumu kanıtlayacağım ya da Felix'in bana rol verme konusundaki şüphelerini doğrulayacağım.

Beni en çok korkutan sahne ileride beliriyor: Kralın ordusuyla savaşırken silahsız kaldıktan sonra kılıcımı almak için hareket halindeki bir saldan buz gibi suya kafa üstü dalmak. İki günlük çekim. Çekim için gerekli olan dolunay için son derece sınırlı pencereler. Hiç hata olmamalı.

Bütün bir yapım ekibi bana güveniyor.

İnsanların zamanı ve çabaları. Bütçe.

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve uyandığımda üzerimde olan pijamalarla eşofmanımı çıkarıyorum. Sonra ayakkabılarımı tekmeliyorum. Göl sabahın ilk ışıklarında önümde uzanıyor, aldatıcı bir şekilde huzurlu. Güneş ışığı yüzeyinde dans ediyor, normal bir insanın nefesini kesecek altın dalgacıklardan oluşan bir şaheser yaratıyor. Ama benimkini farklı bir nedenden dolayı alıyor. Ona bakarken göğsüm sıkışıyor.

Kendimi kayalık çıkıntıdan çekip göle doğru yürüyorum, ayak parmaklarımı suyun kenarındaki nemli toprağa gömüyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Heather'ın şüpheleri zihnimde yankılanıyor, iyi niyetli endişeleri beni her kararda elinin tutulmasına ihtiyaç duyan o naif aktris gibi hissettiriyor. Ama ben artık o kız değilim. Belki de Ramsey'i bana göz kulak olması için uyandırmalıydım ama bunu tek başıma yapmak istiyorum.

Ben Robyn Hood'um ya da en azından öyle olmam gerekiyor.

Karakteri, adalet için savaşan ve toplumun insanlardan bir aile kuran devrimci bir gücü temsil etmelidir. O, kendilerine yardım edemeyen insanlara yardım etmek için her şeyini feda eden bir savaşçı. Ancak Felix'in korkak vizyonu onun özünü ortadan kaldırmış. Cinsiyet engelleri ve sistemik yozlaşma üzerine yakıcı yorumlar mı? Tamamen silinmiş.

Artık sürekli daralan kıyafetlerle ormanlarda koşuyor, ağır çekim dövüş sahnelerinde takma kirpiklerimi kaybetmemeye çalışıyorum.

Love and Loathing'in dünkü galasında muhabirlerin fısıltıları insanı tüketiyordu. Robyn Hood için kendi dublörülüğünü mü yapıyor? Hala Jaxon Elio ile takılıyor mu? Ve sonra sorular. Kimi giyiyorsun? O elbisenin içine sığmayı nasıl başardın? Yakında bir aile kurmayı planlıyor musunuz? Saç ve makyaj ne kadar sürdü? Yeni rolünüzde böylesine güçlü bir erkek yönetmenle çalışmak gözünüzü korkutuyor mu?

Kimse aşk filmlerini ciddiye almıyor, sanki aşık olmak sizi zayıf ya da sığ yapıyormuş gibi. Sanki insan ilişkilerinin derinliklerini keşfetmek şiddet ve gösteriden daha önemsizmiş gibi, endüstri onları küçümsüyor.

Aşk filmlerinde yanlış bir şey yok. Onlarda oynamayı severdim. Ama bana sadece mükemmel peri masallarında, temiz ve düzenli sonsuza dek mutlu sonlarla büyük roller teklif edildi. Güvenin asla sınanmadığı, aşkın bedel ödemedi her şeyi fethettiğı hikayeler. Yapımcılar ilişkilerin bizi nasıl yaralayabileceğine dair yıkıcı gerçekliği canlandırmamı istemiyorlar. Aşk hikayelerini gerçekten güçlü kılan gözyaşları, kalp acısı ve özlem.

Belki *Robyn Hood* başarılı olduktan sonra bu durum değişir. Ağır bir iç çekiyorum.

Beklentiler içinde boğuluyorum, mecazi değil. Midemde acil bir şey kıvrılıyor.

Beynim ayaklarımı hareket ediyor. Bir adım.

Sonra bir adım daha.

Ben içeri daldıkça göl suyu yukarı sıçrıyor, her bir damlacık tenime küçük buzlu bir hançer gibi saplanıyor. Islak toprak ve yosun kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

On yedi yıl, Reese.

On yedi yıl boyunca bu korkunun kazanmasına izin verdim. *Bugün değil.*

Cuma günkü dövüş sahnesinden sağ çıktım. Felix yol tarif ederken ormanda koştum. Bu sadece su. Hızlı bir dalış. Yarın, bir saniye tutacağım. Ertesi gün, iki. Bebek adımları.

Yakında Robyn'in kılıcına dalacağım ve onlara ne olduğumu göstereceğim.
of.

Su dizlerime vuruyor, belime kadar geliyor. Soğuk içime sızıyor
Kemiklerim.

Nefesim daha hızlı geliyor.
Kısıyor. Nabzım kulaklarımda
çınlıyor.

Kaslarım tutuldu. Anılarım canlanıyor, o ağır kapak amansızca öne doğru
kayıyor, su içeri doluyor, küçük yumruklarım katı plastiğe işe yaramaz bir
şekilde vuruyor. Zaman şekerleme gibi uzuyor, her kalp atışı bir sonsuzluk.

"Sadece bir anı," diyorum kendime, dilim ağzımda kalın ve beceriksiz.

Göl de bir o kadar boğucu geliyor. Görüşüm tünelleşmeye başlıyor, dünyanın
kenarları kararıyor ve bulanıklaşıyor. Ağzımı metalik bir tat dolduruyor.

Vızıltı tekrar yükseliyor, havuz kapağının çınlaması kulaklarımı dolduruyor
ve boğazıma bir çocuk çığlığı takılarak dönüyorum.

Hala bir şey yok.

Sadece ağaçlar, rüzgar olmamasına rağmen şekilleri eğilip bükülüyor.
Bacaklarım şiddetle titriyor, dizlerim altımdan çıkmakla tehdit ediyor.

"Bir...iki..." Küçük, kopuk, o küçük kız gibi konuşuyorum. Sanki ben
çoktan karanlık derinlikler tarafından yutuldu.

Burnumu sıkıyorum, dizlerimi büküyorum ve göl suyuna inmeden önce bir
nefes yutmaya çalışıyorum. Soğuk tenimi ısıyor, buzlu parmaklar gibi
vücudumda geziniyor.

Bir anda oraya geri döndüm, karanlık örtünün altında sıkışıp kaldım, küçük
yumruklarımı örtüye vurdum, ciğerlerime su dolarken babam için çığlık attım.

Boğazımdan yırtılan boğuk bir "YARDIM!" sesiyle doğruluyorum.

Kalbim kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarıma çarpıyor. Dünya eğiliyor.
Gözyaşı dolu gözlerimin arasından ağaçlar yeşil bir lekeye dönüşüyor. Pusun
içinden bir figür bana doğru koşuyor.

Baba?

"Yardım edin!" Kelime, bir çocuğun dehşet dolu hıçkırıkları arasında
kaçıyor. "Yardım edin!" Her nefes çaresiz soluklarla geliyor. Yeterince hava yok.
Ciğerlerim betonla doluyormuş gibi hissediyorum. Kulaklarımdaki kan uğultusu
kendi paniğimden başka her şeyi bastırıyor.

"Reese!"

Ben Dante.

Güçlü kollar beni sarıyor, yukarı çekip sudan çıkarıyor.

" yok, Reese." Sesi kafamdaki paraziti kesiyor. "Sen iyisin. Yanındayım."

Beni kayalık kıyıya bırakıyor, koşu ceketini çıkarıp omuzlarıma sarıyor. Gözleri çantamın yanındaki su şişeme takılana kadar etrafta geziniyor.

"Nefes alamıyorum!" Hıçkırarak ağlıyorum, parmaklarım kolunu tutuyor. "Kalp krizi geçiriyorum."

"Kalp krizi değil." Hareket ediyor, şişeyi sertçe sallıyor, bir şeyler dinliyor. Sonra kapağını açıyor ve suyu boşaltıyor. "Hazır ol. Benimle kal."

Bana doğru uzanıyor, sıkılı yumruğumu nazikçe açıyor. Avucuma soğuk bir şey bastırıyor, buz.

"Bu nasıl bir his? Soğuk, değil mi?"

"Evet," diyorum, derin bir nefes alarak. Buz tenime batıyor, keskin ve ısırtıcı.

Avucumun içinde ona bakıyorum. Herkül gibi ellerinden biri sırtım boyunca yavaş daireler çiziyor ve nefesim doğal olarak ritme uyuyor. Dört kez nefes alıyorum, yedi kez tutuyorum, sekiz kez nefes veriyorum.

Dört. Yedi. Sekiz.

"İşte böyle," diyor. "Buza odaklanmaya devam et."

Soğuk, paniği azar azar yok ediyor. Parmaklarımla arasından süzülen her bir damla eriyen suyla birlikte, havuzun anısı donuk bir arka plan uğultusuna dönüşüyor. Dünya tekrar odak noktasına geliyor. Önce yaprakların arasından gelen rüzgarın fısıltısı, sonra bacaklarıma baskı yapan çakıl taşlarının sert dokusu ve son olarak, en dikkat dağıtıcı şekilde, Dante'nin belimdeki eli.

Bu rahatlatıcı.

"Nasıl?" Ona doğru düzgün bakarken kelimelerim boğazımda düğümleniyor. İliklerine kadar ıslanmış, koyu kahverengi saçları alınına yapışmış, beyaz tişörtü göğsüne yapışmış. Beni bulmak için neden o olmak zorundaydı? O bu kadar yakinken düşünemiyorum. Bakışları gözlerimden dudaklarıma, oradan da ceketinin fermuarına sürtünen parmaklarıma sızıyor. "Burada ne işin var?"

"Koşuya çıkmıştım ve çığlık attığımı duydum."

Çığlık mı? Çığlık atmadım, değil mi?

Hain bedenim onun sıcaklığına gömülmek için bağırırken ondan uzaklaşıyorum. Sırtımdaki daireler duruyor ve keşke bir şey söylemeseydim diyorum.

"Çocukluğumdan beri böyle hissetmemiştim. Öleceğimi sandım." Açıklama zayıf geliyor.

"Panik atak geçirdin."

"Ne yapacağını nasıl bildin?"

"En büyük kız kardeşim gerçekten çok kötü oluyor" diyor. "Artistik patinaj çok büyük bir baskı yaratıyor. Brooklyn bunu asla kabul etmez. Terapisti ona buzla ilgili bu şeyi öğretti. Şimdi ne zaman piste çıksa ilk yaptığı şey buza dokunmak oluyor. Bu onu topraklıyor, anlıyor musunuz?"

Ona göz kırpyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu tarafı, genelde taktığı kendini beğenmiş playboy maskesinden çok farklı. Anlık bakışlar yakaladım ama başka neler sakladığını görmek istiyorum.

"Bana inanmıyormuş gibi görünüyorsun."

"Hayır," diyorum, "var. Bunu beklemiyordum. Görünüşe göre kız kardeşine yakınsın."

Başını bir yana eğerken çocuksu görünüyor. "Öyleyim. Brooklyn bir kaya gibidir, sanki işi buymuş gibi bizi hep toplar. Ama ben ailemin başını ağrıtırken, en büyük kız kardeşim hep yanımdaydı."

Sözleri göğüs kafesimin arasına yerleşiyor ve zihnim başımı göğsüne yaslayıp bir süre sarılmanın nasıl bir his olacağını düşünüyor.

"Bu aramızda kalacak, tamam mı? Kimse bilmemeli."

"Bunu mezara götür," diyor, kalbini çarpıtarak. "Ama en başta burada ne yapıyordun?"

"Sudan korkuyorum," diye fısıldıyorum, bu itiraf boğazımı sıkıyor. "Suyun kendisinden değil ama altına dalmaktan."

"Senin gibi güneyli bir kız hiç nehirde tubing yapmadı mı?" Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi soruyor, benim üzerimde kullanmak istediği bir cümle için bir tuzakmış gibi değil.

"Çocukken neredeyse boğuluyordum." Ayaklarımın dibindeki çakıl taşlarını inceliyorum, onun bana sabit bakışlarının farkındayım. "On iki yaşındaydım. Havuzumuzun otomatik bir kapağı vardı. Bir gece tek başıma yüzerken kapanmaya başladı. Altında sıkışıp kaldım." Hatırladıkça ciğerlerim yanıyor. "Tuzlu su -babam o yaz klordan dönüştürmüştü- gözlerimi, burnumu, boğazımı ateş gibi yaktı. Her şey lacivert bir bulanıklık ve panik içindeydi. Çığlık atıyor ve kapağa vuruyordum, ama üzerimde vınlayarak kapanmaya devam ediyordu, bu mekanik canavar gökyüzümü çalıyordu." Duraklıyorum, titrek bir nefes alıyorum, tuzlu suyun hayali tadı ağızıma doluyor, metalik ve keskin. "Eğer beni duymamış olsaydı..."

Dante'nin ifadesi sabit kalır.

Bu sektörde geçirdiğim yıllardan gelen tüm içgüdülerim ayağa kalkmamı, teşekkür etmemi ve kamarama dönmemi söylüyor. Profesyonel mesafeyi korumak için.

Ama benim yok.

"Yani bununla başa çıkmaya çalışacaktın. Tek başına mı? Hem de sabahın köründe? Bu oldukça sert bir hareket, dövüşçü."

Benden küçük bir kahkaha koparmayı başardı. "Bir sahne geliyor."

"Sal sahnesi mi? Robyn'in kılıcı için daldığı sahne mi?"

"Evet," diye idare ediyorum, hatırlamasına şaşıyorum. "Senaryoyu mu okuyorsun?"

"Profesör Sinclair bana artık derse hazırlıksız söyledi."

Boş ver onu!

Kollarımı kendime dolayarak bir ürperti bastırıyorum. "Geçen hafta Felix'in bir dublör getirmekten bahsettiğini duydun ama..." Sesimin bu kadar savunmasız çıkmasından nefret ederek sözümü kesiyorum.

"Belli ki bunun için fazla inatçısın?"

"Bunu kendim yapmalıyım," diyorum ve o da anlıyormuş gibi başını sallıyor.

"Belki bir dahaki sefere korkularını yenmeye çalıştığında daha yavaş başlayabilirsin?"

Banyoda başınızı suyun altına sokmak gibi mi?"

"Ne demek istiyorsun, pijamalarımınla buz gibi bir göle girme planım zekice değil miydi?"

"İlginç bir mayo seçimi," diye dalga geçiyor.

Sessizliğin aramızda kalmasına izin veriyoruz, ikimiz de gitmek için acele etmiyoruz. Kendisi hakkında gevezelik eden ya da saf bir kayıtsızlık sergileyen bir aktör arkadaşla genellikle olduğu gibi rahatsız edici değil.

Bunun yerine Dante, soğuk tenime vuran güneş ışığı gibi yanaklarımı yakan bir yoğunlukla beni inceliyor. Gözleri her mikro ifadeyi, duruşumdaki her değişimi takip ediyor ve ben aramızdaki her neyse onun içine daha da gömülüyorum.

Ben rahatım.

Bu da onu tehlikeli yapıyor. Benim zaten bir çevrem var: Cleo, Heather, Ramsey ve sevgi dolu ailem.

Tek ihtiyacım olan bu.

Ondan hoşlanamıyorum. Sevemiyorum işte. Sorun arkadaşlık yasağı değil. Ricky bile değil, belki küçük bir kısmı öyledir.

Kaybedecek her şeyim var ve bu hayali, iyi vakit geçirecekmiş gibi görünen bir çocuğa aptalca bir kız öğrenci aşkı yüzünden bir kenara atmayı göze alamam.

"Çok stres , değil mi?" diye soruyor. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Eskiden ailemle birlikte ziyaret ettiğim bir sahil şeridi var. Gitmelisiniz. Kesinlikle benzer bir yanı yok. Körfez'den farklı ama kendine has bir şekilde huzurlu."

"Kulağa hoş geliyor," diye itiraf ediyorum, "ama setten ayrılmak imkânsız. Korumam ve paparazziler arasında..." Parmaklarımı saçlarımın ucuna dolayarak yavaşça nefes veriyorum. "Gerçekten kalkıp bir yerlere gidemiyorum. Tek başıma değil. Bir şeye dönüşmeden olmaz." Kulağa bu kadar iddialı gelmesinden nefret ediyorum ama bu doğru. Biri beni çekmeden postalarımı almak için dışarı adım atamıyorum.

"Los Angeles'tan neredeyse yedi yüz mil uzakta olmamıza rağmen mi?"

"Bu muhabirler, her şeyi öğreniyorlar." Başını sallıyor, kaşları düşünceli bir şekilde kırışıyor. "Şey, geri dönüp kurulanmalıyım," diyorum ve ceketini omuz silkerek ona geri veriyorum.

"Sende kalsın."

Tenime yapışan çizgili pamuklu pijamalarımın bakıyorum, birden bunun sette giydiğim herhangi bir kostümden ne kadar daha savunmasız hissettirdiğinin farkına varıyorum. Orada, arkasına saklanabileceğim kat kat makyajım ve kumaşım var.

Burada sadece ben varım.

Ceketini kendime daha sıkı sarıyorum.

Ayağa kalkıp bana yardım ediyor. Avuç içleri nasırlarla pürüzlü ve benimkini gereğinden uzun süre tutuyor.

"Belki de bugünkü antrenmanımızı atlamalıyız," diye öneriyor.

"Hayır," diye geveledim. "Bunun için telaşlanmaya gerek yok. Planladığımız gibi antrenman yapacağız."

"Pekâlâ, üşütmeden önce seni eve geri götürelim." Eşyalarımı topluyor, eşofmanımı dikkatlice kolunun üzerine katlıyor ve spor ayakkabılarımı taşıyor ve geri yürürken yanımda bana katılıyor.

"Teşekkür ederim Dante," diyorum sessizce. Adı dilimde tatlı bir his uyandırıyor. "Biliyor musun, ben de tam 'Bay Hastings'i sevmeye başlamıştım."

Bölüm 11

Reese

DÜNKÜ ANTRENMAN seansından sonra kaslarım ve egom ağrımaya başladı - gerçi bu sonuncusu daha çok boğulma tehlikesi atlatmamla ilgili olabilir. Kamara yatağıma yayılmış, ter ve çelişkili duyguların insan şeklindeki bir koleksiyonu gibi hissediyorum.

Mesele şu ki, Dante hayatımı kurtardı ve bu filmdeki tüm rolümü havaya uçurabilecek son derece utanç verici dalış fobimi keşfetti. Bu en azından bir kısa mesaj gerektiren türden bir kaldıraç.

Bunu fazla düşündüğümden falan değil.

Profesyonel davranıyorum, suyla ilgili travmamı gizli tuttuğundan emin oluyorum. Şüphesiz bu kırılganlık seviyesi ona ara sıra mesaj attığım insanlar listesinde yer kazandırır?

Daha fazla tartışmadan önce mesaj dizimizi açtım.

REESE

Göl olayını gizli tuttuğun için teşekkürler. Setteki sağduyunuzu takdir ediyorum.

DANTE

Söz .

REESE

Bir spor salonunun etrafında fırlatılmanın, ömür boyu süren su altına dalma korkusunu unutmak için harika bir yol olabileceğini kim bilebilirdi?

DANTE

Ben birçok yeteneği olan bir adamım. Sır saklamak ve seni etrafa fırlatmak bunlardan sadece ikisi.

REESE

*Alçakgönüllülüğünüz gerçekten ilham verici.

DANTE

En iyi biri olduğu söylendi.

REESE

Banyo önerisine gelince... Aslında bilgece tavsiyene uyabilirim.
Bu gece o gece.

DANTE

Mesaj yoluyla günlük hesap verebilirlik kontrolleri ister misiniz?
Kaytarmanı istemeyiz, Bayan A Tipi.

REESE

Zaten gereğinden fazlasını yapıyorsunuz.

DANTE

Hizmet etmek için yaşıyorum.

Mutluluğa dalmışken bu lüksü kimin reçete ettiğini hatırlayın.

REESE

Reçetelerden bahsetmişken, sana bir tane önerebilir miyim?
Muayenehaneye getirip durduğu sigara kokusunu giderecek bir şey?

Bu çok... dikkat dağıtıcı.

DANTE

Sigaralar dikkat dağıtıcı mı?

Yoksa başka bir şey mi?

REESE

İyi geceler, Dante.

Sette makyaj koltuğunda otururken telefonum yine çalıyor. Neredeyse düşürüyordum, ekranı meraklı gözlerden uzak tutmak için uğraşıyordum.

Hayal görmüyorum. Göğsümdeki bu çarpıntı açıkça izolasyon kaynaklı çaresizliğin belirtisi. Cleo bu yeni sezon için şebekeden ayrıldı.

O ateş ediyor ve ben insanlarla etkileşime o kadar açım ki, muhtemelen bir spam çağrısından kelebekler uçuşur.

Ayrıca, Dante ve ben artık temelde suç ortağıyız - Tanrı aşkına, bir sırrı paylaşıyoruz! Bu da bu şafak öncesi mesajlaşmalarını tamamen normal kılıyor, değil mi?

DANTE

Bugün Çarşamba, yani şanslısınız.

REESE

Şans
mı?

DANTE

Çantamdaki su şişelerini "yanlışlıkla" alıp durduğun için yeni Berg sevkiyatımı aldım. Sana kendi çantanı aldım. Yine de hırsızlığın su içmekle ilgili olmadığından şüpheleniyorum.

REESE

Ve her gün bana ders verme şansını elinden mi alayım? Seni böyle bir zevkten mahrum etmeye cüret edemem.

DANTE

Çalmaya devam et. Bana borçlu olduğun iyiliklerin hesabını tutuyorum.

REESE

Bir sekme mi? Ne kadar .

DANTE

Yine de iltifat etmeye devam edin. Antrenmanda formunuzu geliştirebilirler.

REESE

Cazip ama Felix öğleden sonraki aynı sahneyi yeniden çekerek bize işkence ediyor. Tekrar.

Düşüncelerinizi ve dualarınızı gönderin.

DANTE

Benim çıkarım ne
olacak?

REESE

Cuma günkü ses kaydının bonus bir dakikası.

Evet, bu ekstra ev ödevi demek. Heyecanınızı dizginlemeye çalışın.

DANTE

Felix'in zulmünden kurtulmanız için içtenlikle dua ediyorum.

Hollywood'un ilahi ruhları, ona mükemmel bir çekim bahşedin.

Yüce sinema tanrıları, lütfen Reese'i Felix'in 47. çekiminde kapıdan geçerken daha duygusal bir şekilde kurtarın.

REESE

Saçmalıyorsun.

DANTE

Çok içten üç duaydı. Sanırım dua başına bir dakika düşüyor. Kuralları ben koymuyorum.

REESE

İşte haftanın sahne kayıtları. Daha net konuşmaya özen gösterdim ve zor diyalogları duraklatıp tekrar oynatmanız gerekebilir diye zaman damgaları ekledim.

DANTE

cuma mı?

REESE

Sıkı çalıştığınızda ve tüm repliklerinizi ezberlediğinizde zaman uçup gidiyor...

Hafta sonunu tembellik etmek için bahane olarak kullanmayı aklından bile geçirme. Nerede antrenman yaptığını biliyorum.

DANTE

Şimdiden bir sonraki randevumuzu mu planlıyorsun? Çok duygulandım.

REESE

Profesyonel eğitim seanslarımız pek randevu havasında geçmiyor. Gerçi egon epey egzersiz yapıyor gibi görünüyor.

DANTE

Antrenmanlardan bahsetmişken. Bu ev ödevleri dövüş hazırlığından çok 20 Soru gibi gelmeye başladı. Şikayet ettiğimden değil.

REESE

İlk üç pişmanlığınız hayati önem taşıyan bir karakter araştırmasıdır.

DANTE

Tüm bu araştırmalara dikkat edin, benden gerçekten hoşlanmaya başlayabilirsiniz.

REESE

Kendini .

Telefonumu komodinin üzerine koyup yatağıma daha da gömülürken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Uzun bir hafta oldu. Bu Pazartesi günü antrenman programları hakkında tamamen profesyonel paylaşımlar olarak başlayan şey, tehlikeli bir şekilde şakalaşmaya yakın bir şeye dönüştü. Göldeki o günden beri, günlük kontrollerimiz sabah çayım kadar rutinimin bir parçası haline geldi - ki bu tam da beni tepelere doğru koşturması gereken türden bir farkındalık. Yine de buradayım ve onun mesajlarını dört gözle bekliyorum.

Lanet olsun.

Bölüm 12

Ree3e

"GÜNAYDIN, GÜNIŞIĞIM." Dante'nin sesi kapalı ön kapımı aralıyor.

Şafak, kulübemin pencerelerinden içeri süzülüyor ve ahşap zemin üzerinde soluk mavi ışık şeritleri çiziyor. Kamp sabah saat 6:00'da doğal olmayan bir sessizliğe bürünüyor; ekibin çoğu Cumartesi gecesi dağılmış, geride sadece çamların arasından gelen rüzgârın fısıltısı ve erken gelen kuşların uzaktan gelen sesi kalmış.

Kapıyı aralıyorum ve onu sanki buranın sahibiymiş gibi kapının pervazına yaslanmış, elinde metal bir kupa buharı tüterken buluyorum.

"Bu saatte başka bir aktrisi korkutuyor olman gerekmiyor mu?"

Bu hafta kolay bir ritme girdik. Her akşam seanslarımıza fazladan bir protein bar ve fazladan Berg suyu ile geliyor. Antrenmandan sonra beni eve bırakmakta ısrar ediyor. Rekreasyon merkezinin kapısını açıyor, çok ağır olduğunda çantamı taşıyor ve formumu ayarlamak için vücudumun herhangi bir yerine dokunmadan önce her zaman soruyor. Mesajlaşıyoruz, orada burada küçük konuşmalar yapıyoruz. Kayıtlarımı inceliyor, senaryosundaki zor kelimeleri tekrarlıyor ve kılıç dövüşüyle ilgili tüm sorularımı yanıtlıyor - eskrimcilerin yol hakkı kararlarını etkilemek için nasıl bağırdıkları ve maç öncesi garip ritüeller gibi Dante'nin tırnaklarını siyaha boyaması da dahil. "Terörize etmek için favorimsin."

Ağırlığı değişiyor, beni etkilememesi gereken tembel, telaşsız bir hareket. Göğsümde keskin bir farkındalık yaratmamalı. Ama etkiliyor.

Bakışlarım aşağıya takılıyor. Eşofman altı alçak. Çok alçak.

Kesinlikle, kesinlikle *dikkat dağıtıcı*.

Dikkatimi arkasındaki dev kıızılağaca veriyorum. Ondan başka her yere bakmam gerekiyor.

Uzun süre konuşmadığımda, "Ayrıca, buraya kesinlikle iş için geldim" diyor.

"Uyanık olacağımı nereden bildin?"

"Şanslı bir tahmin."

"Tamam... peki, ihtiyacın var mı, uh..." Parmakları dalgınca boynundaki narin zinciri okşarken bu düşünce dağılıyor ve dikkatimi boğazına tırmanan dövmelelere çekiyor.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Bunu neden söyledin?" Şaşkınlıkla geri çekildim. "Her tarafın kızarmış."

"Yorgun ! Sadece yorgunum," diye yalan söylüyorum ve yüzündeki sırıtış bana da yalan söylediğimi bildiğini söylüyor. "Bugünkü antrenmanımızı iptal etmen gerekiyor mu?"

"Hayır, bunu hayal bile edemezdim. Ama bugün farklı bir şey yapıyoruz ve eğitmenin olarak bana güvenmen gerekecek."

Güven.

"Bilmiyorum."

"Şey, sormuyorum. Sana söylüyorum." Vücudumun onun otoritesine tepkiden nefret ediyorum; aynı otorite on gün içinde kılıç kullanmamı Nick'le iki ay boyunca yaptığım eğitimden daha fazla geliştirdi. "Yani, kabul ettiğin sürece..." Duraklıyor, bardağı bir barış teklifi gibi uzatıyor. "İşte, önce bundan bir yudum al."

Birkaç dakika önce demlediğim çay bardağı mutfak tezgahının üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyor.

"Nedir bu?" Kupaya bakıyorum. Çünkü eğer kahveyse, ben-"

Sözümü kesti. "Biliyorum. *Vanity Fair* senin ballı İngiliz kahvaltı çayını sevdiğinden bahsetmişti. Annenin güneş çayına gizlice şeker attığını itiraf ettiğin için daha tatlı olduğunu tahmin ettim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, sabah soğuğuyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti. "Bazıları birini bu kadar derinlemesine araştırmanın ürkütücü olduğunu söyleyebilir." Yirmi üç numaralı kırmızı bayrak zihnimde dalgalanıyor ama yine de kupayı alıyorum.

"Ama bunu sevimli buluyorsun çünkü araştırmayı seviyorsun." Altın gözlerindeki bilmiş bakış midemi bulandırıyor ve haklı olmasından nefret ediyorum-

Hem araştırma hem de detaylara gösterdiği özen hakkında ne hissettiğim hakkında.

İlk yudum dilimin üzerinde yayılıyor. Mükemmel demlenmiş, bal tam kıvamında erimiş. Lanet olsun ona.

"Teşekkür ederim, Bay Hastings," diyorum, senaryoma bir can simidi gibi bakarak. "Her ne kadar planladığınız şeyi görmek istesem de, sabahı Felix'in notlarını gözden geçirerek ve gelecek hafta için repliklerimi üç kez kontrol ederek geçirmeyi planlıyorum."

"Dur tahmin edeyim, Felix daha fazla gözyaşı mı ekledi?" Bu retorik bir soru, çünkü cevabın evet olduğunu biliyor. Felix her gün ya daha fazla göğüs dekoltesi ya da daha fazla gözyaşı istiyor.

"Düzenleme sürecine girdiğinde, önerilerimin daha üstün olduğunu görecektir." En azından ben öyle umuyorum.

"Elbette." Gönülsüzce söylüyor. "Ve o zamana kadar, arabayla gezintiye çıkacağız."

"Sana söyledim, kamptan ayrılamam." Kelimeler kendiliğinden çıkıyor. "Ve benim repliklerim-"

"Hiçbir yere gitmeyecek. Hadi ama Reese. Güvenli oynamak sana ne zaman yaradı? Ya da Robyn'e, bu konuda?"

"Bu farklı bir şey," diyorum ama kararlılığım çoktan kırılmaya başlamıştı. "Robyn'in bir davası var. Onun-"

"Kaybedecek bir şey yok mu? Senin de yok." Bir adım daha yaklaşıyor ve kapı aralığı daralıyor. "Bir düşünsene. Ya Robyn köyde kalsaydı? Ya eline hiç kılıç almasaydı, kralın adamlarına hiç meydan okumasaydı?" Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bazı riskler almaya değer, Reese. Ve sana söz veriyorum, bu da öyle. Tıpkı eğitimin ilk gecesinde yaptığımız dans gibi. Kafandan çıkmalısın."

İstiyorum ama gitmemeliyim. Onunla gitmemeliyim.

Ama bu rolle ilgili, diyorum kendime kararlı bir şekilde, o gülümsediğinde tenimin karıncalanmasını görmezden gelerek.

Sadece rol.

Daha iyi bir Robyn olmak için.

Daha fazlası değil.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Altında yatan bir niyet yok mu?"

"Benden mi?" Dramatik bir şekilde nefesi kesiliyor. "Elinden gelenin en iyisini yaptığından emin olmak benim işim ve bana haftalık ev ödevlerini vermekte o kadar gayretlisin ki bugün *sana* bir ders vermenin zamanı geldi diye düşündüm."

Gitmemeliyim. Bana başka ne gibi *dersler* verebileceğini düşünürken olmaz.

"Değişmem için bana beş dakika verin," dediğimi duyuyorum, iç sesim kariyer intiharı hakkında bir şeyler haykırırken bile. Ama onun alışılmadık yöntemlerinin sonuç verdiğini inkar etmek mümkün değil, değil mi?

"Evet, hanımefendi." Anında arkasını dönüyor, o kadar saygılı bir jest ki içim acıyor. Bir sweatshirt, kot pantolon, şapka ve güneş gözlüğü , nedenini sorgulamadan dudaklarıma parlatıcı sürüyorum.

Ortaya çıktığımda, hala arkası dönüktü. Kaburgalarımın altında bir şey çırpınıyor.

"Bunu sana geri vermeliyim," diyorum, aramızdaki hava boşluğunu korumak için ceketini dikkatlice uzatarak.

"Sende kalsın," diye cevap veriyor, gözleri dans ediyor. Ben de isteksizce kapımın yanındaki portmantoya geri asıyorum.

Kulübemden çıkıp park geçiyoruz, ağır botlarının altında çakıllar çıtırıyor. Güvenlik ekipleri kampın girişinde, her çıkışı izliyorlar. Nabzım hızlanıyor. Dante beni karartılmış Range Rover'ına götürüyor.

"buyurun." Kapımı açıyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Annem onun güneyli çocuk tavırlarına bayılırdı. Yine de ailemle yaptığım haftalık görüşmelerde Dante'den bahsetmekten özenle kaçındım.

Eli sırtıma hafifçe dokunuyor ve arabaya doğru fırlıyorum.

Direksiyonun arkasına geçer. "Kemerlerinizi bağlayın," diyor ve klik sesini duyana kadar motoru çalıştırmıyor.

"Korumamdan tam olarak nasıl kaçacağız, Ramsey? Bırak güvenliğin geri kalanını."

Eğiliyor, çıplak kolu kalçamın birkaç santim üzerinde geziniyor. Ensesindeki saçlara odaklanıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

Koltuğumun kolunu çekiyor ve ben geriye doğru düşünüyorum, o üstüme bakarken nefes nefese kalıyorum.

"İşte," diyor açıkça, sanki kalbimin boğazımda ve midemin dibinde atmasının nedeni o değilmiş gibi.

"Ana planınız bu mu? Gerçekten mi?"

"Bir şey daha var." Kapüşonunu bir hamlede çıkarıyor.

"Eğer biri beni arabanda saklanırken yakalarsa..." Tehdit yarım kaldı.

"Yapmayacaklar." Şakacı tonu yerini daha ciddi bir tona bırakıyor. "Seni yakaladım. Şimdi üstünü ört." Hiç uyardıktan kapüşonunu üzerime örtüyor.

Vücudumdaki her kas geriliyor ve sonra eriyor çünkü onun içine çekiliyorum. Sıcaklığı kumaşın içinde kalıyor, beni sarıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, içime çekiyorum.

Bir anlığına, ağırlığının beni bu koltuğa nasıl bastıracağını, parmaklarının o kol yerine uyluklarıma dolanmasının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Eğitimcinin ceketinin altına uzanıp setten kaçarken nabzım motorun mırıltısıyla eşleşiyor. Ramsey'in koruyucu gölgesi olmadan, göğsümde vahşi ve yasak bir şey açılıyor.

Ben kıpırdamadan yatarken bir süre araba sürüyoruz. Ama kapüşonunun yumuşak gri pamuğunun altında gülümsüyorum - çünkü içten içe eğleniyorum.

"Artık oturabilirsin Thelma," diyor.

Yapıyorum, kapüşonunu üzerime örtülü tutarken koltuğu dikleştiriyorum. kucak.

"İşte *bu* yeniden çevriminde çok istediğim bir film." Aşağı yuvarlanıyorum Pencereyi açıp ormanın keskin havasının saçlarımda dalgalanmasına izin veriyorum. "İsyan sana yakışıyor," diyor ve bana göz kırpmıyor.

Fransız tekno müziği arabayı doldururken, güneş ışığı dağınık ışınlar halinde gölgelikten süzülerek yüksek kızılâğaçların arasından yolumuza devam ediyoruz. Ağaçlar giderek seyreliyor, ta ki aniden kıyı şeridi belirene kadar - ufukla buluşan mavi okyanusun çarpıcı genişliği. İşte o anda gözümüne neşeli sarı bir stand çarpıyor. El boyaması kırmızı harflerle "*Mama Jones'un Bisküvileri*" yazıyor.

Bisküvi mi? Burada mı?

Ağırbaşlı tavrımı korumak için harcadığım tüm çaba, uygun karbonhidratlar karşısında bocalıyor.

"Kenara çek," diyorum, emniyet kemerime uzanmaya başlamıştım bile. "Şimdi." "Ne zamandan beri emirleri sen veriyorsun?"

"Madem işin içinde tereyağı ve bal var. Ben direksiyona şu lanet arabayı durdur."

Yoldan çıkıyor, lastikler çakılları çatırdatıyor. Beyzbol şapkamı ve güneş gözlüklerimi düzeltiyorum, "Yine mi kaçırıyorsun?" diye seslendiğinde standın yolunu yarılamıştım bile. Ben de ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum."

Sesindeki çifte anlam beni gülümsetiyor ama geri dönmüyorum.

Standı ulaştığımda kalbim iki çıkıyor. Taze pişmiş ayrıntı bisküvileri, sıra sıra ev yapımı reçeller ve otantik, küçük kasaba

Los Angeles'ta bulunması imkansız bir çekicilik. Tereyağı ve bal aroması, New Orleans'taki Pazar sabahlarının anılarını geri getiriyor.

"Merhaba hayatım." Tezgâhtaki yaşlı kadın bana evimi hatırlatan ısıltılı bir gülümseme veriyor.

"Bisküvi mi?" Haykırıyorum. "Gerçek güneyli bisküvisi mi? Burada mı?"

Yaşlı kadın yolun yukarısındaki küçük bir kulübeyi işaret ediyor, güneyli ses tonu elektrikli bir battaniye gibi sarıyor beni. "On yılı aşkın bir süredir bu Kaliforniya yollarına evimden bir parça getiriyorum."

"Sen cennetten gönderilmişsin."

"Ve sen," diye mırıldanıyor Dante, nefesi saçlarımı karıştıracak kadar yakın, "bir gizemsin. Büyük Re-" Kendini tutuyor ve burada kimliğimi koruyarak rotasını ne kadar çabuk düzelttiğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Asi, bisküvi görünce dağıldı."

"Bisküvi, beignet'ten sonra en sevdiğim ikinci karbonhidrattır," diyorum ona, sonra da stanttaki güzel bayana dönüyorum. "O güneyli değil. Kutsal bisküvi yapma sanatını ya da Cafe Du Monde'da bulabileceğiniz sihirli hamur işlerini ve tozunu anlamıyor."

"Oh, tatlım." Kadının gözleri bilerek kırışıyor. "Bana öyle geliyor ki seni neyin harekete geçirdiğini çok iyi anlıyor. Burada onur sistemiyle çalışırız, ihtiyacın olanı al, ödeyebileceğini öde."

Paytak paytak yürüyüp bizi yalnız bıraktı.

"Dur tahmin edeyim," diyor, kasıtlı bir yavaşlıkla yanımdan uzanarak, "senin gibi gelenekçi biri muhtemelen konfor alanından hiç çıkmaz." Parmakları çilek reçelinin yanında geziniyor.

Onun yerine kayıyı kaptım. "Bazılarımız menüdeki her şeyi tatmaya gerek duymadan ne istediğimizi biliriz."

"İlginç. Bu yüzden mi ileri düzey savuşturma eğitiminden kaçınıyorsun? Dünyada bu kadar çok yeni, tatlı ödül varken temel dizilime bağlı kalmak mı?"

Gözlerimi devirip yeniden odaklanıyorum ve kese kâğıdımı bisküvi ve reçel kavanozlarıyla dolduruyorum.

Ayrılmadan önce kot pantolonumun içine sıkıştırdığım cüzdanıma uzanmaya gittiğimde beni durdurdu.

"İşte, izin verin."

"Anladım Bay Hastings, ama teşekkürler." İki yüz dolarlık banknotu katlayıp kavanozun içine atıyorum.

Üç yüz daha ekliyor. "Bunu eğitiminize bir yatırım olarak düşünün."

"Yatırım stratejileriniz üzerinde çalışmanız gerekiyor." Beş banknotla karşılık veriyorum. "Tıpkı öğretim yöntemleriniz gibi."

"Senden her zaman çok fazla ısıruk alıyorum" diyor.

"Bu bisküvilerle ne yaptığımı görene kadar bekle."

Bölüm 13

Ree3e

BİSKÜVİLER MÜKEMMELDİ, manzara gerçek dışı ve bundan ne kadar keyif aldığımdan nefret ediyorum.

Ya da en azından Dante'nin Range Rover'ının kaputunun ön camına yerleşirken kendime böyle söylüyorum. Çakıllı bir yolun aşağısında, gözden uzak küçük bir manzara buldu. Bırakın insanları, görünürde başka araba bile yok. Pasifik altımızdan akıyor. Sabah havası berrak ve itiraf etmek istemesem de birkaç saatliğine de olsa setten uzak olmak güzel. Tek odaklanabildiğim şey ayağının metal kaportaya vuruşu ve sürekli bana bakışları olsa bile.

Ağzının kenarında küçük bir bisküvi kırıntısı var ve onu silmeyi düşünmeden edemiyorum. *Sakın bakma.*

Artan bisküvileri paketliyor ve arabaya atıyor. Çok rahat bir şekilde tekrar kaputun üzerine atladığında, "Sanırım bir ev ödevimi geciktirdim, Profesör Sinclair." diyor.

Kırıntı gitmiş. Lanet rüzgar.

"Öylesin," diye gülümsüyorum.

"Tamam, sana üç büyük pişmanlık borçluyum. Değil mi? Birincisi..." Gözleri yukarıda uçan bir martıyı izliyor. "Kesinlikle on dört yaşımdayken babamın arabasıyla çıktığım zaman. Asiliğin zirvesi ama babam beni hapisten aldıktan sonra annemin ağladığını görmek en güzel anım değildi."

Ona göz kırpyorum, gerçekten şaşırdım. On dört mü?

"Ne yani, sorularını ciddiye almamı beklemiyor muydun?" Dirseği dirseğine değiyor ve bir an için rüzgârın beni bu kapüşondan, ondan uzağa savurmasını istiyorum, çünkü çok yakınımda. "Bu dönem A almayı umuyorum."

"Pazu dövmelelerinden biri ya da DiCaprio'nun Hamptons partilerinden birine katıldığın için pişman olduğunu söyleyeceksin sandım," diyorum, sesim alaycı ama dikkatli.

"Pişmanlıklarım çok daha ilginç."

"Araba kullanmayı nereden biliyorsun? Neden arabayı aldın?"

"Kız kardeşim Frankie," diyor. "Bir tür karting dehasıydı, sekiz yaşında yarışmaya başladı. Hepimize profesyoneller gibi araba kullanmayı öğretti, hatta bazılarımız daha gösterge panelinin ötesini göremezken. Teknik olarak yasa dışıydı ama amaç da buydu zaten." Omuz silkiyor, eski bir parça görünüyor. "Nedenine gelince... Nasıl bir his olduğunu görmek istedim, bilirsiniz. Bir Phantom kullanmak. O zamanlar sınırlarım yoktu, sonuçlarını düşünmezdim. Bir şey ilginç görünüyorsa yapardım.

"O küçük olaydan sonra..." Sesi kesiliyor ve bakışlarımdan kaçarak koltuğunda kayıyor. "Beni yatılı okula gönderdiler." Sesinde daha önce duymadığım bir gerginlik, her zamanki kendinden emin görüntüsünde bir çatlak var. "Orada eskrimi keşfettim. Gerçekten iyi olduğum ilk şeydi." Kalbimi beklenmedik bir şekilde çarptıran acı bir kahkaha atıyor. "Kardeşlerim..." Elini aramızdaki havada umursamazca sallıyor. "Onlara her şey daha kolay geldi. Daha önce."

"Sadece seni mi gönderdiler?" Yavaşça soruyorum. Oyuncu içgüdülerim devreye giriyor, her ayrıntıyı anlamak istiyorum ama kendimi sessiz kalmaya zorluyorum, ona cevap vermesi için alan bırakıyorum. "Peki ya kardeşlerin?"

"Tasmaya hiç ihtiyaçları olmadı," diyor gözlerine tam olarak ulaşmayan keskin bir kahkahayla. "Ama hey, yatılı okul tam bir işkence değildi. Senin posterini yanımda götürmeliyim." Duraksıyor, yüzünde ham bir şey titreşiyor, sonra onu maskeliyor. "Ve ne var biliyor musun? Sirk gibi hissettiren bir evde büyüdüğünde, bazen hücre hapsi tam da ihtiyacın olan şeydir. Tüm o... sessizlik. Nefes almak için boşluk."

Gençken, yalnız çocuklukları olan karakterleri oynardım, fark edilmek, sevilmek için çaresiz olan çocukları. Elbette yaramazlık yaparlardı -ödevlerini aksatırlar, ebeveynlerine sessiz davranırlardı- ama bu Dante'nin yaptıklarıyla kıyaslanamazdı.

Hayal bile edemiyorum.

Ailem beni bal gibi, sürekli ve tatlı bir sevgiye boğdu. Onun izinden gitseydim nasıl bir yol izlerdim merak ediyorum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, birlikte başladığım oyunculardan hâlâ sektörde olanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Gerisi sabah sisi gibi kayboldu, geride sadece soluk vesikalıklar ve yarı hatırlanan isimler kaldı.

Onu dikkatle inceliyorum, rahat görünmeye çalışırken omuzlarının nasıl gerildiğini görüyorum. "Yalnızlık çekmiş olmalısın."

"Bana öyle bakıp psikanaliz yapma," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. "Disipline ihtiyacı olan küçük bir pisliktim. Hâlâ öyleyim, sadece daha iyi kıyafetlerle."

Kendini küçümseme sinirime dokunuyor. Tüm kariyerimi rol yaparak, insanları okuyarak geçirdim ama Dante farklı. Sıyırdığım her katman daha karmaşık bir şeyi ortaya çıkarıyor.

"Denemiyorum-" Kelimelerimi dikkatle seçerek duraklıyorum. "Bu farklı bir şey. Tek çocuk olduğum için hiçbir zaman dikkat çekmek için yarışmak zorunda kalmadım. Sanırım babamın diş hekimi ve annemin öğretmen olması da bunda etkili oldu."

Yüz ifadesi zar zor da olsa yumuşuyor. "Sevgi sınırlı bir kaynak değil, biliyorsun. Gerçi kardeşlerime söylemeyin ama Brooklyn ve Frankie hâlâ favorilerim." Cazibesi geri geldi ama artık ne olduğunu görebiliyorum: zırh.

Ama ben de kendiminkini takıyorum. Özenle hazırlanmış kişiliklerimizin altında -onun cazibesi, benim duruşum- ikimiz de kendimizi korumaya çalışıyoruz.

Kendimi öne eğilmiş, sesimi yumuşatırken buluyorum. "Kardeşim olmayabilir ama yalnızlığı anlıyorum. *Clubhouse*'a başladığımda her şey değişti. Evde eğitim, sürekli seyahat, ailemin set ziyaretlerinden yavaş yavaş geri adım atması." Duraklıyorum. "Bu sektörde gerçek bağlantılar nadirdir. Cleo dışında, ezelden beri en iyi arkadaşım..." Küçük bir kahkaha attım. "Yirmili yaşlarımda çoğu beş yıldızlı otellerde ya da sete yakın lüks kiralık evlerde tek başıma geçti. Kulağa büyüleyici geliyor, değil mi? Ama sadece ben, paket servis kutuları ve bitmek bilmeyen senaryo revizyonları vardı."

"Bu yüzden mi bu kadar mükemmeliyetçisin? Arkanı kollayan kimse yok mu?" "Hayır," diyorum kararlılıkla. "Anne karnından oyuncaklarımı renklerle kodlayarak çıktım." "Bebek Sinclair." Sırıttırıyor. "Bloklarını boyutlarına göre düzenliyor ve estetik çekicilik."

"Oh, sus," diyorum ama gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Şimdi ikinci en büyük pişmanlığım" diyor. "Bekle, *karakter* çalışman için not alman mı gerekiyor?"

"Hepsi burada." Onunla ilgili hiçbir şeyi unutamayacağımı itiraf etmek istemediğim için başımı hafifçe vuruyorum.

"Doğru," diye kıkırdıyor. "İkinci en büyük pişmanlığımı okudunuz. Herkesin var."

"Açığa alınmak," diyorum tereddütle. Ona pişmanlıklarını sormak istememin ana nedeni buydu. Bana hikayede daha fazlası olduğunu söylemişti ve şimdi, her zamankinden daha fazla, bu *daha* fazlasının ne olduğunu bilmeye umutsuzca ihtiyacım var.

"Orada olmam gerekiyordu. Hem bireysel hem de takım olarak altın madalya favorisiydim. Ama Dünya Kupası'nda bir adam takım arkadaşlarımdan birini ifşa etmekle tehdit etti ve ailesi de bunu pek kabullenmedi." Duraklıyor ve ne kadarını açıklayacağını tarttığını görüyorum, muhtemelen her şeyde yaptığı gibi riski hesaplıyor. "Ben onun ilkiydim. Bir erkekle yani. Bir maçtan sonra o anın sıcaklığıyla olan şeylerden biriydi."

İnternette Dante'nin biseksüel olduğuna dair pek çok söylenti var, ama bu bunu doğruluyor.

"Peki ne oldu?"

"Kendimi kaybettim," diye devam ediyor. "Aptalca, gerçekten. Maçlardan önce tehditlere alışkırım. bir spor, hatta çoğu zaman bir Hastings olmak demek. Ama bu herif birinin hayatını mahvetmekle mi tehdit ediyordu? Tek değişmezini elinden almakla mı?"

Ailesinin adını bir sorumlulukmuş gibi söylüyor, tıpkı Heather'ın benim itibarımdan bahsettiği gibi. Sanki korunması gereken, beni tanımlayan bir gibi.

"Takım arkadaşını savunduğun için seni uzaklaştırdılar mı?" Başımı eğerek soruyorum. "Bu-"

"Birleşik Devletler Eskrim Birliği suistimalleri ciddiye alır. Maçlara katılmak yok, maçlara katılmak yok, bir yıl boyunca eskrim yapmak yok."

"Ama yine çitçilik yapacaksın, değil mi?" Oyunculuktan uzaklaşmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

"Önümüzdeki bahar disiplin kuruluna dilekçe vermem ve onlara iyi halli olduğumu kanıtlamam gerekiyor. Dürüst olmam gerekirse kolay kurtuldum. En iyi eskrimcilerden biri olmamın yardımı oldu ve Koç, cezayı bir yıla ve kamu hizmeti saçmalığına indirene kadar ipleri çekti."

"Kamu hizmeti mi? Ne kadar da kötü bir çocuksun," diye takılıyorum, bir azı dişini kırabilecek kadar sıkılı olan çenesini gevşetmesini umarak.

"Koç, Em adındaki bu çocuğa Cuma günleri ders vermemi istiyor. Çekilmez biri, ergenlik öfkesi ve gözlerini devirmiş, disiplinden nefret ediyor."

"Bu Em, tanımaya başladığım başka birine benziyor."

"Pek sayılmaz," diye homurdanıyor. "Bu çok garip. Bir antrenör ya da koç olacağımı hiç düşünmemiştim. Pek örnek alınacak bir tip değilim."

"Söylemiyorsun."

Omzuma vuruyor ve devam ettiğinde tüylerim diken diken oluyor: "Annem bir koç. Houston Comets'te oynadı ve üç şampiyonluk kazandı. Şimdi bunun büyük bir görev olduğunu falan iddia ediyor ama bence zafer günlerinden sonra bir anlam bulduğuna kendini ikna etmeye çalışıyor."

O kadar açık konuşuyor ki, şaka ya da yok. Bu çok ferahlatıcı.

"Koçlar yönetmenler gibidir, bilirsiniz. Miraslar yaratırlar. Pek çok insan isimlerini bilmez ama filmin ya da sporcularının iyi olup olmayacağına onlar karar verir. Şapkalarını asmaya hazır olduklarında, bilgilerini aktarmaya başlarlar. O kadar da kötü değil."

Başka tarafa bakıyor. "Evet, onun ayak izlerini takip ederek koçluk yapmak mı? Bu benim zevkime göre fazla geleneksel. Belki babamın iş ahlakını miras alırım, ama disleksi hastalığım yüzünden içimde başka bir Viggle imparatorluğu olduğundan şüpheliyim."

"Bence istediğin her şeyi yapabilirsin. Bana davrandığın gibi Em'e karşı da nazik ve sabırlı ol, kısa sürede sana ısınacaktır."

"Teşekkür ederim, Reese."

Konuyu değiştirmek istediğini hissediyorum. "Peki, sen ve takım arkadaşın...?"

"Eski tarih. Her zamanki gibi geçici bir şey. Quentin'e olanlar bununla ilgili değildi; seçimlerle ilgiliydi. Herkes kendi hikâyesini yazmayı hak eder."

"Bu takdire şayan. Biliyor musun, ben hiç..." Kelimeyi bulmaya çalışıyorum. *İlginizi çekti mi? Büyülenmek mi? Belki biraz takıntılı?* "Uh, bisküvileri açıkça herkesle paylaşmak..." Sözümü kesiyorum.

"Kadınlarla ve erkeklerle ilgileniyor musunuz?"

Başımı salladığımda gri kapüşonunu çekiştirerek bana yaklaşıyor.

"Etiketleri sevmiyorum. Bana göre insanlar insandır ve onlardan keyif almak hayatın bir parçasıdır. Bu benim kim olduğumun başka bir parçası. Eskrim yapmak ya da"-gözleri yırtıcı bir odaklanmayla benimkilere kilitleniyor-"aşırı korumacı bir çizgiye sahip olmak gibi. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır! Kesinlikle hayır," diye itiraf ediyorum. Soğukkanlılığımı toparlarken yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor. "Yani, benim büyüdüğüm yerde insanlar böyle şeyler hakkında konuşmazdı." Parmaklarım güneşin ısıttığı kaputun üzerinde gergin desenler çizerek zaman kazanıyor. "Aslında..." Tereddüt ediyorum, sonra kendi kırılganlığımı bir barış teklifi gibi sunuyorum. "En iyi arkadaşım Cleo benim ilk öpücüğümdü."

"Öyle mi?"

"On beş yaşındaydım," diye itiraf ediyorum. "Stüdyo ekranda romantizm sahneleri için bastırıyordu. İlk öpücüğümün on altı yaşındaymış gibi davranan yirmi yaşlarında bir aktörle olmasını istemiyordum. Bu yüzden Cleo ve ben bir anlaşma yaptık - gerçek bir şey, sadece bizim için. Kameralar için değil."

"Akıllı kız. İlklerinin senden çalınması doğru değil."

"İşte sana Hollywood; tüm ilklerini alıyorlar." Cesaretimi topladım. "Benim ilk aşkım da farklı değildi."

Gözlerini kısıyor. "Şu adam mıydı, Ricky bilmem ne?"

Başımı salladım. "Ricky Tribbiani. İlk gerçek erkek arkadaşım." "Bir ama var, değil mi?"

"Medyanın gözde çiftiydik. Sonra ben birlikte çektiğimiz filmle ödül aldım ama o alamadı..." Parmaklarımı metale doğru kıvrıyorum. "Ödül kazandığım ilk anı benden çaldı. Bunu kendisi için yapmak zorunda kaldı." Sözümü kesiyorum, eski yara hala taze.

"Siktir et onu." Kelimeler hırıltı olarak çıkıyor.

"En kötü kısmı mı?" Fısıldıyorum, bir deniz kuşunun tepemde özgür ve evcilleşmemiş bir şekilde dönmesini izliyorum. "Benden ayrıldığında, benimle sadece kariyerini ilerletmek için çıktığını söyledi. Sadece başka bir atlama taşı. Ne kadar saçma değil mi? Daha iyi bilmeliydim."

"Saçmalık," diye ısırdı. "Sen bunu hak etmedin. Ve sen lanet olası bir çocuktun - seni kullanmaması gerektiğini bilmeliydi."

"Sadece o değil." Kollarımı kendime sarıyorum, esintiyle ilgisi olmayan bir ürpertiyle savaşıyorum. "Bu sektörde geçen on yıllar size çok fazla erkeğin genç aktrisleri bir amaç için araç olarak gördüğünü öğretiyor. İşte bu yüzden tüm sınırlarım benim için önemli, arkadaşlık yasağından tutun da kariyerime odaklanmaya kadar."

"Jaxon Elio ve senin hakkındaki tüm o söylentiler?"

"Dediğin gibi, hikâyenin devamı var." Önceki sözlerini yineliyorum.

O altın gözler bana döndüğünde, gülümsemesi hınzırlaşıyor, bela vaat ediyor. "Sıra sende. Üç pişmanlık istiyorum."

"Burada ödev veren benim."

"Hadi ama, şaka yap. Mükemmel bir puan almamı istiyorsun, değil mi? Üç pişmanlık da mı? Eğer karşılığında bana üç tane verirsen sana sonuncusunu veririm."

"Heyecan verici bir şey değil," diye itiraf ediyorum, ellerimden aniden büyülenmiş, isyanlarımın onun gibi birine ne kadar uysal görünmesi gerektiğinin farkındayım. "Dördüncü sınıfta sınıfta konuşmak mı?"

"Bu kadar mı?" Dizi dizime değişiyor ve ikimiz de uzaklaşmıyoruz. "Hadi, daha fazlası olmalı."

Gülümsememi bastırıyorum ama onun enerjisi gülümsememi geri çekiyor. "Beşinci sınıftayken, bazı çocuklar ona kötü davrandığı için bir piknik masasına 'Bayan Tracy harika' yazısını kazıdım."

Gülüştü beni bir okşayış gibi sarıyor. "Bir öğretmenin onurunu korumak için okul malına zarar mı verdin? Aslında mükemmel bir şey."

"Benimle alay etme!" Kıs kıs gülüyorum, yüksek sesle. Sanki geri alabilirmişim gibi elim burnumu kapatmak için havaya kalkıyor.

Yüzüne yavaş bir sırıtiş yayılıyor. "Çok güzeldi."

"Değildi."

"Oh, kesinlikle öyleydi." Sesi tamamen eğlenceliydi, ama zorlamadı, sadece anı saklanacak bir şeymiş gibi sakladı.

Parmaklarımın arasından ona bakıyorum. "Herkes öğretmenime aşık olduğumu düşünüyordu."

"Benim kendi Bayan Tracy'm vardı. Bayan Austin, yatılı okuldan önceki resim öğretmenim. Bir dinazor kadar eskiydi ama sanat hakkında konuşurken gözlerim parlardı. Fonda ile parti hikayeleri anlatırdı ve Bowie ile çıktığını iddia ederdi. Tamamen saçmalıktı ama ben yutmuştum." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdıyor. "Onun hikayelerini dinlerken kendimi çok büyümüş ve sofistike sanırdım, anlıyor musun?"

"Peki neden Bay Austin olmadın?" Alay ediyorum.

"Ona olan aşkımdan ergenlik hormonlarından kaynaklandığını anlamam uzun sürmedi," diye dalga geçiyor. "İkincisi, Reese."

Düşünüyorum. "Kendi tasamamdan kurtulmama izin vermedim. Mükemmel olmaya, iyi bir rol model olmaya o kadar odaklanmışım ki hiç yaşayamadım. Hiçbir şey yapamadım. Etrafımda tuhaf hikayeler dolaşmadı ve bunun için minnettarım - medya acımasızdır. Ama belki de sorunsuz olarak bilinmek artık bana uyan bir şey değil, özellikle de gelecek yıl otuz yaşına gireceğim için."

"Görünüşe göre ikimiz de biraz kimlik bunalımı yaşıyoruz."

Sözlerinin ağırlığı göğsüme yerleşiyor. Orada sakladığım küçük ateşi görüyor. Güneş . Buradaki bir saat üçe indi.

Dante tütün ve kağıtları çıkarır. "Sigara içmemin sakıncası var mı? Yoksa kokuyu rahatsız edici mi buluyorsun?"

Biliyorum.

Sigara içmek benim için kötü. Pasif

içicilik benim için kötü. Dante

benim için kötü.

Ama kendimi "Sorun değil." derken buluyorum.

"Kötü bir alışkanlık, biliyorum." Pratik hareketlerini gözlemliyorum, her hareketi bir rol için yapacağım gibi katalogluyorum. Kâğıdı, kesinlikle dikkatimi vermediğim bir dil hareketiyle mühürlüyor.

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor," diyor o şeytani gülümsemesiyle ve sigarasını yakıyor. Nefes verirken duman benden uzaklaşıyor. "Bazen diğer her şey çok hızlı ilerlerken sizi topraklayacak bir şeye ihtiyaç duyarsınız."

"Yarışırken sigara içiyor musun?" Parmaklarının çakmakla dans edişini izleyerek soruyorum.

Bir kahkaha attı. "Tanrım hayır, koçum canlı canlı derimi yüzerdi."

"Birinin size istemediğiniz bir şeyi yaptırabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

"Koçumla tanışana kadar bekle," diyor. "Beni kaytarırken yakalasa kendi kılıcımınla döverdi." Sırtışından bunun tamamen bir şaka olmadığı anlaşılıyor.

Dudakları sigaranın ucunun etrafında kıvrılıyor, Adem elması nefes alırken sallanıyor.

Clubhouse'dan hemen sonra D.A.R.E. kampanyasının bir parçasıydım. Sigara içmek kesinlikle yasaktı, ama neden bu kadar ölümcül bir şeyi cazip gösteriyor?

Bu manzara göğsümde erimiş ve isyankâr bir şeyi ateşliyor, inşa ettiğim her dikkatli sınırı paramparça etmek istememe neden oluyor.

"Bırak deneyeyim," diye nefes alıyorum, sigaraya bilinçli bir meydan okumayla uzanıyorum.

"Kesinlikle hayır."

"Ne zamandan beri ne yapacağıma sen karar veriyorsun?" Kendi cesaretimden heyecan duyarak eğildim ve kolonyasının dumanla karışmış baharatlı kokusunu yakalayacak kadar yaklaştım.

"Seni yozlaştıracak kişi ben olmayacağım."

"Belki de yozlaşmak istiyordumdur," diye meydan okuyorum, iyi kız maskemin daha da düşmesine izin vererek. "Bunu karakter araştırmama ekleyeceğim başka bir şey olarak düşün."

"Reese." Adımı bir dua ve uyarı gibi bir arada söylüyor. "Hayır."

İnkâr içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Beyzbol şapkamı kasıtlı bir yavaşlıkla çıkarıyorum, saçlarımın dalgalar halinde aşağı dökülmesine izin veriyorum. Bu hareket bana daha önce çektiğim binlerce aşk sahnesini hatırlatıyor ama bu sefer ne kamera var ne de yönetmenin kes dediği bir şey.

Sadece Dante Hastings ve onun bana hayır demeye olan inatçı ihtiyacı. Reese Sinclair'i açıyorum.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp eşofmanımın yakasına takıyorum. Gözlerinde bir açıklık var. Bakışlarını karşılamak için çenemi kaldırıyorum ve dudaklarım yakınlaşma eğitimi sırasında bana öğretilen bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu gülümseme tamamen sıcak ve umut verici. Bu, kameralar için milyon dolarlık öpücüğü veren gülümseme.

"Dante..." Miyavlıyorum. Parmaklarım aramızdaki başlık boyunca ilerliyor. "Lütfen?"

Donup kalıyor, sigara titriyor, parmaklarının arasında unutuluyor. "Tanrım, şu anda ciddi misin?"

"Ne?" Fısıldıyorum, kara kirpiklerini tek tek sayabilecek kadar yaklaşıyorum. Profesyonel sınırları korumakla ilgili her mantıklı düşünce, tatmak için çaresiz kaldığım duman gibi buharlaşıyor.

"Bu..." Serbest eliyle yüzüme belli belirsiz işaretler yaparken sesi sert ve umutsuz çıkıyor. Kontrol için savaştığını görebiliyorum ve içimde vahşi bir şey onu tamamen kaybettirmek istiyor. "Bütün bu hareket."

"İşe yarıyor mu?" Kelimeler nefes nefese, meydan okuyarak çıkıyor. "Yakınından bile geçmiyor," diye yalan söylüyor.

Bedenim onunkinin üzerinde duruyor ve güneşin yüzüne vurmasını engelliyor. Eşofmanının altında keskin bir hareket oluyor ve bunu görünce içim ısınıyor. Soğukkanlılığı ilk kez kırılıyor.

Parmağımı göğsünde gezdiriyorum, nefesinin düzensiz ve kesik kesik kesilmesini izliyorum. "Hadi, bu pişman olduğum üçüncü şey olsun."

Dudaklarımı yavaşça ıslatıyorum ve dudağını ısırırken çenesi sıkılıyor. "Siktir, Reese," diye nefes alıyor. "Kim sana hayır diyebilir ki?"

Omuz silkiyorum, parmaklarının arasındaki sigaraya bakıyorum. Yukarıdaki kuşların kalbimin atışını duyabileceğine yemin edebilirim, ama onun hissetme şeklini severek karakterimde kalıyorum.

Güçlü. Seksi. Olabileceğimi unuttuğum her şey.

Sigarasından uzun bir nefes çekerek ara veriyor. Sonra iri, nasırlı ellerinden biri nazikçe çeneme iniyor ve beni yaklaştırıyor. Bana dokunuşunda bir şefkat var, sanki en ufak bir baskıyla kırılabilirmişim gibi.

Oynamaya karar verdiğim küçük oyun onun dokunuşuyla paramparça oldu. Oyunculuk nerede bitti ve ona olan bu ihtiyaç nerede başladı? Bunu istiyorum, onu istiyorum, itiraf etmek istediğimden daha fazla, beni heyecanlandıran ve korkutan bir açıklıkla.

"Kapıyı aç," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarım aralanıyor.

Dante'nin burnu benimkine değiyor; dudaklarım onun yakınlığı karşısında karıncalanıyor. Beni öpecek.

Nefes veriyor, sıcaklık dudaklarımı okşuyor, duman etrafımızda kıvrılıyor. Bu bir öpücük değil, ama bana tam olarak istediğim şeyi veriyor. Ve ben bundan olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum.

"Nefes al," diye fısıldıyor kısık sesle.

Dediğini yapıyorum, acı dumanı içime çekiyorum, ama yanıyor ve öksürerek ayrılıyorum. "Tanrım, bu korkunç," diye soluk soluğa kalıyorum, gözlerim sulanıyor, daha fazlasını arzulasam bile -dumanı, dokunuşunu, her şeyin gerçekmiş gibi hissettirmesini-.

"Sana söylemiştim," diye alay ediyor ama başparmağı bir damla gözyaşını şefkatle siliyor. "Derhal istifa etmelisin." Gülüyorum.

Dudaklarıyla bir parmağını ıslatıyor ve bakışlarımızı ayırmadan köze bastırıyor. Cızırtı sessiz öğleden sonra havasını yarıyor ve nabzım hızla atıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en sıcak şey.

"Bunu düşüneceğim."

Bölüm 14

Dante

30 AĞUSTOS

Aşk Sahnesi mi Gerçek mi? Yıldızın Plaj Kaçamakları Kaşları Kaldırdı

Susan Martin tarafından

Amerika'nın sevgilisi Reese Sinclair'in (29), Hastings atletizm imparatorluğunun en genç veliahtı olan madalyalı Olimpiyatçı Dante Hastings'in (26) peşinde olduğu ve magazin basınının bu dönemi dramatik bir şekilde "puma dönemi" olarak nitelendirmesine neden olduğu bildiriliyor.

İkilinin Robyn Hood'un prodüksiyonu sırasında Kuzey Kaliforniya'da samimi bir plaj karşılaşması spekülasyonları körükledi. Manşetlere taşınan aşklara yabancı olmayan Sinclair'in, Teen Choice Ödülleri'ndeki meşhur öpücük olayını anımsatan, spot ışıklarına yakın erkekleri seçme alışkanlığı devam ediyor.

Bu arada Hastings de kefareтини ödemeye hazırlanıyor. Bu yılın başlarında çok edici bir şekilde uzaklaştırılması spor dünyasını sarsan eskrim şampiyonu, şimdi efsanevi yoğunluğunu Felix Langford'un yönettiği filmde hem dublör koordinatörü hem de yardımcı oyuncu olarak Hollywood'a aktarıyor.

Eleştirmenler Sinclair'in Jaxon Elio'dan ayrıldıktan sonra beklenmedik bir şekilde aksiyon filmlerine yönelmesini sorgularken -bazıları orta yaş krizini öne sürüyor-, Castings kamusal kişiliğini başarılı bir şekilde yeniden keşfediyor gibi görünüyor.

BROOKLYN

DANTE HASTINGS!!!!!! Bu makaleyi açıklayın. Hemen.

FRANKIE

omggggg aşık kardeşlerimizeeee. sonunda 2 kişi onu elimizden aldı lololol

DANTE

Sahilde bir gündü. Biz arkadaşız.

FRANKIE

Tabii ki kanka. Kimseyle sadece arkadaş olmazsın... Geçen yaz babamın pickleball hocasını hatırla lmaoooo

DANTE

Bir dakikalığına ciddi olabilir miyiz? Sanırım .

BROOKLYN

Bundan sen mi sorumlusun?

DANTE

Susan'ın bu yaz benim yatımda olduğunu biliyorsun. Sanırım yerimizi teyit etmiş olabilirim.

Kızılçamların arasında biri bizi nasıl bulabilir ki?

BROOKLYN

O Reese Sinclair, seni mutlak ceviz! Yüzünde 50 kamera olmadan kahve bile alamıyor!

FRANKIE

Brooooo sen berbat ettinpppp

BROOKLYN

Bu çok kötü. Kelimenin tam anlamıyla 12 yaşından beri takipçilerle uğraşıyor! Bazı psikopat paparazziler geçen yıl arabasını yoldan çıkarmış!

DANTE

Şu an sapık gibi konuşan sensin.

FRANKIE

brookie haklı (4 kez lol) bu hiç hoş değil kardeşim

DANTE

Bunun olduğunu bile tamamen unutmuşum. Tamam mı?

BROOKLYN

Eğer onu gerçekten önemsiyorsan, çok daha dikkatli olmaya başlasan iyi edersin. Ciddiyim, D.

FRANKIE

Omgggg onu önemsiyorsun!!!

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Reese'in güvenine ihanet etme, onu manşetler için kullanan bir başka akbaba olma düşüncesi içimi öfkeyle yakıyor. Onu bir yere, herhangi bir yere koymalıyım.

Susan. Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi o. İletişim bilgilerini buldum.

DANTE

Susan da ne demek? Kayıt dışı demek, KAYIT DIŞI demektir. Yoksa o kısmı unuttun mu?

SUSAN

Yeni telefon kim?

Gülüşüm kırık cam gibi keskin ve acı geliyor.

DANTE

Saçmalamay! kes. Sana yatımda uyuşturucu ve ilişkilerle dolu bir yaz verdim. Bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Kendi gazetecilik dürüstlüğünü ihlal ederek mi?

SUSAN

Gerçek dünyaya hoş geldin. Amerika'nın sevgilisiyle olan küçük aşkın mı? Bu ALTIN. Sana bir iyilik yaptım. Kurtuluş hikayeni aldın. Herkes kazanır.

DANTE

Seni ve "iyiliklerini" sikeyim.

SUSAN

Bu kadar kavgacı olma, hayatım. Reese Sinclair'in peşindeki tek muhabir ben değilim. Bu ayın başındaki çekim yerini başka nasıl bildiğimi sanıyorsun?

Bundan daha fazlası olabileceği düşüncesi aklıma bile gelmedi. Reese bana hayatını spot ışıkları altında yaşadığını söylerken bunu kastediyordu. Ben de kendi şöhretimi yaşadım ama bu... bu başa çıkamayacağım bir canavar.

SUSAN

O bir süperstar. Haberi ilk ben duyurmalı ve o fotoğrafı satarak iyi para kazanmalıyım. Bana inanmıyor musunuz? Kendiniz görün.

Susan'ın gönderdiği bağlantıyı açtığımda farklı haber kaynaklarında sahilde görüldüğünü bildiren düzinelerce makale buldum. Her makaleye aynı fotoğraf eklenmiştir. Arabama binmesine yardım ediyorum, gözleri bana dikilmiş, elim

Sırtının küçük kısmında duruyordu. Biz ayrılırken çekilmiş olmalı.

Hay sikeyim. Susan'ı aramaya çalışıyorum ama telesekretere düşüyor. Tekrar tekrar arıyorum, *ta ki "Aradığınız numara servis dışıdır. Lütfen numarayı kontrol edip tekrar deneyin."*

Engellendi. Cidden mi?

Kız kardeşimin uyarıları kafatasımda kurşun gibi sekiyor. Tanrım, bu yaz Reese hakkında söylediği o aptal isim.

Övünme. Övünme. Yardım edemem ama kendimi sorumlu hissediyorum.

Dünya Kupası'nda Quentin'in sinir bozucu alayına yumruğumu indirmeden önce olduğu gibi vücudumda öfke birikiyor.

Kulübenin etrafında dolanıyorum. Bugünkü sahnem için repliklerimin üzerinden geçmem gerekiyor ama odaklanamıyorum. Zihnim yattaki güne geri dönüp duruyor.

Her zaman çok iyi araştırıyorsun, Susan.

Kayıt dışı tabii ki.

Ona neredeyse hiçbir şey söylemedim. Zar zor evet dedim ve o yine de peşimize takıldı çünkü *Robyn Hood*'un yüzlerce mil uzanan Redwood Ulusal Parkı'nda çekim yapacağını bir şekilde doğruladım.

Stone Times'daki o pislikler sürekli insanları terörize ediyor. Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve volta atmayı bırakıyorum. Sinirlenemem. Her şeyi tekrar riske atamam. Ne yapacağım ben? Yine kendimi kaybedip her şeyi ikinci kez riske mi atayım?

Sakinleşmen lazım.

Sakin ol.

Belki Reese'e Susan'dan şimdi bahsedersen anlar. Susan'la tanışmadan önce onunla konuştuğumu anlar. Benimki kadar sıkı taktığı maskenin altını görmeden önce.

Bu düşünce aklıma boş geliyor.

Reese'in basına bu konu hakkında konuşmamı anlamasına imkan yok.

Onu.

Ve onu suçlamıyorum. Beni onu kullanmaya çalışan başka bir Ricky olarak göreceksin.

ve her neyse onu bitireceksin.

Ve bu bitemez. Daha

yeni başladık.

Ancak bu düşünce aklıma gelirken, daha acı başka düşünce de aklıma geliyor.

Onu kullanıyor ?

Yaz boyunca böyle bir şey çıksaydı, çok sevinirdim. Adımın geçtiği bir makale, sonunda uzaklaştırılmamdan kurtulmuş olurum. USFA komitesi bunu görecektir ve sorunlu çocuklarının düzeldiğini düşünecek. DM'lerim şimdiden doldu taşı. Tekrar forma girdiğimi, oyuna döndüğümü düşünüyorlar. Amerika'nın sevgilisinin yeni kol şekeri.

Daha iyi bir kurtuluş hikayesi olabilir mi?

Ve evet, Reese Sinclair'in yanında Jaxon'ın ya da başka birinin adı yerine benim adım görmektedir sapkın bir tatmin var.

Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum ama bu zafer bana boş bir nokta gibi geliyor.

Makaleye bakıyorum. Fotoğrafımız grenli, kusurlu ama Reese'in gülümsemesi gerçek. Tanrım, Reese Sinclair cazibesini kullandığında. *Hay sikeyim*. Aynı sihir beni posterinin önünde delik deşik etmişti. Yakından bakınca nükleer gibi. Kirpiklerini hesaplı bir şekilde kırıştırması, o pratik gülümsemesi. Herhangi bir şey fısıldayabilirdi ve ben de onu Pasifik'e kadar takip ederdim.

Evet, onu istiyorum.

Ama bu etten daha derin bir şey.

Onunla birlikte unvanlar da gitti. Olimpiyat şampiyonu Hastings değil. Kefaret arayan asabi değil. Nesiller boyu süren beklentilerin varisi değil.

Sadece Dante, cırılçıplak.

Öğrenmesine izin veremem.

REESE'S SCENE, kulübelerimize yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesindeki açık bir alanda çekim yapıyor. Güvenliği arttırdılar, kampın etrafında koca koca adamlar dikiliyor. Eylemlerimin bir başka sonucu.

Onunla konuşmalıyım, bakalım mahremiyetini ihlal edenin ben olduğumu biliyor mu?

Tam bir aptalım. Suçluluk duygusu göğsümde daha da derinleşiyor.

Sete ulaştığımda Robyn ve Merrick açık arazide yürüyor, krala karşı kurdukları geçici orduya katılacak kadınları arıyorlar. Reese repliklerine odaklanmış, kızgın olduğuna dair hiçbir belirti vermiyor.

Defterimi çıkarıyorum ve kendime orada olmak için spiral çizmekten başka bir neden vermeye çalışıyorum.

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulma telaşıyla çömelip sayfayı karalıyorum, *Marcus- bandaj sahnesini yeniden çek, silah yerleşimi*. Notlar gerçek. Onu görmeye gelmek için yeterince gerçek bir bahane.

"Kes!" Felix bağılıyor. "Ses berbat. On dakika ara. Bu lanet olası para hırsı," diye hırlıyor teknisyenlere. "Malta'da çekmeliydik. Gerçek aksiyon, gerçek hikâye-" diye çıkışır.

Reese beni görünce başını yana eğdi. Elizabeth'e el salladı ve bana doğru yürüdü.

"Hey, burada ne yapıyorsun? Hapishane setinde çekim yapıyor olman gerekmiyor muydu?"

Ona söylemeliyim. Susan'ın adı dilimde kül gibi duruyor ama Reese bana her şey normalmiş gibi bakıyor. Sanki her şeyi daha başlamadan mahvetmemişim gibi.

İlginç.

"Bir saat içinde," diyorum ve defterimi ona uzatıyorum. "Görünüşe göre Felix bugün gerçek bir şeftali."

"Bu sahneyi benim notlarımla yeniden çekmeyi reddediyor," diye hayıflanıyor. "Zamanımız olmadığını söylüyor, ama bir şekilde ağır çekimde bir saatimi hesaba katabiliyor. Sinirlerim bozulacak."

"Bu filmde oynamayı neden kabul anlayamıyorum."

"Kadınların güçlenmesini seviyor," diyor dramatik bir şekilde. "Ve stüdyodan gelen büyük yönetmen ücretini. Ama bunun için sadece iki ay daha var." Elindeki not defterime bakmadan önce iç geçiriyor. "Burada ne var?"

"Sahnenizle ilgili notlar. Bilirsin, koreografin için."

"Oh." Bir şey sakladığımı biliyormuş gibi bana bakıyor. "Bir günlüğüne setten kaçıyoruz ve birden deftere kaleme mi sarılıyorsun?"

"Onları geri alabilirim." Defterime uzanıyorum, ama o uzaklaşıyor, ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Hayır. Onları istiyorum. Sadece bir dahaki sefere, belki onları daktilo et." Sayfayı gözden geçirirken kaşları kırışıyor. "Yine de dağınık el yazısı ortaçağ havasına uyuyor."

"Merak etme, bir dahaki sefere tüy kalem kullanacağım. Kalp noktalı I'lar ve her şey."

"İşte görmek istediğim ekstra çaba bu." Saçlarıyla oynuyor, tavuk tırmalamamı inceliyor. "Biliyor musun, heceleme o kadar da kötü değil - belki de ödevim yardımcı oluyordur."

"Evet, öyle. Ayrıca, otomatik düzeltme hayat kurtarıcıdır."

Kolayca güler. Onunla çok kolay. Hay sikeyim.

Odaklan.

Belki de makaleyi henüz görmemiştir. Yüzünü inceliyorum, dudağını ısırışına takılıyorum.

"Tanrım, evet, şu ayak hareketleri analizi! Teknikleri araştırıyor, bana gösterdiğin savunma pozisyonlarını düşünüyordum. Robyn her zaman üç adım öndedir, tıpkı gerçek dövüşte olduğu gibi."

"Akıllıca."

"Mükemmel iş, Bay Hastings. Ayrıca..." Yakınına eğiliyor. "Sanırım küçük mola işe yaradı. Karaktere daha iyi girmeme yardımcı oldu. Kendimi Robyn'e kanalize olmuş gibi hissettim."

"Söylemiyorsun."

"Haklıydın. Derimin dışına çıkmakla ilgili. Daha cesur, daha çekici olmalıyım-"

"Benim gibi mi?"

Duraksıyor. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Tıpkı senin gibi!" "Bu övgüyü belgeleyelim."

"Sus!" Elini bana doğru sallıyor, sonra sırtarak kollarını başının üzerine uzatıyor. "Aslında, gezintimizden bahsetmişken." Nefesim kesildi. "Bu sabah hakkımızda çıkan makaleyi gördün mü?"

"Evet, ve-"

Sözümü kesti. "Bunun için çok üzgünüm."

"Üzgün müsün?" Dikkatlice soruyorum.

"Medyanın haberi olmadan bir yere gitmem mümkün değil. Set yerimizin gizli kalması gerektiği halde öğrendiler. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ama kesinlikle benim magazin saçımlıklarına alet olmanı istemedim."

"Üzgün değil misin?"

"Neden olayım ki? Onlara resimleri satmış değilsin ki." Çenem seğiriyor. Ama o devam ediyor. "Reklamcım ilgileniyor. Özellikle yaşımızla ilgili yapılan yorumlar işin en saçma kısmı. Aramızda üç yıl var ve sanki beşinci soyuyormuşum gibi davranıyorlar. Ben döndüm"

Yirmi dokuz, ve aniden eski mal oldum. 'Hâlâ göz kamaştırıcı' diyorlar, sanki toz haline gelmediğime şaşırılmışlar gibi."

"Ne oluyor lan? Sen..." Ama kelimeler onun ne olduğunu anlatmaya yetmiyor. "Oh, sadece bu dünya değil. Mabel teyzem daha genç biriyle evlendi.

ve siz onun vatana ihanet ettiğini düşünürsünüz. Bu arada Ömer yarı yaşında biriyle çıkıyor ve buna romantizm diyorlar." Omuz silkiyor, hafifmiş gibi davranıyor. "Burada kurallar farklı. Erkekler şarap gibi, kadınlar süt gibi yaşlanır, değil mi?"

"Bu çok aptalca."

"Her şeye rağmen dün çok eğlendim." Sesi kısık, sanki bunu itiraf ettiğine inanamıyormuş gibi.

"Ben de."

"Ve düşünüyordum da..." Başını eğip beni inceliyor. "Belki yakında saha dışında bir ders daha ayarlayabiliriz. Elbette tamamen profesyonelce. Karakter araştırması için. Bana çok yardımcı olduğu için. Robyn oldukça kötü bir kız, bu yüzden onun izinden gitmek en doğrusu." Çok hızlı konuşuyor, sanki bunu uzun uzun düşünmüş gibi.

"*Kötü kız* dersleri mi istiyorsun?"

"Ben sadece... şey, bu kulağa tuhaf gelecek ama ödevimi yaptığım gibi seni de incelemek istiyorum." Korkaklık ve utanç göğsüme baskı yapıyor. "Gerçi Heather plaj konusunda çok öfkeliydi -çünkü Ramsey'i geride bıraktım. O da benim için heyecanlanmadı ama bunu asla söylemedi. Bir dahaki sefere onu da yanımızda getirmemiz gerekecek, yoksa ona kalp krizi geçirtceğim. Onun yıldız yeteneğini tehlikeye atamam."

Gülmeye zorluyorum ama ağzım kurudu. "Yine gizlice kaçmak iyi bir fikir mi?"

Geri . Sorumluluk

sahibi ol.

İyi ol.

Ona birlikte geçirdiğimiz her saniyenin başka bir risk, başka bir başlık olduğunu hatırlatmalıyım. Ama sonra başını eğiyor, gözleri muziplikle parlıyor ve kafamda yaptığım argümanın zayıf olduğunu biliyorum.

"Beni daha fazla uygulamalı eğitimden mahrum mu bırakacaksın?" diye takılarak cazibesini ortaya koyuyor.

Ona Susan'dan bahsedemem. O kadar da kötü değil, çünkü Reese Sinclair atmosferinin yörüngesine tekrar girmeme izin vermek istiyor.

Bunu bir sır olarak saklayabilirim. Reese üzgün görünmüyor. Sanırım bu ona zarar vermiyor ve bu benim önceliğim.

Onu güvende tutacağım. Birlikte geçirdiğimiz zamanı elimden geldiğince medyadan uzak tutacağım. Onu kendi dünyamdan koruyabilirim. Çünkü bazen koruma, yükü tek başına taşımak anlamına gelir. Ve ben yük taşımakta her zaman iyi olmuşumdur - belimi kıracak bir sır daha nedir ki?

"Reese, saçını ayarlamak için sandalyende sana ihtiyacımız olacak; biraz hacim kaybediyoruz," diye sesleniyor makyaj sanatçısı, ikimize de bakarak.

Geri çekiliyor, defterimi bir kalkan gibi tutuyor ve mesafe hak ettiğim bir yargılama gibi geliyor. "Elbette. Sadece dublör ekibinden bazı notlar alıyorum. Hemen geliyorum."

"Ne dersiniz, başka bir maceraya var mısınız? Tabii ki magazin basınından uzak bir şeyler bulabilirsek."

Karşımdaki Reese'in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama istiyorum.

Tereddüt ediyorum. Doğru cevap hayır. Doğru cevap mesafe.

Ama ben ne zaman doğru olanı yaptım ki?

"Eminim önümüzdeki hafta sonu yapabileceğimiz bir şeyler bulabilirim," dediğimi duyuyorum.

İyi olmak çok abartılıyor.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Sonunda o şeyi yaptım!

DANTE

Bugün prova ettiğimiz dublör sahnesini başardın mı?

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Tam olarak değil.

Tamamen erimeden kendimi suya daldırmayı başardım.

DANTE

Komik, birinin bunu bütün hafta yaptığını iddia ettiğini hatırlıyorum.

Beni küçük beyaz yalanlarla mı besliyorsun?

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Dalıştaki ilerlememi biraz abartmış olabilirim. Küvet çok korkutucuydu, tamam mı?

DANTE

GörünüŖe göre mesaj yerine gece kontrol aramaları yapmaya başlamam gerekecek.

Hesap verebilir olmanızı sağlar.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Gece çekimlerinde bile mi?

DANTE

Özellikle o zaman. Titiz değilsem hiçbir Ŗey değilim.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Hidroterapime ne kadar bağıyım.

DANTE

İçimde çokluk var.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Hafta sonu planlarımızla ilgili bu çokluklardan herhangi birini açıklamak ister misiniz?

DANTE

Şimdiden kaçış rotanızı mı planlıyorsunuz?

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Sanki.

DANTE

Mükemmel.

Unutmayın, Ŗu andan itibaren her gün kanıt sunulmalıdır. Aksi takdirde dalış derslerinizi bizzat denetlemek zorunda kalabilirim.

Bölüm 15

Ree3e

KONTROL ARAMASI SÖZ verildiği gibi geldi. Telefonum küvetin kenarında tehlikeli bir şekilde dengede dururken, sesi nemli havaya karışıyor.

"Banyo hazır mı?"

"Evet." İç çekiyorum ve duş başlığımı yeniden ayarlıyorum.

"Güzel." Duraklıyor. "Beni dinle, Reese Sinclair-bunu yapabilirsin. Bunu *başaracaksın*." Sözleri telefonun hoparlöründen titreşerek iliklerime kadar işliyor. "Bunu yapabilirsin."

Suya bakarak nefes veriyorum. "Gerçekten bildiğimi sanmıyorum."

Sal sahnesine 12 gün kaldı. Bunu atlatmam gerek. Ama istemiyorum. Yine de, o telefodayken, tereddütüm biraz zayıflıyor.

"Beni bekletme."

"Tamam, ." boğuşuyorum. "Bunu lazım." "Bu bir işkence."

"İyi bir koç oluyorsun." Kıkırdıyorum. Hazır olduğumda banyoya giriyorum ve sıcaklığın vücudumu yalamasına izin veriyorum. "Tamam, ben varım."

"Şimdi seni oraya götürelim," diyor o otoriter ses tonuyla. "Seni saymamı ister misin?"

"Evet." Su köprücük kemiğime değene kadar alçalıyorum. "Sadece... konuşmaya devam et, tamam mı?"

"Buradayım, Reese. Şimdi derin bir nefes al. Suyun sıcaklığını hisset. Ne kadar rahatlatıcı. Kontrol sende, Reese. Her zaman kontrol sende."

Genelde erkeklerin bana ne yapacağımı söylemesinden nefret ederim ama Dante söz konusu olduğunda durmasını istemiyorum.

Bağımlılık yapan Fransız tekno çalma listesi kabinimde mırıldanırken yavaşça nefes alıyorum. Onu burada benimle birlikte hayal ediyorum - onun sağlam varlığı içimde kabaran sinirleri yatıştırıyor. Kılıç eğitiminde ustalaşmama yardımcı olabiliyorlarsa, belki su korkumu yenmeme de yardımcı olabilirler.

Başka kaybedecek neyim var ki?

"Hazır mısın?"

"Hayır, ama yine de yapacağım."

"Cesur kız," diye mırıldanıyor. "Bir...iki...üç..."

Tereddüt etmeyi bırakıyorum ve ellerimi küvetin kenarına dayayarak yüzeyin altına kayıyorum. Kısmen buna mecbur olduğum için, kısmen de suyun üzerinde daha fazla kalırsam ona gelip bu banyoda bana katılmasını söyleyebileceğim için.

Su tenimi yakıyor ama soğuk panik kaburgalarımın kenarlarını tırmalıyor. Sesi boğuklaşıyor, uhrevileşiyor, hoparlörden son durmadan sayıyor. Her sayı bana sonsuzluk gibi geliyor ama göldeki o günden sonra sırtıma dokunuşunun anısına . Onun sabit varlığına. Sırtımdaki daireler.

"On bir... on iki... on üç... işte bu, Reese, benimle kal..." Dante'nin sesine tutunarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Yirmi iki...yirmi üç...yirmi dört...yirmi beş..."

Kendimi hem savunmasız hem de muktedir hissederek, nefes nefese, kirpiklerimdeki suyu kırıştırarak ayağa fırladım.

"Yirmi beş saniye," diye memnuniyetle homurdanıyor. "Bu dünden daha uzun. Seninle gurur duyuyorum."

"Hâlâ yeterince iyi değil," diye soluyarak küvetin kenarlarını kavıyorum. "Hey, ilerleme ilerlemedir. Tekrar denemek ister misin?"

"Sanırım bir gece için bu kadar boğulma tehlikesi yeter," diyorum. "Yine de kişisel koçluk hizmetini takdir ediyorum."

"Bu geceden bahsetmişken..." Sesi değişiyor, şakacı ve baştan çıkarıcı bir hal alıyor. "Küçük bir toplantıya gidiyoruz. Çok özel. Çok gizli. Çok özel. Bu sana rol yapmak için mükemmel bir fırsat verecek; bu kimliksiz bir şey."

Duraklıyorum, midemde bir sıcaklık hissediyorum, sadece banyodan dolayı değil. Bu gece mi? Bütün hafta boyunca bizim için ne planladığını duymayı bekledim, düşük riskli, hazırlanabileceğim bir şey olacağını varsayıyordum.

Onun yerine, *bunu* bana mı söylüyor? "Yarın bir şeyler yapacağımızı sanıyordum. Gün içinde."

"Bunu nereden çıkardınız?"

"Pazar günü plaja gittik," diyorum, sanki çok açılmış gibi. "Ve bu gece bir partiye gidiyoruz."

Suyun derinliklerine batıyorum. Dante ile dışarıda bir gece mi?

"Dante..." Onu mu yoksa kendimi mi uyarmaya çalıştığımdan emin olamayarak kendimi koruyorum.

"Hadi ama, kutlamayı hak ediyorsun. Yirmi beş saniye neredeyse olimpiyat seviyesinde. Eminim Ezra bunu sana kendisi söylerdi."

"Başarılı deniz adamı küçük kardeşinizin böyle bir şey düşüneceğinden şüpheliyim." Tüm Hastings kardeşler hakkında hafızamı tazelemem gerekti ama neyse ki Wikipedia'da takip edebileceğim bir aile tablosu var.

"Olabilir. Ama her senin cankurtaranın olacağım."

Kendime rağmen gülüyorum. "Saçmalıyorsun."

"Yani bu gece geliyor musun?"

"Hayır ama yarın günüm açık," diyorum ses tonumdaki kesinlik ile. "Şimdi, bu banyoda gerçekten rahatlamam gerekiyor."

"Rahatlamak beni davet ederdin."

Onunla telefonda çıplak gerçeğinden mi yoksa aklımı kaçırdığımdan mı bilmiyorum ama kendimi "Peki rahatlamama yardımcı olmak için *tam olarak* ne yapardın?" derken buluyorum.

"Setteki zorlu gününüzün gerginliğini hafifletirdim. Tamamen gevşemenize yardımcı olur, her şeyi unutmanızı sağladım ama..." Ölçülü duraksaması bir anlam zenginliği taşıyor. "Siktir, Reese... Sana verebileceğim şeyler."

Banyo çaydanlık gibi ısıyor. Attığı alaycı kahkahayla içim zonkluyor. Neredeyse boştaki elimi suyun yüzeyinin altına daldırmamak için tutmak zorunda kalacağım.

Sesi, o kadar mükemmel işlenmişti ki, bir rahibeyi bekaret yemininden pişman edebilirdi.

"Bir şey var mı?" Kelime boğazımda düğümleniyor. Buhar etrafımda yükseliyor, kendi dünyamı yaratıyorum. Onun burada olduğu bir dünya.

Dudakları bana olan bağlılığını fısıldarken ellerinin, iri, damarlı ellerinin iç bacaklarımda gezindiğini hayal ediyorum. Nefesim kesiliyor.

"Ne istersen, senindir. Sana bazı fikirler vermemi ister misin?"

Evet! Neredeyse çılgılık atacaktım. Lütfen konuşmaya devam et. Lütfen bana tam olarak ne yapmak istediğini söylemeye devam et.

Onun yerine "İyi geceler Bay Hastings." diyorum.

"Bekle, telefonu kapatmadan önce. Sana son pişmanlığımı hiç söylemediğimi fark ettim." "Bu seni kötü bir öğrenci yapar," diye fısıldadım, kızararak. "Anlat bakalım." "Üçüncü pişmanlığım seninle daha önce tanışmamış olmam."

Hat kesildi. Bunu açıkladıktan sonra ciddi ciddi telefonu kapattı. Yüzüme su sıçrattım.

Zihnim, alnının tam ortasına düşen ve parmaklarımı saçlarında gezdirmem için bana yalvaran mükemmel dağınıklıkta kahverengi saçlarının görüntüleriyle dolup taşıyor. O imkansız elmacık kemikleri çok keskin bir çeneye yol açıyor. Ve o gözler -altın rengi ve yoğun, çılgınca kalın kirpiklerle çerçevelenmiş, benimkine kilitlendiklerinde güneş ışığında bal gibi yanıyorlar.

Özdenetimim, önce sessiz, sonra görmezden gelinemeyecek kadar parlak bir ışık çubuğu gibi kırılıyor.

Bir eli göğsümü buluyor, diğeri kalçalarımın arasından geçerek onun için yalvaran noktaya ulaşıyor. Övgüleri zihnimi dolduruyor.

Reese, çok iyi gidiyorsun.

Bacaklarını ayır.

Sırtını dikleştir. Nefes al, dövüşçü.

Bunlar tehlikeli düşünceler. Ama içimde biriken muhtaçlık bana artık çok geç olduğunu söylüyor; Dante Hastings söz konusu olduğunda başım büyük belada.

Sana vereceğim şeyler.

Klitorisimin etrafında dönüyorum, gezinmekten çaresizliğe doğru ilerliyorum.

Bugün antrenmanda giydiği şey tam bir işkenceden farksızdı; bol atlet omuzlarının genişliğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, mürekkep kollarından aşağıya bir davetiye gibi süzülüyordu. Ve o şortlar. Çok dar, çok adaletsiz, sanki beni mahvetmek için özel olarak diktirmiş gibi her kasına yapıştıyordu.

Kendimi birden fazla kez bakarken yakaladım, bakışlarım gitmemesi gereken yerlere daldıkça sıcaklık boynuma tırmanıyordu. Elimde değildi. Orada bir şey varken değil... Range Rover'ının kaputuna oturduğumuzda eşofmanlarının içinde sarsılan çok büyük bir şey.

Parmaklarım daha hızlı çalışıyor; içimden bir inilti dökülüyor.

Onu bir kez denemek çok mu kötü olur?

Hızlanan hareketlerimle su şırıldıyor, boştaki elim küvetin kenarını kavırıyor, parmak eklemlerim bembeyaz. Fransız tekno müziği banyoda nabız gibi atıyor. Nefesim ritmiyle senkronize olarak düzensizleşiyor.

"Lütfen, Dante. Daha fazla," diye fısıldıyorum, onun talepkâr ellerinin bana rehberlik ettiğini, beni sınıra kadar ikna ettiğini hayal ediyorum. Bu kadarı yeterli. Bacaklarım titriyor, porselene küçük dalgalar sıçırıyor.

En son ne zaman kontrolümü bu şekilde kaybetmeme izin verdim?

Daha sonra serin fayansa yaslanıyorum ve gerçeklik tekrar içime işlerken suyun etrafıma yerleşmesine izin veriyorum.

Bu sinir bozucu, çünkü bu oyunu biliyorum - alçak, samimi ses tonu, mükemmel zamanlanmış tatlı sözler. Muhtemelen Dante Hastings'in oyun kitabındaki başka bir bölümüm. Yine de bu düşünce onun üzerimdeki etkisini durdurmuyor.

Banyodan aceleyle çıkıyorum, duş başlığımı dikkatlice çıkarıyorum ve dalgalarımı fırçalıyorum. Gözlerim aynamı çerçeveleyen yapışkan notlara kayıyor-Bir *başrol oyuncusu* ol. *İçgüdülerinize güvenin*. Aralarına Dante'nin el yazısıyla yazdığı koreografi notları karışıyor. *Topraklanmış kalın ve niyetle liderlik* edin. Bunları okuyunca yanaklarım gurur ve banyoda yaşananlardan duyduğum utancın karışımıyla kızarıyor.

Gece serumlarımı sürdükten sonra oturma odasına gidiyorum. Kapı çalındı.

Hayır, o olamaz.

Oh hayır, ya ne yaptığımı biliyorsa?

Üçüncü pişmanlığım ise seninle daha önce tanışmamış olmam. Dante'nin sözleri düşüncelerimi dolduruyor.

Dört kez nefes al, yedi kez tut, sekiz kez nefes ver. Kapıyı açıyorum.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Gergin bekleyişimi maskeleyemeye çalışarak çapkınca "Burada ne arıyorsun?" diye sorduğumda, elinde büyük bir kutuyla kapıda duran bir asistanla karşılaştım.

"Merhaba, Bayan
Sinclair." "Merhaba,
Casey."

Bakışlarına karşılık vermeden kutuyu bana uzattılar. "Bay Hastings kamarama giderken bunu bırakmamı istedi."

"Oh," diye kekeledim. "Daha çok dublör notları olmalı. Onları bu şekilde paketlemeyi seviyor." Gülüyorum, doğal davranmaya çalışıyorum ama bu konuda hiçbir şey doğal . Eski Reese rol arkadaşından gelen gizemli bir paketi asla kabul etmezdi.

"Doğru. Peki, iyi geceler."

Kalbim hızla çarparak kapıyı kapattım ve kutuyu yatak odama götürdüm, perdeleri kanıt saklıyormuşum gibi kapattım. Kapağı kaldırıyorum ve titreyen parmaklarımla narin kağıt mendil katmanlarını soyuyorum.

İçeride, gördüğüm en muhteşem kırmızı elbise sıvı ateş gibi havuzlar oluşturuyordu.

-Dolabımı dolduran pastel ve çiçekli kumaşlara hiç benzemiyor. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum, tenime karşı ağır ve yumuşak.

Bu elbise her zamanki kırmızı halı seçimlerime, ruhani Elie Saab elbiselerime, narin Chanel parçalarım ya da romantik Carolina Herrera tasarımlarıma hiç benzemiyor. Bu elbise tehlike ve arzu fısıldıyor. Güzel ve baştan çıkarıcı; benim Robyn versiyonumun tereddüt etmeden giyeceği bir şey. Altında bir çift topuklu ayakkabı ve ona uygun kırmızı bir maske var; maskeli balolardan fırlamış gibi zarif ve gizemli.

Onu çıkardım ve aynaya tuttum. Sonra telefonumu çıkarıp mesaj dizimizi açıyorum.

REESE

Partiye hayır dediğime eminim.

DANTE

Elbise hakkında ne düşünüyorsun?

REESE

Özel asistanları kişisel işleriniz için kullanamazsınız.

DANTE

Kişisel işler mi? Pek sayılmaz. Yapımımızın başrol yıldızına metot oyunculuğunda yardım ediyorum. Ayrıca, Casey ve ben çok eskiden beri

-Bana bir iyilik borcu vardı.

Geri dönmekle neyi kastetmiş olabileceğini düşününce midem sıkışıyor. Dante'nin herkesle bir ilişkisi var, bunu sette de görüyorum. Ekip, oyuncular hep onun peşinde ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Hayır, göğsümdeki bu gerginlik benden yine gizlice kaçmamı istediği için olmalı.

Sanki aklımı okuyormuş gibi mesaj atıyor:

DANTE

Arkadaşlarım nasıl sır tutulacağını bilir. Bu geceki şey çok gizli. Kamera yok, dedikodu yok. Sadece iyi müzik ve iyi arkadaşlık.

REESE

Bir magazin skandalına daha katlanamam.

DANTE

Söz veriyorum.

Elbise tam benim bedenim gibi görünüyor. *Tabii ki öyle.*

Bu elbise kötü olmaktan korkmayan biri için. Bacağa kadar yırtmaçlı, sırtı açık ve her şekilde cüretkar. Dante beni bunu başarabilecek biri olarak görüyor mu?

Öyle mi?

Maske parmaklarımın ucunda sallanırken yatak odamda volta atıyorum. Bir geceliğine böyle bir şey takan bir kadın olmayı denemek çok mu kötü olurdu? Sadece bir ya da iki saat, ipek ve sırların ardına saklanarak. Maske beni koruyacaktı. Kimse içindeki kişinin Reese Sinclair olduğunu bilmeyecekti.

Ayrıca, banyoda onu düşünerek yaptığım şeyden sonra... bu onu sistemimden çıkardığım anlamına gelmiyor mu? Beni davet ettiği partide kendimi tehlikeye atmayacağım anlamına mı geliyor?

Ya da belki -ki bu düşünce yanaklarımı yakıyor- tüm o banyo zamanı hayallerini hayata geçirmek isteyeceğim anlamına geliyor.

Tanrım, artık bilmiyorum.

Daha fazla düşünmeden telefonumu açtım.

REESE

Ramsey gelmek
zorunda.

DANTE

Merak etmeyin, eğitim seanslarımızda her zaman yaptığı gibi
köşede gizlenebilir.

REESE

Güzel.

DANTE

Yirmi dakika içinde orada olacağım. Hazır ol, Reese.

Gerçek bir gece - reklam gösterisi değil, dikkatlice düzenlenmiş bir fotoğraf operasyonu değil. Ben, bir maske ve tehlikeli bir şeyin vaadi.

Elbiseyi yatağımın üzerine, maskenin yanına bırakıyorum ve kutunun içindeki kağıt mendilin altından siyah bir şeyin çıktığını fark ediyorum. Onu çekip çıkarıyorum.

İç çamaşırı.

Gardırobun genelde bana sunduğu tatlı, masum parçalardan biri değil - burada bebek pembeleri ya da narin danteller yok. Bu Agent Provocateur, tamamen siyah ve yapılandırılmış çizgiler. Korse ellerimde çökmüş gibi hissediyorum, kemikleri sert ama esnek. Arkasında narin dikişleri olan şeffaf çoraplar ve sadece bakarken bile yanaklarımı kızartan bir jartiyer kemeri var.

Kendimi aynada tekrar yakalıyorum, korseyi vücuduma yaslıyorum ve yansıma beni ürkütüyor. Korseyi giydiğimi hayal ederken boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Daha önce hiçbir erkek bana iç çamaşırı almamıştı.

Elbette, filmler için pek çok şey giydim -her zaman tatlı, her zaman güvenli, her zaman imajımı lekelememek için özenle seçilmiş.

Ama bu farklı. Bu
görölmek için. Baştan
çıkarmak için.

Karmaşık desenlerin izini sürerken ipek tenime fısıldıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Bu parçalarda bir güç var; daha önce keşfetmeme izin vermediğim türden tehlikeli, heyecan verici bir güç. İyi kızların dudaklarını ısırmasına ve kötü kızların sırtmasına neden olan türden.

Bu saf Dante Hastings - cesur, özür dilemeyen, rahatlık alanımdan çıkmam için bana meydan okuyan.

Aynaya baktığımda, ben de bunları yapabilecek birini görüyorum.

Sevdiğim filmlerdeki tüm o sert kadınları düşünüyorum - *Edge of Tomorrow*'da kış tekmeleyen Blunt, *Atomic Blonde*'da her sahneyi sahiplenен Theron, *Crouching Tiger, Hidden Dragon*'da şiir gibi hareket eden Yeoh.

Güçlü ve arzulu olmayı çok iyi gösteriyorlar.

Her bir iç çamaşırı parçasını giyerken ellerim biraz titriyor. Her dantelli parça, iyi kız imajıma orta parmağımı vermek gibi hissettiriyor. Kırmızı elbise genelde sakladığım her kıvrımı sarıyor.

Maskeyi taktığımda ağır geliyor. İşte böyle, artık Reese Sinclair değilim. Bu gece kim olmak istiyorsam oyum.

Telefonum çalıyor.

Geldi.

Aynaya son bir kez bakıyorum ve kendimi zar zor tanıyorum. Maske yardımcı oluyor elbette ama beni durduran gözlerim oluyor - her zaman kilit altında tuttuğum bir şeyle parlıyorlar. Kapıya doğru ilerlerken kalbim korseye yarışıyor, topukların her tıkırtısı beni eski benliğimden biraz daha uzaklaştırıyor.

Artık geri dönüş yok.

gece, kötü olmak için izin istemiyorum. Ben alıyorum.

Bölüm 16

Dante

REESE ani bir hareketle devrilecekmiş gibi teknenin küpeştesinin kenarına tutunur. Ramsey yanında beliriyor. Uzun itirazlardan sonra ona aldığım Volto maskesi yüzünde gülünç bir şekilde asılı duruyor. Etrafımızda, güzeller ve lanetliler maskelerinin ardında, anonimliklerinin güveniyle şampanya içiyorlar.

Krater Gölü uyuyor ya da uyuyor gibi yapıyor. Bu gece, siyah kartlar ve arka oda anlaşmalarıyla gerçekliği büken insanlara ait. Ama bu parti parayla ilgili değil; hangi kapıların çalınacağını, hangi avuçların yağlanacağını bilmekle ilgili. Mağaranın yeri çatı katlarında fısıltılarla dolaşılıyor, para birimi gibi alınıp satılıyor. Büyücü Adası karanlık bir vaat gibi önümüzde beliriyor. Teknemiz kara suyu yararak çamların arasından geçiyor.

Müzik rıhtımın ötesinde bir yerlerde nabız gibi atarken, su mağara duvarlarından ışık gözyaşları gibi akıyor. Her bir damlacık fenerlerin ışıltısını yakalıyor.

Gözlerim vücudunun her kıvrımını saran muhteşem elbiseye kayıyor. İç çamaşırını giymeye cesaret edebildi mi? Bunu öğrenmek için parmaklarım kaşınıyor.

"Bana su olacağını söylememiştiniz," diye inliyor.

"Neredeyse bitti, tatlım." Kolumu omzuna doladığımda bu sevgi sözcüğü ağzımda tehlikeli bir his uyandırıyor. Ona dokunduğumda kılını bile kıpırdatmıyor. Bu bir kazanç.

"Senden nefret ediyorum," diye yalan söylüyor.

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca benimle kalacak olman çok kötü. Tabii kıyıya kadar yüzmek istemiyorsan." Sanki ondan solucan yemesini istemişim gibi başını iki yana sallıyor. "Bu gece yirmi beş saniyeye kadar çıktın."

"Sen cidden en kötüsüsün," diye tekrar yalan söylüyor.

"Sana tek önerim Ramsey'den seni yüzerek geri getirmesini istemen," diyorum ve bana ters ters bakan Ramsey'nin yüzüne bakıyorum. "Ne düşünüyorsun dostum? *Akrep ve Kurbağa*'dan bir şeyle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Yanıt yok. Reese'e dönüyorum. "Sanırım bana ısınıyor." Bana azarlayan bir bakış atıyor; kendimi yeniden on yedi yaşında, inşa ettiğim her şeyden sıyrılmış hissettiren bir bakış. Kendimi biraz daha kötü olmak konusunda kötü. Yine de hâlâ burada, yanımda, katı ve gerçek. "Hiç sanmıyorum."

Sert kıkırdamam göğsümü dolduruyor. Ondan gelen bu ısırik buna değer, çünkü Reese Sinclair'i yılın en özel partisine götürüyorum ve benden başka kimse bilmeyecek. Bu gece ona özgürlüğün tadının nasıl olduğunu, kendinden başka kimseye ait olmamanın ne demek olduğunu göstereceğim.

"Eğer sana işin içinde bir tekne olduğunu söyleseydim, gelmeyi asla kabul etmezdin. Ve bunu riske atamazdım." İkimizin de sınırlarını test ederek onu içime çekecek kadar yakınına eğildim. "Güven bana. Şimdi seni yeterince oyaladığıma göre, kolunu ver." Kaptan bizi tahta kalaslara bağlarken tekne rıhtıma çarpıyor. "İşte geldik."

Etrafımızda, küçük teknelerinden inip rıhtımdan mağaraya doğru yürüyen onlarca göz alıcı konuk var.

Reese daha da yaklaşıyor, maskeli yabancılara bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Buna pek de samimi diyemem."

"Sayılar hiçbir zaman güçlü yanımdı."

Tekneden inip iskeleye çıkmasına yardım ederken tırnakları pazıma hilal şeklinde batıyor. "Beni suya bırakırsan eğitim sırasında seni mahvederim," diyor dişlerini sıkarak.

"Dört gözle bekliyorum."

Reese'in diğer kolunu tutmaya çalışırken tekne Ramsey'nin ağırlığı altında sallanıyor. "Belki de bana izin vermelisin-"

"Onu yakaladım, koca adam." Kelimeler amaçlanandan daha sert çıktı. Ya da belki de tam olarak amaçlandığı gibi.

Ramsey'i bir bakışıyla susturur. Adam onaylamadığını belli ederek geri çekiliyor. "Al, topuklarla kalaslar birbirine ." Tek bir akıcı hareketle ve onu kollarıma aldım. Vücudu kas hafızası gibi benimkine doğru kıvrılıyor. Ramsey'in bakışları kürek kemiklerimin arasını yakıyor.

Kahverengi gözlerini benimkilere çeviriyor. "Bütün bunları beni taşımak için planladın, değil mi?"

"Bir tekne, bir Balenciaga, gerçek bir Venedik maskesi, hepsi seni on metrelik rıhtımdan aşağı taşımak için mi?" Onu göğsüme yaklaştırıp Ramsey'nin görmesini sağlayarak tutuşumu ayarlıyorum. "Bana benziyor."

Yakama karşı gülüyor, özel bir ses. *Benimkine*.

Tavandaki kristal oluşumlar ışığı tam da böyle yakalıyor. Murano küreleri biyoluminesan yaratık kolonilerine ev sahipliği yapıyor. Elbette hepsi uygun şekilde incelenmiş olan konuklar, kendilerine miras kalan maskeler ve ısmarlama ipekler içinde mekanda süzülüyor. Mağaranın doğal bir oyuğa açıldığı arka tarafa yakın bir yerde bir barmen, çoğu küçük ülkeden daha eski içkiler kullanarak kokteyller hazırlıyor.

Sis makinesinin puslu havası sigara ve ot dumanına karışıyor, Reese'in irkilmesine neden olacak yerlerin anılarıyla havayı katmanlaştırıyor.

Onu yere bıraktığımda, nabızı boğazında görünür bir şekilde atıyor. Maskesinin ardında, gözleri her şeyi içine çekerek etrafa dalıyor.

"Burası neresi?" "Etkilendin mi?"

Sıradan görünmeye çalışıyorum.

"Kutsal toprakları rahatsız ettiğin için etkilenmemi mi istiyorsun?" Kollarını kavuştururken kalçası yana doğru sallanıyor.

"Organizatörler burayı koruyor, muhafaza ediyor. Burada yasadışı hiçbir şey olmuyor - en azından çevreye zarar vermiyor. Bulduğumuzdan daha iyi bir şekilde bırakıyoruz." Ona göz kırpmıyorum. Bu isyan değil, sığınak.

"Böyle yerlere sık sık gelir misiniz?" "Fırsat buldukça."

Bunu görmesini istiyorum.

İkimizin de içinde evcilleşmemiş bir şey var. Onun ateşi çeliğe dönüştü, benimki yanmaya bırakıldı. En azından bir geceliğine onun disiplininin kırılmasını izlemek istiyorum. Kendinden esirgediği şeyi tatmasına izin vereceğim.

Yıllarca herkesi klinik bir mesafede tuttuktan sonra, ona bu yönümü göstermek - insanlar genellikle ilk gördükleri yönümü, alttaki karmaşayı bir araya getirmeden, içkiler yargılarını bulanıklaştırmadan önce - bir çıkıntıya adım atmak gibi hissettiriyor.

Ve lanet olsun, düşmek istiyorum.

"O zaman görmek istiyorum. Seni görmek." İrkildi. "Araştırmam için tabii ki."

"Başka ne sebep olabilir ki?"

Söylenmemiş çok şey var ve her santimim arzu içinde çılgılık atıyor. Daha önce hiç onun gibi biriyle olmamıştım, hiç böyle biriyle takılmamıştım.

gelişigüzel. Onu öpmek istiyorum. Onu soymak ve herkesin önünde yemek istiyorum.

Ama bu eski Dante.

Sabır. Hayattaki en iyi şeyler beklemeye değer.

Parmakları yanında seğiriyor. O da benimle aynı şeyleri mi düşünüyor? Sonra payetli bir kadın parıltılı bir meteor gibi bize doğru geliyor. Yüzü Reese'inkine kilitleniyor ve koruyucu içgüdülerim harekete geçiyor. Nabzım hızlanıyor, vücudum ona kalkan oluyor.

Manşetler zihnimde geziniyor: *Amerika'nın Sevgilisi Yeraltı Sahnesinin Akıntısına Kapıldı.*

Benim sahnem.

"Seni seviyorum!" Yabancı gülüyor ve zaman dururken Reese'i kucaklıyor. Kahretsin, bunun olmayacağına dair ona söz vermiştim. Reese'in dikkatli soğukkanlılığı kırıldı. Sonra yabancı bana döndü. "Ben de seni seviyorum." Ve masum bir saksı bitkisinin yapraklarını yüzüne sürterek kendinden geçiyor.

Ben nefes veriyorum, Reese

de öyle. "Aman Tanrım,

sanmıştım ki-"

"Kimliğin açığa mı çıktı?" Ben *de*, eklemiyorum. "Endişelenme, kimyasal kaynaklı bir aydınlanma yaşıyor gibi görünüyor."

"Doğru, uh." Reese kıpırdanıyor, parmakları bir tutam saçı yokluyor, gözleri keşifle irileşiyor. "Bunu yapmak istemiyorum."

"değilsin" diyorum. "Bir kelime söyle ve gidelim."

Bilincimi kaybettiğim gecelerden payıma düşeni aldım ama burada Reese'le birlikte olmak içimi huzursuzlukla dolduruyor, sanki tetikte olmam, odaklanmam gerekiyormuş gibi.

Güvende olduğundan emin olmak için.

"Hayır, sana güveniyorum. Kimsenin yüzünü göremiyorum; onların da benimkini göreceğinden şüpheliyim. Bu çok fazla."

Belki de çok fazla hızlıdır?

"İyi bir kız olduğumu biliyordum ama sen New Orleans'lısın. Hiç Mardi Gras'a gitmez misin?"

"Ailem geçit törenleri yapılırken şehir merkezine gitmeme asla izin vermezdi. Temizlenmiş versiyonunu yaptık - sabah erkenden Charles, kilise çanları, annemin dükkandan aldığı kral pastası." Eli inci kolyesine gidiyor. "Ama aynı zamanda çok fazla şehir dışındaydım. *Clubhouse*'u çekmek için on birde çıktım."

Çocukluğunun büyük bir kısmı elinden alınmıştı. "Kanatlarını kestiklerinde."

"Ben kafese kapatılmış bir kuş değilim." Ama sesi titriyor. "Sadece... deneyimsizim."

Parfümünü yakalayacak kadar yakınına eğildim. Sedir. Manolyalar. Hepsi Reese. "Merak etme. Bu gece çiğnemek istediğini hiç tüm kuralları çiğneyeceğiz. Güvenle."

Ona her şeyi göstermek istiyorum. Teslimiyetin şiddetini, meydan okumanın tatlılığını, ama bunu doğru yapmak istiyorum.

Bu gece benim dünyamda ve bu dünyanın onu yutmadığından emin olmak istiyorum. "Burası lunapark gezintisi yapılacak bir yer değil."

"Daha iyi. Burası saf aşkınlık için bir yer."

Bu gece özel değil, yasak. Ve bu bütün farkı yaratıyor.

"Göster bana," diyor. Gülümsemesi vahşileşiyor, kuralsızlaşıyor. Peşinde olduğum şey buydu - yüksek değil, ama birinin kendi sınırlarından çıkmasını izleme anı. "Karaktere bürünmek istediğimi söyledim ve yapacağım şey de bu. Robyn'in bu durumda içki içmeye gideceğini hissediyorum."

"Beni takip edin."

Bara gittik. İçkileri sipariş ettim ve aldım, ama barmenin bileğini tutmadan önce değil.

"Temiz mi?" Ben soruyorum.

"Temiz."

Öyle olsalar iyi olur. Uyuşturucuyu çok iyi bilirim ve ihtiyacımız olan son şey ahlaksızlık. Ramsey odanın diğer ucundan bana onaylayan bir bakış atarken başımı sallayıp onu serbest bırakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Reese soruyor.

"Evet. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Yüzü aşağı eğiliyor ama dudaklarında bir gülümsemenin gölgesini görüyorum. İçkiyi alıyor, içine çekiyor ve yudumluyor, gözleri açılıyor. "Tanrım, bu da ne?" Güneyli şivesi ağzından kaçarken yüzü ekşiyor.

"Yavaş ol," diye uyarıyorum. "Absinthe. İyi . Yıldızları görmeni sağlayacak kadar güçlü ama Van Gogh'a dönüşüp kulağını kesmene neden olacak kadar değil."

Bir yudum daha alıyor. "Tadı meyan kökü ve cehennem ateşinin aşk çocuğu gibi." Gözleri tehlikeli bir şeyle parlıyor. "Sanırım daha fazlasını istiyorum."

"Bir tane yeter. Yarın antrenman var, unuttun mu?"

"Başa çıkabilirim," diye karşılık veriyor, daha da yaklaşarak. "Bu gecenin amacı da bu değil mi zaten?"

Evet, öyle hayatım.

Ben cevap veremeden barmenden bir içki daha aldı ve bardağı tek bir hareketle geriye yatırdı. "Bu kadar yeter."

"Spor salonunda ve dışında otoriter olmana izin yok." Duraklıyor ve bu bakışı tanıyorum - cesur bir şeye kalkışmadan önce antrenmanda takındığı aynı hesaplanmış umursamazlık. Omuzları düşüyor, gerginliği eriyor. "Neden bu gece komutları ben vermiyorum?"

Bu sözler üzerine sikim sertleşiyor. Yaklaşıyor, dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve arzu bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Parmaklarının boynumdaki gümüş zincirde dans etmesine izin veriyor.

Eli aşağıya iniyor, gömüğümün inci düğmelerinden birinde duraklıyor ve dolambaçlı bir yavaşlıkla çözüyor.

Sikeyim.

"Çok düğmelisiniz Bay Hastings. Serbest kalmamız gerekiyordu." "Lanet , Reese." Kolalı yakamın altında nabzım hızla atıyor, parmakları göğsümü elektrikliyor. Absinthe'nin tatlı keskinliği onun üzerinde kalıyor.

Nefes al.

Parmak uçlarına yükselip sallanarak kulağıma sıcak bir sesle fısıldıyor: "Bakalım burada da kılıcınla yaptığın kadar iyi hareket edebiliyor musun?" Sözcükleri kenarlarından bulanıklaşıyor.

Baslar düşüyor. Bu gece, Reese sonunda kendini bırakıyor. Yasaklar her vuruşta çözülüyor.

Başını vahşice geriye atıyor, sanki özgürlüğün ilk tadıymış gibi boğazından neşe fışkırıyor. Bu gülümseme hanedanları devirebilir. Bedenlerin kaleydoskopunda dönüyor, tökezliyor ama bir kıkırdamayla kendini yakalıyor.

Diğer dünyadan.

Dokunulmaz. Başka tarafa bakamıyorum.

Maskeli bir çift beni kendi yörüngelerine çekmeye çalışıyor. Sinirlenerek onları tersliyorum. Normalde, bir sonraki anlamsız dikkat dağıtıcımın peşinde olurum. Ama bu başka bir gece, başka bir gönüllü beden değil.

Reese Sinclair dünyama giriyor, yanakları bir içkiyi fazla kaçırdığı için kızarmış.

Elimi şaşırtıcı bir güçle kavırıyor. "Beni bırakma," diye hıçkırıyor.

Kırmızı elbisesi her sallanışında benimle alay ediyor. Köprücük kemiğinin izini sürdürüğünde nefes almayı unutuyorum. Sallanmasını sabitlemek için onu kollarımın arasında döndürüyorum ve göğsüme yaslanan sırtının sıcaklığı beni neredeyse paramparça ediyor.

Bir içki daha almak için uzanıyor, parmakları kararsız.

"Sakin ol Reese," diye uyarıyorum tehlikeli bir şekilde sallanırken, elim içgüdüsel olarak sırtının alt kısmını buluyor.

"Bana katıl," diye meydan okuyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Sen bu tür eğlenceler için yaratılmadın mı?"

"Seni izliyorum," diye karşı çıktım, sesim amaçladığımdan daha sertti.

Alanımı işgal ediyor, dudakları kulağımı zar zor okşuyor. Bu masum temas omurgamdan aşağıya doğru bir akımı ateşliyor ve ardından gelen her şeyi kavuruyor. "Neden? Gerçek seni göreceğimden mi korkuyorsun?"

Kaburgalarımın hemen arkasında dürüst bir şey kırılıyor. Bir parçam bu hissi bir hapla, bir iğneyle, ne anlama geldiğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan kendimi bu mükemmel anın içinde yüzdürmek için herhangi bir şeyle köreltmek istiyor.

"Sarhoşsun," diyorum kararlılıkla, ama sesimde bir tereddüt var.

"Biliyorum," diyor gururla. "Güzel değil mi? Her şey... daha yumuşak." Belli belirsiz hareketler yapıyor. "Sen hiç böyle hissettin mi? Kenarlar artık o kadar keskin değilmiş gibi?"

"İnsanlar burada bunu arıyor," diye itiraf ediyorum. Ama kendi deneyimlerime göre, aradığınız şeyi bardağın dibinde nadiren bulursunuz. Çok fazla eğildiğinde ona destek oluyorum.

"Belki de hiçbir şey aramıyorumdur," diyor sessizce, sesi gürültüyü kesiyor.

"Belki de sana bakılmasından bıkmışsındır?"

"Derinden çıkmalısın," diye alay ediyor, sözlerimi yıkıcı bir hassasiyetle bana geri fırlatıyor. "Benimle dans et."

"Yapmamalıyım," diyorum, bedenim onunkini takip etse de. "Sen... yapabilecek durumda değilsin."

"Ne için?" diye araya giriyor, birden akli başına geliyor. "Karar vermek için mi? Bir şeyler hissetmek için mi? Sadece dürüst olacak kadar sarhoşum, Dante. Bunun için yeterince cesur musun?"

Onu zarar görmekten korumak ve vahşiliğinden zevk almak içgüdüleri arasında kaldım. Bencil yanımda onun özgür kalışını izlemek, bir senaryonun sayfalarının ötesindeki hayatını göstermek için can atıyor. Her sinir onun kaosunda kendimi tamamen kaybetmemi istiyor.

Ama umursamaz hayatımda ilk kez bir şeyin tadını çıkarmak istiyorum - onun tadını çıkarmak.

"SİZE BİR SIR VEREYİM," diye fısıldıyor Reese kamarasına girdiğimizde. Çok çakırkeyif. Kafasını yastığa koyduğu anda onu bayıltacak türden bir sarhoş değil. Ama elinden gelse bütün gece partiyi sürdürmek isteyeceği türden. Tekne yolculuğunda, jete geri dönerken bile umursamadı. Dans etmeye devam etti.

Bunu o seçti ama kendimi sorumlu hissetmekten alamıyorum. "Ne oldu?"

Topuklarını tekmeliyor, bana dönüyor ve canını yakacak kadar tatlı bir hıçkırıkla kıkırdıyor. "Hediyeni giyiyorum."

Omurgam sertleşiyor, çenem geriliyor. Bütün gece bunu takmayı seçip seçmediğini öğrenmek için kaşındım ve şimdi bana söylüyor.

"Hadi seni yatağa götürelim," diyorum, tüm o siyah çizgilerin ve dantellerin onun üzerinde nasıl görüldüğünü öğrenmeyi ne kadar çok istememe rağmen onu görmezden gelerek.

Parmakları yine kolumun üzerinde geziniyor. "Bedenimi anlaman büyük cesaret.

Ama ben senin bu yönünü seviyorum. Benim hakkımda bir şeyler biliyor olman."

Nefes alıyorum. *Aldırma, Dante. Sabah bunların hiçbirini hatırlamayacak.* Vücudumdaki her hücre yapmamam için bağırsa da ondan uzaklaşıyorum ve buzdolabında bir şişe su buluyorum.

"Aliç bakalım. O kadar partiden sonra su içmeye ihtiyacın var, vahşi çocuk."

Teklifimi görmezden geliyor ve yaklaşıyor. Avuç içleri göğsümde. Absint kokusu hala nefesinde. "*İhtiyacım* olan şey beni öpmen, Dante." Adım dudaklarından bir itiraf gibi dökülüyor. "Lütfen."

Beni topraklayacak bir şeye ihtiyaç duyarak avuçlarıma hilaller bastırıyorum. Bu herhangi bir özlemde daha kötü, yoksunluktan daha kötü. O burada, istekli ve arzulu, ama bunu böyle yapmayacağız. Bana ısınması için haftalarca bekledim; onun içinde erimek için biraz daha bekleyebilirim.

"Sarhoşsun," diyorum zar zor .

"Yani?" diye alay ediyor. "Bana Dante Hastings'in daha önce hiç çakırkeyif birini öpmediğini mi söylüyorsun?"

"Rıza gösterecek kadar ayık değillerse olmaz."

"Ayıgım ve rıza gösteriyorum," diye ısrar ediyor başka bir hıçkırıkla. Elini benimkine dolamadan önce geri çekiyor. Temas karşısında kaskatı kesiliyorum. El ele tutuşmak benim yaptığım bir şey değil. Birine çitin üzerinden ya da kalabalığın içinden geçerken yardım etmek gibi pratik bir neden olmadıkça. Ama birleşen ellerimizi yukarı çekiyor, parmaklarımı çene çizgisi boyunca gezdiriyor, tepkimi izlerken bakışları ağırlaşıyor.

Cildi yumuşak, alkolden kızarmış ya da belki de sadece o öyle. Nabızı bileklerimizden keşiştiği yerde atıyor.

"Ayık olmanın tanımına yakın bir yerde bile değilsin," diye azarlıyorum.

Bana dik dik bakıyor, burnunu kırıştırıyor ve dudaklarını büzüyor. Onun bana sinirlenmesinden bu kadar tahrik olmam sağlıklı olamaz.

"Bunu kanıtlayabilirim," diyor, kulübenin etrafına bakarak. Sağında, girişteki büfenin üzerinde bir yığın yazı ve kalem duruyor. Reese'in gözleri muzipçe bana dönüyor, sonra uzanıp bir kalem alıyor. "Sarhoş bir insan kendi adını mükemmel bir şekilde imzalayabilir mi? Hiç sanmıyorum."

"Uykunda bile imza atabileceğine eminim," diye kıkırdıyorum onun korkunç argümanına.

Beni görmezden gelen Reese, elimi bırakmadan kolumun manşetini dürterek bileğimi ortaya çıkarıyor. Dövmelerimin arasında temiz bir deri parçası buluyor ve kalemin ucunu içime bastırıyor.

"Kime söyleyeyim?" diye soruyor sırtarak.

Lanet olsun. Bu cidden oluyor mu? Reese Sinclair adını tenime mi yazacak? Neredeyse konuşmıyorum. "En büyük hayranın."

Tutuşunu sabitliyor, kalemin keskin ucu içime batıyor. Kanım hızla akıyor, etim sanki siyah mürekkep beni dağlıyormuş gibi sıcak. Bir boncuk ter boynumdan aşağıya, gömleğimin yakasına doğru yuvarlanıyor. O kadar sertleştim ki patlayabilirim.

Hayır. Kesinlikle olmaz. Sakın gelme. O senin tenine imzasını atarken sakın pantolonunun içine gireyim deme.

Bundan daha acınası bir şey olamaz. Hay sikeyim.

Reese el işini bitirdiğinde derin bir nefes alıyorum. Görmem için düzgün yazısını kaldırıyor. *En büyük hayranıma, xo Reese Sinclair.*

Ağzım kuruyor.

"Tüm yetilerimi düzene sokmak için buna ne dersin?" diye takılıyor.

"Reese," diye yalvarıyorum.

"Nasıl görüldüğünü , değil mi?"

"Hoşuma gidiyor."

"Taktığın bu yüzükleri seviyorum," diye mırıldanıyor ballı sesiyle. "Onları çok seviyorum." Elimi tutuyor, gümüş kordonu incelerken bakışları işaret parmağında sabitleniyor. Pelüş dudakları metale değdiğinde, omurgamdan aşağıya, zaten sertleşmiş olan sikime doğru bir sarsıntı yayılıyor. Bu yakınlık boğazımı sıkıyor. Gözleri benimkilerle birleşiyor ve geri çekiliyor. "Özür dilerim, kendimi kaptırdım."

"İnan bana, şu anda seninle birlikte olmaktan başka yapmak istediğim bir şey yok. Seni bu duvara yaslamak ve bana söylediğin her akıllıca şeyi lanet dudaklarından öpmek," diyorum boğuk bir sesle. "Şu anda sana karşı ne kadar az centilmen olmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Ben de istiyorum."

"Bu şekilde değil," diyorum sesimi alçaltarak. "Benimle olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek mi istiyorsun? O zaman sana yaptığım her şeyi hissetmeni istiyorum." Reese önümde duman gibi hareket ediyor, gözleri kısık ve dudakları aralık. "Bu beklemek demek. İkimiz için *de*. Bunu yapabilir misin?" Dişlerimin arasından sertçe nefes veriyorum. "Sana ihtiyaç duymanın ne kadar kolay olduğunu tahmin bile edemezsin Reese."

Temiz bir kafayı ve temiz anıları hak ediyor.

"Daha rahat olmama yardım eder misin?" Önümde dönüyor ve parmakları elbiseyi karıştırıyor. "Eğer bu senin *centilmenliğini* ihlal etmiyorsa?"

"Öyle değil."

Nefesimi tutuyorum ve saçlarını sırtından çekiyorum. Fermuar acı verici bir yavaşlıkla aşağı kayıyor. Açıkta kalan teninin görüntüsü kanımdaki ihtiyacı alevlendirse bile, dokunuşumu klinik-profesyonel, ayık Reese'in olmasını isteyeceği gibi kalmaya zorluyorum.

"Dokunuşun çok güzel," diye inleyerek nefes veriyor.

Beni içine soktuğu bu lezzetli cehennemde öleceğim.

Elbisenin fermuarını açtıktan sonra kendimi arkamı dönmeye ve onu biraz yalnız bırakmaya zorluyorum. Ama bir nefeste Reese önümde beliriyor.

Ve işte orada. Saf işkenceye dönüşen hediyeimin içinde. Kıvrımları, evcilleşmemiş saç dalgaları, lekeli ruju. Yumruklarımı sıktım, sikim pantolonumun içinde sıkışmıştı. Şimdi bu... Kendimi kontrol edebilecek kadar gücüm kaldı mı bilmiyorum.

"Hediyen için teşekkür etme fırsatım olmadı," diyor saçlarını yavaşça savurarak ve plajdaki küçük baştan çıkarma hareketindeki dudak ısırığıyla. "Görgüsüz olduğumu düşünmeni istemem, Dante."

Aman Tanrım.

Sütyen askısının kaymasına izin veriyor ve çıplak omzunun parıltısı kontrolümü bozmaya yetiyor. Tüm kaslarım protesto çılgınlıkları atarken bile kendimi geri dönmeye zorluyorum.

Kalbim her atardamara çarpıyor. Gürültülü ve görmezden gelinmesi imkansız. Onunla tanıştığımndan beri, bilincimdeki bu sabit nokta benimle birlikte. Rasyonelize edemediğim bir dopamin tepkisini tetikleyen bir gülümsemeyle sabitlenmiş geceler. Onun her mükemmel kıvrımı ne kadar cezbedici olsa da, ben o Reese'i istiyorum. Güldüğünde homurdanan ve dövüş koreografisinde sersemleyen kadını.

"Sonunda sana sahip olduğumda, Reese" -hızla göz kırpmıyor- "ve sana sahip *olacağım*, hiç şüphesiz, benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilmem gerekiyor. Şimdi izin ver seninle ilgileneyim." Kendimi geri çekilmeye zorluyorum ve bir bornoz alıp omuzlarına örtüyorum. Yatağına gömülürken çarşaflar fısıldıyor.

Makyaj mendillerini ve saç fırçasını toplayarak banyoya gidiyorum ve aynayı itiraflar gibi kaplayan yapışkan notlar buluyorum. *İçgüdülerine güven. Başrol oyuncusu ol.*

Bu benim Reese'im.

Başucunda diz çöktüm. "Gözlerini kapat." Kapatıyor, ben nazikçe rimelini çıkarırken göğsüme çarpan küçük sesler çıkarıyor. Saçlarına geçiyorum, meşhur Sinclair yelesine.

Fırçayı dikkatlice kavriyorum ve onun kalın, altın rengi saçlarında yavaşça çalışıyorum. Vücudum dile getirilmemiş bir ihtiyaçla yanıyor. Sonra fırça tutuyor ve ensesinde saklanan düğümü nazikçe çözerken inliyor. Dokunuşuma doğru eğiliyor, başı avucumun içinde ağırlaşıyor.

Başım çok büyük belada.

Nikotin gibi. Hava gibi. Kılıcımı ilk tuttuğum zamanki gibi. "İşte," diye fısıldıyorum, saç tellerini kulaklarının arkasına fırçalıyorum.

Gözleri yavaş ve yumuşak bir şekilde açılıp benimkilerle buluşuyor. "Senin o kokunu özledim.

Tüm duman."

"Vazgeçtim," diye cevap veriyorum.

İsterse sigaradan daha fazlasını bırakacağımı bilmeden uykuya dalıyor. Tüm boş alanlarımı işgal etmeye başladığından beri, o kötü alışkanlığa ihtiyacım kalmadı.

Bir saat boyunca onun kulübesinde oyalandım. Senaryolar, kılıç dövüşü kitapları ve hem cilalı şöhretinin hem de aşık olduğum gülen kızın fotoğraflarıyla dolu dünyası.

Uyuduğundan emin olduğumda, dışarı çıkıyorum. Serin hava tenime bir azar gibi çarpıyor.

Ramsey'nin gözleri beni anında buldu. Sessiz, her zaman dikkatli. "Uyuyor," diyorum, kelimelerim yetersiz kalıyor.

Bakışları daralıyor, uyarısı açık: *Bu işi etme*. Başımı sallıyorum ama içimi görüyor.

Mesaj alındı.

Uzaklaşmak bir parçamı koparmak gibi geliyor. O artık derimin altında, kanımda. Ve lanet olsun, onun orada kalmasını istiyorum.

Bölüm 17

Dante

"GITMELİYİM. Belli ki dikkatin dağılmış." Em telefonumun titreştiği bankı işaret ediyor. "Bebek bakıcılığı yapmak için turnuvayı kaçırmak seni öldürüyor olmalı."

Takım arkadaşlarım Bulgaristan'daki Dünya Kupası'ndayken ben burada sıkışıp kaldım. Olimpiyat elemelerine yardımcı olan *Fédération Internationale d'Escrime* turnuva puanları elimden kayıp gidiyor.

Em'i görmezden geliyorum; tatbikatlardan kaçmaya çalışıyor. Bu birlikte dördüncü seansımız ve hep aynı. Geç geliyor, her düzeltmeye sinirleniyor ve erken ayrılıyor. Farklı yaklaşımlar denedim: katı teknik, serbest antrenman, hatta ben savunurken onun saldırmasına izin verdim.

Hiçbir şey işe yaramıyor. Ve şimdi yine buradayız, hayal kırıklığı bir düdüklü tencere gibi yükseliyor.

"Artık arka bacağını bükmüyorsun," diyorum bıçağımı yere vurarak. "Yine."

"Daha ne kadar sürecek?" Koç'un kendisine uygun kıyafet alma teklifini reddettiği için eski bir öğrencisinden arakladığı ödünç alınmış, üzerine tam oturmayan üniforma vücudunda bol ve garip duruyor. Saatin erken olmasına rağmen terden kararmış. Elden düşme ekipmanla boğuşmasını izlerken içimde bir sempati belirliyor.

"*Povtoreniye, mat' ucheniya*," diyorum, Koç'un en sevdiği Rus atasözünden alıntı yaparak. "Tekrar, öğrenmenin anasıdır. Bu yüzden bunu uykunda yapabilene kadar yapacağız." Gösteriyorum ama kendi duruşumu fark ediyorum

gevşedi, profesyonel standartlar bu floresan ışıklı arafta erozyona uğradı. "Bu amaçsız bir bıçaklanma değil. Bu hassasiyet. Sanat."

"Sanat, bıçakçılık, her neyse." Parmakları beklenmedik bir saygıyla kavisli bir kılıcın üzerinde geziniyor. "Ben dövüşmek istiyorum."

"Bu sokak dövüşü değil," diyorum, ayaklarının arasında ağırlık değiştirmesini izlerken. "Bu kontrolle ilgili. Disiplinle." Duraklıyorum. "Eskiden ben de senin gibi düşünürdüm."

"Doğru ya. Çünkü gerçek kavgalar hakkında her şeyi biliyorsun, tiki çocuk."

Dövüşün benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her vuruşun, her noktanın ve her şansın beni özgür bırakmasını, kontrolümü kaybetmemi ve tüm bu ateş ve enerjinin bir şeye odaklanmasını nasıl arzuladığımı.

Öfke asla geçmese ve ten tene temas bazen kılıç kılıca temastan daha iyi olsa da eskrim benim yaşam çizgim. Eski anılar su yüzüne çıkıyor, istenmeyen ama tanıdık.

"Taşıdığın öfke mi? Onu tanıyorum," diyorum.

"Elbette biliyorsun. Film yıldızı sevgilisi olan bir vakıf fonu bebeği."

Bütün hafta Reese'le ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Geçen Cumartesi partiden beri, profesyonelliğine geri döndü. Ona kendimi çok fazla gösterdiğim endişesi göğsümde kabarıyor.

"Burnunu benim özel hayatımdan çek ve formuna odaklan. Ciddiye almayacaksan neden buradasın?"

Em maskesini yırtıp atıyor, kılıcı teatral bir güçle yere çarpıyor. "Koç Lev yeterince iyi olursam bu lanet eyaletten çıkmama yardım edebileceğini söyledi. Görünüşe göre üniversiteler bu süslü şeyleri seviyor."

"O haklı. Birçok kişinin tam burs aldığını gördüm. Ama sen bir yıl daha başvurmayacaksın," diye hatırlatıyorum. "Gözünü bir şeye mi diktin?"

"Columbia ya da Princeton."

"Notların yeterince iyi mi?"

Gözlerini deviriyor. "Seninki miydi? Bekle, pardon, içeri girmene yardımcı olacak büyük bir aile adın vardı."

O zaman fark ettim. Otobüs onun günlük ulaşım aracı, benim kanıksadığım soförlü yolculuklar değil. Ebeveynler onun hikayelerinde göze çarpan bir şekilde yok. Burası bir seçim değil, onun tek seçeneği.

Koç, eskrim kulübüne bir şeylere vurmak için bahanesi olsun diye katıldığını söyledi. Ama nasıl hareket ettiğini gördüm. *Eğer* ona ulaşabilir ve bir yerden burs almasına yardımcı olabilirim, disiplin komitesi için başarı listeme ekleyeceğim bir şey daha olacak.

"Gerçekten yeteneklisin," diye itiraf ediyorum. "Senin yaşındaki çoğu çocuğun çok ötesinde."

"Her neyse," diye iç geçiriyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. Bu hareket ceketinin bileğini aşağı çekiyor ve bir parıltı gözüme çarpıyor. Kolunda birkaç bin dolarlık bir saat. Son antrenmanda yeni kulaklıklar takmıştı. Bir işi olmadığını biliyorum. Bu şeyleri almasının tek bir yolu var.

Çalıyor.

Hepimizin kötü alışkanlıkları var. Koç'un bizi neden bir araya getirdiği anlaşıldı.

"Biliyor musun, ilk başta eskrimden nefret ederdim. Senin yaşındayken başımı belaya sokmaya bayılırdım. Uğruna çalışacak bir şeyim yoktu. Tanıdık geldi mi?" Duraksıyorum, söylemek üzere olduğum şeyin ağırlığının farkındayım. "Seninle benim aramdaki farkla ilgili acı gerçek şu ki, benim ailem özel okul çözümlerini karşılayabiliyordu."

"Ailen seni havalı bir özel okula gönderdiği için kendimi kötü hissetmemi mi istiyorsun?"

"Önce başka her şeyi denediler," diyorum, her biri cevaplar vaat eden sonsuz danışman ve uzman geçit törenini hatırlayarak. "Ama evet, sonunda. Tutuklandıktan sonra yatılı okul çözüm oldu..." Yavaşça nefes veriyorum. "Okul bana bir spor seçti. Eskrim bana bir yapı sağladı. Tüm bunları kanalize etmenin bir yolu-"

"Tutuklandın mı?" Gözleri ünlü biriyle tanışmış gibi parlıyor.

"Kılıç beni başka hiçbir şey bulamazken buldu. Eskrimin en ham halidir - tekniğe sıkıştırılmış saf hız ve saldırganlık. Tüm vücudunuz bir hedef haline gelir. Her vuruşun, her hareketin bir anlamı olmalı. İçinizde bu kadar çok şey taşırken, Saber size onu dönüştürmeyi öğretir. Ateşi söndürmek için değil, ona bir amaç vermek için."

"Kulağa ilham verici geliyor ama burada yaptığımız tek şey tatbikat."

"Ve eğer ciğerlerini tembelleştirmeyi bırakırsan, piste geçebiliriz."

"Peki ya aptal ciğerleri yapmak istemezsem? Ne yapacaksınız? Beni programdan mı atacaksınız? Beni başkasına mı rehin vereceksin?" Gözleri benimle atılmış maskesi arasında gidip geliyor. "Herkesin yaptığı gibi."

Sözleri salonun bayat havasında asılı kalıyor. *Diğer herkes öyle.*

Bu doğru. Çekip gidebilirim. Koçtan bana eğitmem için yeni bir çocuk vermesini isteyebilirim. Başıma daha az bela olacak birini. Bırak Em herkesin kaçacağı konusunda haklı olduğunu düşünsün.

Yine de içinde eve çok yakın bir çatlak var. Bunu fark edecek kadar çok yükümlülükten kaçtım. Taahhütler ve beklentiler

beni boğuyorlardı. Boktan kaçmak her zaman benim kaçış yolum olmuştur.

Ama belki de gerçek güç hamlesi kalmaktır. Belki de içinizdeki her şey defolup gitmeniz için çılgık atarken yerinizde durmaktır.

Em'in dikkatli terk edilme kataloğundaki bir başka istatistik olabilirim ya da kendi matematiğini sorgulamasına neden olan bir istisna olabilirim.

Herkes gitmez.

Bazıları kalır.

Reese'in tavsiyesi kulaklarımda çınlıyor. *Nazik ve sabırlı ol.* Em'in ihtiyacı olan şey tam olarak bu.

"Maskeni al," diyorum piste doğru yürürken. Hiç tereddüt etmeden bana katıldı. "Antrenman yapmayı bırakmak mı istiyorsun? Neyin var göster bana."

Sonraki bir saat boyunca çit çekiyoruz. Em'in kılıcı havayı yırtıyor, ayakları şeritte ölümcül bir hassasiyetle dans ediyor. Kılıçlarımız birbirine çarpıyor. Dörtlü savuşturma, karşılık, remise. Maskemden onun her hareketini takip ediyor, bir şeyler söylemesini bekliyorum.

Kazanmak, şampanyaya batırılmış bir efsane daha olmak, bu sporu olabileceği en iyi hale getirmek için harcadığım çabayı sürdürmek anlamına geliyordu. Ama ya komite disiplin incelememden sonra eskrimde devam etmeme izin vermezse?

Sonra ne olacak?

Çitlerin olmadığı bir gerçeklik korkunçtur.

Son bir aydır Em ve Reese'i eğitiyor, tıpkı annemin oyuncularını için olduğu gibi onlar için de bir pusula haline geliyorum.

Eskiden benim olan bir şeyi başkalarının sahiplenmesini izlemek içimi burkuyor. Medya koçları dipnotlara indiriyor, onları hatırlıyorlarsa. Zaferden sonrasını romantikleştirmeyi öğreniyor musunuz? Yıldızlıktan seyirciliğe geçiş yavaş bir ölüm gibi geliyor. Geleceğime bir bakış -başka bir bakış- durağanlaşıyor.

Bir marka yaratmış ve fark edilmelerini sağlamış olsam da eskrim kültürel bilinçte neredeyse hiç yer almıyor. Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ben olsam da olmasam da spor dönmeye devam edecek.

Ben dikkatim dağılmışken Em orada, olması gerekenden daha hızlı, ön ayağı dönerken arka bacağı bir piston gibi hareket ediyor. Kılıcı benimkinin altından Lev'in tüylerini diken diken edecek vahşi bir hareketle kıvrılıyor. Ucu lameme çarpıyor.

Dokun.

"Vay anasını," diye pantolonunu indirdi, mükemmel uzantıyı tutarken. "Ben az önce...?"

Maskemi çıkarıyorum, gerçekten . "Alışılmışın dışında ama zekice. Bunu nereden öğrendin?"

"Ben . Doğru hissettirdi. Sanki vücudum biliyordu."

Telefonumun sert alarmı anı kesiyor. Zaman doldu.

Em toparlanırken çantasından metalik bir şey düşer; bir avuç dolusu güvenlik etiketi.

"Görüldüğü gibi değil," diye bağıyor, çalıntı eşyaları toplarken gözleri bana kayıyor.

Eşyalarımı karıştırıyormuş gibi yapıyorum. "O üniversitelere girmek istiyor musun?" "İstiyorum."

Göğsümü daraltan bir şekilde yetenekli, belki de benim onun yaşındayken olduğumdan daha iyi. Ama yetenek her şey demek değildir ve onun huzursuzluğunda gençliğimi fazlasıyla görüyorum. "Şuna ne dersin? Sen kendine çeki düzen ver, ben de sana Princeton için bir tavsiye mektubu yazayım, hem de D1 takımının gelmiş geçmiş en iyi eskrimcisi olan bir mezundan."

"Ciddi misin sen?"

O zamanlar Koç'un bende ne görmüş olabileceğini anlıyorum. Sadece potansiyel değil, bir dayanağa ihtiyacı olan biri. Belki ben onun için o olabilirdim, savunmaların ötesinde altında yatanı gören biri.

"Evet. Ama bu aynı zamanda turnuvalara katılmaya başlamanız gerektiği anlamına da geliyor."

"Ve şimdi bunu yapmak için yeterince ciğer yaptım mı?"

"Yeterli ciğer diye bir şey yoktur. Ama Güney Kaliforniya bölümü U16 kategorilerinde aylık turnuvalar düzenliyor. Eğer tembelliği bırakırsan seni Ekim'deki yarışmaya sokarım."

Kapıda duraksıyor, çantasını düzeltiyor. "Tamam."

"Gelecek hafta aynı saatte mi?"

Em bana dönüyor, yüzünde gülümsemeye benzer bir şey beliriyor. "Teşekkür ederim. Biliyor musun... düşündüğüm kadar aşağılık biri değilmişsin."

Hafifçe gülüyorum, ses boş spor salonunu dolduruyor. "Büyük övgü. Alacağım o."

Onun "her neyse "si her daha az keskinlik taşıyor. O gittiğinde, kontrol ediyorum
Telefonumu tekrar.

Reese'den mesaj yok. Em haklıydı. Bu şeyi acınası bir şekilde kontrol ediyorum.

DANTE

Bu gece ödev yok mu?

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Bugün biraz meşguldüm.

Yine geç saatlere kadar çekim yapacağız. Yarın getirebilir miyim?

DANTE

Bazıları geçen hafta sonundan sonra benden kaçtığını düşünebilir.

Çok fazla iptal edilen antrenman var.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Felix'le konuş.

DANTE

Üzücü. Eve dönerken dinleyecek bir şeyim olmayacak.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Kendi sesini dinleyebilirsin. Bu sesi seviyorsun.

DANTE

Geçen cumartesi hatırlıyorum, sen de bayılmıştın.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Hiç bana göre değil.

DANTE

Hafızanı tazelememi ister misin?

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Bugün ne kadar cesur hissediyoruz değil mi?

DANTE

İşleri ilginç tutmayı sevdiğimi şimdiye kadar anlamış olmalısınız.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Em'in antrenmanı nasıldı?

DANTE

Saptırmak mı? Güzel.

Onu bir yarışmaya sokuyorum. Oraya gidiyor.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Öğrencelerinizin içindeki cevheri nasıl ortaya çıkaracağınızı çok iyi biliyorsunuz.

DANTE

Pazar gezimiz hala devam ediyor, değil mi?

KÜÇÜK SAVAŞCI

Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek.

Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor, ihtiyaç içimden geçerken kaslarım kısıtlamayla geriliyor. *Seni özlüyorum* kelimeleri ekranda beliriyor ve ben onları şiddetle silmeden önce sıkılı çenemden küfürler dökülüyor.

İçimdeki her hücre koruduğumuz bu dikkatli mesafeye isyan ediyor. O asla teslim olmaz. O çok cilalı.

Saçlarının ipeğini hatırladıkça ellerim bükülüyor, Cumartesi günkü sesi hâlâ yankılanıyor: *Lütfen, Dante. Öp beni.*

Sedir ve manolya kokusu rüyalarım giriyor, beni çarşaflarıma dolanmış, ağrıyan bir halde bırakıyor.

Başka birini bulmalıyım, geçici birini, ama her seçenek boş geliyor. Başka birine dokunmayalı, dokunmak istemeyeli haftalar oldu. Geçmişteki ilişkilerin anısı, kirli bir camın ardından bir yabancıнын hayatını izlemek gibi geliyor. Bedenim sadece onu arzuluyor.

Tek gördüğüm güneş ışığını yakalayan altın sarısı saçları, o yıkıcı pembe dudaklı gülümsemesi, antrenmandan sonra terinin üzerime yapışıp beni çıldırtması.

İnkârı en tatlı işkence gibi hissettirmesi. Mesajlarımızı tekrar okudukça gerilim daha da artıyor, her kelime mükemmel küçük bir yara. Ve Tanrı yardımcım olsun, bu acıya bağımlıyım. *Bana ne yaptı ?*

Ellerim sigara içmek için kaşınıyor ama o kötü alışkanlık bitti. Bir sonraki en iyi şeye yöneliyorum ve Princeton kalabalığımla grup sohbetini açıyorum, dikkatimi dağıtmak için çaresizim.

DANTE

Sonra ne olacak?

TIAGO

Getty malikanesi patlıyor. Olağan şüpheliler. Saf MDMA.

Bunca zamandır formum zaten berbat durumda, ihtiyacım olan son şey kimyasal yardımın beni daha da raydan çıkarması.

MEI

Legion of Honor Müzayedesi. Antik Yunan eserleri açık artırmada. Geçen yıl bir teknisyen eski sevgilisinin kafasını karıştırmak için özel bir adaya 8 haneli rakamlar bırakmıştı. Eğlenceli drama.

TIAGO

Karar
senin.

DANTE

Bu gece aristokratları
oynayalım.

Klasik bir sahne: zengin insanlar birbirlerinin köprücük kemiklerine bakarken ölü uygarlıkları önemsiyormuş gibi davranıyorlar. Onun anısını sistemimden atmak için mükemmel bir yer.

Bölüm 18

Dante

Yatağında yalnız yatıyorum.

O müzayedede ona bir hediye almak için altı yüz elli bin dolar harcadım ve hâlâ dudaklarına dokunamadım.

İstek şiddetleniyor. Her şeyi tüketiyor.

Sikeyim.

Bölüm 19

Reese

12 EYLÜL

Reese Sinclair ve Dante Hastings Mesai Saatlerinden
Sonra Antrenman Yaparken Yakalandı

Susan Martin tarafından

"TAM OLARAK NEREYE GIDIYORUZ?" Dante'yi Portland'da Squeaky adlı bir evcil hayvan dükkanının arkasındaki loş merdivenlerden aşağı doğru takip ederken beyzbol şapkamı ve güneş gözlüklerimi düzeltiyorum. Her adımda kalbim çarpıyor. Eğer bu da geçen hafta sonu Wizard Island'daki partiye benziyorsa, kot pantolonum ve kapüşonlu sweatshirt'ümle yetersiz giyinmiş olacağım.

"Sana söylersem sürpriz bozulur," diyor sinir bozucu bir sırıtişla ve bende onu tokatlama ya da öpme isteği uyandırıyor. Ramsey'nin cüssesi arkasından gelirken gölge gibi görünüyor. "Güven bana."

"En ilginç yerleri , değil mi?"

Dante bana dönüp bakıyor ve "İnsanlar beni bu yüzden yanlarında tutuyor" demeden önce yüzünde bir burkulma oluyor.

Elini uzatmadan önce detay vermiyor ve ben de görünmez bir çizgiyi geçiyormuşum gibi hissederek elini tutuyorum. Ben zaten buradayım. Ve dürüst olmak gerekirse, dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var. Sal sahnesi dört gün sonra ve stres seviyem zirve yapıyor ve rahatlamak için bulduğumuz her şansı mahvediyor.

Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, ona neden direnmem gerektiğini hatırlamak zorlaştı. Film, itibarım-

Bana baktığında hepsi anlamsız geliyor. Pille çalışan bazı ihtiyaçlar için Los Angeles'a acil bir yolculuk yapmış olabilirim. Ya uzun köpük banyolarım yüzünden kulübenin elektrik faturası fırladıysa?

Bu benimle su ısıtıcı arasında.

Mucizevi bir şekilde, sarhoşken yaptığım ada çılgınlıkları hakkında hiçbir makale basılmadı. Çekim yerimiz tehlikeye girmiş ve güvenlikte bitmek bilmeyen bir fotoğrafçı geçidi olmasına rağmen, şüpheli bir şekilde özgürlük gibi hissettiren bir şeyin tadına bakıyorum. Arama saatinin ne olduğunu ya da yeşil meyve suyunun kahvaltılık olarak kabul edilebileceğini bilmediğim zamanlardan beri deneyimlemediğim türden bir şey. Hayatımın her anı bir komite tarafından planlanmadan, filtrelenmeden ve onaylanmadan önce.

"Bu yasadışı hissettiriyor."

"Katılıyorum." Ramsey'nin sesi arkamdan geliyor.

"Haydi çocuklar, macera anlayışınız nerede?" Dante şovmen gülümsemesini takınıyor ve merdivenlerin altındaki süslü metal kapıyı iterek nefesimi kesen bir manzara ortaya çıkarıyor.

Gizli alan ancak samimi bir mücevher galerisi olarak tanımlanabilir. Kristal avizeler, şimdiye kadar gördüğüm en zarif mücevherlerle dolu pırıl pırıl cam vitrinler üzerinde gökkuşağı prizmaları oluşturuyor. Zümrütler, tanzanitler, siyah opaller, elmaslar ve yakutlar müze kalitesindeki aydınlatmanın altında parıldıyor. Buradaki hava farklı hissettiriyor. Daha önce gördüğüm her şeyden farklı bir dünya.

"Buranın rolüme hazırlanmama nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum," diyorum kuru bir sesle, ama gözlerim özellikle çarpıcı bir safire takılmadan edemiyor.

"Robyn usta bir hırsız, değil mi?" Dante'nin sesi dizlerimi titreten o zengin, ikna edici tona düşüyor. "Gerçek hazinelerin neye benzediğini bilmen gerekmez mi? Seni sette o plastik aksesuarlar değil. Bunu hayatın sanatı taklit etmesi olarak düşün."

"Hey, o aksesuarlar doğru ışık altında çok inandırıcı oluyor," diye gülerek itiraz ediyorum.

"Dante, Adonis'im!" Kusursuz siyah giysiler içindeki bir figür halı kaplı zemin üzerinde süzülerek ortaya çıkıyor. Dante'nin yanaklarına birer dramatik öpücük konduruyorlar, sonra aynısını bana yapıyorlar. "Ve *moi cher*, sen Afrodit'in vücut bulmuş halisin."

Hemen gerilirim. Her yeni insan potansiyel bir sızıntıdır. Dante hemen fark ediyor, koyu renk gözleri titriyor. "Sakin ol. Paulie'nin anlaşması var. Hayır.

kameralar, sosyal medya yok." Daha yakına eğiliyor. "Sadece biz varız. Dükkânın yerini her ay değiştiriyor. Ayak takımını dışarıda tutuyor."

Yutkunuyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Bu ay tozlu oyuncaklar ve güve yemiş bir köpek dükkanının altında iş yapıyoruz." Paulie gülüyor. "Ama kraliyet ailesinin yüzünü kızartacak bir mücevher kasanız varsa başka ne yapabilirsiniz ki?"

Dante en yakındaki dokunur. "Bize yenilikleri göster."

Paulie, büyük boy kaplumbağa kabuğu gözlüklerini mücevherli parmaklarıyla ayarlarken, "Doğrudan işe," diye mırıldanıyor. "Bu sevimli yaratık için mi? Bende tam aradığınız şey var." Bir dizi narin zinciri ortaya çıkarıyorlar. Bazıları kalçalar için, bazıları da bel ve ayak bilekleri için. Özellikle bir parça gözüme çarpıyor. Işığı çiy damlaları gibi yakalayan, zümrüt işlemeli, incecik bir zincir.

Parmaklarım zümrüt parçanın üzerinde gezinirken, "Bunlar çok çarpıcı," diye mırıldandım. "Ama bana göre değil..."

"Uyluk zinciri sana çok yakışacak," diyor Dante, gözüme çarpan zinciri .

"Düşünmen için buraya bırakıyorum, sevgilim." Paulie göz kırpmıyor. "Şimdi, Dante, en sevdiğim müşterim, bugün ne arıyoruz?"

"Hiç ilginç yüzüğün var mı? Bana benimkini ne kadar çok sevdiğini söyleyip durdu." Kolumu dürttü. "Yeni bir tane seçmeme yardım edebilirsin diye düşündüm."

Ağzım açılıyor. Kapanıyor. O gece aklıma geliyor. Absinthe ile sarhoş, yüzükleriyle hiçbir dünyada doğru kabul edilemeyecek şeyler yapıyor. Onları öptüm. Tenime sürüyor. Aman Tanrım. Tüm bu etkileşimi kesinlikle halüsinasyon olarak gördüm, değil mi? Ama Dante'nin yüz ifadesi, bu konuyu mümkün olan en utanç verici anda gündeme getirmek için beklediğini söyleyen türden, kendini beğenmiş memnuniyet ifadesi. Sonra ön koluna bir bakış attım. Neredeyse solmuş olsa da imzam hala orada.

En iyi gecem değildi.

"Şanslıyım ki bana dövme yapmak için kalıcı bir kalem seçmişsin," diye kıkırdıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye azarlayıp beyzbol şapkamı ve güneş gözlüklerimi çıkarıp kapüşonumun cebine sokuyorum.

"Hayatını oyunculuk yaparak kazanan biri için hiç de inandırıcı değilsiniz."

İçimden gelen homurtuya engel olamıyorum. Neden eski arkadaşımız gibi hissettiriyor bilmiyorum. Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz ve

Pek iyi bir yapamadık ama kendimi ona yakın hissediyorum. İnsan Dante gibi birine kendini yakın hissedebilir mi?

"Sevgili ruhlar, gerginlik dayanılmaz boyutlarda!" Paulie haykırıyor ve bizi kadife kaplı bir tepsiye yönlendiriyor. "Yine de ona kim karşı koyabilir ki? Şimdi, kıymetlim, sana ne hazırladığımı göstereyim."

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye mırıldanıyor Dante. Vitrinde dolaşırken yüzükler parlıyor. İlk yüzüğü alıyor ve ben onun yakınlığının aşırı farkındayım. Şatafatlı elmas tamamen yanlış hissettiriyor.

"Bu..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Benim zevkime göre biraz gösterişli."

Dante irkilmiyor, sadece kadife üzerinde bir halka daha kaydırıyor. "Sıradaki."

"İşte bu," dedi Paulie teatral bir yetenekle, "serçe parmağı için altın bir mühür yüzüğü."

"Çok..." Gerginliğimi mizahla maskeleyemeye çalışıyorum. "Corleone." Ağır altın onun zarif parmaklarında hantal dururdu. Elleri daha rafine bir şey için yaratılmış.

"Ah, canım, seni nadide bir mücevher gibi okuyabiliyorum. Bu güzellikleri onun üzerinde görmeyi tercih , değil mi?" Çileden çıkarıcı bir zarafetle tezgâha yaslanmış Dante'ye eliyle işaret ediyor. "İkinizi biraz yalnız bırakayım."

Ben daha itiraz edemeden Paulie pahalı bir parfüm bulutu içinde süzülerek uzaklaşıyor ve beni Dante ve onun bilmiş sırıtışıyla baş başa bırakıyor.

"Belki de kendiniz fazla takı takmadığınız için bunların hayranı değilsiniz," diye gözlemliyor.

"Ödül törenleri için yapıyorum. Bu yıl Altın Küre'de, kendi korumasıyla birlikte gelen küpeler taktım. Siyah takım elbiseli bu adam beni her yerde takip etti; hatta sanki bir soygun planlıyordum gibi tuvaletin dışında bekledi."

"Peki ya bunlar?" Dante incilerimi işaret ediyor.

"Bunlar aslında benim. İlk Teen Choice Ödülümü kazandıktan sonra kendime aldığım ilk parça. Korumaya gerek yok."

"Çok güzeller."

" nasıl bu kadar güveniyorsun..." Ustalıkla dizilmiş zincirlerinden ışığı yakalayan yontulmuş ojesine kadar her şeyini belli belirsiz işaret ediyorum. "Tüm bunlar. Bir gün şalter mi indi?"

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Evet, annemden deri ceketle çıktım, belli ki." Ona bir bakış attığımda arkasına yaslanıyor,

düşünerek. "Aşamalıydı. Estetik bir dildir, değil mi? Kendi hikayenizi herkesten önce yazmanın bir yolu."

"Zincirler içinde kara kara düşündüğün bebeklik fotoğrafların yok o zaman?" Gülüyorum, onu önümdeki bu küratörlü görüntüden başka bir şey olarak hayal etmeye çalışıyorum.

"Tanrım hayır. Akla gelebilecek her aşamadan geçtim. Preppy. Sportif. Kısa Kaliforniya sörfçü dönemi - boynumda kuka kabukları ve her şey. Uyum sağlamak istedim ama asla kendi insanımı bulamadım." Dalgınca yüzüklerinden birine dokunuyor. "Sonra eskime başladım. Kılıç tutmakla ilgili bir şey, bunda iyi olmak, kendinizi nasıl taşıdığınızı değiştiriyor."

"Eskrim bana hep daha düğmeli gelmiştir," diyorum, parmaklarının gümüş bandı takip edişini izlerken.

"Öyle. Ama onu ilginç kılan da buydu, farklı bir şey getirmek. Sponsorlar da bunu sevdi aslında. Tüm bunlar" -kendini işaret ediyor- "sporu bir şekilde daha erişilebilir hissettirdi."

" arada, *Tatlı Hayat*'ta oynadığımdan beri temelde aynıyım. Cleo ile," diye itiraf ediyorum, kolyemle oynarken.

Gözleri hareketi takip ediyor, oyalanıyor. "Hepimiz zırh giyiyoruz. Seninkinde gümüş yerine inci var."

Kızarıyorum ve gözlerim onun gümüş yüzüklerinden birine kayıyor. Geçen hafta sonu öpmeye karar verdiğim yüzük olduğundan oldukça eminim. "Bunun hikâyesi ne? Her zaman takıyorsun."

"İlk turnuvarı kazandıktan sonra aldım," diyor. "Özel bir şey değil. On beş yaşımıdayken bir rehin dükkanından aldığım saf gümüş. Ama takmaya devam ediyorum." Sesi düz ve gerçekçi, ancak yüzüğe dokunuşundaki bir şey orada bir duygu olduğunu gösteriyor.

"En sevdiklerimden biri olabilir," diye itiraf ediyorum ve kadife kutuya tekrar bakıyorum. "Yine de..."

Narin bir parça görüyorum ve kaldırıyorum. Titanyum, üzerinde değerli bir vurgu gibi parlak bir inci kabuğu var. "Bu da çok güzel."

Bana elini uzatıyor, avuç içi aşağı bakıyor ve sadece orta parmak boş kalıyor. "Hadi deneyelim."

Yüzük parıldıyor. Elini bileğimden tutup sabitlerken parmaklarım titriyor.

Zaten parmaklarını süsleyen yüzük koleksiyonunu izliyorum. Sonunda yeni yüzüğü orta parmağına geçirdiğimde, o an NOLA'daki yaz alacakaranlığı gibi tatlı ve yoğun bir şekilde uzuyor. Tüm vücudu

hareketsiz kalır ve birden bu gizli mücevher kasası söylemediğimiz her şeyi tutmak için çok küçük gelir.

"İşte," diyorum, uzaklaşarak.

"Ben alırım. Sizin için ne yapabilirim?" Bu bir soru değil.

"Hayır." Elimi umursamazca sallıyorum. "Orada öylece duran ve çok pahalı tozları toplayan bir kasa dolusu eşyam var." Ayrıca, onun gibi bir adamdan mücevher kabul etmek tehlikeli hissettiriyor. Bu kırmızı bayrak numarası olurdu... şey, sayısını unuttum ve bu bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Şu haline bak, daha önce o zincirlere baktığını gördüğüm halde hiçbir şey istemiyormuş gibi davranıyorsun. Zümrütlü olan oldukça güzel, değil mi?"

"Gerçekten ben değilim."

"Kim demiş? Hadi, bana ne istediğini söyle."

Beni bu tezgahlara doğru itmen ve kendi adımı unutana kadar güzel parmaklarını tenimde gezdirmen için.

"Bilmiyorum..."

"Birinin sana güzel bir şey ikram etmesini hak ediyorsun, öyle değil mi? Ayrıca, Felix bütün hafta boyunca hıyarlık yaptı. Güzel bir şey gününü aydınlatılabilir." Son sözleri, anlamaya çalışmadığım bir ağırlıkla söylüyor.

"Bana onu hatırlatmayın." Kollarımı kıpırdatıyorum, o an paramparça oluyor. "Bu hafta daha da imkânsız biri oldu ve ben bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum."

"Başka bir dublörü tehdit ettiğini duydum."

"Stüdyo yöneticilerinden bazıları önümüzdeki hafta seti ziyaret edecek ve Felix tam bir helikopter ebeveyn oldu, fonumuzu daha harekete geçmeden çekeceklerine ikna oldu." Kelimeler ağızımda acı bir tat bırakıyor. "Her hareketimi izliyor ama artık bana neyi yanlış yaptığımı söylemiyor. Sadece hayal kırıklığına uğramış bir buldog gibi iç çekip inliyor."

"O pislik ne derse desin, bu film senin sayende işe yarıyor." Dante'nin karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Güven bana. Kontrolün mükemmel. Her işaret kusursuz. Vücuduna güven. İçgüdülerine güven. Rol yapmıyorsun. Sözlerin neydi? Sen başrol kadınısın." Kalbim göğsümde genişliyor. "Felix senin zayıf olmanı istiyor," diyor açık açık. "Senin düzeltilmiş sahnelerini zar zor çektiğini fark ettim. Bu senin için sorun olur mu?"

Beni bu kadar net görmesinden nefret ediyorum. "Belli ki hayır. Ama ne yapmam gerekiyor? Ben *sadece bir oyuncuyum, sevgilim.*" Felix'in genizden gelen sesini taklit ediyorum.

"Yönetmenlik yapmıyorum, yapımcılık yapmıyorum. Tüm bu prodüksiyon, bu yönetmen... Sahtelik içinde boğuluyorum." Sertçe nefes veriyorum, sesim pırıl pırıl vitrinlerde yankılanıyor. "Hollywood'un mükemmel küçük porselen bebeği olarak geçirdiğim onca yıldan sonra, başka bir adamın vizyonu tarafından yontulmaktan, neyi şekillendirdiğini anlamayan ellerdeki kil gibi olmaktan yoruldum."

"Hiç kadın bir yönetmenle çalışmadınız mı?"

"Maalesef hayır. Ama Amara Bellamy gibi biriyle çalışmak ne büyük bir rüya olurdu-"

"Amara?"

"Çalışmaları devrim niteliğinde," diye devam ediyorum.

"Mari aslında benim yatımda kalıyor. Princeton'daki tiyatro günlerinden eski bir arkadaş."

Zihnimde onların güvertede uzanırken, aralarındaki şakaları ve yaratıcı vizyonlarını paylaştıkları görüntüler canlanıyor. Sahiplenme duygusu beni hazırlıksız yakalıyor. Bölgeci hissetmeye hakkım yok.

"Hayranın olduğunu bilseydim... haftalar önce bir şeyler ayarlayabilirdim. Bir iyilik isteyebilirdim," diyor.

"Benimle dalga geçme," diye uyarıyorum. "Onun vizyonu, Saoirse Ronan ve Florence Pugh, hatta Margot Robbie ile yaptıkları, hayal ettiğim her şey."

Dante başını eğip bana bakıyor. "Alay ettiğimi kim söyledi?"

"Bu senin varsayılan ayarın."

"Yanlış değil," diyor, sesi düz. "Ama cevabınız beni hayal kırıklığına uğrattı. Bir kadın yönetmenin altında çalışmanın nadir, imrenilen bir şey olduğu gerçeği berbat bir şey, özellikle de kadınların hayatları hakkında filmler yapıyorsanız. Ama bu çok açık. Ne istediğini bilmek istiyorum. Gerçekten ne istediğini."

Sorunun göğsüme yerleşmesine izin veriyorum, gece geç saatlerde gördüğüm ve kendime zar zor kabul ettirdiğim rüyalara karıştığı yere. Başkasının vizyonunu anlatmadığım ama kendi vizyonumu yarattığım rüyalar. Posterdeki yüz değil, merceğin arkasındaki güç olduğum rüyalar.

"Kendi yapım şirketime sahip olmak ve film yönetmek istiyorum," diyorum, kelimeler ben onları yakalayamadan ağzımdan dökülüyor. Bunu ilk kez birine itiraf ediyorum. Heather'a bile. Ya da Cleo'ya. "On altı yaşımdan beri bunun hayalini kuruyorum, yönetmenlerin yorumlarını analiz etmek için filmleri izlemekten daha fazla saat harcıyorum. Ama bir şeyin nasıl çalıştığını bilmekle onu gerçekten kendin yapmak arasında bir uçurum var."

"Sette geçirdiğiniz onca yıl sadece gözlem değil," diye karşı çıkıyor. "Başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri görüyorsunuz. Mesela Perşembe günü, kırk  numaralı sahnede bloklamayı değiştirmeyi nerdin. Tamamen yönetmen iğds."

Fark etti mi? Robyn alınan malları teslim ettiğinde köylünün öfkeyle saldırmak yerine çaresizlikle ie çökmesini önerdiğim küçük değişikliği? Çok küçük bir nottu ama fark etmişti.

"Yine de gerçek yönetmenlik deneyiminden bahsediyorsak," diye ekliyorum, garip bir şekilde aığa çıkmış hissederek, "en büyük başarım, sekiz yaşındayken *Oz Büyücüsü*'n sahnelemeleri için mahalle çocuklarını korkutmaktı. Son derece isteksiz bir bebek de dahil olmak üzere on minik oyuncuya uçan maymun rolü vermiştik. Ebeveynleri hala mahalle partilerinde bu konuyu aıyor, ancak bebeğin performansının Oscar'a layık olduğunu iddia ediyorum."

"Siktir git," diyor ve midemde bir şeylerin dönmesine neden olan alçak bir kahkaha atıyor. "Ben de aynı gösteride oynadım. Dur tahmin edeyim, sen Dorothy'ydin."

"Suçlu."

"Teneke Adam'ı oynadım," diyor ve aramızdaki hava, yüzeyin altında öğütülen tektonik plakalar gibi değişiyor. "Muhtemelen tipleme. Tamamen metal, kalp yok."

Kendimi durduramadan dizeyi okudum: "'Kalpler kırılmaz hale getirilinceye kadar asla pratik olmayacaklar."

"Ama yine de bir tane istiyorum.'" Sözleri havada asılı kalıyor, narin ve tehlikeli. Aniden ve tamamen anlıyorum ki artık *Oz Büyücüsü*'nden bahsetmiyoruz.

Zümrüt zincir ışığı yakalıyor ve çok fazla istemekten korktuğum için istediğim şeylere hayır dediğim onca zamanı düşünüyorum. Parmaklarım cam vitrini izliyor, buğulanma hilalleri bırakıyor.

"Paulie?" Arka tarafa seslendim ve göründüler. "Zinciri ben alırım."

Belki de bazen en cesur şey istemeyi reddetmek değil, sizi kırabilecek olsa bile yine de istemenize izin vermektir.

Bölüm 20

Ree3e

"ASLA KAÇAMAYACAKSIN!" Dante ormanın içinden fırlıyor, üstsüz ve peşimde. "Kralın altınları kraliyet hazinesine aittir!"

Arkamı dönüyorum, kalbim hem kovalamacadan hem de adamın karanlık gözlerinin benimkilere kilitlenmesinden dolayı hızla çarpıyor. Bu kovalamacadan, ormanda silahlı bir adam tarafından kovalanan, yaşayan, nefes alan insan bir kadın için mantıklı olandan daha fazla zevk alıyorum.

"Oh, ama bu halka ait, sevgili Şerif!" Ben de gülerek karşılık veriyorum. "Bunu servetin yeniden dağıtımı olarak düşünün!"

Ağaçların arasında ilerleyen Dante'nin omuzlarında gölgeler dans ediyor. Yarınki sahne için prova yapmak üzere bugün eğitimimizi dışarıda yaptık. "Seni yakaladığımda, bu ihanetin için asılacaksın!"

"Eğer beni yakalarsan!" Alay ediyorum. Ağaçların arasında dalarken çam iğneleri botlarımın altında çıtırdıyor. "Ve bu oldukça büyük bir eğer, sence de öyle değil mi? Orman benim evim, Şerif. Sen burada sadece bir ziyaretçisin!"

"Sana ve hilelerine lanet olsun, Hood!" Karakter olarak bile, kendini taşıma biçiminde karşı konulmaz bir şey var.

Yükselen kızılağaçların arasında dolanıyorum, nabzım efordan daha fazlasıyla atıyor. "Hadi ama Şerif. Senin büyük bir koruyucu olduğunu sanıyordum."

Ayak sesleri yaklaşıyor, ağır botları ormanın zemininde gürliyor. Bana yetişiyor. Dönüyorum, çalıştığımız koreografik düşüşü gerçekleştiriyorum, momentumun beni geriye doğru taşımasına izin veriyorum.

"Şimdi elimdesin!" Benimle birlikte yuvarlanırken kükremesi ormanda yankılanıyor. Dünya dönüyor ve sırtım yumuşak bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Kol kasları dalgalanırken kendini üstüme atıyor, destek kılıcı boğazıma dayanıyor. İkimiz de nefes nefese kaldık, senkronize bir şekilde oflayıp pufluyoruz.

Biri bizi böyle görseydi, sadece koştüğümüzü düşünmezdi. Ormanda bir kadının üzerinde gömleksiz bir adam gören herhangi bir insan ne düşünürse onu düşünürlerdi.

Tanrım.

Ağırlığı tam üzerimde gezinirken midemde ısı birikiyor. Eğer arkamı dönersem, onu kalçamda hissedeceğim. Biraz daha eğilsem, sonunda tadının nasıl olduğunu anlayacağım.

Eli omzumu sabitliyor, parmakları sıkı. Nemli orman zemini kalınlaşıyor; vücudum sarmaşıklar beni toprağın içine çekecekmiş gibi hissediyor. "Azizler adına..." diye fısıldıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sen bir kadın mısın?"

"Gözlem yeteneğiniz olağanüstü, Şerif."

Öp onu, kafamın içindeki kötü kız sesi söylüyor. İsteddiğini biliyorsun.

Hayır! Yapamam. Çünkü eğer yaparsam... pek çok şey ters gidebilir. Ya beni eğitmeyi bırakmak isterse? Gerçi bundan şüpheliyim. Eğer öpüşürsek Dante muhtemelen bana çok farklı dersler vermeye başlar. Aklıma daha korkunç bir korku geliyor: Ya aramızdaki bu şeyi basına sızdırır ve Ricky'nin yaptığı gibi anımı ele geçirmeye çalışırsa?

Ve son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, ya onu öper ve bundan hoşlanırsam? Ya bunu tekrar yapmak istersem? Ve tekrar?

Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi toparlıyorum ve "Hiçbir repliğini berbat etmedin. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Koreografiniz ve sunumunuz da mükemmel," diye homurdanıyor ve karnının benimkiyle birleştiği yerde karın kaslarını geriyor. "Mükemmel öğretmenler olmalısınız, Profesör Sinclair."

"Belki de sana daha uzun süre ihtiyacım olmayacak."

"Ah, sözümü geri alıyorum. Ayak hareketlerin berbat ve o düşünün? Daha kötüsünü hiç görmemiştim."

Ben durduramadan bir kahkaha yükseliyor, parmakları yanlarımı bulup acımasızca gıdıklarken ses bir çığlığa dönüşüyor. Spor sütyenim yukarı kalkıyor; teni bana daha fazla sürtünüyor.

Sonra ikimiz de bir şey söylemedik.

Bir metrelik bedenimi yerinde tutan, olimpiyat eğitimli bir metreden fazla kasım var. Kalçası kayarak göbeğime yerleşiyor, bir eli başımı yumuşak çam iğnelerine yaslıyor. Göbeğim sıcak, sarmal ve sıkı. Bunu anlayabilir. Anladığından eminim, çünkü bana *öyle* bakıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum.

"İstedığın şeye direnmene bayılıyorum."

"Direnmek mi?"

"Belki sen de acıyı benim kadar seviyorsundur. Benim küçük mazoşistim."

Yutkunuyorum, kalbim o kadar yüksek atıyor ki altımdaki toprağın titreştiğine yemin edebilirim. "Sen bu musun?"

"Söz konusu sen olduğunda, sanırım öyle. Ama ben böyle oynamayı seviyorum," diyor başparmağıyla çene çizgimde gezinirken. Dokunuşuyla içimden bir ürperti geçiyor. "Kontrol. Serbest bırakmak. İstemek ve sahip olmak arasındaki boşluk."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Güvenmeyi öğrenmek demektir. İpler. Göz bağları. Geriye saf duyumdan başka bir şey kalmayana kadar her şeyi ortadan kaldıran türden teslimiyet." Dudaklarımdan kaçan küçük nefesi bastıramıyorum. "Seni değiştiren türden."

"I-" Hayatımın son üç yılı, kendi kendime dayattığım bekarlık ve güvenilir başucu arkadaşımın gece geç saatlere kadar süren randevulardan oluşan bir çöl gibiydi. Ama Dante'yle ilgili bir şey içimdeki bir yaratığı uyandırdı; mırıldanan, esneyen ve ilgi isteyen bir yaratık.

"Hayal gücün çıldırıyor mu?"

"Sadece birazcık." Gülüyorum, yanaklarımdan ısındığını hissediyorum. "Gerçi ben mazoşist olmaktan çok uzağım. Yani, bırakın bir kağıt kesiğiyle başa çıkmayı..." Parmağımın boynundaki karmaşık desenlerden birini izlemesine izin veriyorum, aniden oyunculuk derslerimin beni tamamen terk ettiğinin ve bana giderek daha yararsız hale gelen hormonlarımdan başka bir şey bırakmadığının aşırı farkındayım.

"Dövmelerim mi?" diye soruyor, merhamet edip beni garip saçmalıklarımdan kurtarıyor. "Beğendin mi?"

"Çok güzeller," diye idare ediyorum. "Yine de acımış olmalı."

Üzerimden yuvarlanıyor ve ben hemen onun sıcaklığını özlüyorum, dudaklarımı küçük bir kaş çatma hissi kaplıyor. Ama sonra aşağı uzanıyor, güçlü elleri benimkileri kavırıyor ve beni zahmetsizce ayağa kaldırıyor.

Saçlarımdaki ve giysilerimdeki yaprakları nazikçe taramak için bir an ayırıyor. Berg şişemi uzatıyor.

Soğuk suyu minnetle geri atıyorum ve onun da aynı şeyi kendi şişesiyle yapmasını izliyorum. O mükemmel boynundan ve sallanan Adem elmasından tek bir damla süzülüyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Tanrı bana yardım etsin.

"Aralarında yüzükleriniz gibi özel bir anlamı olan var mı?"

"Hayır, her şey sanat. Kalçamdaki hariç tenimin bu şekilde görünmesine bayılıyorum." Dizini yakındaki bir kütüğe dayıyor ve şortu tam olarak yukarı kalkıyor.

Çıglık atmak istiyorum.

İpler ve güven hakkında konuştuğu o lezzetli ana geri dönebilir miyiz? Bu, benim koyduğum ve şimdi umutsuzca aşmak istediğim bu çıldırtıcı sınırları korumasını izlemekten çok daha doğal geldi.

"Bunlar Olimpiyat yüzükleri, dört yıl önceki ilk altınım için."

Elimde olmadan elimi ona doğru götürüyorum, halkaların ve üzerindeki armanın üzerinde gezinirken tereddüt ediyorum - kükremiş bir aslan, onu çerçeveyeleyen parşömen, altında "*Fortis et Honorabilis*" yazan Latince bir slogan.

"Peki ya bu? 'Cesur ve Onurlu' mu?"

"Bu benim aile armam. İkisini birbirine bağlamak doğru

geldi." "Onları çok seviyorum. Bunu ve diğerlerini."

"Teşekkürler, Reese. Belki kötü kız metodu oyunculuğun devam ederse sana da bir tane alırız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, bunu bilmiyorum." Gülüyorum. "Şaka yapıyorum." Dirseğiyle beni dürtüyor. "Sahne hissi iyi mi?" diye soruyor, artık tamamen profesyonelce. İki gün sonra küvet antrenmanımı gerçek gölle takas edeceğim. Bir aydır hazırlanıyorum ama hâlâ midem bulanıyor.

"Hâlâ benim için cankurtaranlık yapmayı

mi planlıyorsun?" "Söz sözdür," diyor.

"Tam bir fantezi bekliyorum - burunda çinko oksit, düdük, minik kırmızı şamandıra?"

"Speedo'ya ne dersin?"

"Bu..." Sertçe yutkunuyorum, zihnim anında yüksek çözünürlüklü görüntüler sunuyor. "Bu kesinlikle boğulmayı gerçek bir olasılık haline getirir." Gülüyor ve ben de etkilenmek yerine sinirlenmiş görünmeye çalışıyorum.

"Beni geren su değil, iki elimle birden aynı işi yapmak zorunda olmam," diyorum ve hemen ardından bu cümlemden pişmanlık duyuyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Kılıç! Boğulmamaya ve repliklerimi söylemeye çalışırken kılıcı tutmayı kastetmiştim." Onun bilmiş sırtışı kelimelerimin üzerinde tökezlememe neden oluyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun! Her şeyi ağzımda tutmak zor, yani ezberlemek! Tanrım, bana bakmayı kes."

"Ama çok eğlenceli."

Bölüm 21

Ree3e

"YUVARLANMAYI KES!"

Yine Felix. Yemin ederim kabuslarımda onun çılgınlıklarını duymaya başladım. Figüranlar hep birlikte irkiliyor. Artık hepimiz onun patlamalarına alışmıştık. Ama ağaçlarda sıralanan yöneticiler, bir yönetmenin kriz geçirmesi çay içmek kadar normalmiş gibi başlarını sallıyorlar.

Bu sabah saat 5:00'ten beri gölün birkaç metre uzağında, derme çatma bir gemi iskelesine kurulmuş, kaslarım ağrıyana kadar aynı diziyi çalıştırıyor, kafasında yarattığı imkansız standardı tutturmaya çalışıyoruz.

Şakaklarım zonkluyor.

Dört hafta boyunca sürekli eleştirildim, yetersiz, hatalı ya da Felix'in bugün geçerli olduğuna karar verdiği keyfi standart her neyse o olduğum söylendi.

"Bu yüz elli milyon dolarlık bir utanç!" diye gürlüyor. "On beş yıldır gişede altın madalya kazandım. Tüm filmlerimde gerçek aksiyon, gerçek riskler var. Stüdyo kadın başrollü gişe rekortmeni filmlerini istedi ve şimdi ben... *bununla* kaldım." Sanki yanlış yerleştirilmiş bir dekormuşum gibi bana doğru küçümseyici bir hareket yapıyor.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyor, yorgunluk ve hayal kırıklığı içimde birikirken soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Bu sahneyi Dante'yle uykumuzda oynayana kadar prova etmiştik.

Ama Felix gün doğumunu çok tahmin edilebilir olduğu için eleştirirdi. "Felix, eğer yapabilirsek-"

" sakla." Bana doğru adım atıyor, alanımı işgal ediyor. Mürettebat sessizliğe gömüldü. "Lawrence çekilince her şey tersine döndü. Gereken fizikselliği anlayan biriyle yeniden oynayamadıklarında çekip gitmeliydim." Parmağı yüzümden birkaç santim ötede havayı yumrukluyor. "Aksiyonu satabilecek biri." Birkaç ekip üyesi onun agresif duruşundan rahatsız olarak gözlerini kaçırıyor.

Sesimi sabit tutarak, "Sıralama haftalardır çalıştığımız şekilde ilerliyor," diyorum. "Neyin işe yaramadığı konusunda bana özel bir yönlendirme yapabilirseniz-"

"Buradaki rolünüz tam olarak nedir?" Sözlerinden küçümseme damlıyor.

"Affedersiniz?"

"İş unvanınız. Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben başrol oyuncusuyum." Her kelimenin tadı acı.

"O zaman öyle davranmaya başla!" Çılgın bir bilim adamı gibi saçını çektiştiriyor. "Hecelememe gerek yok. Yarınki su altı sekansında tek bir şansımız var ve sen daha kurguyu bile beceremiyorsun."

Haftalarca dilimi ısırdım, profesyonelliğimi korudum, onun belirsiz parametreleri dahilinde çalıştım. Gözlerim, düşmesine izin vermeyi reddettiğim yaşlarla yanıyor. Burada olmaz. Onun için değil.

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, ancak geri bildiriminiz uygulanabilir değil." Bu muğlak eleştiriler insanı çileden çıkarıyor.

Hepsi palavra, öz yok.

Bundan nasıl bir somut yön çıkarmam gerekiyor? Erkek başrol oyuncularıyla farklı bir iletişim mi kuruyor, benim bilmediğim bir steno mu kullanıyor? Bu düşünce çenemi sıkıyor.

Bir şey fırlatmak istiyorum. Tercihen kafasına.

"Deniyor musun?" Yüzündeki alaycı ifade çirkin ve acımasız bir hal alıyor.

"Ham seksapel nerede? Para atışları?" Arkamda, ahşap rıhtım altımızda gıcırdıyor, Dante daha yakına kayıyor, tanıdık varlığı arkamda katı. "Stüdyo göz boyama ve patlamalar için para ödüyor, tatlım, özel bir PBS için değil!"

Her hakaret bir tokat gibi çarpıyor. Çeneye inen tahta bir kılıçtan çok daha kötü.

Bu rüyanın bir parçası değildi. Ne o ilk seçmelerde, ne eğitim sırasında, ne de Robyn Hood'un gerçekte kim olduğunu keşfettiğim o gece yarısı senaryo okumaları sırasında. Kendimi bu şekilde kanıtlamayı hayal etmemiştim.

"Bence beş dakika ara vermeliyiz," diyorum, kalbim hızla çarpmasına rağmen sesimi düz tutarak. "Herkes yeniden başlama şansı ver-"

"Oh, şimdi de yönetmenlik mi yapıyorsun? Bugünlerde bu divalar." Bakışları bir projektör gibi mürettebatı tarıyor, müttefik arıyor, ama sadece kaçırılmış gözler buluyor. "Söylesene Sinclair, bu rolü kapmak için tam olarak kiminle yatmak zorunda kaldın?"

İşte çirkin gerçek. Tanıdık bir yanma göğsümde yayılıyor, parmak uçlarıma ulaşana kadar dışarıya doğru yayılıyor. Ne kadar hazırlanırsam hazırlanayım, ne kadar çok çalışırsam çalışayım, zanaatımı ne kadar derinlemesine anlarsam anlayayım, Felix gibi adamlar için her zaman arzulanan ya da reddedilen bir beden olacağım.

Yanağımın içini ısırduğım yerde kan tadı alıyorum.

"Ağzından çıkan kulağın duysun," diye homurdanıyor Dante ve sesindeki bu sertliği daha önce hiç duymamıştım, Nick'le olan o karmaşa sırasında bile. Dublör ekibinin geri kalanı sessizce arkamda saf tutarken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Felix bir adım geri atıyor, ayakkabısı ahşap iskeleye sürtünüyor. Yüzündeki aydınlanmayı izliyorum; hayatlarını binalardan kontrollü bir şekilde düşerek kazanan insanlardan oluşan bir duvara karşı tek başına.

Ama yaralı egolar tehlikeli şeylerdir.

"Dinle beni, tatlı çocuk," diye hırlıyor, telafi ediyor. "Beyaz şövalyeliğe kendi zamanında git, stüdyonun parasıyla değil. Hepimiz biliyoruz ki sen sadece onun pantolonuna girmeye çalışıyorsun. O başka bir şey değil-"

Dante dişlerini sıkarak, "Bitir şu cümleyi," der. "Sana meydan okuyorum." Kendini tam boyuna kadar çeker. Tüm mürettebat nefesini tutuyor ve kuşlar sessizleşiyor gibi görünüyor.

Kalbim duruyor, sonra büyük bir şiddetle yeniden atmaya başlıyor. Sabahtan beri bastırdığım hayal kırıklığı nihayet su yüzüne çıkıp boğazımı yakarken ellerim titremeye başlıyor.

"Bu sahne ile ilgili değil, değil mi?" Kostümümün kopçalarıyla boğuşuyorum; metal göğüs zırhı ve açıkta kalan göbeğim gizlilik sahnelerini gülünç hale getiriyor. "Bu benim aksiyon sahnesi kılığına sokulmuş soft-core porno çekmeyi reddetmemle ilgili. Çünkü sözleşmemde böyle bir şey yok Bay Langford."

"Sen daha bebeklerle oynarken ben gişe rekorları kıran filmler yapıyordum. Neyin bilet sattırdığını kavrayamadıktan sonra sanatsal bütünlüğünüzün hiçbir anlamı yok. Ama lütfen, senin küçük aşk filmlerinin benim Oscar ödülleri mi nasıl gölgede bıraktığı konusunda beni aydınlat."

"Yeter." Sonunda tatmin edici bir klik sesiyle göğüs plakasını, ardından da bu karakteri nasıl dönüştürmeye çalıştığının fiziksel bir örneği olan ağır zincir zırh kemerini çıkarıp Felix'in ayaklarının dibine bırakıyorum. Bütün gün başımı ağrıtan uzatmaları ve aşırı makyajı siliyorum.

"Bugünkü çekimimiz bitti." Sesim sette yankılanıyor. Artık kararımı verdiğim için daha dik, daha sağlam duruyorum. "Ekibiniz günde on dört saat çalışıyor. Doğum günlerini kaçırdılar, planlarını iptal ettiler ve yorgunluklarını zorladılar. Bu rol için her şeyimi verdim. Ve senin cevabın herkesin katkısını küçümsemek mi?"

Etrafımda kasalar kasıtlı bir güçle kapanıyor, ekipmanlar sökülüyor.

"Seni nankör küçük-" diye söze başladı ama ben araya girdim.

"Bir sonraki sözlerini dikkatlice düşün." Korkutulmayı reddederek göz temasını sürdürüyorum. "Bu sektör sandığınızdan daha küçük ve ben de kendi bağlantılarımdan yoksun değilim."

Beynim yetişmeden bedenim hareket ediyor, ayaklarım beni nehir boyunca, kızılçamların arasından kas hafızası gibi taşıyor. Yürümek koşmaya, koşmak ormanın derinliklerine doğru depar atmaya dönüşürken dallar yüzüme çarpıp acı öpücükler bırakıyor.

Ciğerlerim yanıyor ama göğsümdeki öfke cehennemiyse kıyaslanamaz bile. Gölün uzak tarafındaki şelaleye ulaşana kadar koşuyorum. Haftalar önce o panik atak sırasında nefes nefese kaldığım, ayak bileklerime çarpan suyun bile beni spirale çevirdiği gölün aynısı.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Felix sonunda içini kemiren şeyi ortaya çıkardı: Hollywood'un testosterona bulanmış patlamaların favori tedarikçisi, kadınların "*Şimdi ne yapacağız?*" diye sormaktan ya da erkek başrolü motive etmek için güzelce ölmekten daha fazlasını yapabileceğini kabul etmek zorunda.

"Her şeyimi buna verdim!" Zorlandım. "Kaslarım çılgılık atana kadar çalıştım. Her kelimeyi ezberledim. Her korkuyla yüzleştim. Suyun altında nefesimi tutmayı öğrendim. Peki ben onlar için neyim? Son kullanma tarihi geçmiş bir başka güzel yüz!"

Botlarım gevşek kayaları tekmeliyor ve onları akan suya doğru savuruyor. Şelale ileride beliriyor. Deri eteğim, deri botlarım ve deri yeğimle kalakalıyorum. Yine de ilk kez kendimi Robyn gibi hissediyorum.

Vur. Hız.

Dört. Yedi. Sekiz.

Sis, küçük buz iğneleri halinde yüzüme çarpıyor. Yaklaştığım her adımda kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyor.

Heather haklıydı.

Bana söylediğinde çekilmeliydim. *Stratejik ol*, dedi. Bunun yerine, imajımı mahvediyorum, setten kaçıyorum, vizyon sahibi bir yönetmenle çalışamayan son set divası olmak için inşa ettiğim her şeyi riske atıyorum.

Stüdyo bu filmi gömecek. Beni

suçlayacaklar.

Neden yapmasınlar ki? Dostları Felix'i suçlamayacakları kesin.

Bir taş alıp şelaleye fırlatıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Her sıçrama gürleyen beyaz sesin içinde kayboluyor ama iyi hissettiriyor.

"çalıştığım onca şeyden sonra!" Akan suya doğru çığlık atıyorum.

Beni kovacaklar. "Hepsi çenemi kapatıp gülümseyemediğim için!"

Bir adım ileri. Vücudum geri çekil diye bağılıyor. Bir adım daha. Sprey çıplak karnıma çarpıyor. Soğuk. Keskin. Gerçek.

Beni canlı hissettiriyor. *Siktir et*. Derime iğne gibi batana kadar suya giriyorum.

Güzel. Bırak acısın.

Düşüşler omuzlarıma çarpıyor. Geraldine'in benden saklayamadığı eleştirileri okuduğumda kafamda oluşan ses gibi. Fısıltıları duyduğumda. Ekibin acıyan bakışlarını yakaladığımda. Yarının manşetini hayal ettiğimde: *Reese Sinclair Eridi, Yüz Milyon Dolarlık Prodüksiyonu Batırdı*.

Ayaklarım yosun kayganlığındaki kayalara basıyor. Kendimi sabitliyorum. Bu bacaklar kılıç duruşunu saatlerce koruyabilir. Bu kollar vücut ağırlığımı kaldırabilir.

Bu güç benim. Felix'in

değil. Asla onun değil.

Yüzümden aşağı su akıyor. Ya da belki gözyaşı. Artık bilemiyorum.

Göğsümdeki sıyrık dışında hiçbir şeyin önemi yok. Uğruna çalıştığım, feda ettiğim her şey bir anda yok oldu.

Neyim var benim?

Çığlık atıyorum.

Ses boğazımdan yırtılıyor; vahşi, ölmek üzere. Rıhtımdaki herkes beni duyuyor olmalı.

"Bundan nefret ediyorum!" Sesim şelaleye karışana kadar yankılanıyor.

Yıllarca gülümsedim, başımı salladım, iyi davrandım, açık bir yara gibi içimden kan aktı.

Bırak duysunlar. Benden bu kadar.

Kenara gelene kadar Danteyi fark etmedim. İzliyordu. Altın rengi gözleri benimkilerde sabit.

Her şeyi görüyor. Her zaman öyle görünüyor.

"Reese, suyun içindesin," diyor, sanki benim çöküşüme tanıklık etmiyormuş da hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi.

Şelaleler bana çarpıyor, saçlarımı ve giysilerimi ıslatıyor. Soğuk artık panik değil, berraklık getiriyor. Akıntı bacaklarımı çekerken kostümünden geriye kalanlar ikinci bir deri gibi yapışıyor.

gelene kadar sağanak yağmurun içinden yürüyor.

Bakışları endişeli ya da acıyan değil, sadece benim kendi yansımam.

Bu rolü beri ilk defa kendi hayatım için seçmelere katılmıyorum. Onunla böyle hissediyorum.

O haklıydı. İçimdeki vahşi bir şey hem serbest bırakılmak hem de kontrol edilmek için yalvarıyor.

Kalbim ritmini unutturken ona bakıyorum -kararlı, sağlam- baştan çıkarıcı geceler ve fanteziler aynı anda akıyor.

Korkudan değil. Tehlikeli ve kaçınılmaz bir şeyden.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Zor kazandığım kontrolümü

bile. Bahanem yok. Korunacak bir iş yok. Kaçacak yönetici yok.

Bizi kim yakalarsa yakalasin, fark etmez. Felix benim hakkımdaki pisliğini çoktan tayfaya yaydı.

"Suyun içindeyim," diye tekrarlıyorum, şelaleler sırtıma çarpıyor. Duymasını umduğum şey: *Korkmuyorum*.

İyi oynamayı bıraktım.

Çünkü iyi bir kız olmak seni tamamen tüketir. Boğar ve boğulur. Hoş gülümsemeler ve dikkatli sözlerden oluşan içi boş bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar sizi içinizden yer bitirir.

Peki ya şimdi? Mükemmel hayatımı dişlerimle parçalamak istiyorum.

Dante'nin gözleri suyun perdesinden benimkilere takılıyor. Karanlık. Niyetli. Yanıyor. Bakışlarıyla beni öfke ve özgürlük arasındaki o liminal boşluğa sürüklüyor.

Ne zaman birlikte olsak dans ettiğim sınır. Tehlike arzuluyorum.

Tutuşmam lazım.

Beynim yetişmeden bedenim hareket ediyor. Gömleğini kavrıyorum - kumaşı parmaklarımın arasında kurtuluş gibi kıvrılıyor- ve ağzımı onunkine çarpıyorum.

Dante Hastings'i öperim.

Burada nazik bir Şey yok. Her Şey dişler, dil ve haftalarca süren ham istekler.

Anında, Şiddetle cevap veriyor. Elleri sıırıslıkla kıyafetlerimin arasından tenime dokunuyor, beni zahmetsizce kaldırıyor, bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline kilitlenirken güçlü parmakları kal alarımaya giriyor.

Ağzı benimkini harap ediyor, adrenalin, arzu ve başımı döndüren ona özgü bir Şeyin tadına bakıyor.

Şelale etrafımızda gürlüyor, ama sadece onun teninin benimkine değen sıcaklığı önemli.

Alt dudağını ısıırıyorum ve hırlıyor -gerçekten hırlıyor- parmakları kalçalarımı işaretliyor.

Güzel. Kanıta ihtiya ım var.

Kontrol yerine kaosu se tiğimin kanıtı.

Elleri omurgamdan yukarı kayarken boğazımdan bir ses yırtılıyor -çaresiz, arzulu-.

"Siktir," diye inliyor bana karşı, bir eli sa larımaya dolanıyor, boynumu kavislendirecek kadar çekiyor. "Beni  ld r yorsun, Reese."

Onun a , çaresiz ağzına teslim oluyorum ve bir kez olsun inanıyorum. Onun beni gördüğü kadar evcilleşmemiş olduğuma, cehennemimizin dünyayı k le  evirebileceğine inanıyorum.

O dumanı tekrar istediğimi.

Ciğerlerimi yakmasını istiyorum.

Kavrayışı sıkılaşıyor - sahiplenici, talepkâr. Dünya hissizleşiyor. Keşfeden ellerimin altında kaslar esniyor. Dişlerim omzunda, suyun, tuzun, onun tadına bakıyor.

Benim varlığım kısıtlamanın vücut bulmuş haliydi. M kemmek duruş, m kemmek gülümsemek, kitlesel tüketim için sunulan m kemmek ses ısıırıkları. Her zaman sorumlu, güvenilir, yeterince kadın olmanın imkansız oyununda başarısız olan ama asla çok fazla olmayan iyi kız.

Bıktım ondan.

 liklerimde, kalp atışlarımın arasında, beni arsenik gibi zehirleyen yutulmuş her  fkede hasta.

Dağınlıklığı seçiyorum. İçindeki kapaksız ateşi se .

Dante'nin dişleri alt dudağımı sıyrıyor ve benden bir nefes almamı sağlıyor. Acıyı hoş karşılıyorum. Onu arzuluyorum. Elleri göğüs kafesimden yukarı kayıyor, başparmakları ıslak derinin içinden göğüslerimin alt kısımlarını okşuyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, altındaki kasların dalgalandığını hissediyorum.

Beni görecektik kadar geri çekiliyor, nefesi dudaklarıma değiyor. Su yüzünden aşağı akıyor, kirpiklerine takılıyor. Bir an için, göğüslerimiz kabararak bakışıyoruz.

O çok güzel, karanlık ve kendinden emin. Onunla olmak bana muhteşem hissettiriyor.

Sonra beni tekrar öpüyor; daha yavaş, daha derin, sanki tadımı ezberliyormuş gibi.

Şelale etrafımızda buğulanırken Dante'nin parmakları ıslak saçlarıma dolanıyor, acının hafif sızısı lezzetli. Ağzının sıcaklığı sinir uçlarıma ateşliyor.

Kendimi göğsüne bastırıyorum, ne kadar güçlü ve sağlam olduğunu hissediyorum. Tadı çok tatlı ve dudaklarım öpüşmemizin gücüyle karıncalanıyor.

Kalçalarım gövdesinin etrafında titriyor, ama o beni zahmetsizce tutuyor, sanki ağırmışım gibi

Hiçbir şey.

Daha önce de öpülmüştüm ama hiç olmamıştı. Beni aynı anda hem yaratılmamış hem de tamamen kendim gibi hissettiren bir şekilde.

Bunu istiyorum.

Bana saf içgüdü, arzu ve özgürlük olarak var olabileceğimi hatırlatmasını istiyorum.

Zaman sıvılaşır. Her öpücük isyana dönüşüyor. Burada, gürleyen suların altında, Dante Hastings'in kollarında, özenle inşa ettiğim imajımdan sıyrılıyorum.

Kabul edilebilirlikle paketlenmiş ve çaresizliğin kurdelesıyla bağlanmış olan kendi küratörlüğünüzü öldürmenin acımasız bir zevki vardır.

Sonunda Reese Sinclair oldum. Büyük bir *günahla*.

Bölüm 22

Ree3e

"GÜNCELLEME VAR MI?" Heather'a karavanımda volta atarak soruyorum. Endişe göğsümde canlı bir şey gibi kıvrılıyor.

Prodüksiyon genelindeki e-posta bir ölüm fermanı gibi geldi: bugün için çekim iptal edildi.

Hollywood'un basamaklarını tırmanmak için harcadım ve grip olmadıkları sürece hiçbir yönetmenin çekimleri aniden iptal ettiğini görmedim. O bile nadirdir.

Ya bu sadece bir gün için değilse? Ya bu projenin kalıcı olarak sonlandırılmasıysa?

Hepsi benim hatam.

Her şeyi berbat ettim. Kendime biraz fazla güvendim.

Clubhouse'daki o şanslı çıkıştan Amerika'nın sevgilisi olmaya, saat gibi hit romantik komediler üretmeye kadar zihnim kilometre taşları arasında koşturuyor.

Kariyerim bitebilir. Felix'in medyaya ne söyleyeceğini kim bilebilir? Bunu sorun etmeyeceğimi sanıyordum ama imajımı zedeleme ihtimali bu kadar yakinken kaçmak istiyorum.

"Ekibi 'yeniden toparlanıyor' diyor," diyor Heather. Midem bulanıyor, stüdyonun benim üzerimdeki kumarının alev almış olabileceğini biliyorum.

"Yeniden toplanıyor musun?" Telefonu daha sıkı kavriyorum, diğer elim farkında olmadan Dante'nin parmaklarının dün kalçalarımı kavradığı yere dokunuyor. "Kendimi kaybetmemem gerektiğini biliyorum ama benimle nasıl konuştuğunu duysaydın-"

"Hayatım, o adamın egosunun söndürülmesi gerekiyordu. Sebepsiz yere sinirlenmezsin." Heather'ın sesi yumuşar. "Bırak takım elbiseleri ben halledeyim. Bu arada, gönderdiğim senaryolar... Her ihtimale karşı onlara bir göz at."

"Bu işe yaramalı," diye fısıldıyorum, soğuk parmaklarımı şakaklarıma bastırarak. Onca saatlik eğitim, bedenimi sınırlarına kadar zorlamak, yeni biri olmayı öğrenmek... Elimden kayıp gitmesine izin veremem.

"Los Angeles'a kaçmak istersen jetin yakıtı hazır." "Hayır. Geri dönebilir. Benim burada olmam gerek."

Telefonu kapattıktan sonra, telefonumun karanlık ekranına bakıyorum. Sorumluluğun ağırlığı göğsümü eziyor; kariyerim ve yüzlerce işim, gururuma yediremediğim için pamuk ipliğine bağlı.

Üç keskin vuruş sarmalımı kırdı. Dante. Nabzım atıyor. Parmaklarım, çünkü adrenalin dolu öfkeli öpücükten sonra hâlâ acıyan dudaklarımı dalgınca yokluyor. Pervasız bir an. Bunu tekrar yapamam. Dikkatim dağıldı ve ben de tam olarak böyle olacağını söylemiştim.

Ahlaki pusulam gerçek kuzeyini tamamen kaybetti.

Felix yarın dönecek. Hızla atan nabzım şüphelerimi ele veriyor. Yine de Dante'yi gördüğümde, hava almaya çıkmış gibi oluyorum.

"Benimle gelir misin?" Tüm aslan zarafetiyle kapının pervazına yaslanıyor.

"Hayır. Ben burada kalmalıyım, her ihtimale karşı."

"Reese." Adım ağzından bir hüküm gibi çıktı. "Burada oturmuş o pisliğin ego triplerinin seni canlı canlı yemesine izin veriyorsun. Ajanlar bu işi halledebilir." Sonra bana bakıyor ve yüzünde midemin sıkışmasına neden olan çiğ bir dürüstlük var. "İlkokuldayken bir çocuğun burnunu kırmıştım. Kız kardeşimi taciz ediyordu. Bunun için uzaklaştırma almıştım. Bazen doğru şeyi yaparsınız ve bu size pahalıya mal olur. Bu işler böyledir."

Birlikte çalışalı bir ay oldu ve beni iyi yazılmış bir senaryo gibi okuyor. Artık onu takip etmek, dinamit dolu bir odada kibrit çakmak gibi geliyor.

"Ama ya ararsa-"

"Telefonlar açık kalsın. Ama seni burada yalnız bırakmayacağım." Elini uzatıyor. Mantık, arzuyla savaşıyor. Bu çok kötü bir fikir.

"Hadi ama, Rob ne yap-"

"Cümleleri bitirme," diye azarlıyorum. Sanki beni bu kulübeden çıkaracak şeyi benden daha iyi biliyormuş gibi. Ama tüm sağduyuma rağmen yine de elini tutuyorum.

Dışarı çıktığımızda erken sonbahar havası yüzüme çarpıyor. Set gergin bir enerjiyle dolup taşıyor, ekip üyeleri endişeli bakışlar atıyor. Dante'yi kolay bir aşinalıkla, şakalarla ve sıradan dokunuşlarla selamlıyorlar, bana ise geniş bir alan bırakıyorlar. Dokunulmaz.

"Bayan Sinclair." Marcus ve diğer iki dublör ekibi üyesi yaklaşır, varlıkları hoş bir dikkat dağıtıcıdır.

"Marcus," diye gülümsüyorum.

Dante'ye dönüyor, gözleri muzipçe parlıyor. "Yarın bir işimiz olsun ya da olmasın, bugünkü seans için teklifimiz hâlâ geçerli."

Onların geçim kaynaklarının ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

"Hayatta olmaz," diye gülüyor Dante.

"Hadi ama! Bugün izin günü ve karakter sayfan tozlanmaya başladı." Eğlenceli şakalaşmaları için minnettarım. Beni suçluluk sarmalımdan çekip çıkarıyor. "Tarihsel olarak doğru silahlarla ilgili atıp tutmalarınızla bizi sıkmanıza izin vereceğiz..." Marcus sırtıyor.

Dante onlara bir öpücük gönderir. "Beni çok özlemeyin."

Uzaklaşırken profilini inceliyorum. "Gizemli teklifleri neyle ilgili?"

"Çekimler arasında tüm bu D&D kampanyasını yürütüyorlar. İlk günden beri beni kandırmaya çalışıyorlar."

"D&D?"

"Dungeons & Dragons. Bu bir rol yapma oyunu. Ben de bu tür şeylerle severim ama onlar bunu çok ciddi bir şekilde, zarları ve ejderhalarla ilgili özenle kurguladıkları fantezileriyle bir masanın etrafında toplanarak yapıyorlar. Hepsi çok sağlıklı." Ağzının kenarındaki kıvrımı yakalıyorum ve göğsümde bir şey belli belirsiz kıpırıyor.

"Tek başıma oturup her şeyi düşünmekten iyidir," diye itiraf ediyorum, kendi dürüstlüğüme şaşırarak. "En azından dünkü dramdan etkilenmemiş görünüyorlar."

"Belki de onların kitabından bir sayfa alın" diye öneriyor.

"Bunu onların en sevdikleri söylüyor," diye takılıyorum, kendi ruh halimi hafifletmeye çalışarak. "Ünün senden önce geliyor."

"Peki benim ünüm hakkında tam olarak ne duydunuz Bayan Sinclair?"

"Hoşlandığın-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "İnsanları mı?" "Ve?"

"Ve insanlarla bir şeyler yapmak."

"Seks mi?" diye soruyor yüzümü inceleyerek. "Sevişmeyi seviyorum, Reese. Karanlıkta bedenlerin birbirini bulması. Kısa hayvani anlar. İki insanın aynı mekânı ve zamanı işgal edip sonrasında kendilerini tamamen yalnız hissetmeleri." Sertçe yutkunuyorum, tehlikeli sulara olduğumu biliyorum. Altın rengi gözleri benimkileri buluyor ve kararıyor. "Yine de bekârlık da aynı derecede sarhoş edici olabilir."

Dante'nin sözleri duman gibi etrafımda , Felix'in dramatik çıkışı ateşli bir rüyaya dönüşüyor. İçimi kemiren üretim krizi daha bulanık, daha az acil bir şeye dönüşüyor. Genellikle felaketleştirme konusunda olimpik düzeyde olan zihnim, bunun yerine karanlıkta birbirini bulan bedenlere odaklanıyor.

Kulübemde tam bir Hollywood erimesi yaşıyor olmalıydım. Bunun yerine, Dante'nin yerçekimine yakalandım, endişem yağmurda pamuk şeker gibi eriyor. "Tam bir bekârlık uzmanısın, değil mi? Ne kadar oldu, kırk sekiz saat mi?"

"Otuz altı gün," diyor.

Masanın günü okundu. Benimle tanıştığı gün. Bu sayı bana bir itiraf gibi çarpıyor ve hiç düşünmediğim olasılıklarla tüylerimi diken diken ediyor.

"Üç yılı dene," diye ağzımdan kaçırdım ve hemen kelimeleri geri yutmak istedim.

"Eğitim sırasında bu kadar gergin olmana şaşmamalı."

"Sana bunu söylediğime inanamıyorum." Avuçlarımı yanan yanaklarıma bastırıyorum. "Son yirmi dört saat zaten bir çöplük yangınıydı. Neden çıra ekliyorum ki?"

"Yapma." Etrafımızdaki kadim ağaçlar gibi üzerimde yükseliyor, tüm tehlikeli zarafetiyle. "Tüm hayatın çalışmakla geçti. Mars'ta bile insanlar yüzünü tanır. Çoğu ilişki bu tür bir baskı altında çatlar. En azından gerçek olanlar."

"Benim bir ilişki kızı olduğumu varsayman büyük cesaret," diye meydan okuyorum. "*Tatlım*." Bu kelimedede bilmişlik var.

İşleri, lezzetli bir şekilde onarılamaz hale gelene kadar karmaşıklştırmak istiyorum. Azalan kararlılığım için uykusuzluğu suçlayacağım.

Bu profesyonelce değil. Kasıtlı olarak bir adım geri çekiliyorum, yine de cildimin uğuldamasına neden olan türden bir manyetik çekim yayıyor. Kendimi yeniden yönlendirmeye zorluyorum.

Üretim. Üretime odaklanın!

"Bugün koşum takımını gözden geçirmem gerekiyordu. Nick yarınki çekim için bana daha ağır kılıçla zaman sözü verdi. Eğer Felix hiçbir şey olmamış gibi geri dönerse, o zaman ne olacak? Hâlâ sal sahnesini mi çekiyoruz?"

"Sana gösterebilirim," diye mırıldanıyor ve midemi bulandıran bir özgüvenle bir anahtar çıkarıyor. "Cephaneliğe erişimim var."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunun yaklaşık on iki sigorta poliçesini ihlal ettiğine eminim."

"Muhtemelen on üç," diyor alt dudağını ısırarak istememe neden olan o sinir bozucu yarım gülümsemesiyle. "Ama dublör ekibi ve sahne dekorları departmanının esnek bir ilişkisi var. Bunu performansınızın sanatsal bütünlüğüne bir katkı olarak düşünün." Dramatik bir şekilde dönüyor. "Yasak olan hiçbir şeye dokunmayacağına söz verir misin?"

Kolları gibi mi? Boğazının çukuru gibi mi? "Söz veriyorum," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Cephaneliğe doğru yürüyüş sonsuzmuş gibi geliyor, zihnim çünkü patavatsızlıkları canlı teknik renklerle yeniden canlandırıyor. Onun tadı. Bana kendi adımı unutturması. Kısa bir süreliğine beni tekrar mahvetmesine izin vermek ne kadar kolay olurdu.

"Bu yasadışı hissettiriyor," diye fısıldıyorum, tüm bunların yasak heyecanı ile nabzım hızlanıyor.

"Anahtarım varsa haneye tecavüz olur mu? Bazen en tehlikeli hareketler tamamen masum görünenlerdir."

"Olmayana kadar."

Beni içeri götürürken kapı gıcırıyor. Sıra sıra silahlar duvarları, rafları ve tahta masaları kaplıyor.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için ilerliyorum. Burada yakalanmak istemiyorum.

"Orada kal." Dante beni durdurdu, gözleri etrafta geziniyordu. "Gidip kameraları kapatacağım."

"Kameralar mı? Hayır, hayır, hayır," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kendimi kapıya doğru bastırırken. Ama Dante çoktan koridora çıkmıştı. Bir saniye sonra geri döndü, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Daha iyi. Başınızı belaya sokmak istemem."

Etrafıma bakıp ona doğru bir adım atıyorum, birden ne kadar yalnız olduğumuzun farkına varıyorum. "Bu çok büyük bir sorun gibi geliyor! Milyonlarca dolar değerinde sigorta sorunu."

"Merak etmeyin! Şimdi, bak, işte burada." Arkamdan yaklaşıp devasa bir kılıcı almak için uzanıyor. Göğsü sırtıma geliyor -kesinlikle bir kaza değil- ve ben soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. "Bu yarının silahı. Daha ağır, ama formunuzu unutmayın. Ayaklar omuz genişliğinde, karın

nişanlı." Metali bana uzatıyor ve sonra elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, artık tamamen kas hafızası olan bir dokunuş.

"Yani benden ayaklarımı omuz genişliğinde açmamı, birkaç muhafızla dövüşmemi, repliklerimi hatırlamamı, suya atlamamı ve metal bir sütyen giyerken erkekleri kendime aşık etmemi mi istiyorsunuz? Kolay," diye şaka yapıyorum.

"Sen halledersin." Nefesi kulağıma sıcak geliyor. "Her zaman yaparsın, Bayan Mükemmel Kontrollü."

Yalnız olduğumuz gerçeğini düşünmemeye çalışarak kılıcın kabzasını daha sıkı kavıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Dante'nin gözleri aklıktan çılgık atıyor. "Ölümcül." Sesi ipek üzerindeki zımpara kağıdı gibi sertleşiyor. "Tekniğin kusursuz. Şimdi senin... serbest bırakman üzerinde çalışmalıyız."

"Tahliyemin nesi var?" "Belirgin bir eksiklik var."

"Dikkat et, yoksa bu kılıcın dengesini senin üzerinde test edebilirim." Kılıcı başımın üzerine kaldırıyorum.

"Ama o zaman tüm *uzmanlığımı* kaçırsın," diye mırıldanıyor, kılıcı ellerimden nazikçe alıyor ve yakındaki bir rafa dikkatlice yerleştiriyor. Kalçalarım ahşap bir masaya çarpana kadar ilerliyor. Arkamdaki sert baskısı omurgama elektrik gönderiyor. Elleri beni kavıyor, hapsediyor. "Yavaş ol, dövüşçü. Kendini bu kadar kolay etkisiz hale getirme. Yoksa sana pozisyonunu korumakla ilgili öğrettiğim her şeyi unuttun mu?"

Artık rol yapmak yok. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Ve eğer bu film biterse, eğer Felix bıraktıysa, en azından Cleo'ya üç yıllık bekârlığıma son verdiğimi söyleyebileceğim. "Beni nasıl etkisiz hale getireceğini göster. Teknik."

Hiç tereddüt etmedi. Bir kolunu bana doladı ve beni masanın üzerine kaldırdı. Diğer koluyla parmaklarını köprücük kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. "Bazen teslimiyet, alabileceğin en güçlü pozisyonudur."

"Bu senin silahsızlandırma girişimin mi? Pek işe yaramıyor."

"Hayır mı? O zaman neden sana dokunduğumda nefesin kesiliyor?" Parmakları bisiklet şortuma takılıyor ve daha kolay çıkarılabilecek bir şey giymediğim için kendime lanet ediyorum. Kalçalarım sürtünme arayışıyla yaklaşıyor. Göbeğim onun için yanıyor. "Evet, aynen böyle."

"Hiç adil değil." Başımı boynuna yaklaştırıp onu bir kez öpüyorum, tuzu dilime karışıyor. Onu açılmış kalçalarımın arasına sürüklüyorum. Sıcaklığı ihtiyaçtan başımı döndürüyor.

"Bana durmamı söyle."

"," diye kararlıyım. "Neyi yapamazsın?"

"Seni istemediğimi söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü biliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sonunda, dövüşçü." Yumuşak dudakları benimkileri buluyor. Öpücükleri yumuşak başlıyor ve sonra açgözlülüğe dönüşüyor. Nane tadı dilimin üzerinde yayılıyor.

"Bana öğretebileceğin her şeyi öğretmeni istiyorum."

"Ne kadar muhtaç bir öğrenci." Eli arkamdan dolanıyor ve beni kendisine yaklaşıyor. Pantolonunun içinden sertleştiğini hissedebiliyorum.

Ona tamamen teslim oluyorum ve bana farklı bir koreografi öğretmesine izin veriyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve çekiştiriyor; keskin, tatlı bir acı omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıyor. Nefesim kesiliyor.

Bana karşı sallanıyor. Keşke çoktan çıplak olsaydık. "İlk ders," diyor boynuma karşı ağır bir nefesle. "Vücudun sana ihanet ediyor."

Kendimi onu izlemeye zorluyorum ama elleri çeneme doğru ilerlerken göz kapaklarım bir açılıp bir kapanıyor. Boğazımın kenarındaki iniltiyi yutuyorum, ama başparmağı kulağımın altındaki yumuşak noktaya bastırdığında, kaymasına izin veriyorum.

"Eğilme şeklin-" Geri çekilerek gösteriyor, dokunuşunu takip etmemi sağlıyor. "Gözbebeklerinin genişlemesi-" Diğer eli köprücük kemiğimi sıyrıyor. "Ve tüm bu nefes nefese inlemeler-" Boğazıma daha sert bastırıyor. "Tam burada yakalandım. Bırak beni."

Tüm kan başıma hücum ediyor. Düşünemiyorum ya da nefes alamıyorum; sadece onun dokunuşuyla tükeniyorum.

Bel kemerime uzanıyor, parmakları çıplak tenimi okşuyor. Başımı sallayıp kalçalarımı kaldırıyorum. Acele etmiyor, kumaşı işkence edercesine santim santim aşağı kaydırıyor. Açıkta kalan tenime karşı hava serin geliyor. Sweatshirt'üm de onu takip ediyor ve titriyorum -soğuktan mı yoksa beklentiden mi, emin değilim.

Gözleri üzerimde geziniyor, her ayrıntıyı içiyor. "Siktir," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

İnce pamuklu sütyenimin içinden başparmağı yavaş daireler çiziyor.

Bana bakma şeklini seviyorum. Onu böyle içimde tüketirken görmek beni güçlü hissettiriyor.

Ona doğru eğiliyor, yeni favori kokum olan dumanlı tenini içime çekiyorum. Göğsü benimkine karşı sert, gömleğinin altında kaslar var. Onun için acı çekiyorum.

bana dokunmak için. Ben de ona bağırmak istiyorum ama şu anda sesim çıkmıyor.

Ona uzanıyorum, avucum eşofmanlarının arasından sert uzunluğuna değiyor. Ne kadar kalın olduğunu hissettiğimde karnımda ısı birikiyor.

Bileklerimi sertçe kavrayıp masaya sabitliyor. Bir uyarı. Bir söz.

"Dokunmaman gereken şeylere dokunman konusunda sana ne demiştim?" Nefes veriyor, tahrik olduğu her halinden belli. Kendini tutuyor ve ben de tutmasını istemiyorum.

Kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum ama sadece küçük, muhtaç bir ses çıkıyor. "Ama _"

"Sana istediğini vereceğim." Belimi kavırıyor. "Sana izin vereceğim "Yaramazlık yap, çünkü bunun yalvarıyorsun." Bu sözler beni çiğ ve savunmasız bıraktı. Hiç kimse beni böyle görmemişti.

"Ben yalvarmadım."

"Hayır mı?" Yumuşak bir kahkaha, tehlikeli ve alçak. Eli aşağıda, külotumun lastiği boyunca kayboluyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve bakışları boyumdan aşağı süzülüyor. Açıktayım. "Burada, cephanelikte, anahtarı olan herkesin girebileceği bir yerde, muhtemelen bunu hiç yapmamamız gerekirken?"

Yakalanabiliriz ama bu düşünce ona olan ihtiyacımı daha da artırıyor. Çok uzun zamandır iyiydim.

"Ya da belki bunu ne kadar istediğini görmeliyiz," diyor. Başımı sallıyorum. Kalbim gümbür gümbür atarken kendimi desteklediğimde masanın kenarı avuçlarıma batıyor. Göğsümde korku ve istek birbirine karışıyor. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Benimle yaramazlık yapmak?"

Bu artık bir rol değil. Farkına varmak bana fiziksel bir güç gibi çarpıyor.

"Belki de öyle."

"İyi bir kız ol ve seni ne kadar kirletmemi istediğini söyle." Parmaklarım tahtaya doğru kıvrılıyor, eklemlerim bembeyaz oluyor. Nefes almak bilinçli bir çabaya dönüşüyor.

"Dokun

bana."

"Nereye?"

"Neresi olursa, Dante. Nereyi istersen."

"Şimdi," diyor, alıştırılmış kayıtsızlığının kenarları çatlıyor, ihtiyacı kanıyor, "işte ikinci dersin. Elinde

tam da ihtiyaç duyduğunuz yerde, istediğinizi alırsınız. Taleplerde bulunursunuz."

O çok sert. Çok istekli. Damarlarımda dolaşan gücü seviyorum. "O zaman dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum. "Bana ne olduğunu göster Bana ne yapmayı düşünüyorsun?"

Önümde diz çöktü. "Vücudunun ihtiyacı olan şeyi inkar ederek çok kötü davrandın, savaştı." Metodik bir şekilde çalışırken nefesi iç uyluğuma değiyor. Önce bir ayakkabımı, sonra diğerini. Bacaklarımı daha geniş açıyor, ben de ona izin veriyorum. Soğuk hava tenime çarpıyor.

"Ver onu bana."

"Seni duymak istiyorum," diye meydan okuyor. "Geri durmak yok."

İstesem de engel olamıyorum, çünkü dili pamuğun arasından klitorisime baskı yaptığında omurgam istemsizce kıvrılıyor ve tanımadığım bir ses çıkarıyorum. Baskı çok iyi hissettiriyor. Daha fazla baskı, daha fazla sürtünme, daha fazla o arayışıyla kalçalarımı ona doğru itiyorum.

İlk defa bir sonraki hareketimi hesaplamıyorum ya da nasıl görüldüğüm konusunda endişelenmiyorum. Vücudum ne istediğini biliyor. Bunu istiyor.

"Durma, Dante." Başım geriye düşüyor.

Dili uyluklarımı titreten dikkatli izler bırakıyor. Meme uçlarımı çimdikliyor ve uzuvlarım onun altında sıkışıyor. Saçlarını çekiştiriyorum, zevk arttıkça kendimi sabitlemek için kullanıyorum.

İki büyük parmağıyla külotumu yana çekiyor ve dili sonunda benimle temas ediyor. Engel yok.

"Tadın rüyalarımda gördüğümde daha güzel," diyor tekrar yalayarak. "Bu güzel amcığın benim dokunuşumla lekelenecek."

O altımdayken, ilkel bir şey göğsümü dolduruyor. O da bunu hissediyor. Karanlık, gözlerinin altın rengini sarıyor. Bu manzara beni dehşete düşürmeli - silahlarla çevriliyiz, gölgelerle gizlenmişiz - ama bu sadece damarlarımda yanan ateşi besliyor.

"Daha fazlasını istiyorum," diyorum, ona içimde ihtiyaç duyuyorum.

Parmakları kalçalarımındaki morlukları bastırıyor. "Siktir, Reese."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor, yüzüm yanıyor. "Bana daha fazlasını ver, Dante."

Tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum, içimde titreşen bir ses çıkarıyorum. Ağzı acımasız ve hassas. Dilinin her hareketi, ben titreyene kadar sinirlerime elektrik gönderiyor.

Parmağını içime sokarken göz temasını kesmiyorum, önce yavaşça kıvrıyor ve titreştiriyor.

Aman Tanrım.

Bir parmak daha ekliyor ve dolgunluk enfes. Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, baskıyı takip ediyor. Dili tekrar klitorisimi buluyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan yavaş, kasıtlı daireler çiziyor. Gırtlaktan bir çığlık atıyorum.

Vücudumu anlıyor. Her şeyde olduğu gibi bunda da metodik, her vuruşu hesaplı, parmaklarının her kıvrımı kasıtlı. Aklımdan bir düşünce geçiyor - onu antrenman yaparken izlediğim onca saat ve o odaklanmayı bu şekilde uyguluyor.

Kalçalarım titremeye devam ediyor. Masa altımda gıcırıyor. Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırdığında, açı değişiyor *ve-oh*.

"Bu halinle çok mükemmelsin." Nefesi uyluğumun iç kısmında sıcak. "Benim kirli kızım, benim için parçalanıyor."

Basınç paramparça olana kadar artıyor. Onun etrafında kasılıyorum. Titreşim durduğunda parmaklarını çekiyor. Göz temasını kesmeden parmaklarını yavaşça ağzına götürüyor ve beni tadıyor.

"Senin çözülme tadına bayılıyorum, dövüşçü."

Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Beni öpüyor ve başımı göğsüne yaslıyorum, kemiksiz bir şekilde.

Sonra, zalim bir şaka gibi, gerçeklik bir dalga gibi geri çöküyor. Yüzüm yanıyor. Göğsüm serin havaya karşı hızla yükselip alçalıyor. Az önce olanların büyüklüğü ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor.

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Bu-"

Gözleri benimkileri yakalıyor, karanlık ve bilgili. "Dikkatli ol. Fazla düşünme o."

Ama fazla düşünüyorum.

Aklıma gelebilecek tüm magazin başlıkları gözümün önünden geçiyor: *Sette Skandal. Başrol Oyuncularının Buharlı İlişkisi Ortaya Çıktı. Reese Sinclair Raydan Çıktı.*

Başka bir klişe olmak için çok çalıştım. Buradaki tüm profesyonel sınırları çoktan aştım - Felix'le, filmle, inşa ettiğim her şeyle. Bu benim çeyrek yaş krizim mi? Yoksa lezzetli bir şekilde kötü kararlar verip her saniyesini sevmiyormuş gibi mi yapıyorum?

"Hey." Eli çenemi bulup yüzümü yukarı kaldırıyor. Başparmağı, öpücüklerinden hâlâ hassas olan alt dudağımda geziniyor. "Burada benimle kal. Sen sadece bir

Ne istediğini bilen bir kadın. Basit."

Basit. Bununla ilgili hiçbir şey basit değil. Ama bana öyle baktığında, diğer her şey yok oluyor. Eleştirmenler. Kameralar. Özenle oluşturulmuş imaj.

"Teşekkür ederim." Ona uzandım, parmaklarım gömleğinin kumaşında kıvrıldı.

"Ne için?"

"Bana kendimi unutturduğun için."

Bölüm 23

Dante

Reese Sinclair'i orgazm etmek dini bir deneyim gibiydi.

Son derece özel bir güç türü.

Kamarama dönerken elini tutmama izin veriyor, yanakları yumuşak tenine karşı hala mükemmel bir pembe tonunda.

"Sessizsin," diyor bana bakarak. "Sadece düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Tadını seviyorum," diyorum elini sıkarak.

Onu korumak istememe neden olan bir şekilde gergin. Sette çok keskin ve kesin, ama benimleyken bu zırh kayıyor. Tıpkı benimkinin onun yanında olduğu gibi.

"Bu çok utanç verici." Şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor.

"Öyle söyleme," diyorum, sesim alçak ve gerçekçi. "Seni iyi hissettirmek hoşuma gitti."

Kulübeye girdiğimizde doğruca banyoya gidiyorum. Hala eski yaz kampının rustik cazibesine sahip - ahşap panelli duvarlar, eğimli bir tavan - ama ben kendim yaptım. Pelüş bir halı tahta zemini yumuşatıyor ve bir yığın kalın beyaz havlu geri kazanılmış ahşap bir rafın üzerinde düzgünce duruyor. Koyu yeşil keten duş perdesini geri çektiğimde, pirinç halkalar çubuk boyunca düzgünce kayıyor. Duşu açıyorum ve su ılık olana kadar sıcaklığı ayarlıyorum.

Banyo kapısında Reese ellerini oynatıyor, alt dudağını ısıyor. "Ben... sen iyi misin ki, um-" Belli belirsiz bir hareket . "Yani, daha önce hiç sadece bana odaklanan biri olmamıştı," diye devam ediyor, şimdi de kapının koluyla oynuyor. "Genellikle daha aceleci, karşılıklı. Ya da dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla onunla ilgili-" Saçmalaması nefis ve beni güldürüyor. Durdu. "Ne?"

"Telaşlandığında çok tatlı oluyorsun."

"Uh, telaşlanmadım," diye itiraz ediyor. "Ben sadece böyle şeyleri tartışmak için yetiştirilmedim."

"Bencil ol, Reese." Onu usulca öpüyorum ve başparmağımı endişeli kaşlarının üzerinde gezdiriyorum.

"Ama sen rahatsız değil misin?"

Homurdanıyorum. "Mavi taşaklar mı demek istiyorsun?"

Kendi içine kapanıyor. "Eski sevgilim bunun çok büyük bir mesele olduğunu iddia ederdi. İnternette çelişkili şeyler okudum ama erkekler tarafından yazılan makalelerin çoğu bunun kesinlikle gerçek olduğunda ısrar ediyor. Doğruluğunu kontrol edebileceğim çok fazla erkek yok."

"Eski sevgilin çıkarıcı bir pislikti," diyorum açık açık. "Ve mavi taşaklar tıbbi bir sorun değil. Beklemenin bir sanatı var."

"Üç yıllık kuraklık dönemime böyle mi demeliyim?" Banyo tezgahına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Beklenti sanatı mı?"

"Olimpiyat zaferimden sonra çılgına döndüm. Partiler, insanlar, zevkler. Aklınıza ne gelirse. Sonunda ruhen iflas ettim ve yoğun bir sessizlik inzivasına yazıldım. Kırk beş gün. Konuşmak yok, zevk yok. *Yalnız* maceralar yok."

Dudakları ayrılıyor ve buhar etrafımızda kıvrılıyor, alanı daha samimi hissettiriyor. "O kadar uzun süre...?" Sözcüklerinin solması, yanaklarının kızarması haksız bir şekilde çok sevimli.

"Beklemenin alaycılığını sevdiğimi keşfettim," diyorum sessizce, yaklaşarak. Otuz altı gündür kendime dokunmadım, başka kimsede de rahatlık aramadım. Bu hesaplanmış kısıtlamada sapkınca bir şey var, ama onun çıkarımları işlemlerini izlemek beklemenin her saniyesini değerli kılıyor. Bana sahip olduğu sürece, onunla bir rahatlamayı paylaştığımda, bu dünyayı sarsacak. Parmağım kolunun kıvrımlarında geziniyor. "Her şeyi daha yoğun hale getiriyor. Onca birikimden sonra sonunda kendini bıraktığında? Bu aşkın bir şey. Tantrik, hatta."

"Tantrik mi?" diye .

"Zevki uzatmak için eski bir uygulama. Enerji inşa etmek. Her dokunuşu yapmak..." Sesimin kesilmesine izin verdim. "İşte." Raftan taze, kabarık bir havlu alıp yeni bir kalıp lavanta sabunuyla birlikte tezgâhın üzerine koyuyorum. "Acele etme. Bunu bir düşün."

Utangaç bir şekilde kapıyı kapatıyor ve ben oturma odasına dönüyorum.

Cephanelikte, gözbebekleri kocaman açılmış, dudakları aralanmış bir şekilde bana bakmıştı. Sanki yeni bir şey görüyormuş gibi.

Bana güvendi. Beni istedi. Partilerde ya da yarışmalarda gösterdiğim versiyonu değil, gerçek olanı. Ona dokunduğumda küçük sesler çıkarır, elime doğru eğilirdi. Teni benimkine değerken boynunu öpmeme izin verirdi.

Çok geçmeden Reese oturma odasında bana katılıyor, havluma sarınmış, sabunum gibi kokuyor. Evcimenliği derin ve hayvani bir yere çarpıyor. Onu duvara yaslamak istiyorum ama yapmıyorum. Bedenimdeki her irade bunun için benden nefret ediyor.

"Senin çekilmende en çok dikkatimi çeken şey ne biliyor musun?" diyor saçlarını kurularak.

"Ne?"

"Kırk beş gün boyunca konuşmadığınızı."

Gülüyorum ve ona temiz kıyafetler veriyorum. Siyah Prada tişörtümü kafasına geçirdi. Bir omzundan bolca sarkıyor, kumaş bedenini yutuyor. Onu benim kıyafetlerimle görmeye bayılıyorum.

Alanımda buraya aitmiş gibi hareket ediyor, parmakları dalgınca masamın kenarını okşuyor, rafta gelişigüzel dizilmiş kitaplara bakmak için duraklıyor. Sanki buraya daha önce yüzlerce kez gelmiş gibi bir rahatlığı var. Sanki yüzlerce kez daha burada olabilirmiş gibi.

"Sıradakini istemiyor musun?" diye soruyor, duşu işaret ederek.

"Hayır." Onu yıkayıp atma düşüncesi göğsümü daraltıyor. Onu üzerimde, içimde tutmak istiyorum. Tadı, kokusu, hepsi korunmuş. "Anın tadını çıkarmak istiyorum. Buna..." Dilimi dişlerime bastırıyorum, hatırlıyorum. "Şey. Bazı anılar taze kalmayı hak eder."

Suyun boynundan aşağıya berrak dereler halinde kayışını, pamuğun altındaki mükemmel göğüslerinin görüntüsünü, bilinçsizce mırıldanışını katalogluyorum. Farkında olmadığı bir performans halinde var oluyor.

Onda farklı bir şey var. Gücün altında yatan bir yumuşaklık. Bende iyi olma isteği uyandırıyor, tam da bu yüzden ona yaklaşmama izin verilmemeli. Ama o sesi dinlemiyorum.

Mutfağa geçiyoruz, yıpranmış ahşap zemin adımlarımızın altında usulca gıcırıyor. Eski ve yaşanmış bir mutfak; sağlam çam dolaplar, lekeli bir çiftlik evi lavabosu ve önceden ısıtılması yirmi dakika süren bir fırın, ama bugün ihtiyacım olan şey için mükemmel.

Gümüş bir kâsedan bir havlu kaldırarak, "Şimdi, konudan sapmadan önce başka bir şey planlamıştım," diyorum. Yüzü tanıdık bir ifadeyle aydınlanıyor.

"Bu düşündüğüm şey mi?" Derin derin içine çekerek bakıyor. Vanilya ve mayanın zengin kokusu aramızdaki havayı dolduruyor.

"Otantik Cafe Du Monde beignets. Malzemeleri buraya özel olarak getirttim."

"Sadece benim için mi?"

"Burada başka kimseyi görmüyorum."

Yüzünde şakacı bir gülümsemeyle etrafına bakınıyor. "Sanırım değil."

Hamuru işlerken küçük kulübenin mutfağı onun anılarıyla dolup taşıyor, hareketleri hassas ve pratik. "Büyükkannemle geçirdiğim Noel'den beri bunları yapmamıştım."

Parmağını torbaya daldırıp memnun bir iniltiyle tadına bakarken kasap tezgahının üzerine yumuşak bir pudra şekeri serpiştiriliyor.

Beni öperken dudakları çok tatlı. Ben ortalığı dağıttığımda kahkahası duvarlarda yankılanıyor. Ve şaşırtıcı bir netlikle, bunun sıradan bir gece, sıradan bir karşılaşma olmadığını fark ediyorum. Bu Reese Sinclair. Kıyafetlerimin içinde, yanımda, ellerimin altında, mutfağımı beignet ve olasılık gibi kokutuyor.

Henüz en karanlık yanlarımı bilmeyen Reese, onu kaçtıracığından korktuğum yanlarımı.

Reese'i o kadar uzun zamandır istiyordum ki onu istememenin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum.

Onunla olmak hayal ettiğimden farklıymış.

On üç yaşımdan beri duvarımda onun posterini var - manolya tarlasında uzanmış, saçları sıvı altın gibi dağılmış. Parmağımla gülümsemesinin kıvrımlarını izler, dergilerin her zaman şeftali gibi mükemmel olarak tanımladığı dudakları öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Hiç de şeftali tadında değiller.

Tadı şeker ve daha koyu bir şey gibi, bu da kafamı istemekle yüzdürüyor.

Onun gerçekliği, hayal ettiğim tüm versiyonları aşıyor.

"Her yerin un olmuş," diyor burnumdaki unu fırçalayarak. Parmakları tenime karşı serin.

"Buna değer."

"Ne zaman bu kadar tatlı oldun?"

"Emin değilim." Kelimeler düz ve dürüst çıkıyor.

Umarım bu film iptal edilmez. Önemli değil. Numarası bende kayıtlı. Aramızdaki bu şeyin artık bir ağırlığı, ivmesi var.

Bunu kaybetmeyeceğim.

Bölüm 24

Ree3e

16 EYLÜL

Viggle Uyarısı: Felix Setteki Sürtüşmenin Ortasında
Robyn Hood'dan Ayrıldı

HEATHER

Bir sorunumuz var. Ramsey seni alacak, hemen Los Angeles'a gelmen gerek.

Felix Langford Robyn Hood'dan ayrıldı, yönetmenlik ücretini geri ödedi ve şimdi filmin durumu belirsiz.

Yapım şirketinin konferans salonunun dışında geziniyorum. İçerisi az önce sopayla vurulmuş bir arı kovanı gibi; tek bir kararla kariyerimi bitirebilecek insanlarla dolu bir masaYönetici yapımcılar, neredeyse endişeden titreyen bir baş senarist ve düzeni sağlamak için çabalayan yapım ekibi.

Yanımda Ramsey kayıyor, bu onun da en az benim kadar tedirgin olduğunun tek işareti.

Yirmi dört saat önce yalınayak Dante'nin mutfağında parmak uçlarındaki pudra şekerini yalıyordum. Felix'i düşünmeden bir gün geçirmenin bana iyi geleceğine kendimi inandırmıştım. Şimdi, tüm endişelerim ve korkularım canlandı.

Oscar ödüllü bir yönetmene bağıldım. Bir diva oldum. Hayallerimin filmini çöpe attım.

Felix'in istediği neredeyse her şeyi kabul ettim ama ekibin önünde bana iftira atması hiç profesyonelce değildi. Beni uyumakla suçladı.

benim rolüm. Bu doğru değildi. Kendimi savundum. Buna hakkım vardı.

Kafamdaki mantıklı ses, *belki de bunun seninle hiç ilgisi olmadığını söylüyor*. Onunla sorunları olan tek kişi ben olamam. Heather Haziran ayında beni bu konuda uyarmaya çalışmıştı. Zehirli davranışları dayanılmazdı, küçümseyici yorumları, herkesin önünde aşağılanması, tüm ekibin yumurta kabukları üzerinde yürümesine neden olan patlayıcı öfkesi. Belki de yönetici yapımcılar gölde olanları öğrendi ve gitmesine izin verdi.

Belki de buradaki herkes Dante ile cephanelikte ne yaptığımı biliyordur. Tanrı aşkına, sigorta poliçesini ihlal ettik. Bu çok büyük bir sorumluluk. Ne düşünüyordum ki? Kılıcına dokunabilmek için mi?

Kameraları kapatmadan önce biri bizi orada mutlaka görmüştür.

Ya da şelalede.

Ya da gece geç saatlere kadar devam eden, kurallara uygun olması gerekirken artık yasadışı hissettiren antrenman seansları.

Odada onu arıyorum ve gözlerim hızla ona takılıyor. O burada.

Masada oturmuş, yüzü okunmuyor. Yanında, menajeri olduğunu tahmin ettiğim bir adam dimdik oturuyor.

Sertçe yutkunuyorum, konferans odasının kapısını itip içeri girerken zihnim en iyi ve en kötü senaryolar arasında gidip geliyor. Bağışmalar artıyor.

"Her dakika para kaybediyoruz!" diye bağırıyor biri. "Felix'le konuşan oldu mu?"

"Basın şimdiden etrafı kokluyor-"

"Düzen! Bu toplantıda düzene ihtiyacımız var!" Baş yapımcı yumruğunu masaya vurarak kahve fincanlarını şingırdatıyor.

Avuçlarımı birbirine bastırıp kendimi topraklıyorum ve masanın ortasındaki buz kovalasına bakıyorum. Dante'nin bana gösterdiği gibi avucuma bir küp yerleştirmek istiyorum.

Dört. Yedi. Sekiz.

Nefes almanın faydası yok.

Dante sonunda yukarı baktı. Ve içimdeki her şey çözülüyor. Dün aramızda her ne oluyorsa numara gibi geliyor. Odaklanmam gerek. Onun yanında olmayı ne kadar istesem de.

Heather ve Geraldine'in yanındaki sandalyeye yerleştim ve fısıldayarak "Durum nedir?" diye sordum.

"Stüdyo filmi canlı tutmaya çalışıyor ama durum pek iyi görünmüyor. Bir yönetmen olmadan bu projeyi bitirmek zor olacak," diye açıklıyor Heather. "Ayrıca, kim gelirse gelsin muhtemelen yeniden film çekmek isteyecektir ve bu da bir aylık çekimin yanması anlamına gelecektir."

Prodüksiyonun ortasında kesilen ilk projem değil ama *Robyn Hood*'un öldüğünü görmektense 'Gurt'un yoğurt kazanına bir kez daha dalmayı tercih ederim.

"Set başından beri barut fıçısı gibiydi," diye mırıldanıyor biri. "Felix'i getirmek bir hataydı."

Masanın başındaki yapımcı, "Artık çekilemeyecek kadar battık," diye bağırıyor. "Yaktığımız bütçe astronomik boyutlarda. Üç yüz ekip üyesinin ailesi bu maaşa muhtaç. Felix yönetmenlik ücretini geri ödedi ama sadece setler bir kola, bir bacağa ve koca bir kadavra mal oldu."

"Üretimi durdurmak felaket olur," diye ekliyor bir başka yönetici. "Eğer teslimatı yapamazsak, kimse bize bir daha bu büyüklükte bir bütçeyle güvenmez."

Sesleri etrafımda toplanan bir fırtına gibi dönüyor. Sandalyeme daha da gömülüyorum, kendimi ilk kırmızı halımdaki kadar küçük hissediyorum, orada ikinci el bir balo elbisesiyle duruyorum çünkü daha iyisini bilmiyordum ve henüz etrafımda doğru ekip yoktu.

Kendimi tanıımıyordum.

Artık kendimi tanıyor muyum? Böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağımı biliyor muyum? Dönen şüphe selinin altında içimde bir şeyler çatırdıyor. Robyn ne yapardı?

Bu kolay bir şey. Burada korkudan donmuş bir şekilde oturmazdı. Sorumluluğu alırdı.

Artık bunu inkar etmenin bir anlamı yok - tüm o metot oyunculuğu, Dante'yle kötü kız dersleri, dünün özgürlüğü ve yanma, yakma, alev alma arzusu. Bu filmi kurtarmak istiyorsam Robyn olmak zorundayım. "O zaman başka bir yönetmen buluruz." Sesimi odaya yansıtıyorum, sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum.

Sessizlik.

Sette gözümünden kaçan aynı ekip üyeleri beni ilk kez görüyorlar. Küçük oynamayı bıraktım.

Devam ediyorum, "İyilik isteyebilirim." Bunu söylerken bile kulağa ne kadar imkansız geldiğini biliyorum. Çoğu yönetmenin önceden rezervasyonu var ama pes etmeyi reddediyorum. "Felix bu filmi hiç anlamadı. Filmin özünü, orijinalini

senaryo, gerçek vizyon. Hepsi hâlâ burada. Bunu görebilecek birine ihtiyacımız var."

"Elbette, diyelim ki bir yönetmen bulduk." Bir EP öne doğru eğildi, sesi Ő pheciydi. "Onlara   deme yapacak bütçemiz yok."

"" diyorum kendimden emin bir Ő kilde. "Yapımcı olmak istiyorum." Oda yine durdu. Bu sefer daha kötü.

Filmin yüz elli milyon dolarlık bir bütçesi olduğunu biliyorum. Diğer yürütücü yapımcılar fonlarını çekmezlerse, muhtemelen on, belki de yirmi milyon dolar yatırmam gerekecek. Bundan daha fazla olamaz. Şüpheler aklıma            ama onları uzaklaştırıyorum. Sonra panikleyebilirim.

Heather gözlüklerini düzeltiyor. "Yönetici yapımcı."

Arada büyük bir fark var.

Bir yapımcı lojistik ve başlangıç operasyonlarıyla ilgilenir. Bir yürütücü yapımcı finansmanı güvence altına alır, sözleşmeleri müzakere eder ve bir filmi canlı tutan üst düzey kararları verir.

"Evet." Heather'a gülümsüyorum, arkamı kolladığını görmekten memnunum. Belki de Haziran ayında beni bu rolü almamam konusunda uyarmasının nedeni tam da bu pozisyonda oturmamızı istememesiydi. "Yönetmenin ücretini ben ödeyeceğim," diye devam ediyorum. "Sözleşme gereği ekibime ödenmesi gerekenler dışında maa ımdan feragat edeceğim ve fazladan bir aylık çekimi karşılayacağım."

Bir yapımcı sert   nefes verir. "Bu oldukça iyi bir para olacak."

"Söylediklerimin arkasındayım."

Ben de öyle düşünüyorum. Halk biz oyuncuların göz alıcı ve pahalı hayatlar yaşadığımızı sanıyor. Ancak yirmili yaşlarımda başında birkaç başarılı ürün lansmanı -Reese's Peach dudak parlaticısı ve parfüm- ve kendi tutumlu yapım sayesinde para kazandım ve bu parayı akıllıca kullandım. Yıllar önce satın aldığım Los Angeles'taki evim ve İtalya'daki yazlık evim dışında harcamalarımı asėari düzeyde tutuyorum. Tasarımcı gardırobumun çoğu sponsorluklardan geliyor ve glam ekibimin masrafları s  zle  melerimde yer alıyor.

Kendime yatırım yapmanın zamanı geldi.

"Ben de prod  ksiyondan k  r payı istiyorum." Stüdyo yöneticileri, yatırımcılar, yönetici yapımcıların tamamı erkek olan ekibi bana bakıyor. "Yoksa film olmaz."

Yapımcı, "Reese, eğer bu filmi finanse edebilir ve hemen çekime ba  lamak için bir yönetmen bulabilirsen, kendi adını kı ıma dövme yaptırmana izin veririm, kusura bakma" diye haykırır.

Kendimi çok yabancı hissediyorum, ama aklıma başka bir fikir geliyor - biraz zorlama ve imkansız, ama mükemmel. Dante sanki başka birine dönüşmüşüm gibi beni izliyor. Belki de dönüşmüşümdür.

Umarım telepatik konuşmalarımız set konforunun ötesinde işe yarar.

Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Kaşlarını kaldırıyor. *Herhangi bir şey.*

Bununla birlikte, tereddüt etmiyorum. "Amara Bellamy ile bir görüşmemiz var."

"Bayan Sinclair haklı." Dante sandalyesinde doğruldu. "Kendisi bana iyilik borcu olan uzun süreli bir arkadaşım ve Reese'le çalışmaktan hoşlanacağına dair içimde bir his var."

Amara Bellamy. Sinirlerim dans ederken kalbim olasılıklarla dolup taşıyor.

Yöneticiler resmen çullanır. "Bunu gerçekleştirebilir misin?"

"Buna ihtiyacımız var,
Dante." "Ne pahasına
olursa olsun."

Sözlerinin üzerinde yüzlerce kariyerin ağırlığı olmasına rağmen sesi sabit kalıyor. "Söz veremem ama deneyeceğim."

Bu gerçekten işe yarayabilir ya da her şey başımıza yıkılabilir.
Her iki durumda da, artık geri dönüş yok.

"Amara'yı bu projeye dahil edebilirsek, çekimleri Noel'e kadar bitirip Temmuz vizyon tarihini tutturma şansımız var. Bu işi bitirmek için saatlerce ve fazladan çalışmaya hazırım," diyorum.

Amara'nın potansiyel katılımının lojistiğini tartıştıktan sonra, stüdyonun pazarlama stratejisti boğazını temizliyor. "Medya hasar kontrolü hariç herkes otuz dakika ara versin."

Dante ve ben için harekete geçtik ama Geraldine araya girdi, "Siz ikiniz kalın." Deri koltuklarımıza geri gömüldük.

"Amara kabul etse bile bir basın sorunuyla karşı karşıyayız. Her yerde manşetler filmin öldüğünü ilan etti. Daha da kötüsü, Reese-" Geraldine sertçe nefes verdi. "Makaleler seni suçluyor çünkü Felix ağzını basına açıyor."

Bir reklamcı elindeki dosyayı bana doğru kaydırıyor, eğlence sitelerinden aldığı çıktıları gösterirken yüzünde ciddi bir ifade var.

Bir manşet "Reese Robyn'i Mahvetti: Yönetmen Felix Langford Yıldızın Taleplerinin Prodüksiyonu Batırdığını Söyledi" diye haykırıyor. Bir diğerinde ise "Yeni Hollywood

Diva Strikes: Reese Sinclair *Robyn Hood'u* nasıl torpilledi." Ve belki de en :
"Kaynaklar Doğruluyor: Reese Sinclair'le Çalışmak İmkansız."

Alıntılara göz gezdirirken midem bulanıyor. Bu suçlamaların ağırlığı fiziksel bir güç gibi üzerime çöküyor.

"Ne yapılması gerekiyorsa yap, Ger. Beni devreye sok. Ben halledebilirim.

Röportajlar, her neyse," diyorum. "Bunu tersine çevirebilmeliyiz-" "Reese, sevgilim." Geraldine boynuna doladığı ince atkıyı düzelterek yakınıyor. "Herkes gibi siz de biliyorsunuz ki, dünya en tepedeki bir kadını yıkmak için bekliyor.

Korkarım ki senin konuşman bunu daha da daha kötü."

Dişlerim gıcırıyor.

O haklı. Erkekler vizyon sahibi ve yanlış anlaşılan dahiler olarak etiketleniyor; kadınlar ise "zor", "duygusal", "çok fazla" oluyor. Eğer Felix'in hikayesi tutarsa, bu filmi kaybetmekle kalmayacağım, sektörün zehri olacağım.

"Ama saat ikiden beri veri ekibimizle çalışıyorum ve bir çözümüm var," diye ekliyor Geraldine ve *Stone Times*'ı masaya fırlatıyor. Kapakta: Dante ve ben sahilde gülüyoruz, eli sırtımda. Çantasından çıkardığı kalın bir klasörü ahşap masanın üzerine bırakıyor. "Bu bizim kaçış rotamız."

Yönetici göz . Bütün gözler Dante ve benim aramda gidip geliyor.

"Nedir bu?" Kendime güvenim sarsılıyor.

Geraldine kollarını kavuşturur. "Siz ikiniz bu karmaşadan çıkış yolumuzsunuz." Bu iş düşündüğüm yere gidiyor olamaz. Geraldine açıkça, "Halk sizin kimyanızı yutuyor," diyor.

"Rakamlar yalan söylemez," diye karşı çıkıyor bir yönetici. Dosyayı kendime doğru çekiyorum ve Dante ile geçirdiğim zamanı metriklere indirgeyen çizelgelere bakıyorum. "Şu rakamlara bakın," diyerek birkaç sayfayı çeviriyor. "Birlikte görüldükten sonra *Robyn Hood* için yapılan Viggie aramaları fırlıyor. O plaj fotoğrafı sızdığından beri sadece dudak parlaticısı satışlarınız iki katına çıktı."

"Ama aramızda kimya falan yok," diye çıkışıyorum, yalan dilimi kavuruyor. "Hiç yok."

Dante irkildi. Onunla yüzleşmem.

"Gerçek olmak zorunda değil. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun," diye onaylıyor Geraldine. "Felix medyayı avucunun içine almış durumda. Sen ve Dante Hollywood'un en yeni güçlü çifti misiniz? Bu bizim karşı saldırımız. Bu bilet satışlarını artır, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır." Sesim çatallaşıyor. "Kesinlikle olmaz."

Ama paramın büyük bir kısmı tehlikedeyken, kariyerim sallanırken ve bu film neredeyse gözlerimin önünde parçalanırken, ilkeler tek başına bu düşüşten sağ çıkabilir mi?

Bölüm 25

Dante

Reese Sinclair'in amının tadının neye benzediğini biliyorum, ama orada oturuyor, benimle çıkma fırsatını inatla geri çeviriyor ve bu Aşıl topuğum boyunca kesilen bir bıçak gibi hissettiriyor.

Ben ilişki kurmam. Hiç olmadı. Bu kavram bana yabancı geliyor, öğrenmeye hiç zahmet etmediğim bir dili konuşmaya çalışmak gibi. Şimdi Reese geldi ve birdenbire düşünmemem gereken olasılıkları düşünmeye başladım.

Nikotin arzusu sert vurur. Bırakmak o zamanlar akıllıca görünüyordu.

Bunu defalarca dile getirdi: işi her şeyidir ve kimsenin, özellikle de bir adamın, o lanet adam ben olsam bile, bunu gölgelemesine izin vermez. Anlıyorum. Bu filmin onun hakkında olması gerekiyordu.

Şimdi de bu saçmalığı gündeme getiriyorlar.

Menajerim Todd, "Müvekkilim görüş bildirmeyi hak ediyor," diyor. "İmajı tehlikede; yaklaşan bir disiplin incelemesi var."

Geraldine alay ediyor. "İmaj mı? Eskrim kavgalarında, kokainli ve kadınlı yat fotoğraflarında sergilenen imajla aynı mı?"

"Şu anda bunların hiçbirini yapmıyorum," diyorum parmaklarımı pantolonuma vurarak.

"Şimdilik." Bakışları derinlere iniyor. "Peki ya gelecek ay?"

Gerçek acıtır, ben de bana güvenmezdim.

"Beni duymuyorsunuz," diye araya giriyor Reese. "Magazin romantizmiyle başka bir film satmayacağım. Bu rolü tam da bunu aştığı için seçtim!"

"Ama Bayan Sinclair," diye küçümsüyor bir reklamcı, "izleyiciler sizin ekran önü ve ekran dışı aşklarınızı arzuluyor. Veriler bunu doğruluyor."

"Başarı istemiyor musun?"

"Başkalarının bu projeye yaptığı yatırımı düşündünüz mü?" "Ne gerekiyorsa yapmalısınız."

"Elbette bu filmin başarılı olmasını istiyorum," diye ısrar ediyor Reese, başarısız bir gizlilik girişimiyle menajerine doğru eğilerek. "Ama sıkıcı reklam gösterilerinden başka alternatifler de olmalı. Ne dersiniz?"

Heather ona doğru aç yapıyor. "Artık sadece büyük liglerde değiliz. -Biz ligiz. Kuralları yeniden yazın."

"Herkes sessiz olsun." Odayı gözden geçirirken kararlılık parıldıyor. "Düşünmem gerek."

Bir özür titreşimi ya da sessiz bir ittifak talebiyle bana bakıyor. Başımı sallıyorum, sonra ne gelirse gelsin kabul ediyorum. Sonra, dikkatleri üzerine çekerek çözülürken kararlılık devreye giriyor.

"Bu filmin başarılı olmasında benim de çıkarım var. Eğer bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız. Anlaşma şu. Bir ilişki üretmeden itibarımızı güçlendireceğiz. Birlikte görülebiliriz ve elbette medya spekülasyon yapacaktır ama hiçbir şeyi doğrulamayacağız." Odadaki herkesin gözlerini tarayarak duraklıyor. "Benim ana akım cazibem onun kötü çocuk imajını dengeliyor; onun eskrim şöhreti bana aksiyon filmi güvenilirliği kazandırabilir."

Başımı sallıyorum. Hesaplanmış bir ilişkisizlik. Doğrulama olmadan dedikoduya yol açacak kadar görünürlük.

"Ben varım. Neye ihtiyacın varsa," diyorum.

Reese ile gurur duyuyorum. Birkaç dakika içinde her şeyi titizlikle planladı. Hayatının gücünü ele geçiriyor.

"Ama Reese," diye araya giriyor Geraldine, "senin imajını oluşturmak için yıllarımızı harcadık-"

"Ve şimdi bunu geliştiriyorum," diye araya giriyor Reese. "Spekülasyon, sahnelenen herhangi bir romantizmden daha fazla ses getiriyor. Bu alay etme sanatıdır."

Bana bir bakış attı. *Yaramaz kız.*

Geraldine, "Ancak onaylanmış bir kamusal ilişki itibarınıza fayda sağlayacaktır," diyor. "Aşk, markanızın merkezinde yer alır. 'İyi kızın kötü çocuğa aşık olması' izleyicilerin bayıldığı bir anlatıdır."

"Bu çok saçma değil mi?" Reese kaşlarını çatır. "Beni sayısız halkla ilişkiler felaketinden kurtardın, Geraldine, ama işimi gölgeleyen bu sığ romantik hikayelere indirgenmekten bıktım. Dante'yle çıkmak istemiyorum ama

Bu. Onunla birlikte birkaç iyi yerde görünmek, konuşmaları Felix'ten uzaklaştıracaktır. İnsanlar bizim hakkımızda spekülasyon yapacaklar elbette ama daha da önemlisi *Robyn Hood* hakkında konuşuyor olacaklar." Reese ayağa kalkar ve volta atmaya başlar. "Bir kez dikkatlerini çektikten sonra, oradan devam edeceğim -röportajlar, talk showlar, kırmızı halılar, basın toplantıları, sosyal medya. Odak noktası ait olduğu yere geri dönecek ve Dante ile benim hakkımdaki söylentiler arka planda kalacak."

O çok zeki.

Heather onaylarcasına başını sallıyor. "*Robyn Hood* bir aşk filmi değil, bu yüzden umarım flört söylentileri çabucak söner. Olimpik bir eskrimciyle birlikte görünmek sadece güvenilirliğinizi ve bu filme olan bağlılığınızı artırır. Usta bir kılıç ustasıyla yakın arkadaş olmanız rolünüzü canlandırma konusunda ciddi görünmenizi sağlayacaktır."

Geraldine iç çeker. "Burada sayıca az olduğumu görebiliyorum. Büyük bir hamle yapmadan önce bana haber vereceğine söz verir misin?"

"Tabii ki."

"Reese'in planı mantıklı." Uzun süreli göz temasına izin vererek ona bakıyorum.

"Dante," diye uyarıyor Todd, "USFA komitesi izliyor. Daha fazla basın her şeyi tehlikeye atabilir."

Haksız değil. Riskleri düşünüyorum. Evet, bir skandal eskrim kariyerimi raydan çıkarabilir. Ama matematik basit geliyor: Tek bir plaj fotoğrafı beni bitirmedi. Arada sırada Reese'le gece geç saatlere kadar takılmak da bitirmez. Medya ne olursa olsun kendi bildiğini okuyacak. *Hollywood'un iyi kızı haydutluk yapıyor.*

Ayrıca, etrafımızdaki medya vızıltısının odağı benim askıya alınmamdan uzaklaştırması da güzel.

Bunu ona söyleyebileceğimi sanmıyorum. Onun spot ışıklarını kullandığımı düşünebilir, tıpkı Ricky'nin yaptığı gibi.

Susan'ın hakkımızda yazdıklarından sonra... Tanrım, eğer onu bu yaz yata davet etmeseydim, belki de Reese'in peşinden hiç gitmeyecekti. Çekim yerini zaten biliyordu ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Şimdi en azından bu filmin başarılı olmasını sağlayabilirim. Boğazım düğümleniyor, gömülü suçluluk duygusu mürekkebin suya karışması gibi yayılıyor.

Reese, Todd'a "Dante'nin kariyerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağız," diyor. Bu ifade korumacı bir tavır taşıyor.

"Katılıyorum. Bunu 13 yaş üstü için saklayabiliriz. Şu anda eskrimde bir çocuğa akıl hocalığı yapıyorum, burs kazanmasına yardımcı oluyorum. Yeni bir sayfa açıyorum." Todd'un bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. "Reese'le birkaç kez Hollywood'da dolaşmak Colorado Springs'te pek de ön sayfa haberi sayılmaz."

Todd, "Temel kurallara ve sağlam bir gizlilik sözleşmesine ihtiyacımız olacak," diye ısrar ediyor.

"Bizim için çalışıyor." Gerladine'in ajandası bir çırpıda açılıyor. "Gelecek hafta sonu Jaxon'ın partisi var; *Love and Loathing*'in galasından bu yana ilk büyük çıkışınız. Sektörün yarısıyla birlikte tüm önemli yayın organları orada olacak."

"Yeni yürütücü yapımcı kredimi duyurmak için mükemmel bir fırsat," diye gülümsüyor Reese.

"Ve yoğun savaş eğitiminizle övünün," diye ekliyorum.

Heather başını sallar. "Yeni tonlanmış kollarınızı göstermek için size kolsuz bir şeyler giydireceğiz."

Geraldine şöyle devam ediyor: "Diamond Essence şampuan kampanyası birkaç hafta içinde başlayacak. Çekimler arasında ikinizin kılıç tekniklerini çalıştığınız bazı samimi çekimler ayarlayabiliriz, tamamen doğal ve plansız görünecektir. Medya bu hikayeye bayılacak: işine adanmış bir aktris reklam çekimleri sırasında bile dövüş becerilerini geliştiriyor."

Todd şöyle devam ediyor: "Aralık ayında Hastings Galası var."

Reese bana meraklı bir bakış fırlattığında, "Atletizm programları için ailece bağış topluyoruz," diye açıklıyorum.

"Orada ne tür insanlar olacak?" Geraldine atlıyor.

"Spor bağlantılarımız çok derin - Formula 1 pilotlarından Olimpiyat madalyası sahiplerine kadar pek çok kişi düzenli olarak katılıyor. Ayrıca, aklınıza gelebilecek her büyük spor dalından etkileyici bir takım sahipleri kadrosu var" diyorum.

"Mükemmel." Geraldine başını sallıyor. "Bu seçkin sporcularla birlikte görünmek, sektöre bu yeni çevrelerde yer almak için geliştiginizi gösterecektir."

Daha önce de insanları ailemin etrafına topladım. Entourage'lar, gruplar, her şeyi bir performans gibi hissettiren türden kalabalıklar. Ama Reese'i getirmek farklı hissettiriyor.

Kendimi aşıyorum. Yine de.

Beni en az onun kadar iyi tanıyan diğer insanların arasındaki görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Todd, "Ayrıca Dante'nin hayırseverliğini ve yardım etme isteğini de vurgulayacak," diye ekliyor.

Oda, lojistik-basın haberleri, kostüm sızıntıları ve görünüşler arasında dağılır. Masanın altında, ayağım Reese'inkini buldu. Temas omurlarım boyunca bir galaksiyi ateşliyor. Yumuşadığında, sessizce onunla konuşuyorum.

İyi işti.

Teşekkür . Gülümseyerek karşılık veriyor ve ben de ağzının kenarındaki ince seğirmeyi kaydediyorum.

Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bunu anlamak için kendime zaman kazandım.

"Bu konuda iyi olacak mısın?" Reese parmaklarıyla konferans masasının kenarını yoklayarak soruyor. "Komitenin izlemesi, basın... Çok fazla olduğunu biliyorum. Eğer rahatsız olursan, bunu iptal edebiliriz."

Dışarıda gökyüzü . Saatlerdir buradayız. "Sorun yok, Reese."

"Emin misin?"

"Söz veriyorum." Ayağa kalkıp yanına oturdum, saatlerdir yapmak istediğim bir şeydi bu. "Değer verdiğim insanlara yardım etmeyi seviyorum."

Gülümsüyor ama öne doğru eğiliyor. "Buna minnettarım ama Amara imzalamazsa bunların hiçbirinin önemi yok."

"Güven bana, Mari seninle çalışmak istiyor. Ününüz sizden önce geliyor."

"Sen öyle diyorsan." Saçlarını işaret parmağına doluyor, dudaklarını büzüyor, sanki benden nasıl bir iyilik daha isteyeceğini düşünüyor.

"Başka bir şey daha var, ha?" Ben soruyorum.

"Bu konuyu açmam çok garip olacak, lütfen beni bağışlayın ama başka... karışıklıklar konusunda sağduyulu davranırsanız sevinirim. Bunu sormamın doğru olmadığını biliyorum çünkü biz-"

"Randevu," diye bitiriyorum ve derin bir kıkırdama çıkarıyorum. Benim yanımda gergin olması hoşuma gidiyor. Batan güneş saçlarını hafif bir karamel tonuna dönüştürüyor.

"Aynen öyle."

"Ve olmak da istemiyorsun," diyorum, emin olmak için.

Zaten mükemmel bir şekilde hizalanmış olan bir yığın kâğıdı düzeltiyor.

"*Robyn Hood'u* gölgede bırakmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Yani?" Mükemmel köprücük kemikleri boyunca sarkan incileriyle oynuyor.

"Başka kimse yok," diyorum, gerçek ben onu giydiremeden ağzımdan kaçıyor.

daha rahat bir şeyler giymek istiyorum. Gerçek şu ki, itiraf etmesi ne kadar zor olsa da, bana izin verdiği sürece Reese'le kalmak istiyorum. Bir nevi beni istila etti ve diğer kötü alışkanlıklara karşı duyduğum isteğin geçmişte olduğu gibi kolayca alevlenmemesinden nefret ediyorum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Sanki onunla birlikte olmak... kaybolmak istememe neden olmuyor. Kendimden kaçmak. O bende kalma isteği uyandırıyor.

"Medya turumuz uzun sürmeyecek," diyor. "Görünüşlerimizi önden yükleyeceğiz, oraya buraya serpiştireceğiz. Eminim Felix'in manşetlerini bizim anlatımızın altına gömmek için sadece bir avuç gezinti gerekecek. Sonra gerisini ben hallederim."

"Endişelenmiyorum, Reese. Doğaçlama konusunda iyiyizdir." "Çok iyi," diye kabul ediyor.

"Ve aramızdaki diğer her şey." Elimi masanın altındaki elbisesinin üzerine koyuyorum. "Konuştuğumuz gibi ağırdan alabilir miyiz?"

Gözleri bacağındaki elime kayıyor. "Cephanelikte olanları mı kastediyorsun?"

"Hollywood'un en yeni vahşi çocuğunun bu konular hakkında rahatça konuşması gerekiyor," diye takılıyorum.

"Fiziksel açıdan mı?" "Isınıyor," diyorum huysuzca.

"Seks mi?" Cephanelikte bana karşı nasıl hissettiğini hatırlayarak zihnim parlıyor. Amanın tadı ne kadar tatlıydı. Melek gibi inlemelerini tekrar duymak için her şeyi yapabileceğimi.

"Evet, bunu isterim. Belki bazı şeyleri saklayabiliriz..." Duraklıyor, sözcüklerini beklediğim hassasiyetle seçiyor. "Rahat. Zaten senin tarzın da bu, değil mi? Basit, karmaşık olmayan?"

Varsayımının bu kadar doğru olmasından nefret ediyorum. "Gündelik işler yapabiliriz," diye söz veriyorum. "Ama sınırlara ihtiyacımız var. Birlikte çalışmak, eğitim, bu hassas bir denge."

"Ne zamandan beri sınırları önemsiyorsun?" "Tüm kuralları çiğnemeye karar verdiğinden beri."

"Ve sen de beni hizada tutacak mısın?" Sanki benim de aynısını yapmak istediğimi biliyormuş gibi pelüş alt dudaklarını ısırtıyor.

"Birinin yapması gerek." Sırıtıyorum, parmaklarım elbisesinin kumaşında geziniyor. Arkamızdaki boş odaya gizlice göz atıyor. "Neyle rahat ediyorsun?"

"Sette, 'Bay Hastings' ve 'Bayan Sinclair' olmaya geri dönebilir miyiz? Tam olarak eskiden olduğumuz gibi mi?"

Bağlantılı olduğu söylenirken sette profesyonel olmak ilginç olacak. Bırakalım dünya tahmin etmeye devam etsin.

"Resmi olmana bayılıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Ve yalnız olduğumuzda..."

"Sadece Reese ve Dante mi?" Bitiriyorum.

"Aynen öyle." Tam pamuklu elbisesinin eteklerine ulaştığımda elini benimkine bırakıyor, başparmağı üst kısmı hafifçe okşuyor. "Yine de sana kayıtları göndereceğim elbette. Özellikle de senaryo güncellemeleri olursa. Ve koreografi eğitimi için hâlâ birine ihtiyacım olacak."

"Benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini itiraf edebilirsin." Kalçasını sıkıyor, parmaklarımı güçlü kaslarına batırıyorum.

"Egonuz gerçekten başka bir şey."

"Yeni anlaşmamızı dört gözle bekliyorum."

"Anlaşmaları kesmek gibi bir alışkanlığımız var gibi görünüyor." Dizlerimiz birbirine değene kadar sandalyesini benimkine yaklaştırıyor.

"Hey," diye öne uzanıp çenesini kavriyorum. "İlk baş yapımcı kredini kabul edebilir miyiz? Bu inanılmaz bir şey."

Nefes veriyor, yüzünü dokunuşuma yaslıyor. "Biliyorum. Rüya gibi geliyor. Aileme söylemeliyim. Belki yarın uçabilirim. Ama önce Amara'nın uçakta olup olmayacağını öğrenmeliyiz."

"Onu şimdi
arayalım." "Evet,
lütfen."

Elimi bırakıp telefonumu almadan önce kahverengi gözlerine bir saniye daha bakıyorum. Alırken parmakları benimkilere değiyor ve bu kadar küçük bir dokunuşun nasıl serbest düşüş gibi hissettirebildiğini, bu küçük dokunuşları nasıl sürekli arzulamaya başladığımı fark ediyorum.

"Onlara neyden yapıldığını göster, dövüşçü."

Bölüm 26

Reese

19 EYLÜL

Langford Her Şeyi Açıklıyor: Ardındaki Gerçek Hikaye
Robyn Hood ve Sinclair'in Kabus Davranışı

Annemin verandasında dinlenirken LOUISIANA GÜNEŞİ vuruyor, nem havuzun üzerinde parıldıyor. Çocukken beni dehşete düşüren havuz, şimdi annemin geniş kenarlı şapkasıyla takıntılı bir şekilde baktığı gardenyalar gibi evin başka bir parçası gibi geliyor.

Telefonum ferforje masanın üzerinde vızıldıyor, çay kavanozu sallanıyor, buzlar bardağa çarpıyor.

Amara'nın sözleşmesini içeren bir e-posta. Dante'yle olan mesajlaşmamı açıyorum.

REESE

AMAN TANRIM

Amara'nın ekibi sözleşmeyi gönderdi! Çekimlere haftaya başlıyoruz!

Bunu gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederiz.

DANTE

Kendini küçümseme. Mari senin için resmen bayıldı.

REESE

Hala bunu inceliyorum!

Kendimi burada, annemin değerli beyaz hasır mobilyalarının üzerine güzel bir felaket gibi yayılmış bir şekilde onu hayal ederken buluyorum. Dövmeleri, güneş ışığı altında parlayan yüzükleri. Altın rengi ve bilgili gözleri yılın geri kalanında mahallenin kadınlarını heyecanlandırırdı. Ve ah, onun teninin kokusu nemli Louisiana havasına karışır, annemin tuz ruhuna uzanmasına neden olur, sırrı olan bir kız öğrenci gibi monogramlı yelpazesinin üzerinden gizlice bakardı.

Tertemiz bir masa örtüsündeki mürekkep lekesi gibi olurdu. Lezzetli bir şekilde yersiz.

"Bebeğim," diyor annem, elinde bir bardak tatlı çayla sallanan sandalyesine uzanırken. Buz küpleri rüzgar çanları gibi kristalin üzerinde dans ediyor. "Sanki tatlı fısıldıyormuş gibi bakıp duruyorsun. Baban üzölmeye başlayacak."

Annem ve babam gururlu ev sahipleri rolünü oynuyorlar, güneş elbisem protesto edene kadar beni besliyorlar ve beni mahallede gezdiriyorlar, tatlı bir şekilde baş yapımcı olan kızları hakkında övünüyorlar.

"İşle ilgili şeyler," diye mırıldanıyorum. Ama yanaklarım bana ihanet ediyor, annemin bilmiş bakışları altında pembeleşiyor.

"Şekerim, seni benim büyüüttüğümü unuttun mu? Yüzündeki o gülümseme? İş anlaşmasıyla ilgili değil."

"Kesinlikle öyle!"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, kendini yelpazeliyor. "Sanırım şu gördüğüm dergi haberleri de sadece işle ilgili? *Stone Times*'ın belli bir plajdaki kapağı?"

Bakışları bana on beş yaşındayken *Uğultulu Tepeler* mini dizisini izledikten sonra Tom Hardy'nin adını günlüğüme el yazısıyla yazarken yakalandığımı hatırlatıyor. Görünüşe göre bazı şeyler sabit, iyi kalpli karmaşık erkeklere olan zaafım gibi.

Belki de anti-kahramanlığımı bir mil öteden görmeliydim.

"Magazinciler dramaya bayılır," diyorum, elbisemdeki hayali kırıxıklıkları düzeltirken.

Tam bu sırada Mabel Teyze, babama barbekü hazırlığında yardım etmekten yeni dönmüş, çiçek desenli bir kasırğa gibi verandaya fırlar. "Sonunda şu güzel erkek örneğini mi tartışıyoruz? Sette bir fotoğrafınızı gördüm, o dövmeler! Neredeyse patates salatamla telefonumu vaftiz ediyordum!"

"Biz iş arkadaşız," diye açıklıyorum. "Yönetmen istifa etti, bu yüzden basında imajımı geliştirmek için bir halkla ilişkiler planımız var. Ve evet,

Dante de bunun bir parçası ama bu!"

"Felix yürümekte zorlanıyordu. Tanrı'ya şükür babanla hiç tanışmadı."

Mabel bir başka rock'çıya sahip çıkıyor, sanki kilise partisinde sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi eğiliyor. "Babandan bahsetmişken, kurmayı düşünmenin zamanı gelmedi mi? Gerçek bir şeyler inşa etmenin? Bunun kayıp gitmesine izin verme. Sadece o kollar bile bir evlilik cüzdanına değer!"

"Mabel Teyze!" İtiraz ediyorum ama yine de kahkahalar yükseliyor.

Bazen kendimi Dante'yi Em'le birlikte hayal ederken yakalıyorum, ondan bahsederken, hatta onu kızdırıyormuş gibi yaparken bile keskin yüzünün yumuşadığını görüyorum. Şefkatin ona kadar doğal gelmesi gerçekten büyüleyici. Kendimi varsayımsal bebeklerimizi hayal etmeye bırakıyorum - onun rahat gülümsemesine sahip küçük bir kız, benim düşünceli kahverengi gözlerime sahip bir oğlan. "Hollywood'da işler farklı yürüyor," diye fısıldıyorum. "Orada kimse bebek sahibi olmak için acele etmiyor. İnsanlar acele etmez. Ayrıca, Dante ve ben çocuk sahibi olmayacağız-"

"Zaman!" Mabel Teyze elindeki kâğıt tabağı bana doğru sallıyor. "Senin yaşındayken iki bebeğim oldu. Biyolojik saatiniz daha fazla geri gitmiyor, Bayan Hollywood."

Babam *Kiss the Cook* önlüğüyle kapıda beliriyor, hamburger köfteleri bir tabakta dikkatle dengeleniyor. "Bebekler mi?" Sözcük boğazında düğümleniyor ama yüzümü görünce sert ifadesi eriyor.

"Bebek yok!" Israr ediyorum.

"Eh," diye düşünüyor baba, "küçük kızımın yüzünü güldüren her erkek o kadar da kötü olamaz. Heather Teyze'nin dediği gibi o *süslemelerle* bile. En azından dürüst çalışmaktan korkan Hollywood'un güzel çocuklarından biri değil. Gerçek bir sporcu, bu da bir şeydir!"

Heather'la ailemi her zaman haberdar etmemeleri konusunda sert bir konuşma yapmam gerekecek.

Annem üzölmüş gibi yaparak kendini yelpazeliyor. "Evet, şu kılıçlar! Yine de söylemeliyim ki, *Esquire* yayıldı..." Sahte öfkesini renklendiren bir parça takdirle sözünü kesiyor. "Bana kalp çarpıntısı verdi. O maske!"

"Tanrı olsun." Mabel Teyze sırtarak sandalyesine daha da gömölüyor. "Bana yetenekli tek şeyin dövüşmek olmadığını söyle. En azından kerevit soymayı biliyor mu?"

"Henüz öğrenmedi ama çabuk öğreniyor. Ona öğretmeye bayılırsın."

"Peki zaman şekerim, senin şu adama söyle, istediği zaman gelebilir," diyor babam, ızgarasına geri dönerken. "Sadece kılıçları Kaliforniya'da bırak. Ve uyarayım: Onu bu burgerlerden daha sert ızgara yapacağım. Lafi açılmışken, bu köfteler kendi kendine pişmeyecek."

Mabel Teyze onun üzerine titrerken annem sevgiyle gözlerini deviriyor. En büyük kız kardeş, her zaman annelik yapar. Telefonum tekrar çalıyor ve hiçbir şeyi ele vermemek için ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum.

DANTE

Aile toplantısı nasıl gidiyor? Annen seni beignet ile doldurdu mu?

REESE

Beni patates salatalı bamya, mısır ekmeği ve kuru fasulye ve pilava boğuyor. Şu anda tüm aile barbekü için hazırlanıyoruz.

DANTE

Ne kadar sağlıklı. İnşa ettiğimiz tüm o kaslar için protein alımınızı yüksek tuttuğunuzdan emin olun.

REESE

Bu arada, koçunuz bu hafta sizin için yeni bir antrenman programı kabul etti mi?

DANTE

Evet, ama karşılığında onun gençlik programı MWF'e bakıcılık yapıyorum. Em'in kötü olduğunu sanıyordum. Bu çocukların geri kalanı gerçek Deccal.

REESE

Sen çok iyi bir çocuksun.

DANTE

İşte yine övgüye başladın. Jet yakıt aldı ve hazır. Akşam yemeğine kadar NOLA'da olabilirim.

Tavan vantilatörü tepemde vızıldıyor ve ben kanatların dönüşünü sayarak kendimi onun cazip teklifine karşı korumaya çalışıyorum. Bu tür düşünceler yaz rüzgarında manolya yaprakları gibi sürükleniyor. Kesinlikle profesyonelce değil, kesinlikle stratejik değil. Daha önce hiç eve bir erkek getirmemiştim, Ricky bile. Annem Kaliforniya'yı ziyaret ettiğinde, Viktorya dönemindeki bir mürebbiyenin titizliğiyle bize refakat ederdi.

Onun özenle işlenmiş tehlikesinin altında benim gördüğümü, yani ihtiyaçlarımı ben dile getirmeden önce tahmin eden, akşam soğuğuna karşı kapüşonunu tek kelime etmeden omuzlarıma örten nazik ruhu görecekler mi?

Onu burada düşünmek bile kalbimi çarpıtıyor. Yardım isteyemeyecek kadar gururlu ama yine de onaylanmayı arzulayan sevimli bir kararlılıkla ilk kerevitini yakalamasını izlemek.

Kendimi bu hayalin derinliklerine bıraktım.

REESE

Her ne kadar tüm aileme bir sonraki Noel'e kadar yetecek kadar dedikodu vermek istesem de, ailem tüm haftamı planlamış durumda.

DANTE

Hadi ama, bahse girerim hiç pencereye bir çocuk tırmanmamıştır. Her şey için ilk sefer mi?

İmaj evriminizi karşılamak için mükemmel bir ilk makale olabilir.

REESE

Beni o özleyiyor musun?

DANTE

Umutsuzca.

REESE

Bekarlığın erdemleri hakkında vaaz veren sen değil miydin?

Altı gün daha sana zarar vermez.

DANTE

Çok zalimsiniz, Bayan Sinclair.

Birkaç metre ötede, Mabel Teyze ve babam ızgara yerleştirme işiyle uğraşıyorlar. Ben havuza doğru bakarken sesleri bahçeye yayılıyor, anılar dalgalar gibi üzerime geliyor.

"Belki daha sonra yüzmeye gidebiliriz?" Güneş ışığının su üzerindeki dansını izleyerek öneriyorum.

"Burada mı?" Annem yelpaze sallamaya ara verirken kaşlarını kaldırarak soruyor. "Arka bahçedeki havuza o zamandan beri girilmiyor... bilirsiniz işte."

"Tanrım, düştüğü zamanı hatırlıyor musun?" Mabel Teyze sesleniyor. "Neredeyse hepimize kalp krizi geçirtiyordu!"

Eğilip annemi yanağından öpüyorum ve onun gülümseme çizgisindeki kırışıklığın aynısının bende de olduğunu fark ediyorum. Ne kadar şanslıyım değil mi? "Evet. Belki de ayaklarımızı havuza sarkıtmakla başlarız."

"Buna bayılırım!" Annem zıplıyor, sevinçle alkışlıyor, yüzü parlıyor. "Sana uygun bir mayo bulayım. Ve bikini dediğiniz şu Kaliforniya iplerinden olmasın!"

Annem aceleyle içeri girerken babam *kıyafet kuralları* ve *saygınlık* hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Mabel Teyze babamın ızgara tekniğini eleştirmek için geri dönmenden önce bana göz kırpmıyor.

Onların dikkati dağılmışken, telefonum Felix hakkında başka bir makaleyle çalışıyor. Los Angeles'a dönüp hikayeyi değiştirmek için sabırsızlanıyorum.

Ama daha da fazlası, Dante'ye dönmek için sabırsızlanıyorum.

Herkes meşgulken kamera uygulamasını açıyorum. Altın saat ve tenim bronz bir parıltıya bürünmüş. Sundress elbisemin firfırlı askısının omzumdan hafifçe kaymasına izin veriyorum ve güneş ışığının tenimi öptüğü mükemmel açığı yakalıyorum. Dante'ye gönderiyorum.

DANTE

Bu çekilmez çocuklara ve kılıçlarına odaklanmayı zorlaştırıyorsunuz.

REESE

Bu bir omuz.

DANTE

Omzunda daha önce hiç fark etmediğim bir çil var. Baktıkça sertleşiyorum.

REESE

Çok yaramazsınız Bay Hastings.

Bölüm 27

Ree3e

25 EYLÜL

En İyi Aksiyon Yönetmeni Sette Diva ile Çatıştıktan
Sonra Çekimlerin Ortasında İstifa Etti!

Dante'yi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Los Angeles'taki evimin ön merdivenlerinin dibinde, halka açık ilk gezimiz olan Jaxon Elio'nun doğum günü partisi için beni almaya hazır.

Evrenin tuhaf bir mizah anlayışı var çünkü bir hafta öncesine göre daha da haksız bir şekilde muhteşem. Kadife takımı podyumdan koparılmış gibi görünüyor. Koyu renk saçları yüzünün dışına itilmiş.

Bir kalıp tereyağı olsaydım, tam burada, bu basamaklarda erirdim.

Bana doğru yükseliyor, elini uzatıyor. Tırnakları yeni parlatılmış ve her parmağı gümüş bir yüzükle süslenmiş.

İçten içe yanıyorum, vücudumdaki her nöron on bine çıkıyor. Onu sadece istemiyorum; ona acı veren bir zevkle ihtiyacım var.

Parmaklarım onunkilerle birleşiyor.

Kameraların *tık tık tık* seslerini duyuyorum. Paparazziler doğurganlık ilaçları alan tavşanlar gibi çoğalmış, objektiflerini ferforje kapılarımdan içeri sokmuşlar.

Her flaş bir spot ışığı gibi hissettiriyor ve sessizce rolümü prova ediyorum.
Kötü ol, cesur ol, Robyn gibi ol.

Zihnim olası manşetlerle dolup taşıyor: *İyi Kız Robyn Hood'a Kötü Gitti*. Ya da belki sadece, *İyi Kız Sonunda Hayatını Yaşıyor*.

"Üç çeyrek profil," diye fısıldıyor kulağıma, tatlı sözler gibi görünmesini sağlayarak. "Senin bu açını seviyorlar." Beni yönlendirmesini sevmeye başlıyorum. "Çok şık görünüyorsun," diyorum parmağımı ceketinin yakasında gezdirerek.

"Bu gece kolumda sen varken, bunu hak ettiğimden emin olmalıydım," diyerek limuzinin kapısını benim için açıyor. "Kusura bakma baba, silah seni çağırıyor," diyor Dante, bana patentli *Emin misin?* bakışını atan Ramsey'e.

"Ben iyiyim, Rams."

Arabalar kesinlikle kadınlar için tasarlanmamıştır. Hiçbir şey zahmetsiz cazibe yanılması deri koltuklar üzerinde garip bir kayıştan daha hızlı öldüremez, kumaş tüm yanlışı yerlerde aksıyor. Dengeleyici eliyle bile, saygınlığımı korumayı zar zor başarıyorum.

Elini hafifçe kolumda gezdiriyor ve belirgin kaslarımı hayranlıkla inceliyor. "Kameralar tüm bu gücü yiyip bitirecek. Çok çalışmışsın ve bu belli oluyor."

Kendimden utanarak yer değiştiriyorum. "Çok erkeksi değil mi?"

Dante bilmiş bir bakışla gözüme takılıyor. "Bu saçmalığı da nereden çıkardın? Güç cinsiyete bağlı değildir." Kıyafetimi düzeltmeme ve kırıksıklıkları gidermeme yardım ederken sözleri beni sakinleştiriyor. "Büyük girişin için kusursuz görüneceksin."

"Teşekkür ederim." Kızardım.

"Eviniz çok güzel bu arada," diyor. "Bir ara daha görmek isterim. Tam tura çıkalım mı?"

"Nadiren misafirim olur." Burası benim sığınağım, burada kalmayan insanların anılarıyla dolmasını istemediğim bir sığınak.

"Sırlarını kendine saklıyorsun. Buna saygı duyuyorum" diyor, eli kalçamda geziniyor, pembe maksi eteğimi kıvrıyor. "Sırlardan bahsetmişken... şu güneş elbiseli . Onu düşünmeden edemiyorum."

Elinin arkası boynuma doğru ilerliyor ve temasla nefesim kesiliyor.

Ramsey dikiz aynasını ayarlayarak Dante'nin gözüne takılır. Dante tek bir hareketle bölme düğmesine basar ve bariyer yavaşça Ramsey'nin görüşünü engeller.

"Sonunda yalnızım." Vücudunu bana doğru kaydırıyor. "Seni özledim," diye itiraf ediyor. Çok yakın. Yeterince yakın değil. Sekiz gün

sonsuzluk gibi hissettiriyor.

"Ben de seni özledim."

Diğer eliyle kalçamı kavlıyor, gözleri benimkileri arıyor -yırtıcı değil, sorgulayıcı.

"Seni öpebilir miyim?" Çenemi avucunun içine aldı.

"Evet." Nefes veriyorum, ağzı tatlı bir şekilde benimkini yakalıyor ve ben nerede olduğumu unutuyorum.

am.

Sadece onun parmakları ipliği geçirdiğinde var olan sessizliğin tadını çıkarıyorum.

saçlarımın arasından. Her şeyi kontrol edemem ama Dante'nin ondan ne istersem yapacağını bilmek çok güçlü.

Soru yok. Yargılama yok.

Erkeklerle hükmetmenin bu kadar tahrik edici olacağını kim bilebilirdi?

"Siktir, Reese." Beni öpücüğünün içine çekerken kalçalarım ona doğru bastırıyor ve alt dudağını ısıyorum. "Acıyı sevdiğimi biliyorsun," diye hırlıyor ağzımın içine, külotumun içinde ıslaklık birikmeye başlamıştı bile. "Ama sen de seviyorsun."

Öpücük derinleşir, dönüşür. Artık nazık değil, aç. Ben ne iyi bir kızım ne de asi.

Ben sadece kendimim, Dante Hastings'in ellerini üzerimden hiç çekmemesini arzuluyorum.

Düşündüğümünden daha fazla tahrik oldum. Belki de bekarlık konusunda haklıydı, çünkü onun dokunuşu olmadan vahşileştim.

Parti zihnimin derinliklerinde belli belirsiz bir anı olarak kaldı. Gözlerim dalgalanıyor ve onu daha da yakınıma çekiyorum, onun için yanıp tutuşuyorum.

Ta ki "Öhö" sesini duyana ve önümüzde bir boğaz temizlenene kadar. Ramsey. Bölme aşağıdaydı ve korumam bana "*sana inanamıyorum*" der gibi bakıyordu. Limuzin hareket etmeyi bıraktı.

"Size birkaç kez söylemeye çalıştım Bayan Sinclair, ama biz buradayız," diyor.

Yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor. Ramsey beni daha önce hiç bir erkeği neredeyse içime çekerken görmemişti, hele ki karGılığında beni yutmasına dakikalar kalan birini. "Bize bir dakika verin lütfen."

Bölme yavaşça yukarı kayar, Ramsey Dante'ye hançer fırlatır.

Elimi ağzıma kapatarak bir kakhaha krizini bastırıyorum. "Bu yıl ona büyük bir ikramiye vermem gerekiyor."

Dante ve ben yavaşça, isteksizce birbirimizden ayrılıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Bütün hafta seni öpmek istedim," diye itiraf ediyorum.

"Seni öpmekten daha fazlasını düşündüm.

Seni öpüyorum." Başını boynumun kıvrımına yaslıyor ve içine çekiyor. "Partiyi siktir et," diye sızlanıyor. "Otelime geri dön."

Teklif reddedilemeyecek kadar cazip ama bu bir iş. Odaklanmam gerekiyor.
"Gitmeliyiz," diye hatırlatıyorum ona.

"Haklısın, ama sanırım bu gitmek istemediğim ilk parti." "İzin ver seni düzelteyim" Dudakları benim rujumla parlıyor.

Ağzına suluboya sürdüm. Renk solana kadar hafifçe kaydırmama izin veriyor.

Renkli camın arkasından partiye katılanlar geçiyor, yerçekimine meydan okur gibi görünen elbiseler giymiş kadınlar, hepsi dalan yakalar ve stratejik yırtmaçlar. Kıyafetim eski Reese Sinclair'in kıyafetine çok benziyor: kolları açıkta bırakan kayak yakalı pembe kabuklu bir üst ve üstünde muhteşem transparan bir dantelin altında bir astar tabakası olan uyumlu bir maksi etek.

"Sorun ne?" diye soruyor, beni bir kitap gibi okuyor.

"Kıyafetimi tekrar gözden geçiriyorum. Keşke daha seksi bir şeyler giyseydim."

"Bence çok hoş
görünüyorsun." Sorun da
bu zaten.

Kıyafetimi taradım ve aklıma geldi. Astarı çıkarırsam çok daha cüretkâr görünecek. Açıkta kalan, tonlanmış bacaklarımın üzerinde bir dizi dantel. Çalışıyorum, dantel tabakayı çekip çıkarıyorum ve maksi eteğimin astarını tutup ellerimin arasında sıkıştırıyorum. Yırtma girişimim sefilce başarısız oldu. İkinci denememde hafif bir delik açmayı başarıyorum.

Dante'nin elleri benimkileri kaplıyor. "İzin ver." Hızlı bir hareketle, eteğimi uyluğumun ortasından temiz bir şekilde yırtıyor. Yırtık limuzinin içinde yankılanıyor.

"Bunun oldukça baştan çıkarıcı görüldüğünü inkâr edemem," diyor, gözleri yeni açığa çıkan bacaklarımın üzerinde gezinirken kararıyor.

Yarının manşetlerini şimdiden görebiliyorum: *Amerika'nın Sevgilisi Robyn Hood Kaslarını Gösteriyor*. Bu düşünce beni gülümsetiyor, özellikle de bu limuzinde ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını bilmek.

"Ama hâlâ bir şeyler eksik." Dante'nin yüzüklerini görüyorum ve Paulie'nin kuyumcu dükkanında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

Birkaç aksesuar kadar basit bir şey insanların size bakışını nasıl değiştirebilir?

"Bana yüzüklerinden birini ver," diyorum strateji kurarak. İnci kolyemin düğmelerini açıyorum.

"Benden bir parça mı giymek istiyorsun?"

"Zırhından bir parça giymek istiyorum." Elini uzattı. Parmağından bir yüzük kayıyor ve onu kolyeme geçiriyorum.

"Yapabilir miyim?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

Kolyemi tekrar takıyor, yüzüğünün soğuk metali boğazımda . Dokunuşu gereğinden uzun sürüyor ve omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Lanet olsun-" Başparmağıyla rujumu düzeltiyor, öpüşmemizin izlerini temizliyor. "Mükemmel."

Tamam. Bunu yapabilirim.

Dante sanki kafamın içinde dalgalanan sinir bulutlarını okuyabiliyormuş gibi, "Oraya çıkmadan önce nefes almak ister misin? Dört. Yedi. Sekiz."

"Ama bekliyorlar."

"Bütün gece bekleyebilirler, umurumda değil."

O haklı. Ben nefes alıyorum, o da beni taklit ediyor ve limuzinden inmeden önce kendi küçük anımızı değerli ve bizimmiş gibi hissettiriyoruz. Her zamanki ışıklar ve bağırışlar geçidi geliyor, ama elimi Dante'ninkine koyduğumda ve o bir kez sıktığında - hızlı, özel bir şey - bunu yapabileceğimi biliyorum.

Yutkunuyorum, çenemi yukarı eğiyorum, dudaklarımın sabaha kadar magazin dergilerinde incelenecek türden bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum. Dante'nin eli belime doğru kayıyor, sert ve sahiplenici, Ramsey yanımda dururken beni yönlendiriyor.

Biraz manşet yapalım, Felix'i gömelim ve filmimi satalım.

GALERİ tam da kulağa geldiği gibi, güzel insanların ilgi çekmeye çalışmıyormuş gibi davranmak için geldikleri eski bir banka kasasında, okul için fazla havalı bir sanat alanı. Bu gece, Jaxon'ın doğum günü için dekore edildi, bu da sofistike olma iddiasının yerini doğrudan sefahatin aldığı anlamına geliyor. Kasanın, Bond Supreme'den alışveriş yapsaydı James Bond'u andıran devasa dairesel kapısının içinde, neon sanat enstalasyonları Taylor Swift şarkılarına garip şeyler yapan bir yaylı çalgılar dörtlüsüyle aynı anda zonkluyor.

Dante ve ben özel asansörden çıkıyoruz ve şampanyayla ıslatılmış atmosfere girdiğimizde hava nefesini tutmuş gibi görünüyor. Mükemmel elmacık kemikleri ve Akademi Ödülü sahiplerinden oluşan bir denizin içinden geçiyoruz.

Dante bana içinde hibiskus çiçeği yüzen bir kadeh şampanya uzatıyor, ben de alıyorum. Etkinlik fotoğrafçısı üşüşüyor ve ben içgüdüsel olarak donup kalıyorum,

Ama eli belimde, beni sabitliyor. Kameraya en parlak gülümsememi gösteriyorum.

"Asi gündeminde sırada ne var?" "Bela çıkarmak tabii ki," diye fısıldıyorum.

"Bu işte tehlikeli derecede iyi olmaya başladın," diye mırıldanıyor Dante, parmakları sanki bana yeniden doğru formu öğretiyormuş gibi sırtımda geziniyor.

Jaxon'ı kalabalığın arasında sallanırken görüyorum. Gömleğinin yarısı çoktan çıkarılmış, bize doğru sendeleyerek gelirken iki elinde içkiler sallanıyor. Sarhoşken bile, aynı anda hem gözlerimi devirmek hem de tuvalete saklanmak istememe neden olan o kendine has yenilmezlikle hareket ediyor.

Kendi gündemimiz için partisini bastığımız doğum günü çocuğuna hayalet gibi davranamayız.

"*Sinclaaaaair!*" Bu lakap kara tahtaya çakılmış çivi gibi.

"Mutlu yıllar, Jaxon." Sarılma girişimini bolca pratik yapmış birinin zarafetiyle savuşturuyorum. O cevap veremeden Dante öne çıkıyor, varlığı hemen dikkat çekiyor.

"Dante Hastings," diye tanıtıyor kendini, el sıkışması sert ve kararlı. "Olimpik eskrimci ve filmin dövüş koordinatörü." Sesi, Jaxon'ın önceki duruşunu neredeyse çocukça gösteren sessiz bir otorite taşıyor.

"Yeni bir... arkadaş mı?" Jaxon'ın bakışları rakibini ölçüyormuş gibi onun üzerinde geziniyor ama Dante'nin varlığı odayı Jaxon'inkinin asla dolduramayacağı bir şekilde dolduruyor. Bana geri döndü. "Ekipte epey değişiklik var. Önce bir tür atlaması, şimdi de bu."

"Yeni rolümü çok ciddiye alıyorum," diye karşılık veriyorum. İçimden bir ses ne kadar hevesli olduğumu söylüyor ama biraz hava atmadan da edemiyorum. "Başarılı bir altın madalya sahibinin sana neler görmelisin. Düzgün kılıç kullanmak oldukça iyi bir egzersizdir."

Jaxon'ın gülümsemesinin köşeleri sıkışıyor. "Yeni rolün konusunda bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Çok güzel ustalaşıyor," diye araya giriyor Dante. "Doğal yetenek adanmışlıkla birleşmiş. İkisini bir arada bulmak nadirdir. Eminim anlıyorsunuzdur."

Jaxon'ın kıskançlığı resmen üzerine yayılıyor. "Felix'in gemiden atlaması kötü oldu. Senin yüzünden gittiği söyleniyor."

Dante yanımda geriliyor, ama omzumu onunkine değdiriyorum - kendi özel Mors kodumuz. "Felix'in projeden ayrılma nedeni bu değil," diyorum halkla ilişkiler sesimi kullanarak. "Yaratıcı farklılıklar, nasıl bilirsiniz. Yönetici olarak

Yapımcı, hikaye için en iyi olanı yapmak zorundaydım. Yine de sektördeki tüm dedikoduları takip ettiğin için Tanrı seni korusun."

Jaxon'ın göğsü bir tavus kuşunununki gibi kabarır. "EP MI? Ne zamandan beri?"

"Geçen haftadan beri. Bana sorarsanız biraz gecikti." Omurgamı dikleştiriyorum. "Bizi ağırladığın için teşekkürler hayatım. *Robyn Hood'un* Temmuz'daki galası için tarihi kaydeder misin?"

Homurdanıyor. "Bunu kaçırmazdım."

Dante'nin göz kırpması saf bir muziplikti. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jason." "Jaxon."

Uzaklaşıyoruz ve on altı yaşındaki ilk Hollywood partimden gizlice kaçtığımndan beri hissetmediğim türden baş döndürücü bir isyanla uğulduyorum.

Belki kendi doğum gününde onu terslemek kabalıktı ama *Love and Loathing* sırasında beni sürüklediği onca halkla ilişkiler numarasından sonra, döneklık adil bir oyun gibi geliyor. "Felix'e bir mesaj göndermek için bu nasıl?" Şampanya köpükleri kadar hafif hissederek Dante'ye sırtıyorum. "Jaxon şehirdeki en büyük dedikoducu; bu sabaha kadar her yerde."

"O oldukça... kelime neydi? Bir sik."

"Bu diplomatik bir şekli," diye gülüyorum. "Daha önce ona karşı hiç bu kadar cesur olmamıştım."

"Ve?"

"..." Duraklıyorum, anın tadını çıkarıyorum. "Sanki sonunda kendi cümlelerimi yazıyorum. Bak, sıvı cesaret!" Önümden geçen bir tepsiden iki shot kapıyorum, kehribar rengi sıvı loş ışıktaki parlıyor. "Bana katılmak ister misin?"

Dante başını sallar. "Üzgünüm, dövüşçü. Yeni antrenman göre bu gece sadece su içeceğim."

"Ne disiplin ama," diye takılıyorum, ama içten içe, onun kısıtlamaları nabzımı hızlandırıyor. "Peki o zaman, benim için daha fazla sorun." Sahte bir kadeh kaldırıyorum. "Manşetlere çıkmaya!" Likör boğazımda tatlı ve tehlikeli bir şekilde yanıyor.

"Gerçek Reese'e." Sözleri muhtemelen fark ettiğinden daha fazla ağırlık taşıyor.

İkinci atış boğazımda patlıyor, parti ışıklarını yüzdürüyor ve dans ettiriyor. Kalabalık etrafımızda titreşiyor. Tasarım kıyafetler ve mükemmel yüzler, yıldızlar gibi patlayan kamera flaşları. Fısıltılar ve meraklı bakışlar var.

Dante'ye, "Aslında bu tür şeylerde hiç dans etmem," diye itiraf ediyorum. "Bu utanç verici. Bunu değiştirebiliriz."

Eğer bu gece Felix'in iftiralarını silmek ve odağı benim evrimime kaydırmak içinse, onlara konuşacak bir şeyler vermenin zamanı geldi.

"Haklısın, benimle gel," diyorum, Dante'yi kıvranan beden yığınınına doğru çekiştirerek.

Her gözün hareketlerimizi takip ettiğini bilerek, güvenli bir şekilde gizlenene kadar insanların arasından kayıyoruz. Müzik etrafımızı sarıyor ve vücudumun Wizard Island'da hissettiğim aynı serbestlikle sallanmasına izin veriyorum.

Köşedeki bir grup dikkatlerini bize çeviriyor, kokteyllerinin şingirtısı arasında fısıltılar yükseliyor. Bakışları tenime batıyor, keskin ve davetsiz.

Doğruluyorum, çenemi kaldırıyorum - her zaman kendini nasıl sunması gerektiği söylenen birinin pratik duruşu. Bu beni daha uzun ve kendimden daha emin gösteriyor. Ama içimde, her bakışta küçülüyorum.

Dante bunu hemen anlıyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve ben rahatlıyorum. "Hey," diyor, müzikten duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Bana bak. Sadece bana. Onları görmezden gel."

"Tamam."

"Eğitimde yaptığımız gibi," diye ekliyor, ifadesi sadece kimsenin bakmadığı anlara sakladığı bir şekilde yumuşuyor. "Partnerinize odaklanın."

İçimde bir şey gevşiyor, nasıl nefes alacağımı hatırlıyorum. Aramızdaki ritme, onun yarattığı dikkatli alana, kendimden başka hiç kimse olmak zorunda olmadığım alana .

Dünyalar arasında sıkışmış durumdayım - onun bakışları altında güçlü ama diğer herkesin bakışları altında savunmasız. Bir yanım küçülmek isterken diğer yanım daha da parlamak istiyor.

"Ben burada kendi alanımın dışındayım," diyorum ve itirafın aramızda küçük, kırılğan bir şey gibi düşmesine izin veriyorum.

"O zaman rol yap, Reese," diyor. "Rolünü oyna. İradi davran."

Haklıydı. Bir rolü oynayabilirim. Hayatım boyunca rol yaptım.

Bu yüzden kollarımı havaya kaldırdım, bedenimi yeni bir özgürlükle hareket ettirdim ve gözlerimi Dante'den ayırmadım. Bana bakışında kutsal bir şey var, sanki hem tamamen görülüyorum hem de tamamen güvendedeyim. Parmaklarının her kazara dokunuşu içimde sessiz bir şimşek çaktırıyord ve beni kendi çekim alanına çekmekle tehdit ediyor.

Aramızda benim halkla ilişkiler onaylı boşluk baloncuğumu koruyoruz, izleyenlere rahat görünecek kadar. Ama müziğin her vuruşunda bu alan daralıyor.

Kolumu sıyrıyor. Dokunuşun gereğinden uzun sürmesi dışında tamamen masum ve kendimi ona doğru eğilmiş, daha fazla baskı isterken buluyorum.

Kalçam onunkine çarpıyor. Tesadüf, diyorum kendime, daha iyi bildiğim halde.

Aman Tanrım.

Çok iyi hissettiriyor. Burada onunla olmak. O kadar iyi ki, odada sadece iki kişi kalana kadar odanın tamamen kaybolmasına izin veriyorum.

"Korkunç bir şeyden mümkün olan en iyi şekilde sıyrılıyormuşum gibi hissediyorum," diye geveliyorum ve hemen kendi alnımı tokatlamak istiyorum.

"Bir partide dans ettin. Devrimci." Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ama gözleri yumuşak kalıyor. "Ama kendin olmak sana yakışıyor."

Bir kamera flaşı profilini aydınlatıyor ve her zaman yaptığım şeyi yine fark ediyorum. Çenesinin boynuyla birleştiği kıvrımı, dans etmekten yıpranmamış koyu buklelerini. Böyle alanlarda zahmetsiz bir güvenle hareket ediyor, asla heybetli değil, her zaman farkında.

Gömleği omuzlarına yapışıyor ve altındaki sessiz gücü ima ediyor. Nemli ahşap gibi kokuyor ve açıkça ona ait bir şey. Çoktan terk ettiği odalarda aradığım bir koku bu.

Limuzinde dudaklarını dudaklarıma değdirişinin anısı geri geliyor - ilk başta ne kadar nazikti, ta ki öyle olmayana kadar. Tenim stüdyo ışıklarından daha sıcak yanıyor. Vücudunun her kayışı, ellerinin belime her seğirmesi, kısıtlamayla nabız gibi atıyor. Ve bunu kıran ben olmak istiyorum.

Kalabalık kabarıyor, bizi birbirimize bastırıyor. Vücudu katı ve çok tanıdık. Parmaklarım nemli pamuğa sürtünüyor, altındaki sıcaklığı yakalıyor.

"Dikkatli ol, Reese," diyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen mesafemizi korumamız gerektiğini unutabilirim."

Geri çekilmeliyim. Onun yerine bakışlarım boğazının çukuruna, çenesinin altındaki güzellik izlerine takılıyor -kimsenin görecektik kadar yaklaşmadığı izler. Orada ter parlıyor ve içimde tehlikeli bir şey ortaya çıkıyor.

O çizgiyi takip ettiğimi hayal ediyorum.

Beni döndürüyor, eli sırtımın alt kısmında bir fısıltı gibi ve nefesimi çalmaya yetecek bir güçle beni geri çekiyor. Antrenman odasında kullandığı hassasiyetin aynısı; ölçülü, kasıtlı ama altında kaynayan daha vahşi bir şey var.

Onun içinde boğulmak istiyorum.

Yıllarca kendimi senaryo dışı bir şey istememek için eğitmişken onu bu kadar çok istemem beni korkutuyor. Aramızdaki mesafeyi hesaplıyorum, korumak için değil, silmek için.

Kavrayışı kalçalarımnda sıkılıyor, bir vuruş fazla uzun sürüyor. Ve solumuzda bir flaş daha patlarken gülümsüyorum - gerçek ve umursamaz -.

"Onlara yeterince verdiğimizizi düşünüyor musun?" Gözlerim onunkileri tutuyor, tamamen farklı bir soru soruyor.

"Ne, benden sıkıldın mı?" diye sorar.

"Senden, asla. Ama belki ihtiyacımız olanı alırsak, başka bir yere gidebiliriz. Özel bir yere." Önerimdeki cesaret beni şaşırtıyor ama rolümü oynamaya devam ediyorum.

Ben arkasından giderken Dante önden gidiyor. Her şeyde gösterdiği aynı akıcı zarafetle hareket ediyor - zahmetsiz ama amaçlı, hiç yokmuş gibi görünen bir yol yaratıyor. VIP bölümünde gözden uzak bir köşeye ulaşıyoruz. Duvara yaslanıyorum.

"Tek yaptığım biraz böbürlenmek ve toplum içinde bir atış yapmaktı. Ama neden bu kadar iyi hissettiriyor?" Ben de diyorum ki.

"Teknik , başarılarını paylaştın ve onlarla gurur duymalısın," diye dalga geçiyor ve ben de kaslı göğsüne vuruyorum. "Ve eğer iyi hissettiriyorsa, çünkü herkese Reese Sinclair'in gevşeyebileceğini gösteriyorsun."

Yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi ölçüyor -dokunmuyor ama ısı yayıyor. Kolunu başımın yanına yerleştiriyor. Onunla ilgili her şeyi kataloglıyorum: yıllarca eskrim yapmaktan başparmağındaki nasır, o saçma sapan uzun kirpikler ve sanki kendini kurtarıyormuş gibi bir şeyleri geri tutma şekli.

"Kameralar bizi burada görmeyecek," diye onaylıyorum. Loş ışıktaki gözlerinde başka hiçbir yerde bulamadığım bir rahatlık var. Gözlerindeki dikkatli kısıtlama, kontrolünü kaybettiğinde ne olacağını görmek için aramızdaki boşluğa doğru ilerlemek istememe neden oluyor.

"Yani artık sadece Reese ve Dante'yiz," diyor ve içimde bir şeyler sessizce paramparça oluyor.

Onu öpmek için beklemiyorum. Zaten çok uzun süre bekledim.

Bunu fazla düşünmüyorum - hayatımdaki diğer her şeyi fazla düşündüm.

Öpücük bir soru olarak başlıyor, sonra bir ifadeye, bir paragrafa dönüşüyor, tam bir deneme. Ben daha da yaklaşırken çenesi tenime değiyor, kadife ceketini sanki beni gerçekliğe bağlıyormuş gibi kavırıyorum. Öpücüğü derinleştirdiğinde, benden küçük, utanç verici bir ses çıkıyor - yarı şaşkınlık, yarı rahatlama, yokmuş gibi davrandığım bir kaşıntıyı kaşımak gibi.

Elleri her şeye gösterdiği hassasiyetle hareket ediyor, bedenimi sahiplenmek istediği bir bölge gibi haritalandırıyor. Ve o anda, kendimi hiç onunla olduğum kadar kendim gibi hissetmediğimi fark ediyorum.

"Dante," diye fısıldıyorum, vücudum ateşlenirken adı boğazımda düğümleniyor. "Öyle mi?" mesafe yaratmak için gönülsüz bir girişimde bulunuyor,

Yine de avuç içleri hala belime hafifçe bastırıyor.

"Tahmin yürütmelerini istiyoruz, doğrulamalarını değil," diye hatırlatıyorum sessizce, sorumluluk almaya çalışarak. Ama parmak uçlarım bana ihanet ediyor, şimdiden kadifenin altındaki göğsünün sert çizgilerini takip ediyor.

"Doğru," diyor, odayı pratik bir ihtiyatla tarıyor, ama gözlerim çoktan kurtuluşumuzu buldu - aralık duran VIP banyo kapısı, reddetmem gerektiğini bildiğim bir davet.

Eski Reese bir partide bir adamı tuvalete çekmeyi asla düşünmezdi. Eski Reese sonuçları hesaplar, riskleri ölçer, manşetlerden kaçınırdı.

Ama o toplantı odasında bir şeyler değişti.

İçimde bir şey uyandı.

Kapı, omurgamdan aşağıya doğru kışkırtıcı bir ürperti gönderen bir sonlulukla arkamızda tıkırdıyor. Dante midemi bulandıran bir zahmetsizlikle beni serin mermer makyaj masasının üzerine kaldırıyor.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Kapının çalınması beni ürkütüyor ama Dante boynuma doğru sırtıyor, kulağımın altında nefes almayı unuttururan o noktayı buluyor. Tüm bunların yasak oluşu -risk, gizlilik- her şeyi daha da yoğunlaştırıyor ve bana kimsenin izlemediği zamanlardaki cephaneliği hatırlatıyor.

"Affedersiniz?" diyor dışarıdan bir ses. Kapı kolu sallanıyor. "İçeride biri mi var?"

"Mantıklı olmak için son şansın," diyor Dante usulca. Elleri nazik ama ısrarcı bir şekilde dikkatli keşiflerine devam ediyor. Güvenliğin özgürlük gibi, düşmek gibi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

"Mantıklı olmak abartılıyor," diye fısıldıyorum, kalçalarım kalçalarını çevrelerken onu içime çekiyorum. Tenimin altında ilkel bir şey uyanıyor, şimdiye kadar kafeste tuttuğum bir versiyonum. Keşfedilme riski damarlarımda şimşekler çaktırıyor.

Ona karşı çözülüyorum, bilincim parmak uçlarının beni ele geçirdiği her noktaya daralıyor.

"O zaman sana bu kapının dışında bir dünya olduğunu unutturacağım," diye söz veriyor, dişleri boğazımı sıyırıyor, incilerimin etrafındaki halkasını çekiştiriyor.

Elleri yukarı doğru kayarken dudakları nabız noktama değiyor. Sıcaklığı içimde bir akıntı gibi ilerliyor ve ben tamamen teslim oluyorum.

"Beni çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese kalıyorum, avucum pantolonunu zorlayan etkileyici uzunluğun üzerinde kayıyor. Cesaretim beni şaşırtıyor ama içinde çığ, heyecan verici bir özgürlük var.

"Seninle çok doğal."

Daha fazla vuruş geliyor, ama onları susturuyorum. Kanım kulaklarıma hücum ediyor, onun teninin benimkine değmesi dışında her şeyi bastırıyor. Ateşler içinde yanıyorum, aramızdaki her temas noktası vücudumda küçük depremler yaratıyor.

"Tekrar bencil olmak istiyorum," diyorum. Ellerim saçlarına dolanıyor, ağzını vücuduma doğru yönlendiriyor.

"Kahretsin, bu beni çok sertleştirdi, Reese."

Kasıtlı bir yavaşlıkla kalçalarımı ayırıyor, eteğimi yukarı itiyor. "Lütfen geçen sefer bana yaptığını yap," diye yalvarıyorum. Bir kızarıklık yayıldı Göğsümde, boynumda, beni arzunun tonlarına boyuyor.

Külotumu indirirken ona doğru eğildim, arkam tezgâha yaslandı. Soğuk mermer, onun dokunuşunun sıcaklığıyla tezat oluşturarak içimde bir şok yaratıyor. Utanç ve arzu arasında sıkışıp kaldım, bu kadar yasak bir şeyi yapmanın heyecanı başımı döndürüyor.

Göğüslerimi avuçluyor, sertleşmiş meme uçlarımı sıkıyor, sonra boğazıma doğru ilerliyor. Parlak işaret parmağını dudaklarıma götürmeden önce inci kolyeyi işaret parmağının etrafında döndürüyor.

"Tükür."

"Ne?" Gözlerim büyüdü. "Beni duydun."

Dediğini yapıyorum, parmaklarını ıslatıyorum.

"Şu haline bak," diyor. "Her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş. Şimdi her şeyin bozulmasına neden olacağım."

Eli yırtık eteğimin altında kayboluyor ve iki parmağı hassas noktayı bulduğunda nefesim kesiliyor. Sırtım istemsizce musluğa doğru yükseliyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum klitorisimin etrafında dönerken. Vücudumdaki gerilim şimdiden serbest kalmak için yalvarıyor, sanki aynı anda hem genişliyor hem de daralıyorum, tüm dünyam onun dokunuşuna indirgenmiş gibi.

"Sen..." Duraklıyor, tepkimi izliyor. "Senin gibisi yok. Hiçbir şey yaklaşılamaz."

Kendi boğazımdan gelen sesleri zar zor tanıyorum. Her zamanki aşırı düşüncelerim saf duygulara dönüşüyor. "Dante, ben-" Ama bitiremiyorum, bu duygu için kelime bulamıyorum.

Zevkimin içinde kayboldum.

Vücudumu avucunun içi gibi bilmesine çok şaşırdım.

"İşte böyle, benimle kal," diye talimat verdi. "Aynen böyle." Otoriter ses tonu tam teslimiyetimi emrediyor ve bu konuda bana rehberlik etmesi için ona güveniyorum.

Coşku beni tüketiyor. Çok yaklaştım.

"Ben-"

"Evet, öylesin," diyor. "Parmaklarımdan her yerine boşal. Benim için gel, Reese."

Dokunuşu aynı anda her yerde, parmakları sihrini konuştururken tüy gibi hafif öpücükler boynumdan aşağı ateşi takip ediyor.

Baskı zarif bir şekilde artıyor, dalgalar halinde üzerime çökene kadar yoğunlaşıyor. Diğer her şey kayboluyor - ısrarla çalan kapı, kapının ardındaki parti, özenle inşa edilmiş kamusal kişiliğim - geriye sadece bu parlak zevk kalıyor.

O mükemmel noktayı bulduğunda başım aynaya yaslanıyor ve bunun ne kadar harika bir his olduğunu tüm partiye duyurmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Orgazm baş döndürücü bir yoğunlukla üzerime çöküyor.

Ben aşağı inerken hareketleri yumuşuyor ve boynuma daha şefkatli öpücükler yerleştiriyor, her biri hala titreyen bedenime küçük artçı şoklar gönderiyor.

Kapıya vurulması şimdi uzak, ilgisizliği içinde komik görünüyor.

Alnımı omzuna yaslıyorum, kalp atışlarım yavaşlarken onu içime çekiyorum. "Vay canına..." Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve orada beklenmedik bir şefkat buluyorum. "Bu konuda ne kadar iyi olduğuna bağımlı hale gelebilirim."

"Lütfen yap."

Bölüm 28

Dante

FLUORESCENT BANYO ışığı her şeyi gerçeküstü bir parıltıya büründürüyor. Parmaklarımı dilimin üzerinde gezdirerek onun tadını kovalıyorum. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, karanlık ve dipsiz.

Sikeyim.

Tökezleyerek dışarı çıktığımızda Ramsey oradaydı, onaylamaması elle tutulur bir şeydi.

Gerçek olduğundan emin olmak için tekrar dokunma ihtiyacıyla ellerim titriyor.

"Sıkıcı bir parti," diye devam ediyorum, yalan dilimde sakarca dolaşıyor.

Elimi tutuyor ve sanki ona bağılmışım, başka bir seçeneğim yokmuş gibi onu takip ediyorum. Ona sahip olma ihtiyacı fiziksel bir ağrı gibi.

Kulüpten dışarı çıkıyoruz. Asansörün kapıları kaosa açılıyor. Kamera flaşları patlıyor ve her patlama kaslarımın daha da gerilmesine neden oluyor. Beyaz noktalar görüşümde dans ediyor, ama elim içgüdüsel olarak onun sırtının küçük kısmını buluyor. Ramsey kalabalığı etkin bir şekilde ayırıyor.

Sorular çok hızlı geldi.

"Reese, Felix olmadan *Robyn Hood* seti nasıl?" "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Buraya bak!"

"Felix Langford'u sen mi istifa ettirdin?"

İleri atılıyorlar, aç ve . Dişlerim birbirine çarpıyor.

"Geri çekilin!" Ramsey kükrer ve iki elini kullanarak insanları yolundan çeker.

Gazeteciler yaklaşıyor, kameraları yarı ışıktaki bıçak gibi parlıyor. Vücudumdaki her kas ringi hatırlıyor, şiddetin dansını hatırlıyor. Bir fotoğrafçı alçalıyor, objektifi kızın yırtık eteğine kayıyor ve içimde bir şey ikiye bölünüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Onları hiç böyle görmemiştim." Ünlü olduğunu biliyordum elbette ama bu magazin saldırısı farklıydı.

Çoktan hareket etmeye, ceketimi çıkarmaya başladım bile. Kumaş bir zırh gibi omuzlarına yerleşiyor.

Derimin altında kaynayan şiddetli dürtüye karşı koyarak saçlarına "Seni tutuyorum," diyorum. *Kendine hakim ol.* Biraz şiddetli koruyucu içgüdülerim disiplin incelemesindeki şansımı yok edebilir. Onu yakınında tut.

"Bize biraz yer açın!" Ramsey tekrar seslenir ama onları uzaklaştırmaya devam ettiği için duymazlar.

Artık hayvandılar, yaklaşıyorlardı. Bir kamera çılgınca sallanarak Reese'in yüzüne doğru bir meteor gibi fırlıyor.

Beynim yetişmeden bedenim hareket ediyor. Elimizi uzatarak yüzünü ona doğru gelen objektiften koruyorum. Kamera deri yerine betona çarpıyor. Cam kırıldı.

"Tanrım," diyor boynuma doğru. "Teşekkür ederim."

Bir fotoğrafçı çok yaklaştığında, ona koruyucu bir kol daha uzatmak için hareket ediyorum ama Reese onlardan uzaklaşıyor, hızla eğiliyor ve adamın momentumunu yeniden yönlendiriyor. Refleksleri çok etkileyici. Paparazziler tereddüt edip bizden uzaklaşıyor.

Odağımı ondan ayırmıyorum ve limuzinime geri dönerken içgüdüsel olarak elimi sıkıyorum, avucunun üzerine sekiz rakamı çiziyorum - sessiz bir söz.

Tuttum seni.

O zaman bana bakıyor, gözleri korkulu ama güven dolu. Parmakları ceketimin içine kıvrılıyor ve ben de sabit kalp atışlarımın onun dayanağı olmasına izin veriyorum. Daha önce hiç bu kadar sert ama savunmasız birini görmemiştim; bu güvene layık olmak istememe neden oluyor.

İstikrarlı olmak. Güvenli.

Onu korumanın bana ait olduğunu açıkça belirtmek istiyorum.

Nefesimiz camları buğulandırarak dışarıdaki yırtıcılarla aramızda bir bariyer oluşturuyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, limuzinin loş iç mekanında yüzüne bakıyorum. Kırmızı gölgeler elmacık kemiklerini kesiyor. ağzı ayrılıyor, zar zor, ve

İçimde bir şeyler kırılıyor. "İyi misin? Güvende misin?"

"Evet." Sertçe yutkunuyor. Dokunuşu göğüs kaslarımın üzerinde hayalet gibi dolaşüyor. "Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum. O fotoğrafçıdan nasıl kaçtığımı gördün mü?"

"Bunu gördüm."

Gülüyor. "Bu yarın her yerde olacak. Yerimde durmam mı? Kendimi yenilmez hissediyorum."

Gülümsüyorum. "Çünkü öylesin."

"Kulağa çılgınca gelecek ve muhtemelen adrenalinin etkisiyle böyle konuşuyorum ama orada başladığımız işi bitirmek istiyorum."

"Şu anda mı?"

"Hemen şimdi."

"Tekrar söyle." Sesim çaresiz çıkıyor.

"İstiyorum-" Nefesi kesiliyor. "Sana ihtiyacım var. Hepiniz, Dante." "Reese-

"

"Sadece biz. Lütfen. Sen ve ben."

Her kelimeyi çenem boyunca ağız açık bir öpücükle noktılıyor ve sonunda dudaklarıma ulaştığında diğer her şey yok oluyor. Tadı likör ve kötü kararlar gibi. Ellerim saçlarını, belini buluyor, her kıvrımını ezberlemek için çaresizce çırpınıyor. Bana karşı erime şekli beni daha sert, daha aç, daha çaresiz yapıyor.

"Senin tadını çıkarmak için can atıyorum," diye homurdanıyorum boynuna karşı, parmaklarım sahiplenici bir şekilde omurgasını kazıyor. Her dokunuş bir hak iddiası, bir sahiplenme işareti. "Sana bu kadar yakın olmanın işkencesi boyunca sabırla bekledim."

"Gerçekten mi?" diye meydan okuyor, şişmiş dudakları ve ihtiyaçtan kararmış gözleriyle geri çekiliyor.

"Seni her gün antrenman yaparken izlemek, o eşofmanların kıcını sarması, güzel göğüslerinin eşofmanının içinde olması."

"Bölmeyi aç," diye inliyor öpücükler arasında. Teması bir saniye bile kesmek istemeyerek düğmeye uzandığımda göğsümde bir hırıltı yükseliyor.

Reese Sinclair'i becermek üzere olduğumu fark ettiğimde zihnim kısa devre yapıyor. Bunu sadece haftalardır istemiyordum; yıllardır aklımın bir köşesinde onu arzuluyordum. Ve sadece istemedim. İhtiyacım vardı, arzuluyordum, uğruna yanıyordum. Ve şimdi burada, ellerimin altında, bana teslim olmuş durumda ve Dante Hastings'le birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu asla unutmayacağından emin olacağım.

"Beni tanımadığım birine dönüştürdün," diye sızlanıyorum. "Dudaklarının ilk tadını aldığım andan beri sana saplantılı hale getirdin beni."

Nefes nefese, bana doğru eğilerek daha fazlasını istiyor.

"Sen yanımdayken düzgün düşünemiyorum," diyorum. Kelimeler, anlatmaya çalıştığım şeyin ağırlığı karşısında yetersiz kalıyor. "Senden başka bir şey düşünemiyorum."

Ağzım zar zor dizginlenen bir şiddetle onunkine çarpıyor. Sokak lambaları yüzünde titreşiyor.

"Ben de," diye inliyor.

"Beni çıldırtıyorsun, Reese. Sonra da gidip incilerinin etrafına yüzüğümü takıyorsun." Dişlerimi sıkıyorum.

Kasıtlı bir yavaşlıkla dokunuyor. "Beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Al beni." Şimdi yalvarıyor, parmakları omuzlarıma batıyor. "İhtiyacımız olan şey bende var."

Cüzdanımdan bir prezervatif çıkardım.

Bizim dışımızda hiçbir şey yok - sadece altımızda gıcırdayan deri koltuklar, onun yumuşak vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Eteğinin kalan kısmını kenara itiyorum. Ben prezervatifi takarken o da külotunu indiriyor.

"İşte olacaklar, Reese. Bu amcığı sikimle dolduracağım. Ve seninle." Nefes veriyorum, bunu aceleye getirmek istemiyorum. "Son santimine kadar alacaksın. Anladın mı?"

Başını sallıyor. Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, vücudu önümde yayılıyor, güzel kahverengi gözlerine bakarken kırk dört günlük serimi yavaşça kırıyorum.

Bu his bunaltıcı; sıkı, sıcak, beni tamamen sarıyor.

Vücudu beni sanki bunun için tasarlanmış gibi kabul ediyor.

Dudakları benim yeni bağımlılığım, tatlı, esnek ve mükemmel. Parfümünün narin kokusu, arzuyla başım dönene kadar kapalı alanı dolduruyor.

İnliyor, kalçalarını sallıyor ve lanet olsun, boşalmak üzereyim. Bu çok iyi.

Hayal ettiğimden daha iyi.

Sikeyim.

Her zaman kontrolü elimde tuttuğum için kendimle gurur duymuşumdur. Ama onunla durum farklı. Her dokunuş eve gelmek gibi hissettiriyor. Zevk onu ele geçirdiğinde gözlerinin kapanma şekli. O şekilde görünüyör

her zaman iki tarafıyla savaşır. Belki de içindeki İkizler budur. Belki de gerçek Reese ve Reese Sinclair budur.

Bu gece, ikisine de sahip olacağım. Bu gece, onun her şeyini benim yapacağım. "Daha fazla," diye yalvarıyor. Bir meme ucunu dudaklarımın arasına alıyorum. Benimkinin üzerinde sallanıyor ben onun tenindeki tuzun tadını çıkarırken. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Önce onu iyi hissettirmek istiyorum.

"Kahretsin, bekle-" Telaşı yutuyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor. Yavaşlamam lazım."

Umurunda değil. Elleri belime dolanıyor, beni kendine çekiyor. Bana teslim olma şekli arzudan daha şiddetli bir şey uyandırıyor, iç kasları görüşümü bulanıklaştıran bir ritimle etrafımda çırpınıyor.

"Dante." Adımı dua eder gibi söylüyor ve amcığı geriliyor.
Ben

. *Kendine gel dostum.*

"Milaya," diye fısıldıyorum kulağına, Rus sesiyle ürperiyor. Sevgi sözcüğü. "Bana yaptığın şeyler." Ellerim kalçalarına doğru kayıyor ve bana doğru eğilirken onu sabitliyor. "Ty menya okoldovala." Yabancı kelimeler dilimden yuvarlanıyor. "Beni büyülüyorsun."

Beni sarma şekli daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor - sanki varlığımın etrafını sarmış gibi.

"Seni yine mahvedeceğim ve sen buna bayılacaksın, değil mi?" İnci kolyesini açıp koparırken içindeki hızımı kesmiyorum. Taşları parmak uçlarımda arasında yuvarlıyorum.

"Öyleyim," diye nefes veriyor.

İncileri vücudunda gezdiriyor, yumuşak dokunuşlarıyla ürpermesini izliyorum. Yavaşça içine doğru sallanmaya devam ediyorum. Teni mükemmel bir kızarıklık tonunda. Yüzüğümün hâlâ takılı olduğu kolyesini parmaklarıma doluyorum ve boncukları üzerinde dolaştırarak klitorisinin üzerine yerleştiriyorum.

"Oh," diye miyavlıyor. Çok güzel. "Aman Tanrım. Bu-"

"İyi hissettiriyor, ha?" İnliyorum, hissettiklerinin içinde kayboluyorum. "Değerli incilerin amina sürtünüyor." Saf bir zevk ifadesiyle dudaklarını aralıyor ve göğsüm sıkışıyor. Sonra sırtıyor -rüyalarım musallat olan o lanet olası kendinden emin sırtış- ve ben daha derine iniyorum, onu daha çok sahipleniyorum, incileri daha hızlı yuvarlıyorum.

Gözleri irileşiyor, göz bebekleri zevkten şişiyor ve onu o noktaya getirmeme az kaldığını biliyorum. Ama bunun çok erken bitmesini istemiyorum.

"Rusça konuşmaya devam et," diyor. Çok yakın. Saklanmıyor, rol yapmıyor; sadece orada, gerçek, çaresiz.

"*Ty moya*," diye homurdanıyorum. "Şu anda, sert horozumun etrafına sarılmış, sen benimsin. Her şeyiyle. Lanet olsun. Parçan." Boştaki elim kalçalarına giriyor, muhtemelen iz bırakıyor. Güzel. "Değil mi, Reese? Nasıl istersen öyle sikiliyorsun."

Etrafımda sıkılaştığında, tamamen hareket etmeyi bırakmak zorunda kalıyorum. Kontrol için savaşıırken şakağımdan ter damlıyor, bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Beni zorluyorsun-Dante-" . Araba onun kokusuyla doluyor.
-Sedir ve manolyalar, deri ve seksle karışmış.

"İşte benim kızım." Kelimeler sert ve ilkel çıkıyor. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Benim için gel, bebeğim. Bu sakin her yerine boşal ve bunu gerçekten yap."

Zevk dalgasını zapt etmeye çalışıyor, soluk soluğa boşalmasını gizlerken dişleri omzuma batıyor. Ben de onunla aynı anda boşalıyorum, lateksle ve onun sıcaklığıyla sarmalanıyorum.

Hay sikeyim. Hayal ettiğimden bile daha iyi. Kırk dört gün hiç içmedikten sonra bu salınım. Neredeyse bayılıyordum.

Camlar tamamen buğulu, sanki kendi özel evrenimizdeymişiz gibi. Ama gerçeklik boğazımızı temizleyerek içeri giriyor.

"Bay Hastings, Bayan Sinclair'in evine vardık," diye anons ediyor şoförüm dahili telefondan. Sikim hâlâ onun içinde zonklarken, nefesimin altında küfrediyorum.

İsteksizce çekiyorum, prezervatifi çıkarıyorum ve pantolonumu iliklemeden önce limuzinin arkasındaki çöp kutusuna atıyorum. "Otelime gel. Bu geceyi bitirmeyelim."

"Bu gece olmaz." Kelimelerin alaycı bir tonu var. Daha fazlasını istememi sağlaması çıldırtıcı.

Elbisesini düzeltmesine yardım ediyorum. Rujunu düzeltmeme izin veriyor, asla yüksek sesle konuşmadığımız konuşmaların tamamını tutuyormuş gibi görünen gözleriyle beni izliyor. Saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdığımda, parmak uçlarım tenine değiyor ve zaman ince ve narin bir şekilde uzuyor.

Önce ben çıkıyorum, kapısını açtığımda Ramsey'nin varlığı pencerede karanlık bir çizgi gibi görünüyor. Dışarı çıkıp gitmek için dönüyor ve onun gitmeyi seçmesini izlemenin yıkıcı bir yanı var.

Sesimi buldum. "İncilerini unutma."

Omzunun üzerinden bakıyor ve kolyeyi ona fırlatıyorum, aramızdaki havada hafif bir yay çizmesini izliyorum. Sanki tam olarak nerede olacağını biliyormuş gibi yakalıyor.

"Bir hafta içinde sette görüşürüz, Bay Hastings."

İşte Reese gidiyor. O hem kendim olmama izin veren, tartıştığım kadın hem de istemeyi anlamadan önce istediğim dokunulmaz yıldız Reese Sinclair. Onun bu versiyonları arasındaki ayrım, birlikte olduğumuz her seferinde daha az netleşiyor.

Sete geri döneceğiz ve düzenleme-seksimizi sorunsuz bir şekilde sürdüreceğiz ve Aralık ayına kadar çekimleri tamamlayacağız. Gelecek yıl USFA komitesi beni geri alacak, imajım tertemiz olacak ve *Robyn Hood* için yeterli reklamı yapmış olacak.

Ama sonra ne olacak?

Göğsümdeki bu inatçı ve adı konmamış ağrı geçecek. Geçmek zorunda.

Bölüm 29

Dante

25 EYLÜL

Reese Sinclair En İyi Hayatını Yaşıyor: Yıldız, Felix ile Yaşadığı Yaratıcı Farklılıklardan Sonra Serbest Bırakıldı - Ve Biz Bunun İçin Buradayız!

25 EYLÜL

Özgürlüğüne Kavuşuyor: Reese Sinclair Vahşi Yönünü Gösteriyor ve Hayranları Bu Yeni Dönemi Seviyor!

26 EYLÜL

Amerika'nın Sevgilisi Reese Sinclair Parlayan Zırhıyla Yeni Bir Şövalyeye Kavuşuyor-Dante Hastings Kurtarmaya Geliyor!

26 EYLÜL

Robyn Hood Taze Kan Aldı: Akademi Ödüllü Yönetmen Amara Bellamy ve Hollywood'un Yeni Gözde Kötü Kızı Reese Birlikte Sihir Yaratabilecek mi?

FRANKIE

Bekle bir dakika... Magazinciler dün geceki partide sarhoş olmadığını mı söylüyor???

Awwwww Reese seni değiştiriyor

DANTE

Onunlayken aklım başımda olmalı. Bunu mahvetme riskini alamam.

Ayrıca, on yıllık şampnyadan sonra karaciğerim muhtemelen merhamet dileniyordur.

BROOKLYN

Küçük kardeşim gerçekten mu?

Ama ciddi, farklı görünüyorsun. İyi bir farklılık.

DANTE

Öyleyim.

FRANKIE

Bu arada Amara değerli yatını bana bıraktı sevgili kardeşim.

küçük bir bahiste teminat olarak kullanmak zorunda kalabilirim.

Bu mutlak TWAT, acınası sürüş bahanesinin benim tur zamanımı geçebileceğini düşünüyor LMAOOO

DANTE

...

Eğer yatımı kaybedersen, Porsche 911 turbo'nu istiyorum.

FRANKIE

cesedimi çiğnemedi x

Bay Area'nın sisi körfezin üzerinden süzölerek Nob Hill'deki dairemde görünen şehri örtüyor. Neredeyse hiç oturulmamış evime, şık deri koltuğuma ve özenle seçilmiş modern sanat koleksiyonuma bakarken telefonumu kulağıma dayıyorum. Son bir haftadır yıllardır hiç olmadığım kadar çok evdeyim.

Bilgisayarımde Marcus'tan gelen ve Reese'in yeni dublör koreografisini inceleyen okunmamış iki e-posta açık. Ancak az önce okuduğum Koç'tan geliyor ve duymak istemediğim bir haber veriyor.

İkinci zil sesinde cevap veriyor.

"Ne? Burada saat sabahın üçü," diye homurdanıyor. Bu hafta Madrid'de başka bir turnuvada.

"E-postanı yeni gördüm. Em'i izlemeye gidemem de ne demek?" "Komite, her şeyi çok açık bir şekilde ifade ediyor. bir USFA etkinliğinin yakınında." Alnındaki dev kırışıklığı ovuşturduğunu hayal ediyorum.

"Bu lanet olası bir lise turnuvası, Olimpiyatlar değil. Büyük bir yarışma bile değil."

Olimpiyat altın madalyam, Mayıs ayından bu yana dokunulmamış eski makbuzlar ve bozuk para yığınının altında gömülü.

Uzaklaştırıldığımdan beri. Benden her şeyimi aldıklarından beri.

"Evet, ama sizi orada gören olursa, komite uzaklaştırmayı kalıcı hale getirir, geri dönüşü olmaz."

Bu çok aptalca.

Em bu gece ailesinin üç hafta sonraki ilk turnuvasına gelmeyeceğini ağzından kaçırdı. Koç'tan organizatörlere gidip gidemeyeceğimi sormasını istedim.

Belli ki, onlar pislik. Ama Em'in yanında olmalıyım.

Sesi kafamın içinde yankılanıyor. *Bakmaları gereken küçük kız kardeşim var. Beş yaşında. Birimizi doğru yapmak için üçüncü deneme sanırım. Kardeşim ben ortaokula başlamadan kaçtı.*

Turnuva çocukların seyirciler arasında bulunmasına izin veriyordu, bu yüzden çürük bir bahaneydi ama ne söylemeye çalıştığını biliyordum. Diğerlerinin arasına sıkışmış ortanca çocuk.

İçinde bulunduğu durumdan kurtulmak istiyor ve ben de ona yardım etmek istiyorum. Maddi kaynakları olmayabilir ama en azından artık ben varım ve doğru insanlar sizi çok ileriye götürebilir.

"Ailesi gelmiyor. Yanında birine ihtiyacı var."

"O hafta sonu eve dönüyorum. Ben de orada olacağım ve Sadie'nin de iyi şeyler yapacağına dair umut vaat ettiğini söylüyorsunuz."

Koç bu hafta yokken, beni ve müdür yardımcısını gençlik programının sorumlusu olarak bıraktı. On çocuğun çoğu umutsuz vaka, muhtemelen bu yüzden Em'i eğitmek için beni görevlendirdi. Diğerleriyle kalsaydı asla gelişemezdi.

"Evet, ama ben de orada olmak istiyorum. Ayrıca, o sadece beni dinler."

Geçen hafta hırsızlık yaptığına dair bir belirti görmedim, belki de ona ulaşıyorumdur.

"Peki sen süslü teknende gezinirken ben üç aydır ne yapıyorum sanıyorsun, ha? *Babuşka* gibi ona masal mı okuyordum?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen çok eski kafalısın. Seni anlamayacak."

"dinle," diyor, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Senin İtibar rüzgârda iplik gibi sallanır. Gidemezsin."

Nefesim titriyor.

"Ama Koç, bu onun ilk müsabakası." Sadece sekiz antrenman yaptık ama birlikte antrenman yapmak insanları hızlı bir şekilde yakınlaştırıyor. Bana güveniyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Ah, Dante." Dilini tıkırdatıyor. "Bu kızın sende kırılan bir şeyleri onaracağını biliyordum."

"Her zaman haklı olmak zorunda mısın?"

"Sana söylediğim gibi, bu kız için yumuşak bir kalbin var. Tam da tahmin ettiğim gibi onu kanatlarının altına aldın."

"Bir yolunu bulacağım. Kurallar bir yarışmada olamayacağımı söylüyor; yarışmanın *yakınında* olmamla ilgili bir şey söylemiyor."

Yatak odamın önünden geçiyorum ve gözlerim şifonyerimin üzerinde duran, haftalar önce aldığımdan beri dokunulmamış hançere takılıyor.

Reese'e vermek için mükemmel anı bekliyordum. Belki *Robyn Hood* gişede bir numaraya ulaştığında. Gerçek bir savaşçı için bir bıçak.

"Senin o kalın kafanda nasıl bir plan varsa, *organizuyetsya po fekhtovaniyu* şimdiden ensemde ateş püskürüyor. Gelecek sezon rekabete geri dönmelisin, yoksa benim bile etkim tükenir. Özellikle de medya sirkinde."

"Onu morarmış bir gözden kurtarıyordum. Bana parlak zırhlı şövalye diyorlar." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Bu komitenin hoşuna gitmeyecek bir şey değil."

"Basın her zaman aç bir ayı gibi skandala aç, Dante." İniltilerim pencerelerde yankılanıyor. "Kazanman gereken bir *zoloto* daha olduğunu unuttun mu?"

İrkildim. Elbette içimde bir altın daha var.

"Son on yılımı kariyerime adadım. Reese'in beni kötü gösterebileceğini düşünseydim bunu tehlikeye atmazdım. Tanrı aşkına, o Amerika'nın sevgilisi." Yatağımın ucuna yerleşiyorum. "Ne yaptığımı biliyorum. Eğer komite gerçekten ünlülerin dedikodularını okuyorsa, beni Quentin'i yumruklayan adamdan başka biri olarak göreceklerdir."

"Bundan hiç hoşlanmadım."

"İnanın bana, her komite üyesi *Robyn Hood* için yalvaracak. Bir ay içinde gala biletleri. Reese ve tanışacaklar.

Vesikalıklar, sihrimi konuşurmak. Sorun çözüldü," diyorum, Reese'in şöhretinden onun izni olmadan rahatça yararlanırken göğsüm daralıyor.

"Hayat, her şeyin güzel bir gülümseme ve cazibeye boyun eğdiği Hollywood peri masalları gibi değildir."

"Neden olmasın ki?"

"Beladan uzak dur, *pozhaluysta*."

"Uzak duracağım."

"Ve Dante, büyük filmine geri dönmeden önce bu hafta küçükleri izliyorsun, değil mi?"

"*Baba*, yaşlı adam, bunu kaçırmazdım," diyorum. İçimi gördüğünü biliyorum, hala bir şeyler kanıtlamaya çalışan korkak çocuğa kadar.

Belki de hep öyleydi.

Bölüm 30

Reese

DANTE

Bugün Amara ile bir bacak kırın.

REESE

Son zamanlarda şans benden yana gibi görünüyor. Geraldine'in strateji verileri az önce geldi.

Halkla ilişkilerimiz çok iyi gidiyor. Robyn Hood hak ettiği haberi alıyor (Al sana, Felix!)

DANTE

Olması gerektiği gibi.

REESE

Eğlence merkezi bizi özliyor. Sordum ve her şey

DANTE

Eminim yapmışsındır.

REESE

Varsayımsal olarak konuşursak... eğitiminiz tamamlandıktan ve filme geri döndükten sonra, bazı zanaat hizmetleri kaçak malları satın alsam ve kulübemde samimi bir suareye ev sahipliği yapsam ne olur? Tabii ki radarın altında.

DANTE

Bayan Sinclair, çalıntı atıştırma ile bana kur mu yapmaya çalışıyorsunuz?

REESE

Senin için sadece en iyi günlük ekmek ve şüpheli peynir, sevgilim

DANTE

Belki de ziyafetimizi taze pişmiş ekmekle zenginleştirebilirim.

REESE

Ve belki de eşleştirmek için biraz zanaat peyniri?

DANTE

Sıkı pazarlık yapıyorsun. Ben de varım.

AMARA BELLAMY bire bir görüşmemize on dakika erken geldi.

Onu şimdiden seviyorum.

Aceleyle merhabalaşıyoruz ve elimde değil, beş dakika içinde fangirl oluyorum. O, posterde adım yazmasına rağmen kendimi küçük ve yıldız çarpmış gibi hissetmemi sağlayabilen tek kişi. Kırmızı takım elbisesi ve uyumlu tırnaklarıyla güven saçıyor. Tanıştığım diğer yönetmenlere hiç benzemiyor.

Öğleden sonra güneşi yönetmenin çadırından süzülüyor, serin esinti sandal ağacı kokusunu taşıyor. Son zamanlarda manşetler mükemmeldi -Sinclair Goes Rogue- ve muhabirlerin Los Angeles'a dönmesiyle birlikte set sessizleşti, yeniden bir sığınağa dönüştü.

Kızılağaçlara dönüşümüzü gizli tutmaya karar verdik, böylece filmi huzur içinde yeniden inşa etmek için zamanımız olacaktı.

Amara'nın dizüstü bilgisayarını açıldı, Hobonichi Techo günlüğü renkli sekmeler ve notlarla işaretlenmişti bile.

"Yapımcıları çağırmadan önce," diyor, kalemi taze kağıdın üzerinde gezinirken, "yönetmenliğe olan ilgini keşfetmek istiyorum. Bu film bir tür çıraklık dönemi olabilir, eğer istersen, bunca zamandır sette olduğun için. Görüşmemizde filmin nereye gitmesini istediğin konusunda net bir vizyonun var gibiydi. Birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşündüm."

Beklenmedik bir duyguyla boğazım düğümlendi. Elbette, ilk görüşmemizde yönetmenlikle ilgilendiğimden bahsetmiştim ama zaman çizelgesi çok dar olduğu için umutlanmak istemedim. Ama o tam burada, bunu gerçekleştirmeyi teklif ediyor.

"Onur duyarım," diyorum, masanın altından kendimi çimdikleyerek.

"Felix'in görüntülerini dikkatle inceledim." Dizüstü bilgisayarının mouse pad'ine üç kez dokunarak onu canlandırıyor. "İyi haber şu ki

Kuruluş çekimlerinin, karakter tanıtımlarının ve diyalog sahnelerinin önemli bir kısmı. Robyn'in özünü doğru bir şekilde yakalamak için yeniden çekilmesi gerekenler esas olarak aksiyon sekansları ve karakter geliştirme sahneleri. Mevcut programımızla, her şeyi orijinal zaman çizelgesi içinde kesinlikle tamamlayabiliriz. Bu yaklaşım hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Tanrıya şükür!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

Omuzları gevşedi, sanki bütün gece Felix'in kesiminden nefret ettiğini bana nasıl söyleyeceğini düşünmüş gibiydi.

"Senden hoşlandığımı biliyordum." Manikürlü parmaklarını birbirine geçiriyor. "Ayrıca, çok özür dilerim ama kollarına bakmadan duramıyorum. Çılgınca görünüyorlar!"

"Teşekkür ederim. Değişiklik olsun diye güçlü olmak harika." Elimi pazıma sürüyorum.

"Robyn'in senin gücüne ihtiyacı olacak, özellikle de Nick Felix'le gittiğinden beri senin için bir kadın eğitmen getirdiğimden beri. Tabii Dante'nin seni eğitmesini tercih etmezsen?"

"Dante ile antrenman yapmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum, "ama kadın antrenörlerin olması da harika olurdu. Bazen erkekler pek-"

"Kadın bedeninin nasıl çalıştığını anlıyor musunuz?"

"Kesinlikle!" Gerçi hain zihnim Dante'nin bedenimi gayet iyi anladığını hatırlatıyor. Boğazımı ve düşüncelerimi temizliyorum. "Bir kadın eğitmene bayılırım ve çekime başlamadan önce ekip ve dublör ekibiyle koreografi çalışması yapmak iyi olur. Diğer oyuncular sete dönmeden önce uyum sağlamamız için bize bir hafta verir."

"Bu daha önce de olmuyor muydu?" Amara'nın kaşları çatılıyor. "Felix'in özgünlük konusunda farklı fikirleri vardı," diye açıklıyorum.

"Genellikle çekimlere başlamadan önce tüm koreografiyi masada çalışıyorum. Ama sıfırdan başlamayacağımız için, Pazartesi günleri çekime devam etmeden önce her şeyin iyi görüldüğünden emin olmak için Pazar günleri spor salonunda prova yapacağız."

"Bu harika," diye kabul ediyorum.

Hesaplayarak arkama yaslanıyorum. "Felix'le ilk buluşmamızın üzerinden ancak iki hafta geçti. Bunu gerçekten yapabilir miyiz?"

"Yapıyoruz," diyor. "Ekibim en iyisi ve bunu finansal olarak desteklediğiniz için size elimizdeki her şeyi veriyoruz."

Dante ile haftalık Pazar gezintilerimi özleyeceğim ama bu film benim önceliğim.

"Kostüm eskizleri" adlı dosyayı açtığında iş moduna geri dönüyor. Ve tanrım, çok güzeller.

Gözlerim açılıyor. Harekete izin veren yapılandırılmış yeşil bir tunik, gerçek cepleri olan taktik pantolonlar ve koşmak ve savaşmak için yapılmış botlar. Dövüş sahneleri için deri zırhlı kıyafet, sömürücü olmadan güçlü görünüyor. Son olarak, erkek bakışları için değil, aksiyon için tasarlanmış kıyafetler.

Aksiyon sahneleri, saç ve makyaj ve karakter arkları çizerken saatler uçup gidiyor. Felix'in hayalindeki seksi, beceriksiz Robyn çözülüyor, yerini değerini bilen bir dövüşçüye bırakıyor. Her antrenman programı, her koreografi notu, her küçük senaryo revizyonu bu yeni gerçekle uyumlu hale geliyor.

"Endişelendiğin bir sahne var mı?" diye soruyor, su altı sekansı storyboard'larına uzun uzun baktığımı fark edince. "Felix'le çekim yaparken seni endişelendiren neydi?"

Tereddüt ediyorum, sonra nefes veriyorum. Onun yanındayken dürüst olacak kadar güvende hissediyorum. "Tamamen şeffaf olmak gerekirse, su altına dalmaktan korkuyorum. Ama bunun üzerinde çalışıyorum ve bunu kendim yapmak istiyorum - dublör olmadan. Ancak zırh giymek, özellikle de yüzeye çıkmak için mücadele etme düşüncesi daha korkunç hale getiriyor. Ve bunu Felix'in önerdiği şekilde, o gereksiz yere açık kostümle yapmak istemiyorum."

Kalemi şimdiden değişiklikleri işaretlemeye başladı. "Bu yaklaşımı tamamen çöpe atıyoruz. Hafif kıyafetler, o saçma kılıç yerine bir hançer. Acele etmeyeceğiz, deneme çekimleri yapacağız. Bu sahne gücünüzü göstermeli, savunmasızlığınızı değil."

Rahatlama bir dalga gibi üzerime çöküyor ve gözlerime beklenmedik yaşlar getiriyor. Gözlerimi kırptırıyorum ama o fark ediyor.

Dinleyen, uyum sağlayan ve sınırlarıma saygı duyan bir yönetmene sahip olmak. Artık rahatsız edici durumlara itilmek ya da "bununla başa çık" demek yok. Beni bir işbirlikçi olarak görüyor.

"Yönetmenlik böyle bir şey olmalı," diyor usulca ve bir kutu mendili hiç telaşlanmadan önüme itiyor. "Çözümleri birlikte buluyoruz. Ve inanın bana, testosteron dolu aksiyon filmlerine bu işin gerçekten nasıl yapıldığını göstermek üzereyiz."

"Teşekkür ederim, Amara."

"Dante'nin bizi tanıştırmasına çok sevindim," diye iç geçiriyor. "Onu Princeton'dan beri tanıyorum. İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum, bilmeme de gerek yok. Ama inan bana, o kötü çocuk tavrı var ya? Tam olarak

Robyn'in zırhı. Dante'nin çoğu insanın asla göremeyeceği katmanları var." Bana sert bir bakış attı. "Tıpkı kibarlığın arkasına saklanan tanıdığım başka biri gibi."

Protesto etmek için ağzımı açtım, sonra gülerek kapattım. Yakalandım.

Sırıtsı şeytani bir hal alıyor. "Ve hey, Dante hakkında şantaj malzemesine ihtiyacın olduğunda, ben senin kızınım. Onun tüvit gazeteci şapkasını duyana kadar bekle."

"Neyini?"

"Evet," diye kıkırdıyor. "Princeton dönemi Dante'si bir tane olmadan ölmezdi. *Peaky Blinders*'da Cillian Murphy'yi canlandırıldığını sanıyordum."

"Eh, şimdi sen söyleyince" -gülüyorum- "onda da aynı düşünceli yoğunluk var."

"Bana sonra hatırlat," diyor, "sana onu tamamen mahvedecek kadar fotoğraf göstereceğim."

"Seninle çalışmayı gerçekten çok seviyorum," diyorum.

"Güzel. Çünkü buradaki bazı anlatıları değiştirmek üzereyiz." "Evet!"

Manşetler aklımdan geçiyor -Hollywood'un *Yeni Güçlü Oyuncusu Kontrolü Ele Alıyor*- artık dedikodu değil, kehanet. Artık sadece başrolde değilim. Yapımcılık yapıyorum, karımı paylaşıyorum, yönetmeyi öğreniyorum. Kendi hikayemi yazıyorum.

Artık hiçbir şey bana dokunamaz. Hiçbir şey ters gidemez.

REESE

Diamond Essence çekimi yarına ertelendi. Çekimler arasındaki doğaçlama antrenmanımız hâlâ devam ediyor mu?

DANTE

SF'den biraz kaçmak için mükemmel bir bahane.

Mari sana nasıl davranıyor?

REESE

Zar zor nefes alıyorum ama senaryo *şefin öpücüğü*

O her şeydir.

DANTE

Ona aşık olacağını söylemiştim.

REESE

Düşmekten bahsetmişken... belki çekimden sonra biraz bela bulabiliriz?

Dokuz hafta boyunca önce son bir maceraya ihtiyacım var.

DANTE

Tam yerini biliyorum.

Bölüm 31

Dante

Bir virajı daha dönerken direksiyon simidi kavrayışımın altına giriyor, Porsche'nin lastikleri Frankie'nin uyardığı sesi . Bizi takip eden siyah paparazzi cipi sonunda yenilgiyi kabul ediyor.

Reese yolcu koltuğundayken, tırnaklarını kalçama bastırarak hızlı bir araba sürmek heyecan verici.

"Sanırım onları kaybettik."

Ramsey arka koltuktan, "Sürüşünüz berbat, Bay Hastings," diye homurdanıyor. Kendini ancak güvenlik görevlisi origamisi olarak tanımlanabilecek bir şekilde katlamış, dizleri neredeyse kulaklarına değiyor.

Reese'in kahkahası arabayı güneş ışığı gibi dolduruyor. "Oh, hadi ama, Ramsey! Bu inanılmazdı!"

"Pervasız."

"Seni her zaman yürütebiliriz," diye teklif ediyorum dikiz aynasından bakışlarını yakalayarak. "Gerçi seni izlemek önümüzdeki Salı gününe kadar sürebilir."

"Seni çıkarmak için bir vinç ve mühendis ekibine ihtiyacımız olabilir," diye dalga geçiyor.

"Ya da endüstriyel kayganlaştırıcı," diye mırıldanıyor, boynundaki damar seğiriyor. "Belki biraz dua."

"Şu haline bak, şaka yapıyorsun!" Reese ona bakıyor ve o da sırıtıyor. Stoacı piç bana ısınıyor, bunu söyleyebilirim.

"Ama burada mantığın sinir bozucu sesi olmak zorundayım," diyor burnunu o sevimli şekilde kırıştırarak. "Neden en iyi *Hızlı ve Öfkeli* taklidimizi yapıyoruz?"

"Fotoğrafçılar plajda zaten istediklerini aldılar - biz çekim aralarında dublör rutinini uyguladık. Yediler bitirdiler. Neden sadece Reese ve Dante olmaya geri dönmüyoruz?"

Bütün gün bunu düşündüm, kameralardan uzak durdum. Koç fikrini açıkça belirtti ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, optik konusunda haklı. On yıldır eskrim yapıyorum ve Reese'le birlikte görünmekten hoşlansam da uzun vadeli düşünmem gerekiyor. Pistlere geri dönmek istiyorum ve kötü haberler göze alamayacağım bir sorumluluk. Eğer Koç basının şansına zarar verdiğini düşünüyorsa, Reese'i desteklemeye devam ederken mümkün olduğunca sessiz kalmalıyım.

Her şey belirlediğimiz oyunu oynamakla ilgili. Ekstra antrenman yapmak için onun çekimine mi gideceğim? Mükemmel. Tam bir pazarlama altını.

Ya Reese? Benimle koreografisi üzerinde çalışmak için her şeyi bıraktığında. Bu komiteyi heyecanlandıran türden bir şey. Gerçek sağlıklı, kahraman malzemesi.

Ama komite o kadar takmış durumda ki onu bir bara götürmek bile her şeyi mahvedebilir. Özellikle de Em'in maçına giderek yaptığım numarayla. Eğer öğrenirlerse, disiplin incelemesi için oyun biter.

Ama siktir . Her şeyi kontrol etmelerine izin vermekten bıktım. Bir gece istiyorum -sadece bir tane- biz olduğumuz yerde. Kamera yok, saçmalık yok. Bunu istemek çok mu fazla?

Reese bana şüpheli bir bakış attı. "Öyle diyorsan öyledir."

"Pazartesi günü çekimler başlamadan önce bu gece seni tamamen kendime istiyorum ve seni sadece antrenman sırasında ve birlikte sahnelerimizde görebiliyorum. Marcus zaten her gün güncellemeler için bana e-posta gönderiyor."

"Eminim araya başka eğitim seansları da sıkıştırabiliriz." Boynundaki incilere dokunarak kıkırdıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu Porsche ile biraz tur atmaya hayır demem. Sizin mi?"

"Frankie'nin. Onun bebeklerinden biri. Dürüst olmak gerekirse, onlara bana davrandığından daha iyi davranıyor."

"Kaç tane var?"

"Tanrım, sayısını unuttum. Ama merak etmeyin, Hastings Galası'nda size her biri hakkında doğum günleri ve en sevdikleri motor yağıyla birlikte ayrıntılı bir PowerPoint sunumu yapacak."

"Herkesle tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor sessizce. Parmakları, onunla ilk tanıştığımında taktığı sevimli saç bandının yanından bükülecek saç arıyor.

O gergin. Dürüst olmak gerekirse ben de gerginim. Daha önce de eve kadın getirmiştım, tabii ki. Etrafımda dönüp duran olağan bir çevre. Ama Reese farklı.

"Onları seveceksin, onlar da zaten seni seviyor. Brooklyn ve Frankie hediyelerin hakkında konuşmayı bırakmadılar." Kız kardeşlerimin gönderdiği paketin her ayrıntısını incelemek için nasıl saatler harcadıklarını atlıyorum: imzalı posterler, *Robyn Hood* ürünleri, hatta Reese Sinclair imzalı kozmetik serisi. Hevesleri çok sevimliydi.

Bakışlarım ön koluma kayıyor, Büyücü Adası'ndan sonraki o geceden kalma imzası çoktan solmuş. Ertesi sabah bir dövme randevusu almalıydım, bunu kalıcı hale getirmeliydim.

"Belki de Frankie bu yüzden arabasını sana ödünç vermiştir?" Beni dürttü. "Sana çok sevdiğin ağabeylik puanlarını kazandırdığım için mi?"

"Yardıma oldu. Ben de öylece aldım." Gülüyorum.

Sette geçirdiği bir hafta onu başka bir dünyaya dönüştürdü ve bu sadece fotoğraf çekiminin ışıltısı değil. Bana NOLA'dan gönderdiği fotoğrafta giydiği elbiseyi giyerken daha rahattı - sırf bana eziyet etmek için giydiğinden eminim.

"Seni görmeyi dört gözle bekliyordum," diyorum.

"Anlayabiliyorum." Eli kalçamda geziniyor, başparmağı arabaya bindiğinden beri pantolonumun içinde olan yarıyı izliyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerim sundress'inin dizinin hemen üstüne denk geldiği yere kilitleniyor. Kıpırdıyor, kalçasını daha fazla ortaya çıkarıyor ve içime doğru bir nabız gönderiyor.

Ramsey'in homurtusu arkadan yankılanıyor.

"Gürültü önleyici kulaklıklara ve gölgemiz için bir göz bandına yatırım yapmalıyız," diyorum dikiz aynasındaki yansımasını yakalayarak. Çatık kaşları sanatsal bir onaylamama ifadesine dönüşmüş.

Aklının başına geleceğini düşünmek için çok fazla.

"Bir şeyler almaktan bahsetmişken, sana bir şey aldım." Çantasını karıştırıyor ve bir parça meyve çıkarıyor.

Kaşlarını birbirine çarptı. "Elma mı?"

"Sıradan bir elma değil," diyor kendisiyle gurur duyarak. "Masada okuduğunuz elmanın aynısı. Oh, bekle." Dişlerini kırmızı ete geçiriyor. "Çok daha iyi. Paylaşmak ister misin?" Benim en iyi taklidimi yapıyor.

"Ne güzel bir davranış." Gülüyorum, elmayı elinden kapıyorum ve ona geri vermeden önce yüksek sesle, gevrek bir ısırik alıyorum - bunu bir gösteri haline getiriyorum.

Alır, eğilir ve yavaş, bilinçli bir ısırik daha alır. Dudakları elma boyunca bastırıyor.

Lanet olsun. Reese'in erotik yapabildiği şeyler listesine meyve yemeyi de ekleyin.

Silver Lake önümüzde cisimleşiyor, sokaklar her zamanki gece nabzıyla canlanıyor. Kulübün önüne doğru kayıyorum, kimse bizi fark etmeden içeri girmeye niyetliyim. Anahtarları valeyeye atıyorum.

Velvet Mirage, bir kitapçı ve çamaşırhanenin sıradan cepheleri arasına sıkışmış heybetli kapısıyla ileride beliriyor; göz önünde saklanan bir sır.

Kızım için benim dünyamdan bir tat daha.

"Bu... ilginç," diye not alıyor, siyah beton bloktan dış cepheyi incelerken. Pencere yok, birlikte duran figürlerimizi yansıtan gümüş rengi yansıtıcı bir kapı ve üzerinde "*Temptation awaits*" (*Baştan çıkarma bekliyor*) yazan bir kayan yazı.

Açıklamaya zahmet etmiyorum. Bazı şeyleri keşfetmek, anlatmaktan daha iyidir.

"Dur tahmin edeyim, bu senin Virgil numaran mı?" diye alay ediyor, omzumu dürtüyor. "Beni cehennemden kapılarından mı geçiriyorsun?"

Bu göndermeye sırtıyorum. Tabii ki adaşımın *Cehennem*'iyle bağlantı kuracaktı. "İkinci çember. Şehvet," diyorum, etki yaratmak için duraklayarak. "Yine de selefimin versiyonundan daha iyi olduğuna söz veriyorum."

"Paolo ve Francesca sonsuzluğu birlikte geçirdiler. Çarpık ve acımasız bir şekilde."

"Dante'yi tanıyorsun," diyorum, etkilenerken. "Ama çapraz aşıklardan daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Bizim kantomuzda kuralları çiğnemenin ceza yerine cennetle sonuçlanmasını sağlayacağız," diyorum kapıyı tutarak.

İçeride karanlığa adım atıyoruz. Tek bir kehribar ampul hostes standının üzerinde sallanıyor ve kalın gölgeleri zar zor deliyor. Ağır kadife perdeler duvarları örtüyor, varlıkları görülmekten çok hissediliyor.

Onların ötesinde caz müziği olacıkları fısıldıyor, ana oda hâlâ bir başka perdenin ardında gizleniyor. Reese gizemi kavırıyor, parmakları yolumuzu belirleyen kadife ipin üzerinde geziniyor.

Siyah elbisesi içinde zarif bir ev sahibesi belirir. "Bay Hastings, bu şerefi neye borçluyuz?"

"Uzun zaman oldu. Güzel sanatçılarımızın nasıl olduğunu kontrol etmek istedim."

"Tabii ki. Telefonlar," diyor ve kadife bir kese uzatıyor. "Ev kuralları." Telefonlarımızı içine atıyoruz. "Beni takip edin."

Uzun perdeleri aralıyor ve Reese koyu kiraz ağacından yapılmış bir odaya adım atıyor. Fas'tan gelen vitray avizeler aynalı duvarlara kırık renkler yansıtıyor. Deri koltuklar kenarlar boyunca kıvrılıyor.

Caz müziği , *güm, güm, güm*.

Reese'in gözbebekleri büyüyor, benden dansçıların topuklarının şakırdadığı sahneye bakıyor.

Standımız sahnenin kenarında, mükemmel bir konumda yer alıyor, çünkü burada satın alabileceğiniz şey bu - mükemmel konumlar. Bir şişe şampanya sipariş edilmeden gelirken Ramsey profesyonel mesafesini koruyor.

"Dante Hastings, biz...?" Kabinde bana yaklaşıyor, sanki buradan korkuyormuş gibi.

"Evet, Bayan Sinclair?"

Ağzı açık kalıyor. "Seks kulübünde miyiz?"

"Tam olarak değil." Elimi kalçasına indiriyorum. "Yine de arzu buradaki her gölgede varlığını sürdürüyor. Bu daha çok kendimizi nelerden mahrum bıraktığımızın bir keşfi."

Reese, kontrollü bir özlemle eldivenlerini çıkaran sahnedeki kadınlara aval aval bakıyor.

"Burlesk," diye fısıldıyorum saçlarına.

Yan yana gelişleri enfes. Bozulmamış güneş elbisesi, masum pembe saç bandı, yüzüğüme karşı narin inci kolyesi. Onu kızarmış görünce sikim kıpırdadı.

"Beğendin mi?" Elbisesinin kenarıyla oynuyorum, tenine dokunmak için can atıyorum.

Reese standın etrafına göz atıyor. "Bu kesinlikle size kötü basın getirebilecek şeyler listesinde."

"Burası sağduyulu bir yer." Duraksıyorum. "Aslında ben bir yatırımcıyım."

"Gerçekten mi?" Ben bir kadeh şampanya doldururken gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

O portföyünde başka sırlar da saklıyorsun?"

Açıklayamıyorum ama onu etkilemeye hevesliyim.

"Benim param Olimpiyat sonrası olağan gösteriş projelerinden geliyor - kolonya kampanyaları, moda çizgileri - ve ailem her kardeşin Viggle'dan yeterince hisse almasını sağladı, böylece getiriler tek başına hiçbirimizin

çalışmam gerekiyor. Ama asıl patlama Princeton'da yaptığım bazı yatırımlarla oldu. Dizüstü bilgisayarlarının başına çömelmiş birkaç parlak ineğe biraz para yatırdım. Kafeinli kodlama seanslarının bir değeri olduğu ortaya çıktı. Param ve diyelim ki potansiyeli fark etme yeteneğim vardı."

"Demek D&D'ye böyle girdin?" diye kıkırdıyor.

"Princeton D&D oturumlarının kendine özgü kuralları vardı. Zarlar sadece savaş zarı atmanın ötesinde şeyler belirlerdi." Bir duraklama daha, bu sefer kasıtlı. "Kıyafetler genellikle ilk zayıttı."

"Bu tür partilerde olmayı özlüyor musun?" diye soruyor, sesi sabit ama parmakları elbisesinin eteğiyle oynuyor. "Bu tür şeylerden hoşlanan insanlarla birlikte olmayı?"

Soru aramızda asılı kalıyor. Aslında sorduğu şey açık: *Senin gibi birini tutmak için yeterli miyim?*

Yalan söylemeyi düşünerek ona bakıyorum.

Bu konuda her zaman iyidim - insanların duymak istediklerini söylemek. Ama onunlayken bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Bu karmaşık bir soru."

"Aslında oldukça basit," diye karşı çıkıyor, çenesini kaldırarak. "*Bunu* her zamanki rotasyonunuzdan farklı kılan şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Çünkü rotasyonda değilsin," diyorum, çok hızlı, çok savunmacı bir şekilde. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, bana çok açık gelen bir şeyi ifade edememekten dolayı hayal kırıklığına uğruyorum. "Bak, daha önce her şey işlemseldi. Öyle olmasını istemediğim zamanlarda bile."

"Peki ya şimdi?" Gözleri parlak, meydan okuyucu, ama orada da kırılma var.

Gerçek cevap beni korkutuyor. Bu sikişmek ya da kaçmakla ilgili değil. Bu var olmakla ilgili. Onunlayken her şey yoğunlaşıyor, genişliyor. Duygularım korkutucu bir netlikle derinleşiyor.

Ona ihtiyacım var. *İstemek-ihtiyaç* duymak değil. Bu ayrım önemli.

Daha önce asla düzgün bir şekilde hizalanmayan parçalarım var - bağlamsız var olan parçalar, saklı tuttuğum parçalar. Onunla birlikte, bu birbirinden kopuk unsurlar bir bütünlük kazanıyor.

Beni görüyor.

Bunun sıradanlığının farkındayım. Yıllarca kaçındığım bir klişeye düşmem ne kadar da tahmin edilebilir bir şey. Ama belki de klişeler devam ediyor çünkü

Klişe görünmeden ifade edilmesi imkansız olan temel bir gerçeği içerirler.

Yarı karanlıkta birlikte oturuyoruz, sorusu aramızda asılı kalıyor. Cazibeyle geçiştirebilirdim ama yapmıyorum. Gerçek, ikimizin de kabul etmeye hazır olduğundan daha basit ve karmaşık.

"Eskiden bir şeyler, deneyimler biriktirirdim. Bazen insanlar. Şimdi istiyorum... Söylemeye çalıştığım şey bunun farklı bir isteme biçimi olduğu." Kelimeler yetersiz kalıyor. "Çünkü bir şeylere baktığınızda, yeniden bakmaya değer hale geliyorlar."

"Bu bana söylediğin en yumuşak şey olabilir."

"Evet, şey. Umurumda olmadığına yaptığım şey pürüzsüzlüktür." Masanın altında elini tutmama izin veriyor. "Bu daha karışık."

"Dağınıklık sana yakışıyor," diyor usulca.

Onu öpüyorum, önce nazıkçe, sonra karşılık verdiğinde daha niyetli bir şekilde. Geri çekildiğimde saksafon daha şehvetli bir tona geçiyor. "Şimdi, bu kısmı izle," diye mırıldanıyorum, ışıklar etrafımızda kararırken onu sahneye doğru çeviriyorum.

Ayrılan perdelerin arasından süzülen spot ışığı, file çoraplar ve korselerle süslenmiş yarı çıplak, ısıtılı bedenlerden oluşan bir tabloyu aydınlatır. Kıpırmızı giysiler içindeki bir kadın kalçalarını kıvrarak öne doğru adım atar, onu üstsüz ve elini kadının gövdesinde gezdiren bir adam takip eder.

"Ben hiç..." Yutkunuyor. "Asla böyle olmama izin vermedim..." "Cinselliğin konusunda rahat mısınız?"

"O." Reese şampanya kadehinin arkasına saklanır, gözleri utangaç bir şekilde dansçıların üzerinde gezinir. Bir dağın kenarında yürüyormuş gibi merakla ama korkuyla öne doğru kayıyor. "Keşke olabilseydim. O parçamla bağlantı kurabilmeyi, anlıyor musun? Hayatımın o parçası her zaman yeniden paketlenmiş ve satıldı. Her zaman bir izleyici kitlesi için yönlendirildi. Üzerinde hiçbir zaman kontrol sahibi olamadım."

"Seni şu anda kontrolü ele almaktan alıkoyan nedir?" Saçlarını yavaşça kenara çekip boynunu öpüyorum. Tenindeki manolya kokusu kendimi kontrol etmemi engelliyor.

"Dante," diye fısıldıyor, bir uyarı ve bir arzu.

"Ben ciddiym. Bu yönünüzü belirleyebilecek tek kişi sizsiniz. Özel ve kamusal alanda. Cinselliğin sana ait Reese," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bu muhteşem."

"Sence orada yaptıklarını ben de yapabilir miyim?"

"Neden olmasın? Bana ne gördüğünü anlat," diye emrediyorum, onun kelimelerini kullanmasını istiyorum. "Hiçbir ayrıntıyı kaçırma."

"Dans ediyorlar," diye titriyor ve sikim pantolonuma doğru geriliyor.

"Bence bundan daha iyisini yapabilirsin." Elimi kalçasında gezdiriyorum.

"Gözüne kim çarptı?"

"Hepsi..." Duraklıyor, dudağını ısırıyor. "Kızıl saçlı olan."

"Neden?"

Kadın, başını geriye atıp doğrudan Reese'e bakmadan önce tırnaklarını bacaklarının üzerinde gezdirerek aşağı doğru kayıyor.

"Çünkü tüm gözlerin üzerinde olduğunu biliyormuş gibi hareket ediyor. Sanki bir yıldızmış gibi hareket ediyor."

"Peki ya diğerleri?"

Keskin bir nefes alıyor. Boğazındaki inci dizisine dokunuyorum. Gümüş yüzüğüme ulaşana kadar dilimi serin mücevherler boyunca sürüklüyorum.

"Arkasında-oh-" Onun soğukkanlılığı bozuluyor ve benimki de onu takip etmekle tehdit ediyor. "Bir rüyadan çıkmış gibi dans ediyorlar." Elim kalçasını buluyor ve pamuklu sundress'inin altındaki ipek tabakaya ulaşana kadar daha da yukarı çıkıyor. *Şimdi burada ne var?* "Deri, tüylü, krom maskeli olan-"

"Devam et." Kelimeler zorlanarak çıkıyor. Şimdi acıyla sertleşiyorum, her sinir ucu canlı.

"Müzik..." Odaklanmakta zorlanıyor ve ben de onu tam buraya götürmemek için mücadele ediyorum. "Kalp atışlarını izlemek gibi." Parmaklarım daha yukarılarda geziniyor, sakladığı diğer sürprizleri arıyor. Başparmağım izini bulduğunda, normal pamuklu külotunun değil, ıslak dantelin izini sürüyorum. "Geçmişte söylediğin gibi, o bağların içindeki siyahlı dansçı, kontrol ve teslimiyet."

Yanı başımızdaki aynalı duvarda, Reese'in silüetinin arkasından yansıyan performansı izliyorum.

"Müzik-" Bir dansçı korsesini yavaşça sıyrıyor, mücevherli pastiller ışığı yakalıyor. "Günahın güzelleşmesini izlemek gibi. Dante, lütfen..."

"Bana ne yapmak istediğini söyle."

"Bu..." Dönüyor. "Saf arzu." Yanakları kızarıyor. "Orada onlarla birlikte olmak istiyorum."

Dikkatli bir kontrol görüntüsü vermeye çalışırken nefesim sığılaşıyor. "Yap şunu."

"Bilmiyorum." Kahverengi gözlerinde birçok şey var - isyan, arzu, oksijen gibi ihtiyaç duymaya başladığım o rekabetçi ruhun bir ipucu. "Buna izin var mı ki?"

"Bu benim kulübüm. Seçim tamamen senin, Reese."

Bölüm 32

Ree3e

"REESE." Dante'nin ağzı, sanki tadını gibi ismimi okşuyor.

Piyano hızlanıyor, her nota kırmızı lekeli kulüpte yuvarlanıyor.
Omuzlarım titriyor, müziği hissediyorum.

Dansçılar beni büyülüyor. Orada olmak istiyorum.

Dante'ye izletmek istiyorum. Herkese izletmek istiyorum.

Mükemmel olmak, koreografi yapmak ya da yönetilmek istemiyorum.

İçgüdü istiyorum. Robyn olsa ne yapardı diye sormaktan bıktım.

Bu gece benimle ilgili. *Reese ne istiyor?*

Zihnim ikinci bir tahminde bulunamadan ayaklarım hareket ediyor.

Bir dansçı bana doğru uzanıyor; deri koşum takımı, açıkta kalan ten, davetkâr mırıldanan bir vücut. Elini tuttum ve bıraktım.

Dansçılar etrafıma boya gibi dökülüyor. Hayatımı şekillendirdiğim kontrolden uzak, akışkan. Elleri tenime değiyor ve sıcaklık yayılıyor. Nabzım boğazımda, bileklerimde, dizlerimin arkasında atıyor.

Hava pekmez gibi yoğunlaştı, her nefes alışımında ciğerlerimi kaplıyor. Düşüncelerim cam gibi paramparça oluyor. Çözülüyorum, saf bir his haline geliyorum - sadece sinir uçları, istekler ve bitmek bilmeyen, sonsuz bir acı. Ritmin nerede bittiğini ve bedenimin nerede başladığını anlayamayana kadar müzik içimde nabız gibi atıyor.

Spot ışığı değişiyor, üzerimde

parlıyor. Herkes bana bakıyor.

Bana bakıyor.

İlahi hissediyorum.

Hareket etmeye devam ediyorum. Sundress elbisem kalçalarım fısıldıyor. Saçlarım enseme ağırlaşıyor. Bir dansçının elleri nazıkçe belimi buluyor. Onun dokunuşunda eriyorum.

"İşte böyle, sevgilim. Onlara nasıl parladığını göster," diye fısıldayan bir cesaretlendirme geliyor.

Kırmızı ışık beni kötü, arzulu bir şeye dönüştürüyor. Bedenim kendi cehennemime adım atmışım gibi hissettiren bir açıklıkla yanıyor.

Dante koltuğunda öne doğru eğilmiş, beni izliyor. Fiziksel bir his, sanki eller tenimdeymiş gibi.

Başka tarafa bakamam. . Kalçalarım yavaş daireler çiziyor ve onun ellerini orada hayal ediyorum.

Bu düşünce kalçalarımı sıkıyor.

Ben de sahnedeki diğer sanatçılar gibi soyunmak istiyorum.

Yanımdaki fermuarı buluyorum ve o kadar yavaş indiriyorum ki canım acıyor. Çiçekli sundress'imın altında ne olduğunu ortaya çıkarırken herkes beni izliyor: gizlice sipariş ettiğim kıpkırmızı Agent Provocateur slip.

Bir kayış düşer.

Sonra diğeri.

Tenim maruz kalmaktan ve arzudan karıncalanıyor. Bir dansçı elbisemin geri kalanını çıkarmama yardım ediyor, dokunuşu profesyonel ama yine de elektrikli.

Bu iç çamaşırını seçmek için saatlerimi harcadım. Tam olarak ihtiyacım olanı bulana kadar sonsuz dantel ve ipek sayfalarını tıkladım. Tenime oturuşu beni güçlü hissettiriyor. Sanki bütünüyle yutulabilirmişim gibi.

Ona tekrar baktığımda bacaklarını daha geniş açmıştı. Elini kalçasının üst kısmına koymuş, pantolonundaki bariz şişkinliğe dokunuyor. Ağzımı sulandırıyor. Tam burada dizlerimin üzerine çökmeyi düşünmeme neden oluyor.

Dansçılar etrafımda dolaşıyor, bana sırlarını öğretiyorlar.

Nasıl eğilir. Nasıl eğilir. Her hareketten nasıl seks damlatılır.

Aynalarda değiştim. Boynum kızarmış. Meme uçlarım ipeğe karşı sertleşmiş. Tam olarak olduğum gibi görünüyorum-dokunulmak için can atıyorum.

Kulübün katı telefon yasağı politikası için minnettarım. Kamera yok. Flaş yok.

Sadece kendim olarak var olabileceğim bu kutsal alan, aktris Reese Sinclair değil, kimsenin kızı ya da projesi değil.

Sadece bir kadın. Sadece hareket. Sadece arzu.

İlk defa duygusallıkla oynamıyorum. Onu somutlaştırıyorum. Kalçalarımın her sallanışı kendi özgürlüğüme bir aşk mektubu.

Artık komut dosyası yok. Artık idareci yok. Artık yönetmen yok.

İncilerim boğazımda ağırlaşıyor. Yüzüğünü ısırarak onları kaldırıyorum. Dilim yavaşça izini sürüyor, gümüşün tadına bakıyor. Bacaklarımın arası utanç verici derecede ıslak. Düşünmeyi imkansız kılan türden bir ıslaklık.

Ve sanki eterin aynı düzlemindeymişiz gibi, o da kontrolünü kaybediyor. Bunu parmaklarını sıkıp açmasından, yutkunurken boğazının nasıl çalıştığından görebiliyorum. Kısıtlamasının şiddeti içimdeki karanlık ve aç bir şeyi besliyor.

Onu kırmak istiyorum. Onun beni kırmasını istiyorum.

Dante ele geçirilmiş bir erkek gibi oturduğu yerden kalkıyor ve pahalı yünlere doğru gerilen çok bariz ereksiyonunun görüntüsü vücudumun uğuldamasına neden oluyor.

Saçlarımı hâlâ ilk masada okuduğumuz kitapta taktığım saç bandı tutuyor. Tenimdeki parfümün kokusunu alabilecek kadar yaklaştığında ikimiz de uzaklaşmadık. Saç bandını çıkardım ve doğrudan ona fırlattım.

Havadan kapıyor, burnuna götürüyor ve o kadar derin içine çekiyor ki sanki oksijeni benmişim gibi. Dikkatli maskesi paramparça oluyor. Ham açlık bana bakıyor, dürüst ve utanmazca.

Bakışlarım dudaklarımın soruyor. *Gördüğün şeyi beğendin mi?*

Güzel, diyor.

Beni görüyor; vahşi, arzulu, sonunda özgür.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi tamamen müziğe, bacaklarımın arasında bas sesiyle birlikte titreşen ağrıya bırakıyorum. Bu geceden sonra, asla kendimin bu versiyonundan başka biri olmaya geri dönemem. Bu düşünce olasılıklardan başımı döndürüyor.

Beni sonsuz hissettiriyor.

Dünyanın tepesindeyim.

"Aynen öyle." Kıkırdıyorum, Fildişi sabununun tadını, eğer küfür edersem büyükannemin ağzımı nasıl yıkayacağını düşünüyorum.

Saç fırçamı elime alıyorum ve terli, saç spreyiyle karışık dağınıklığımı düzeltmeye çalışırken aynada kendime bakıyorum. Dante bu kâbustan kurtulmama yardım etmek için burada olmalıydı. Bunun yerine, jetim Crescent City'ye indikten sonra bir alın öpücüğü ve biraz dinlenmem konusundaki sorumlu ısrarıyla beni kulübeme bıraktı.

Çok sorumlu.

Kıllar saçımın arkasına takılıyor, kıpırdamayı reddediyor. Kafa derimi sertçe çekiyorum. *Ahh.*

Güzellik acıdır.

Annemin saçımı ördüğünü hatırladığım ilk andan beri yılda en az beş kez duymuşumdur. Ama neden bu kadar çok acıtmak zorunda? Kadın olmakla ilgili her şey acıdır. Regl dönemlerimiz. Push-up sütyenler. Brezilya ağdaları. Kaş alma.

Görünüşümle ilgili her karar benim kontrolümden çıkmış gibi hissettirdi. Bedenim, yüzüm, kariyerim hep başkalarının elindeydi.

Bu geceki danstan sonra, kaybettiğimi hiç fark etmediğim bir parçamı geri aldım.

Cinselliğim. Dante'nin uyandırdığı şehvetli, özlem dolu yanlarım. Ve bu çok iyi hissettiriyor.

İstediğim her şeyi. Bir imparatoriçe gibi davrandım. Sorumluluğu aldım. Artık bir EP'yim. Amara ile çalışarak bu filmde aktif bir rol oynuyorum. Neredeyse otuz yaşındayım ve artık birinin annesi olarak rol almaya yönelmiyorum. Dünyanın tepkisi, medyanın ilgisi, hepsi benim lehime işliyor.

Herkes benim kontrolü ele aldığım bu yeni dönemi seviyor, ben de öyle!

Saçımdaki düğümü çözmeye çalışıyorum ama kıllar hareket etmiyor. Fırça hâlâ ensemdede takılı kalmış durumda. Tekrar çekiştiriyorum ama hareket etmiyor.

Fırçamı tekrar tutup çekiyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Ow, ow, ow!" Kımıldamıyor, tuhaf bir moda aksesuarı gibi başımın yanından garip bir şekilde sarkıyor. Gözlerim tezgahın üzerinde duran mutfak makasına takılıyor, Los Angeles'a gitmeden önce iç çamaşırı takımımın etiketlerini kesmek için kullandığım makas. Bunu kesinlikle kesebilirim. Kafamda bir saç fırçasıyla dolaşamam.

Yani, sadece boynumun arkasında, değil mi? Sanki kimse fark etmeyecekmiş gibi.

Bıçakları fırça sapının etrafına dikkatlice yerleştiriyorum, metal parmaklarıma karşı soğuk. *Kes*. Bir tutam saç fırçayla birlikte serbest kalıyor ve oh-yeni bir his.

Özgürleştirici.

Kopan telleri tutup ışığın altında parıldamalarını izliyorum. Bu sadece benim saçım değil, tüm hayatım boyunca benim kimliğim oldu. Şimdi, Parmaklarımın arasında, geçmişteki benliğimin parçaları var.

Sinclair.

Clubhouse'da on bir yaşımdan beri imza görünümüm. Saç bakım reklamlarında bana milyonlar kazandıran, on yıldan uzun bir süre Diamond Essence'in elçisi olmamı sağlayan saç modeli.

Ama tanrım, zincirlerden yapılmış bir taç takmak gibiydi. Güzel ve boğucu. Onu evcilleştirmek, şekillendirmek, boyun eğmeye zorlamak için yıllarımı harcadım.

Ve şimdi, bir kesikten daha zarar gelmezdi.

"Siktir et. Bu." Her kelimeyi noktalıyorum ve tekrar kesiyorum. Sonra tereddüt ediyorum.

Belki de büyük bir hata yapıyorumdur? Heather'a mesaj atıp haber vermeli miyim? Amara bunu görse ne düşünecekti? Peki ya Dante?

Hayır. Saçını kestirmek için menajerinden izin alması gereken bir çocuk değilim.

Bu filmde kontrol bende ve saç kesimi Robyn'in karakterine muhteşem bir katkı olabilir. Amara bu şekilde düşünmüyorsa, dışarıda inanılmaz peruklar var.

Peki ya Dante? bayılacak çünkü ben bayılacağım. Şüphe içeri sızmaya çalışıyor; onu itiyorum.

Bu benim saçım. Benim seçimim. Ona ne istersem yapabilirim.

Kesmeye devam ediyorum, düzensiz, bazı yerlerde kesinlikle çok kısa.

Snip.

Snip.

SNIP.

Sarışın saç telleri yere dökülüyor.

Son kesimleri yaparken makas, kararsız ellerimde özgürlük hissi veriyor, çıplak ayaklarım soğuk fayansların üzerine düşen tellerin arasında dans ediyor.

Makası indirdiğimde, yansımam dalgalı, düzensiz bir pixie kesimini gösteriyor. Boynum açıkta kalmış gibi hissediyorum. Parmaklarımı kısa saç tellerinde gezdiriyorum ve ne kadar farklı hissettirdiğine hayret ediyorum.

Daha hafif hissediyorum.

Çok daha hafif.

Dağınık, amatör, kesinlikle cilalı Sinclair'e benzemiyor ve ben buna bayılıyorum.

Bölüm 33

Ree3e

REESE

Eğitim için beni almak konusunda endişelenmeyin, orada buluşuruz!

DANTE

Sen neden ?

REESE

Bir şey yok! Her şey yolunda! Tamamen iyi! Sadece önce küçücük mikroskobik bir durumu halletmem gerekiyor!

Kapıma üç hızlı dokunuş geldi.

Dante .

Olamaz.

İmza saç stilimin katliamına bakarken midem kendini Jüpiter'e fırlatıyor. Sinclair banyo fayansımın üzerinde yenilmiş parçalar halinde yatıyor ve aniden çok ama çok uyanık oluyorum.

Kamarama makas koymanın iyi bir fikir olduğuna kim karar verdi?

"Hemen geliyorum," diye sesleniyorum, en kabarık havluyu alıp başıma sarıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı aralayıp içeri bakarken çıplak ayaklarım parke üzerinde kayıyor.

"Günaydın." Ona alıştırılmış bir gülümseme atıyorum ve kesinlikle gecenin 1'inde kendin yap saç ameliyatı yapmamış biri gibi konuşmaya çalışıyorum.

" oluyor?" Kaşı yukarı kalkıyor. "Dün gece kendimi biraz kaptırdım."

Dante, Dante olarak, saf kas gücünün haksız avantajını kullanarak kapıyı kolayca itiyor. O manzarayı seyrederken ben de havlu kalemi kavırıyorum - banyo patlamış sarışın bir piñata gibi görünüyor, makas hala suçlayıcı bir şekilde tezgahın üzerinde duruyor, benim suçlu ifadem.

"Sanırım sana söylediğim gibi uyumadın." "Yorgun
değildim." Rahatça omuz silktim.

"Ne asi ama."

Duvara yaslanıyorum, köşeyi kaçırıyorum ve kendimi yakalamak zorunda kalıyorum. Havlu tehlikeli bir şekilde kayıyor ve sanki son haysiyet kırıntım gibi ona tutunuyorum.

"Peki bana altında ne olduğunu gösterecek misin?"

Başımı sallıyorum, havlumun ağırlığı altında kendimi daha hafif hissediyorum. "Bu kötü." İçimden histerik bir kahkaha yükseliyor, kaygıyı aşırıp garip bir kabullenişin içine düştüğünüzde ortaya çıkan türden bir kahkaha. "Saç kesmek benim doğal yeteneğim değil" gibi kötü." "O kadar da kötü olamaz." O öne doğru bir adım atıyor, ben de kalçalarımın çarpana kadar geri çekiliyorum. Küçük mutfak masam ve masif ahşap ile onun eğlenen bakışları arasında sıkışıp kaldım. "Bir bakayım."

Havluyu yavaşça indirirken yanaklarım yanıyor, sanki korkunç bir yarayı ortaya çıkarıyormuşum gibi yüz ifadesini izliyorum.

Dante benim dalgalı, düzensiz felaket saç kesimime bir bakış atıyor ve hemen dudaklarını birbirine bastırıyor, gülmemek için tüm yüzü seğiriyor.

"Hemen çıkar şunu," diye homurdandım. "Al, uğraştığına değsin." Sanki *Vogue*'a kapak olmuşum da mutfağında ot biçme makinesiyle kavga etmişim gibi durmuyormuşum gibi abartılı bir poz veriyorum.

Yaklaşıyor, ağzı bastırılmış bir eğlenceyle kıvrılıyor ve bende aynı anda hem onu öpme hem de kafasına bir şey fırlatma isteği uyandırıyor.

"Reese," diyor, meteor çarpmış gibi hissettiren yıkıcı bir samimiyetle, "tüm vücudunu tıraş etsen, Shakespeare'in tüm eserlerini alınının arkasına dövme olarak yaptırsan ve sadece silik gözlü çoraplardan oluşan yorumlayıcı kukla gösterileriyle iletişim kursan, yine de senin felaket derecede olağanüstü hayatımda gördüğüm en nefes kesici şey olduğunu düşünürdüm."

Bu birinin bana söylediği en romantik şey değil mi? Ve şimdi o burada sadece-AHHHH!

Banyoya koşuyorum, yüzümdeki kızarıklığı saklıyorum ve parmaklarımı felaket saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ne düşünüyordum bilmiyorum ama tüm hayatımı her bir saç telini kontrol eden başka biriyle geçirdim. Ve demek istediğim, saç fırçam sıkıştığında masumca başladı ve sonra... şey, bir kez başladığımda duramadım."

Dante beni banyoya kadar takip ediyor ve yüz ifadesi, içimin pelteye dönmesine neden olan o şefkatli bakışa dönüşüyor.

"Reese," diyor usulca, "kendin olmak için kimsenin iznine ihtiyacın yok." Eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor, sanki günahlarım bağışlanmış gibi hissediyorum.

"Evet, görünüşe göre kendim olmak Garip Barbie gibi görünmek demek." Titreyerek gülüyorum. "Heather çıldırarak! Onu aramalıyım ki bu karmaşayı kurtarması için birini göndersin."

"Bırak ben yapayım," diyor, gözleri parlayarak.

"Sen mi?" Göz kırpyorum. "Ne zamandan beri kuaförsün?"

"Kendi saçımı kendim kesiyorum," diyor. "Ve eskrim takımım için saç kesiyorum. Sizi şaşırtacak becerilerim de var, ancak bunları sıralamaktan çekiniyorum."

Ona şüphayle bakıyorum. "İhtiyacım olan son şey, internetteki saç eğitimlerini keşfeden sekizinci sınıftaki bir çocuk gibi görünmek."

"Lütfen," diye sırtıyor. "Bir sonraki büyük şeyi yaratmak üzereyim. Sinclair 2.0-eski, cesur ve tamamen size ait. Kulübemden makasımı, saç kesme makasımı ve tarağımlı alayım."

"Emin misin?"

"Evet."

Dante koşarak kulübesine gidiyor ve birkaç dakika sonra, sadece takım için süslendiğini iddia eden biri için fazla profesyonel görünen küçük siyah bir çantayla geri dönüyor. Banyo aynamın önüne oturmam için bana rehberlik ediyor ve omuzlarıma bir havlu örtüyor.

"Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar." Ellerimin üzerine oturup onları ahşap sandalyeye bastırıyorum. "Ama düşünüyordum da, Sinclair 2.0 yerine, bunun Reese 1.0 olmasını istiyorum."

"Tamamdır." Omzumu okşuyor, soyadına indirgenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi yansımaıma bakıyor.

"Sete geri döndüğüm ilk gün bunu yapacağımı düşünmemiştim," diye kıkırdıyor Dante, uzman parmaklarıyla saçlarımdan geriye kalanları tararken, her

İnanılmaz derecede nazik bir dokunuş. Parçaları ayırırken, her hassas kesimden önce iki kez ölçerken, kaşları konsantrasyonla çatılıyor.

Makasın yumuşak kesimi şimdi farklı hissettiriyor, dikkatli, benim hack işim gibi değil.

Doğru... çekiyorum!

Yarın başlıyoruz. "Olamaz, senaryoyu nasıl değiştireceğimi ve Mari'ye nasıl söyleyeceğimi bulmam gerek," diyorum, dizüstü bilgisayarına bakıyorum, boğazıma bir tereddüt takılıyor. Umarım gerçekten beğenir.

Aklıma yapmamız gereken senaryo değişiklikleri geliyor. Belki Robyn'in karakter yayını için bunu yapabilirim, özellikle de benim eski görüntülerimin çoğunu zaten atacağımız için.

"Mari'nin bu yeni görünümü seveceğinden eminim. Üniversitenin çoğunda kısa saçlıydı." Gözlerini kısıyor, burnunun kenarında bir kırıksıklık oluşuyor. "Ayrıca, saç ve makyaj için zaman kazandıracak."

Doğru.

"Aslında şimdi düşündüm de, Robyn'in saçını kestirmesi için güçlü bir neden var. Kendini keşfetme tam ortasında. İlk birkaç sahne için peruk takabilirim - bu mantıklı olur."

Bana gülümsüyor. "En önemli şey senin mutlu olman."

"Öyleyim. İşin bir diğer güzel yanı da bu hafta sete döndüğümüzü ve çekim yaptığımızı kimsenin bilmemesi. Ekip işleri gizli tuttuğu sürece muhtemelen saçlarımı biraz saklayabilirim. Geçen haftadan hiçbir şey sızdırmadılar, bu yüzden güvenilir olduklarını düşünüyorum."

"Yarın Amara'nın tanıtım konuşmasına kadar sana bir bere taktırabiliriz. Nasıl olsa sabahlar daha soğuk oluyor."

Çözüm arayışında olması hoşuma gidiyor.

"Aman Tanrım, soğuk havayı başımda hissetmek için sabırsızlanıyorum. Ve bunu yıkamak için çok az şampuan gerekecek." Kalbim yerinden çıkacak. "Ya Diamond Essence bundan nefret ederse? On yıldır onlarla çalışıyorum." Başımı sallayarak duraklıyorum. "Bu aptalca olurdu, değil mi? Kısa saçlı insanlar da saçlarını yıkar. Heather'ın bunu halledebileceğine eminim!"

Kontrolü arzuladığımı anlamama ne kadar yardımcı olduğunu biliyor mu? Bu filmin başarılı olması için kararları ben veriyorum. Benim fikrim, benim seçimim, benim kurallarım.

"Zihnini çalışırken izlemeyi seviyorum," diyor Dante.

"Çok heyecanlıyım." Vücudumdan yayılan enerji, muhtemelen bir arabayı kaldıracakmışım gibi hissettiriyor. "Her şey anlamlıymış gibi geliyor."

"Başka ne mantıklı biliyor musun?" diyor usulca. "Bunun ne kadar doğru hissettirdiği."

Kalbim çarpıyor. "Saç kesimi mi?"

"Her şey hakkında-" Boğazını temizliyor. "Bu yeni görünümle ilgili her şey. Sana çok yakışıyor."

"Başını öne eğ," diye mırıldanıyor, bir eliyle çenemi kavrayarak beni yönlendiriyor. Başparmağı çeneme sürtünüyor ve ben de bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kafa derimi sıyıran sabit ellerine, işini kontrol ederken omzunun benimkine sessizce sürtünmesine, talimatları mırıldandığında boynumu gıcıklayan sesinin hafif törpüsüne teslim oluyorum.

Dünyanın geri kalanı sadece bu olana kadar kayboluyor -hareketlerinin sessiz ritmi, başımı bir o yana bir bu yana çevirişinin şefkatli yolu.

Güven gibi hissettiriyor.

Birbirimizi sadece iki aydır tanıyoruz. Her romantik komedi senaryosundaki her rolü oynadım: yavaş yanan, düşmandan aşığa ve anında aşık olan çift. Sonuncusu her zaman oynaması en zor kadın kahramandı. Bir insanın bir anda birine karşı nasıl bu kadar güçlü hissedebileceğini merak ederek sayısız saatler geçirdim. Ama belki de önemli olan zamanın miktarı değildir.

Belki de sadece kişidir.

"Pişman değilim," diye fısıldıyorum. "."

"Güzel."

Makası ensemde gezdirdiğinde, titreşim omurgamda karıncalanıyor. Utanç verici bir ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum.

"Neredeyse bitti," diyor.

Birkaç dikkatli kesik daha atıyor, parmakları saç çizgimde geziniyor ve sonra elleriyle bitmiş kesimi tarayıp şekillendiriyor. Her dokunuşu sanki içimde önemli bir şeyi yeniden kuruyormuş gibi hissettiriyor. Parmak eklemleri yanağımı sıyırdığında, istemeden temasla eriyorum ve ayak parmaklarımdan kavrılmasına neden olan alçak bir kıkırdama kazanıyorum. Kalbim söylemediğimiz onca şey yüzünden patlayabilir ama bu onu daha da mükemmelleştiriyor.

Dante geri adım atıyor ve karnım beklentiyle zonkluyor. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, göğsümü geren söylenmemiş bir şey tutuyor.

"İşte." Başımı sallıyor, sesi alçak ve ölçülü, öyle ki kendimi uçsuz bucaksız bir şeyin kenarında sallanıyormuşum gibi hissediyorum. "Görünüyorsun..." Duraklıyor,

Sanki yüksek sesle söyleyemeyeceği kadar ağır kelimelerle boğuşuyormuş gibi çenesi çalışıyor. "Yıkıcı, aslında."

Bir zamanlar karmakarışık olan saçlarım artık yüzümü hiç bilmediğim şekillerde çerçeveleyen yumuşak, karışık bir peri kesimine dönüştü. Şimdiye kadar kullandığımdan daha kısa ve boynumun hassas kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Aynı anda kendimi çıplak, görülmüş, dehşete düşmüş ve heyecanlanmış hissediyorum. Titreyen parmaklarım ona dokunmak için uzanıyor. Dante aynada beni yenilmez olduğumu hissettiren bir yoğunlukla izliyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, aşağı eğilip makası başının yan tarafında gezdiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Pat diye söyledim.

Cevap vermiyor, sadece parmaklarımı karıştırmak için hayal kurarak utanç verici bir zaman harcadığım o ilahi buklelerden metodik olarak kurtulmaya devam ediyor. Kafasının arkası artık tertemiz, kasıtlı olarak benim saçlarımı andırıyor. Bu paralellik boğazımı sıkıyor.

"Şimdi..." Yüzlerimizi aynada yan yana koyarak sırtıyor. "Uyuşuyoruz."

Yansımamıza, çerçevede birbirimize nasıl oturduğumuza bakıyorum. İnanılmaz derecede samimi. Birbirimize aitmişiz gibi görünüyoruz.

"Beckham'lara benziyoruz," diyorum, gerginliği dağıtmaya çalışarak.

Yanağıma bir öpücük konduruyor, elleriyle omuzlarımdaki gevşek saç tellerini okşuyor.

Dokunuşu ince tişörtümden güneş ışığının sudan sızması gibi sızıyor.

"Daha iyi, çünkü biz Sinclair ve Hastings'iz."

İsimlerimizi söyleme biçiminde bir şey var, sanki eşleşmeleri gerekiyormuş gibi, sanki kaçınılmazmış gibi, kalbimi tam olarak kontrol edemediğim bir tatlılıkla acıtıyor.

Sinclair ve Hastings.

Ama sadece soyadlarımız olsun istemiyorum. O isimlerin üzerimizde çok fazla gücü var.

"Sanırım sadece Reese ve sadece Dante'yi seviyorum."

Ayağa kalkıyorum ve Dante'nin bakışları üzerimde kalıyor, beni hem görülmüş hem de maruz kalmış hissettiren o yumuşak, şefkatli bakışla dolu. Gözlerinin kenarları kırışıyor, o kadar içten bir sevgi ki sanki birlikte inşa ettiğimiz, samimi ve kazanılmış bir şeymiş gibi hissettiriyor.

"Neden sen senaryo notların üzerinde çalışırken ben de kalıp sana kahvaltı hazırlamıyorum?"

"Emin misin?"

"Tabii ki."

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve demlenmiş çay gibi dışarıya doğru yayılıyor. "Belki işim bittikten sonra, geri döndüğüne göre bana ilk antrenmanımı yaptırabilirsin, sonra da buraya gelip *yemek yeriz*?"

Yarın çekime başlamadan önce bir buluşma daha iyi olur. Önümüzdeki haftalar için ikimizin de rahatlamasına yardım et.

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Cesaretimi topluyorum, şakacılığın kırılganlığı maskeleymesine izin veriyorum. "Benim emrimde olmanla ilgili bir şey hatırlıyorum?"

"Amacım hizmet etmek ve memnun etmek."

"Ve belki *yemekten* sonra... bana gerçek bir akşam yemeği hazırlayabilirsin." Gözlerimi dramatik bir şekilde açıyorum, masum gözlerimle bakıyormuşum gibi yapıyorum - gerçi ikimiz de bana öyle baktığında nabzımın hızla atmasının masum bir yanı olmadığını biliyoruz. "Ramsey'den bize yiyecek bir şeyler almasını isteyebilirim."

"Bir gün bu bakışın bende işe yaramayacağının farkındasındır." "Bugün değil ama?"

İç çekiyor, sesi kızgınlık ve hayranlık arasında bir yerde. "Bugün olmaz."

Bölüm 34

Ree3e

10 EKİM

HOLLYWOOD ŞOKU: Amerika'nın Sevgilisi Reese Sinclair, Kötü Çocuk Dante Hastings'in Temizlenmesiyle Karanlık Bir Döneme Giriyor!

10 EKİM

ÖZEL: Amerika'nın Sevgilisi Gece Geç Saatlerde Burlesk Gösterisiyle Hayranlarını Şok Etti: Eski Rol Model Gençleri Yoldan mı Çıkarıyor?

10 EKİM

Robyn Hood'un Çekimleri Devam Ediyor-Bir Sonraki Gişe Rekortmeni mi Yoksa Büyük Bir Fiyasko mu Olacak?

10 EKİM

Sinclair'in Özel Jet Yaşam Tarzı: Karbon Ayak İzine Derin Bir Dalış

10 EKİM

TABLO DRAMA: "Kötü Kız" Reese Sinclair, Reformcu Kötü Çocuk Dante Hastings Kenarda Kalırken Partide Görüntülendi-Kaynaklar, Hastings'in Olimpiyat Geri Dönüşünü Engellemek İçin "Umutsuz" Olduğunu Söylüyor!

Manşetler arasında gezinirken Berg suyumdan bir yudum alıyorum.

Midemde rahatsız edici bir his çalkalanıyor. Ne oluyor?

Burlesk kulübünden fotoğrafların olmaması gerekirdi - katı bir telefon yasağı politikası vardı. Bir masanın altından çekilmiş gibi görünen grenli bir fotoğraf. Cumartesi gecenizi geçirmek için ne güzel bir yol sanırım. Tam bir sürüngen olmak ve telefonların olmaması gereken yerlere gizlice telefon sokmak.

Manşetlere tekrar göz attım ve buruşturdum. Dansıma "striptiz" demek biraz abartılı olur. O slipte, bugünlerde kırmızı halılarda giyilen elbiselerin yarısından daha fazla kumaş vardı.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Medyanın bir gecede kadınlara düşman kesildiğini sayısız kez gördüm. Ama benim bir planım vardı.

Şüphenin sesi geri döndü. Heather ve Geraldine beni bu konuda uyarmıştı. Kendimin bu yeni versiyonuna balıklama daldıktan sonra itibarımı nasıl düzeltemeyeceğim konusunda.

Ama belki hala üstesinden gelebilirim. Öyle umuyorum.

Heather bir mesaj daha gönderiyor ve mesajı açtığımda nabzım hızlanıyor.

HEATHER

Bana yapmadığını söyle?

Makale bağlantısı: Gerçekten Kestirdi mi? Sinclair'in Şok Edici Yeni Saç Stili, Hayranlarının Robyn Hood için mi Yoksa Yeni İmaja için mi Olduğunu Sorgulamasına Neden Oldu Stone Times için Susan Martin

Gözüm seğiriyor.

Bugün daha da kötüleşmeye devam mı edecek?

Saçımı kestireli yirmi dört saat oldu ve dünya bunu zaten biliyor. Makaledeki resim bu sabah çekilmiş gibi görünüyor-Dante beni spor salonuna götürüyor. Başlığı yukarıda, ama yeni saçlarım tümüyle sergileniyor.

Bu muhabirlerin benimle ne alıp veremediği var? A!'daki yılanlardan *Sweet Southern*'daki gazetecilere ve *Stone Times*'daki bu pisliklere kadar. Başlığı okudum. Susan Martin.

Ben sana ne yaptım Susan?

Dante'yle sahile gittiğimiz o ilk sızıntıdan beri *Stone Times*'ın hayatımda daimi bir yeri var. Ugh. Bir süre daha sessiz kalabileceğimi düşünmekle aptallık ettim.

Panik sistemimde kabarcıklar oluşturuyor ve soğuk su şişesini göğsüme tutarak tenime değen serinliğe odaklanıyorum.

Dört. Yedi. Sekiz.

Belki hala durumu kontrol altına alabilirim.

Doğru olan ne?

Yeni saçımı seviyorum. Cesur. Benim saçım.

Bu da pişman olduğum bir şeye dönüştürmelerine izin vermeyeceğim anlamına geliyor.

"Reese, mola bitti! Seni göğüs presleri için hazırladım." Tori'nin sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Halteri çoktan hazırlamıştı, her iki tarafa da yirmişer kiloluk iki ağırlık koymuştu. Benim için yeni bir rekor ama umursamayacak kadar dikkatim dağınık.

İçimde akıp giden bu öfkeyi biraz yakmam gerekiyor.

Homurdanıyorum, öfkemi sonraki iki sete aktarıyorum, her baskı bir öncekinden daha sert. Tori her iki tarafa beşer kilo daha ekliyor, toplamda doksan kilo.

"Son tekrar! Sayılsın!" Tori bağırıyor. "Zorla, Reese! İçindeki savaşçıyı yönlendir!"

Dişlerimi sıkıyorum. Birlikte çalıştığımız daha ilk gün ama yeni eğitmenimin coşkusu tam da ihtiyacım olan şey; Nick'in sert komutlarından farklı olarak ferahlatıcı bir değişiklik.

"Savaşçı enerjisi için bu nasıl?" Havlumla alnımdaki teri siliyorum. Şimdiden daha iyi hissediyorum.

"Kesinlikle harika! Şimdi şu ağırlıklı ciğerlere geçelim. Aktrisleri eğitmekle ilgili en sevdiğim şeyi bilmek ister misin?"

"Vur bana. Aslında vurma, güçlü bir esintinin beni şu anda yere indirebileceğinden eminim."

"Kadınların her seansa getirdiği ham yoğunluk. Bu, kendi güç kapasitenizi keşfetmekle ilgili. Her tekrar, her ter damlası kendi alanınıza sahip çıkmanız, gücünüze sahip çıkmanızdır. Gerçek dönüşüm işte böyle bir şey."

"Ağırlık çalışmayı daha önce hiç sevmemişim ama son dört ayda sevmeye başladığımı ." Akciğer hareketleri için 30 kiloluk bir dambıl alıyorum. "Sanki sonunda bunu kendim için yapıyorum, sadece rol için değil. Gerçi rol bu yeni keşfedilen karın kaslarını kesinlikle takdir ediyor." Gömleğimi yukarı kaldırıyorum ve daha önce ince, çizgisiz olan karnımdaki küçük belirginliğe bakıyorum.

Tori hamleyi akıcı bir hassasiyetle gösteriyor. Ben de onun hareketini taklit ediyorum, yalpalayarak. Telefonum titriyor. *Başka manşetler mi?*

"Şuradaki makalelere göz attığını gördüm." Tori gözüme takıldı. "Yüzündeki ifadeye bakarak kötü olduğunu varsayıyorum?"

"Bu kadar açık mı?"

"Bakın, ne dediklerini bilmiyorum ve umurumda da değil. Basında başka kim asıldı biliyor musunuz? *Thor* için 20 kilo kas yaptığında Portman. Boksör Christy Martin hakkındaki biyografik film için tamamen değişen Sweeney." Tori nazik bir dokunuşla formumu düzeltiyor. "İnşa ettiğin güç? Sadece fiziksel değil."

"Ama basın-"

"Will'in her zaman söyleyecek bir şeyleri vardır," diye araya giriyor ve erkek oyuncuların antrenman yaptığı yere dikkatle bakıyor. "Komik olan ne biliyor musunuz? Kimse onlara bir şeyin fazlası olduklarını söylemiyor. Tam kıvamındalar, değil mi? Ama eğittiğim her aktris ilk başta *çok hantal* olmaktan endişelenirdi. Bize hep daha küçük olmamız, daha iyi uyum sağlamamız, zayıflamamız söylenir. Ama kadınlar ister aksiyon filmlerinde ister ağırlık odalarında olsun, özür dilemeden yer kaplamaya başladıklarında, bedenlerimizden daha fazlasını değiştiriyoruz demektir. Belki de çok fazla yer kaplamayı hak ediyoruzdur."

Dengemi bulmak için kendimi sabitliyorum. "Yani diyorsun ki..."

Kaslarımdaki yanma Tori, "On tane daha," diye cesaretlendiriyor. O haklı. Kimse beni tanımlayamaz.

Son hamlemden sonra dinlenirken spor salonunun kapısı açıldı. Amara içeri - ya da süzülüyor, gerçekten, çünkü onun gibi zahmetsiz bir havaya sahip olduğunuzda böyle olur. Kutu örgüleri karmaşık bir taç şeklinde düzenlenmiş ve mavi bir gömlek ve Docs ile tulum giyiyor. Bir elinde senaryo, diğerinde pano, kulaklığı başının üzerinde tünemiş.

Bakışlarını bana kilitledikten önce "Çekimlerin ilk günü herkese kutlu olsun!" diye şarkı söylüyor. Ağzı açık kaldı. "Sevgilim, söylentilerin doğru olup olmadığını görmem gerekiyordu. Bu dönüşüme ilk elden tanık olmalıydım."

"Amara!" Banktan atlıyorum, terli derim deriden sıyrılıyor. "Üzgünüm, seni daha önce bulacaktım ama toplantılarda olduğunu duydum."

_"

Ama o çoktan beni değerlendirmeye başladı. "Bu kesinlikle harika. Sevgili Posh Spice'ımızı anımsatıyor."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım!"

Göğsümden bir ağırlık kalktı. "Robyn için doğru olduğunu hissettim."

"İtiraf etmeliyim ki hayal kırıklığına uğradım." Kalbim duracak gibi oldu. "Beni hemen aramalıydın! Tüm o saç dönüşümünü kameraya alabilirdik, müthiş bir sahne olurdu. Görüntüler-!" Parmaklarını dudaklarına götürüyor ve bir şef öpücüğü yapıyor.

"Aslında, daha iyi çalışması için gecenin yarısını senaryoyu değiştirerek geçirdim," diye ekliyorum, ağırlığımı değiştirip terli ellerimi tozluklarıma silerek. "Notlarımı bu sabah e-postayla gönderdim. Kabalar ama bence gerçekten işe yarayabilirler."

"Anlat bana." Amara telefonuna dokunuyor ve e-postamı getiriyor.

"Aslında o ilk antrenman maçında, örgüm yoluma çıktığında, bunun büyük bir dramatik şey olması yerine, Robyn'in bir bıçak kapıp onu kesmesini düşünüyordum, çünkü bir dövüşte neden bir yük olan bir şeyi tutalım ki?"

"Reese, bu altın değil - bu binlerce yeniden yaratıma ilham verecek ve feminist sinema üzerine en az üç doktora tezi ortaya çıkaracak türden bir sahne."

Amara ellerini birbirine vuruyor. "Mükemmel bir uyum içindeyiz." Aramızdaki enerji yaratıcı olasılıklarla çatırdıyor. Cleo'dan beri bu tür bir anlık bağlantı hissetmemiştim - birisinin

vizyonunuzu tamamen alır.

Amara, bulaşıcı bir enerjiyle pistte volta atarken, "Sadece role adım atmıyorsunuz," diyor. "Yarın peruklar burada olacak. Açılışı bu anı sergileyecek şekilde yeniden yapılandıracağız ve tüm günü koreografinin eksiksiz olduğundan emin olmak için harcayacağız. Mükemmel olacak."

"Basın bununla bayram etse bile," diyorum telefonuma bakarak.

Başka bir şey ortaya çıktı mı?

"Tatlım, o makaleler mi?" Amara elini umursamazca sallıyor. "Bedava reklam. Bizim için pazarlama yapıyorlar. Benim hakkımda ne yazdıklarını gördün mü? Nasıl bir aksiyon filmi yönetemeyeceğimi mi?" Gülüyor. "Eğer bir adam yapamayacağımı söyledi diye yönetmenliği bıraksaydım, bir daha asla film yapamazdım. Bu ne kadar aptalca olurdu? Boş verin onları."

Haklı tabii ki. İçimdeki yönetici yapımcıyı kanalize etme zamanı.

Bu eleştirilenleri sete davet edebilirim, bir kadının özür dilemeden gücünü talep etmesinin neye benzediğine tanık olmalarını sağlayabilirim. Her konuda ne kadar fevkalade yanıldıklarını görsünler. Benim hakkımda, Dante hakkında, gücün gerçekte ne anlama geldiği hakkında.

Bir fikir oluşurken yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Ya da bunu tersine çevirsek? *Robyn Hood*'u duyurmak için bir basın toplantısı yapmak yerine, basını sete davet edebiliriz? Böylece fotoğraflarımızı sızdırmazlar."

"İşte şimdi düşünmeye başladın!"

Plan zihnimde kristalleşiyor, bir elmas kadar keskin ve net. Burlesk gecesi hakkında yazan her yayından birini getirerek bunu bir tura dönüştürebiliriz. Özellikle de *Stone Times*'tan. Çok iyi anladıklarını sandıkları şeyi görsünler.

"Sondajını yaptığımız üç kişilik açılış dövüşü sekansını çivilememi izlesinler." Doğruluyorum. "Ve hazır başlamışken... yeni görünüşümü resmi olarak duyurabilir, anlatının önüne geçebilirim. Heather ve Geraldine'e her şeyi koordine ettireceğim."

Saçım ve *Robyn Hood* hakkında konuşsunlar, sahnede yarı çıplak dans etmem hakkında değil.

"Şu haline bak, onlar dama oynarken sen satranç oynuyorsun. İşte tam da bu yüzden seninle çalışmak istedim."

"Bu her şeyi değiştirecek."

Küçük bir ses *fısıldıyor*, "*Ne dilediğine dikkat et. Ama görmezden .*

Amara geri çekilmeden önce omzumu sıkıyor. "Burada işin bitince gel beni bul. İlk çekimi nasıl ayarladığımızı görmeni istiyorum. Ve sana hâlâ bir kamera yerleştirme kılavuzu borcum var."

Sonra spor salonuna hitap etmek için döner.

"Diğer herkes-" Bir kez alkışlıyor. "Hepinizin hoş geldiniz e-postalarınızı aldığınızı biliyorum ve şimdiden çalışmaya başladığınızı görmek hoşuma gidiyor. Resmi tanıtımları iki saat içinde yapacağım, ama şunu bilin ki hepinizle çalışacağım için çok heyecanlıyım. Yoğun bir dokuz hafta olacak ama harika bir şey . Ve herhangi bir sorunuz olursa, bana gelin!"

Bölüm 35

Dante

17 EKİM

ENDÜSTRİ BUZZ: *Robyn Hood* Tartışması-Sinclair'in Sinirli Makyajı Sınırları Çok mu Zorluyor?

17 EKİM

Sinclair Otoriter mi? Hastings Kişisel Çantacıya mı Dönüştü?

17 EKİM

Dante Hastings, Kız Arkadaşının Basında Çıkan Haberlerinin Ardından Gerileme Yaşıyor. Olimpiyat Takımının Ona Gerçekten İhtiyacı Var mı?

"SOL, EM, SOLUN!" tutarak telefonuma bağıyorum. "Tanrım, Koç, bıyıklarını yakından görüyorum."

FaceTime ekranı, düz bir çizgide yürümeye çalışan sarhoş bir insan gibi sallanıyor.

"Ben koçum, Scorsese değil," diye homurdanıyor, beton gibi kalın aksanıyla. "Süslü kamera çalışması istiyorsan, Hollywood'daki arkadaşlarını ara."

"Tanrı aşkına, Sadie'ye ver şunu." Sadie de Koç'un eskrimci olmuş uyumsuz çocuklarından biri.

Lanet olası lisenin spor salonunun dışında sıkışıp kaldım, bir sürüngen gibi otoparka park ettim. Ne kadar tuhaf görüldüğünün farkındayım -genç bir eskrim müsabakasının dışında oturup telefonuna bakan yetişkin bir adam- ama onun ilk müsabakasını kaçırmamın imkanı yoktu.

Em'in öfkeli bir çocuktan gerçek anlamda odaklanabilen birine dönüşmesini izlemek içimde bir şeyleri değiştirdi. Belki o başarılı olursa, bu bana da yardımcı olur. Ne de olsa onu harika yapan benim. Benim eskrim için yaptığımı o da kadınlar takımı için yapabilir.

Benim mirasım.

Ona aldığım hediyeye bakıyorum. Kazansa da kazanmasa da uygun ekipmana ihtiyacı olacak. Artık elden düşme yok.

Ekranda, Em sıfırlanır.

Saat 12-13. Em kaybediyor ve benim gözlerim seğirmeye başladı.

Duruşu sağlam. Dizleri bükülmüş. Ağırlığı dengeli, sanki kafatasına yaklaşık on bin kez çekiçle vurmuşum gibi. Rakibi onu yansıtıyor.

Saber'da tereddüde yer yok. Sadece saf hız ve zamanlama.

Bir milisaniye ve bom-her şey değişir.

Bir vuruş yaptığınızda zil çalar. Ancak her ikisi de aynı anda vurursa, kimin geçiş hakkı olduğunu belirlemek hakemlere kalmıştır.

"Kıvrımlarında özensizleşiyor!" Telefonuma bağırıyorum. "Hamlesi sanki ağırmış gibi sürükleniyor."

"Dante, *tishe!*" Koç havlıyor, telefon kamerasına ilk kez karşılaştığı bir uzaylı teknolojisi gibi davranıyor. "Elinden geleni yapıyor. Sadece izle."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

12-14. Bir sayı daha, bitti.

"Onu buraya getirin," diyorum. İşte tam da bu yüzden lanet olası spor salonunda olmam gerekiyordu. Bana ihtiyacı var.

"Bunu yapamam, Dante." Koç'un sesi hoparlörden çatırdıyor.

On yedi espresso içmiş dengesiz bir spor babası gibi Em'i çağırıyorum. Ekranda beliriyor, maskesini çıkarmış, araba yıkamadan geçmiş gibi görünüyor. Saçları terli topaklar halinde alnına yapışmış, yüzü olgun bir domates renginde.

"Dikkatle dinle, senin karşı hamleni bekliyor. Savuşturuyormuş gibi yap, sonra onu ilerlerken yakala. Geçen hafta yaptığımız tatbikatı hatırlıyor musun? Çabuk ol.

Bilek, hafif dokunuş. Bu iş sende."

"Beni deli gibi gösteriyorsun," diye mırıldanıyor Em, başını eğerek. "Bağırdığın için hakemler beni cezalandıracak."

"Odaklan! Sahip olduğunu bildiğim hızı kullan. Onu kendine çek, sonra saldır. İçgüdülerine güven ve aceleci olma."

"Hanımefendi!" Turnuva yetkilisi, göğsünde tuttuğu panosuyla bir intikam meleği gibi beliriyor. "Maçlar sırasında telefonla iletişim kurmak yasaktır. Bu sizin tek uyarınız."

"Üzgünüm!" Em gülüyor.

Koç Lev'in gür kaşları ekranı dolduruyor. "Dante, onu diskalifiye ettireceksin!"

"Tamam, Tanrım, emin ol-"

"Artık arka koltuk koçluğu yok!" Koç'un burun deliği görünerek konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırır.

Kavrayışı sıfırlanır ve imzası olarak yaptığı o ukala küçük bükülmeyi ekler. Spor salonuna sessizlik çöküyor.

Hakemin eli kalkıyor. "*En garde*."

Sarmal bir yay gibi, Em duruşuna geçer. Kılıcı havada asılı duruyor. Sert floresan ışıkları altında maskesi parıldıyor ve aniden ben de onunla birlikte yukarıdayım, yine on altı yaşındayım ve kendi gerçek anımla yüzleşiyorum.

Önce rakibi saldırıyor. Çok hevesli. Zaferden çok emin. Bir aceminin hatası.

Em şimşek gibi hareket ediyor. Diğer kız karşı hamle yapmaya çalıştığında Em daha hızlı davranıyor ve bıçağını bir kobra gibi savuruyor. Maskeye isabet. Çok güzel. Kalabalığın nefesi kesiliyor.

13-14. Geri dönüş şimdi başlıyor.

Koç Rusça bir dua mırıldanıyor. Sadie muhtemelen nefes almayı tamamen bırakmıştır. Nefes alıyor muyum? Ellerim telefonu daha sıkı kavırıyor, sanki kendimi ekrana doğru zorlayabilecekmişim gibi yüzüme yaklaşıyorum.

Em kilitlendi. Bu görünümü biliyorum. Ben de giymiştim. Bırak kazandıklarını sansınlar. Bırakalım özensiz olsunlar. Sonra her şeyi al.

"Çit!"

Rakibi saldırıyor. Em kaçıyor, yüzlerce kez çalıştığımız gibi ulaşamayacağı bir yere adım atıyor.

Diğer kız tereddüt ediyor - çok uzun. Çok geç. Em saldırıyor. Bıçak o kadar hızlı hareket ediyor ki havada gümüş bir bulanıklık oluşturuyor.

14-14.

Maç sayısı.

Sıfırla. *Bir tane daha, Em.*

Rakibi umutsuz bir saldırı başlatarak derin bir hamle yaptı. Ama Em hareketi mükemmel bir şekilde okuyor. Tek bir akıcı hareketle yan adım atıyor, bıçağı rakibinin bileğini yakalamak için aşağı iniyor.

Zil çalıyor. 15-14.

Range Rover'ımın tavanını yumrukluyorum, damarlarımda ham adrenalin dolaşüyor. "FUCK YEAH, EM!"

Koç "*MOLODETLER!*" diye bağırırken telefon dönüyor ve Sadie'nin çılgınlıkları kargaşayı delip geçiyor. Kaosun içinden Em kameraya doğru dönüyor ve muzaffer bir sırıtışla maskesini kaldırıyor. Reese'e bir mesaj gönderiyorum.

DANTE

Em ilk turnuvasını domine etti!

Şu anda o kadar gururluyum ki kendimi zor tutuyorum.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

AHHH!! Biliyordum! Ona akıl hocalığı yapma şeklin inanılmaz! Pazar koreosundaki her bir detayı duymak için sabırsızlanıyorum.

DANTE

Eşyalarını seçmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Bana tepkisinin fotoğraflarını gönder!

Gitmeliyim, Mari bizi çağırıyor.

Tüm antrenmanlar, sayısız alıştırma ve zor kazanılan her ders bir araya geldi. Toplum hizmetimin bir parçası olarak başlayan bu azimli öğrenci, gerçek bir sporcuya dönüştü.

Başardı amına koyayım. Benim kendi şampiyonum.

Em'in ailesi gelmeyeceklerini söyledikleri halde gelmediler. Kazandığını bildirmek için onlara mesaj attıktan sonra bile.

Onu lisenin spor salonundan almaya bile gelmediler. Pislikler.

Bu şekilde In-N-Out'a gittik. Teklif ettiğim anda yüzü aydınlandı.

Bir Double-Double Animal Style insana bunu yapabilir.

"Şampiyonlarım bugün ne yiyor?" Koç bir şeyler planlıymış gibi ellerini ovuşturuyor.

"Ben-" Em başlıyor ama ben sırtarak sözünü kesiyorum.

"Dur tahmin edeyim, çikolatalı shake, Double-Double Animal Style ve sosa bulanmış patates kızartması?" Alay ediyorum. Em dilini bana doğru uzattı.

"Ve Bay Süslü de protein stilini istiyor," diye kıkırdıyor Koç, cüzdanını çıkarmaya başlamış bile. Benimkine uzanıyorum ama aslında gülümseme olan o kendine özgü kaşlarını çatarak beni başından savıyor. "Sana fazladan alıştırmayı yaptırmadan önce kaldır onu. Biriniz büyük bir film yıldızına dönüşse bile siz ikiniz her zaman benim çocuklarım olacaksınız. Şimdi gidip bize oturacak bir yer bulun."

Koç sırada beklerken, Em plastik kırmızı kabinlerden birine kayar. ", arabamdan bir şey almam lazım." Dışarı çıktım ve kılıcı orada bırakmayı tercih ederek hediyesini arka koltuktan aldı. Hep ne derler? *Fast-casual hamburgerciye eskrim kılıcı götürmeyin.*

Döndüğümde karşısına oturdum ve kutuyu ona uzattım. "Al bakalım. Turnuvayı bir şampiyon gibi domine ettiğin için."

Em'in gözleri şüpheyle kısılıyor ama dudakları yukarı doğru seğiriyor. "Ne yaptın sen?"

"Fikrimi değiştirmeden önce aç ve kendime sakla."

Yarışma üniformasını çıkarıyor. Yüzü ilk başta hiçbir şey belli etmiyor, duygularını korumayı çok erken öğrenmiş gençlere özgü o boşluğu koruyor. "Yeni kılıcım da arabamda. İçeriye kılıç soktuğum için tutuklanmak istemedim."

"Yapamam-bu çok fazla-" diye kekeliyor, kutuyu kapatıyor ve saçlarının yüzüne düşmesine izin veriyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye araya girdim. "Şampiyonlar şampiyon seviyesinde teçhizatı hak eder, elden düşmeyi değil."

Parmaklarını yakasında gezdiriyor. "Teşekkürler, Koç."

Donup kalıyor, kelime aramızda asılı kalıyor.

Koç.

"Söylediklerimi unut" "Bana

Koç dedin."

"Kes şunu. Yüzün yumuşuyor." Gözlerini deviriyor. "Duygusallaştığında seninle görünemem."

"Büyüklerinize biraz saygı gösterin. Yoksa Lev'in oyun kitabından bir sayfa çekerim ve bacakların düşene kadar ayak çalışması talimleri yaptırırım."

Koç döner, hamburger ve patates kızartmasıyla dolu kırmızı tepsileri Biz.

Memnuniyet göğsüme yerleşiyor - Em bir kızartma kaparak bunu mahvetmeden hemen önce ve kafama fırlattı. Koç gözlerini deviriyor ve 4x4'ünü içine çekmekle meşgul olduğundan bizi görmezden geliyor.

"Biliyor musun, kız kardeşim Frankie'ye tıpatıp benziyorsun. O da senin gibi tam bir baş belası," diye gülererek hamburgerimi elime alıyorum.

"Kimsenin gerçekten bunu sipariş ettiğini sanmıyordum." Marulla sarılmış bifteğime bakıyor.

"Biraz sebze olmadan benimki gibi kaslara sahip olamazsın." Homurdanıyor, hamburgerini yarılamış bile. "Böyle turnuvaları kazanmaya devam edersen, önümüzdeki bahar izciler sana bakabilir," diyorum.

"Princeton'a doğru eğiliyorum."

"Akıllı çocuk."

"Bana bir tavsiye mektubu yazacak vaktin olacağından emin misin? Yoksa sen ve Hollywood ünlü olmakla falan çok mu meşgul olacaksınız?"

Reese'e öyle diyor. *Hollywood*.

Sete geri dönmek Felix ayrılmadan önce olduğundan daha farklı hissettiriyor. Reese ve ben birlikte antrenman yapıyoruz ve çekimlerden sonra birbirimizin kulübelerine gizlice gidip geliyoruz.

İkimiz de gece kalmak istemiyoruz. Muhtemelen böylesi daha güvenli.

Aramızdaki yakınlık yeni. Sadece benim için değil, onun için de. O omuzlarımdaki düğümleri çözerken ben yemek yapıyorum. Bu ev işi. Belki yaya işi, ama beni etkiliyor.

Onun orada olduğunu bilmek. Düşüncelerim karardığında, geçmişte başka kötü alışkanlıklar aradığımda, sadece onunla birlikte olabiliyorum.

"Aslında arabamdaki kılıcı senin için seçti. Onunla bir fotoğrafını istiyor."

Em öğürür gibi bir ses çıkarır. "İğrenç, siz ikiniz iğrenç derecede . Ama ona teşekkür ettiğimi söyleyin sanırım."

Koç hamburgerinden bir nefes almayı başarıyor ve bana ters ters bakıyor. Em burada olduğu için şükrediyorum, böylece bir azar daha iştmeyeceğim.

Sette mükemmel bir balonun içinde olmama rağmen, basın son zamanlarda bana hiç iyilik yapmıyor. Eski fotoğraflar yeniden ortaya çıkıyor. Reese'i ve beni kötü gösteriyor. Her şey kontrolüm altında sanıyordum ama işler çığırından çıkıyor.

Bunu daha fazla inkar edemem.

İçimde daha fazla galibiyet var ve sponsorlarımı geri kazanmak istiyorum. Em bana güveniyor. Gençlik programındaki çocuklar da.

Ama şimdi medya her şeyi ediyor.

Reese'e yardım etmeyi kabul ettim çünkü bu onun için önemliydi -ve Susan'la yaşadığım o karmaşa, peşimize düşen gazetecilerle yaşadığım o karmaşa hâlâ içimi kemirmiyorsa ne olayım- ama görünüşümüz inşa ettiğim her şeyi yok edebilecek bir şeye dönüştü.

İkimize de faydası olacağını iddia etmiştik. Şimdi o kadar emin değilim. Düşüncelerimden sıyrılıp Em'e bakıyorum.

"Bir galibiyet geride kaldı. Daha fazlası için hazır mısın?" Gülümsemesi

duraksıyor. "Evet, keşke-"

ama ailesinin onun yanında olmasını istediğini biliyorum.

şeyler ne kadar karmaşık olursa olsun. "Bu senin suçun değil, Em."

"Evet, her neyse." Rol yapmaya çalışıyor ama ben görüyorum; gözleri titriyor, omuzları yay gibi geriliyor.

Ailemin benim için yaptığı gibi her maçta olacağıma dair sessizce söz veriyorum. Bu düşünce minnettarlık ve keder arasında bir yere düşüyor.

Başkasının yaralarını miras alıp kendi yaralarınımış gibi taşımak böyle bir şey mi? Ya da belki de bu, önemli olduğunu düşündüğüm her şeyin -imaj, şöhret, tanınırlık- bana güvenen insanların yanında olmak kadar doğru hissettirmediği gerçeğidir?

Bölüm 36

Dante

"ÖĞLE YEMEĞİNE GEL," diye sesleniyor Mari yönetmenin çadırının dışından, sigarasını küllendirirken. Princeton'da sigaralarımızı paylaştık ve şimdi burada birlikteyiz.

Hayat komik.

"Yapamam, daha yeni bindim!" Bağırıyorum, yavaşlamıyorum. Elimdeki çantada Reese için özenle seçilmiş bir seçki var: Soğuk Berg maden suyu, taze pişmiş ciabatta üzerinde prosciutto ve burrata panini, trüf mantarı tozlu Marcona bademleri ve kayısıli tart. "Beş dakikası var. Ve ona öğle yemeğini getireceğimi söyledim."

"Bu sana çok yakışmış," diyor. Beni başkası için bir şeyler yaparken görmek Mari için tuhaf olmalı. Ama ben her zaman cömert oldum. Sadece hiçbir zaman Reese'e karşı olduğum kadar cömert olmadım.

Kendimi onun için hiçbir karşılık beklemeden bir şeyler yaparken buluyorum, sadece onun dünyasını biraz daha kolaylaştırmak istiyorum. Bu kadar hoşuma gitmesi ürkütücü.

"Evet, evet." Ona salladım.

Derme çatma basın çadırının önündeki açıklık ortaya çıkana kadar ormanda ilerlemeye devam ediyorum.

İşte orada.

Hikayesinin kontrolünü eline aldığı için onunla gurur duyuyorum.

Ağabeyim Cameron da geçen yıl benzer bir durum yaşadı ve birileri onun fotoğraflarını sızdırdı. Cam, futbol oynarken her zaman çok sessizdi,

medya üzerine çullanınca içine kapandı. Ama sonra eski takımının kötü davranışları hakkında konuştu ve zorbalık karşıtı bir vakıf kurdu. Premier Lig'de bir ilk.

Sessizliğin işe yaraması ne kadar da komik; sessiz kalana kadar onu taşıyorsun.

Reese biriyle konuşuyor, parmakları dalgın dalgın saçlarında geziniyor - pixie kesimine rağmen kaybetmediği bir alışkanlık. Yeni kostümünü giymiş. Üzerinde mükemmel duruyor. Felix'in ısrar ettiği o korkunç metal şey gibi değil.

Yine de onun üzerinde herhangi bir şeyin mükemmel olmayacağını kabul etmekte zorlanıyorum.

Güldüğünde, başını geriye eğdiğinde, içimde bir şeyler yeniden düzenleniyor. O bu kadar saf görüldüğünde her zaman olduğu gibi. Çenesi, boynu, yüzünün kusursuz geometrisi. Bakması acı veren bir şekilde güzel.

Gözleri benimkileri
buluyor. *Selam. Selam.*

Ona doğru gülümseyerek ilerliyorum, ama sonra onunla konuşan kişi dönüyor ve bedenim nasıl hareket edeceğini unutuyor.

Sikeyim.

Ben Susan Martin.

Reese ile.

Dünya yan yatıyor. *Onun burada ne işi var?*

Bir ağacın arkasına saklandım, neredeyse Reese'in yemeğini düşürüyordum. Kahretsin.

Belki Reese'e henüz bir şey söylememiştir. Ya da belki Reese buraya gelir ve Susan'ı tanıdığımdan neden hiç bahsetmediğimi sorar.

Ya da daha kötüsü, setin yerini neden sızdırdığımı sorarlar. Son birkaç haftadır uykuda suçluluk duygusu aniden beni boğuyormuş gibi hissettiriyor.

Zihnim dönüyor. Hikayemi düzeltmem gerek.

Ben sadece onun zaten bildiği şeyi doğruladım. Reese'e asla yalan söylemedim. Susan yatımda olmasaydı bile bizi yine de bulacaktı. İki ay önce Reese hakkında övünmemiş olsaydım bile.

Ama gerekçe boş geliyor. İçi boş.

Tanrım, ne kadar kalın kafalı bir aptalım. Aptalca bir hata yüzünden her şeyi kaybedebilirim, onu da kaybedebilirim.

Gömleğime bir dal takılıyor, bu da burada saklanan bir çocuk gibi davrandığımı fark etmemi sağlıyor. Gidip ona söylemeliyim. Ben lanet bir korkağım. I

makalenin *Stone Times*'da çıktığı anda ona söylemeliydi.
Susan'ın adı yazıyor.

"Dante?" Reese ağacın arkasından bakıyor. "İşte buradasın!" Dönüyorum, neredeyse dengemi kaybediyordum. "Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Ben burada ağaçla birlikteyim," diyorum, ne kadar saçma ve şeffaf görüldüğümün farkında olarak ağaç kabuğuna dokunarak.

"Pisliğin içinde mi?" Yüzümü incelerken gözleri kısılıyor. "Sen iyi misin?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum, Susan'ın beni görmesini engelleyecek bir açıyla pozisyon alıyorum.

Göğsümde kalbimin olması gereken yerde bir boşluk var, ama belki de oradadır ve ben panik içinde onu hissedemiyordum. Ya da belki de ben aslında *Oz Büyücüsü*'ndeki Teneke Adam'ım ve aslında hiçbir şekilde lanet olası bir kalbim yok.

"Evet," dedim. "İyi. Sana öğle yemeği getirdim."

Yüzünü tarıyorum, kendime benim içimdeki gerçeği okuyup okuyamayacağını, düşüncelerimin yattaki o güne, asla geri alamayacağım sözlere nasıl dönüp durduğunu görüp göremeyeceğini soruyorum.

Ama o çoktan çantaya uzanmaya başladı.

"Oh, sen bir azizsin! Açlıktan ölüyorum." Panini elinde beliriyor ve hemen ısırtıyor, omuzları bugün ilk kez gözle görülür şekilde rahatlıyor.

"Görüşmeler nasıl gidiyor?"

"Harikalar!" diyor ısırıkların arasında, gözlerine tam olarak ulaşmayan parlak bir gülümsemeyle. "Az önce Susan Martin ile çok ilginç bir sohbet gerçekleştirdim - hani şu bizim özel takipçi-gazeteci? Onu ben davet ettim. Hikâyemi çarpıtmaya çalışacaksa ona gerçek bir şeyler verebileceğimi düşündüm."

Midem bulanıyor. "Nasıl gitti?"

Reese gözlerini devirerek homurdanıyor. "Akli dengemi sorgulamadan hemen önce saç kesimimin bana avantaj sağladığını söyledi. Çünkü bir kadının saçını değiştirmeden önce basına sinir krizi geçirdiğini haber vermesini Tanrı yasaklıyor." Meydan okuyan bir ısırık daha alıyor, parmak eklemleri sandviçin etrafında beyazlaşıyor. "Ve sinir krizi geçiriyor olsak bile, yine de ortaya çıkıyoruz, değil mi?"

"Bu doğru. Sence bu sefer düzgün bir şeyler yazacak mı?"

"Daha iyi," diyor Reese, sonra omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse? Tüm bu basın muhtemelen artık önemli değil. İstifa ettikten sonra Felix'in manşetlerini gömdük,

ve bütün mesele de buydu. Şimdi mesele benim kendi anlatımı geri almamla ilgili."

Susan ona söylemiş gibi görünmüyor. Ciğerlerime dolan rahatlama zalimce.

"Magazin basını her zaman saçma sapan şeyler yazacak ve hikayeler uyduracaktır. Bunun ailemin başına geldiğini gördüm ve ilk elden tecrübe ettim."

"Haklısın. Sanırım basında çıkan bazı haberler beni kabul etmek istediğimden daha fazla etkiliyor." Bir elini saçlarında gezdiriyor, içinde çok fazla şey tuttuğunda yaptığı o gergin alışkanlık. "Belli ki sadece Susan değil -Bugün burada olan tüm gazeteciler. Her biri benim hakkımda incitici bir şeyler yazdı."

"Evriminden pişmanlık mı duyuyorsun?" Kendimi kök saldıgım toprak parçasından çekip çıkarıyorum ve ağaç açıklığından dışarı adım atıyorum.

"Hayır. Pişman değilim." Duruşunu düzeltiyor ve medyaya hazır gülümsemesini takınıyor. "Yeni biri oluyorum ve bu kişinin kim olduğundan henüz emin değilim. Genç hanımlar için her zaman bir rol model oldum ve bu geçişin buna yardımcı olacağını, onlara büyüyebileceğinizi, insan ve cesur olabileceğinizi göstereceğini düşündüm!"

"Ama?"

"Bir ama olduğunu nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, yüzündeki ifade hafifçe çatlıyor.

"Seni tanıyorum."

"Ama." Titreyerek nefes veriyor. "hepsi tam olarak anlamadığım bir kişi hakkında hikayeler yazıyormuş gibi hissediyorum. Sanki bu kendini keşfetme olayını bir gösteriye dönüştürüyorlarmış gibi." Sesi neredeyse bir fısıltıya düşüyor. "Röportajlar, oyunculuk, Amara ile öğrenmek derken... Şu anda hiçbir şeyin ters gitmesine izin veremem. Tek bir şeyin bile." Gözleri göğsümü sızlatan bir yoğunlukla benimkilerle buluşuyor. "Bu film benim her şeyim. Mükemmel olmak zorunda. Basınla, eleştirmenlerle, hepsiyle başa çıkabilirim ama..." Parşömen kâğıdı titreyen ellerinin altında kırışıyor. "Daha fazla sürprizi ya da kötü haberi kaldıramam. Paketleyene kadar olmaz."

Sikeyim.

Ona Susan'dan şimdi bahsedemem. Bu onu incitir. Niyetim ne olursa olsun, beni başka bir Ricky olarak görecektir. Onu kullandığımı. Ve bu istediğim son şey. Zaten çok fazla derdi var ve az önce kendisi de söyledi, daha fazla kötü haberi kaldıramaz.

Film bittiğinde ona söyleyeceğim. Ne olursa olsun. Ama şimdi değil. Çekimlere aylar kalmışken, ona hiç olmadığım kadar yakın hissederken olmaz.

Bundan, bilgi saklamaktan, rol yapmaktan nefret ediyorum. Olmam gereken kişi bu değil. Ama öyle, değil mi?

Ya da öyleydi. Hiç bilmiyorum.

Belki de bencilce. Belki de bunu saçma sapan bir koruma içgüdüsüyle rasyonalize ediyorum. Ya da belki sadece yirmi altı yaşındayım ve daha önce gerçek bir ilişkinin nasıl yaşanacağını hiç öğrenmedim.

"Gösterişli konuşmak istemem." Dudağımın kenarını yukarı kaldırıyorum. "Ama sen bir anka kuşu gibisin. Seninle ilk tanıştığım da Reese Sinclair her şeyi içinde barındıran biriydi. Robyn olmak her şeyi yakıp kül etmene yardımcı oldu ve şimdi tamamen başka bir şeye dönüşüyorsun."

"Bunu düşünmek için çok tatlı bir yol." Gülümsemeye çalışıyor ama ne kadar kırılğan olduğunu, kırılmaya ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum.

"Şu anda kim olduğunuzu ya da dünyada nasıl görünmek istediğinizi bilmemeniz sorun değil." Onunla tanıştığımdan beri bir parçam aynı şeyi anlamaya çalışıyor.

"Belki de sadece Reese olmaya çalışmaya devam edebilirim?" Bana umutla bakıyor, umutsuzca güvence istiyor.

"Bana kalırsa iyi bir plana benziyor. Kimlik değişkendir," diyorum usulca, biraz daha yaklaşarak. "Kim olduğunu sorgulamak ne kadar bilinçli olduğunu gösterir."

"Her zaman söylenecek doğru şeyi biliyorsun," diye iç geçiriyor. Çenem geriliyor. "Ve bana süslü bir kayısı tart almışsın - bunlardan bir tane daha yapmak zorunda kalmadan önce paylaşalım." Gülümsüyor ve ben her şeyi unutuyorum.

Şu anda Reese için en iyisi bu.

Yıpranmış bir kütüğün üzerine yerleşiyoruz, kabuğu altımızda sertleşiyor. Kucağımda bir peçete açıyorum, kayısı tartı ikiye bölüp onun payına düşen kısmı uzatıyorum.

Bugün onunla gerçekten konuşmam gereken şeyin ağırlığı göğsümde oturuyor. Zamanlama yanlış geliyor.

"Kimlikten bahsetmişken," diye girişimde bulunuyorum. "Em'in maçından sonra onu eğitmeye devam etmek istiyorum. Disiplin cezam kalksa bile. Eğlenceliydi." Eğer *kalkarsa*, zihnim haince fısıldıyor.

"Senin adına sevindim ama unutma ki ben senin ilk öğrencindim." Göz kırpıyor.

"Ve benim favorim." Pul pul olmuş kabuğu parmaklarımla arasında ovuşturuyorum, korkmuş gibi hissediyorum...? "Bu aynı zamanda basın karşısında biraz daha dik durmam gerektiği anlamına geliyor ve haklısın, son zamanlarda haberler çok kötü. Eski defterleri karıştırıyorlar, bu da ikimize de iyilik getirmiyor."

Başını sallıyor, yüz ifadesi anlayışla yumuşuyor. "Aynı fikirdeyiz. Bence ikimiz de bir süreliğine spot ışıklarından uzak kalarak biraz huzur bulabiliriz. Öyle mi?"

"Bu mükemmel olur."

"Bunu benim için yaptığın için, bu filmi her yönden büyük bir yere taşımama yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Sadece beni eğittiğin için değil, medya sirkiyle de uğraştığın için." Sertçe yutkunuyor, sesine suçluluk duygusu karışıyor. "Basının değerlendirmenizi riske atmasından kendimi sorumlu hissediyorum."

"Bunu kabul ettim, dövüşçü," diyorum, nabzım kulaklarımda kendi suçlu davulum gibi gümbürdüyor. "Ayrıca, iki ay daha aralıksız çekim yaparsak başımızı daha fazla belaya sokacak vaktimiz olmaz diye düşündüm."

"Belki sadece Dante ve Reese için biraz zaman ayırabiliriz?"

"İşte buna," diyorum, dudaklarımda içten bir gülümseme beliriyor, "sanırım her zaman zaman ayırabiliriz."

Bölüm 37

Ree3e

22 EKİM

Robyn Hood Yıldızları GERÇEĞİ AÇIKLADI: "Dublör Kullanılmadı-Sinclair'in Dublörleri %100 GERÇEK! Başarabilecek mi? Burada Oy Verin!

29 EKİM

SINCLAIR GÜÇ PIXIE veya Başka bir Britney Dağılıyor mu?

2 Kasım

Hastings Okul Sonrası Genç Eskrim Takımına Koçluk Yaparken Görüldü

7 KASIM

SinHaste'nin Son Görüntüleri Yok: Bu Çift Daha Başlamadan Bitti mi?

10 KASIM

Amerika'nın Sonunun Başlangıcı Yazan Susan Martin

"HAREKET ZAMANI!" Merrick karanlık suda sallanan kaçış salllarına doğru aceleyle eliyle işaret ederek bağıır.

"Defolun buradan!" Bir muhafızla kılıçlarımı çarpıştırdım, çarpışmanın etkisiyle kollarımda titreşimler oluştu. "Bunu ben hallederim!"

"Ama-"

"Bu bir emirdir!"

Bir muhafız saldırıyor. Dönüyorum, savuşturuyorum ve vuruyorum. Kan paketi mükemmel bir şekilde patlıyor ve güverteyi kıpkırmızıya boyuyor. Bir itiş onu tökezleyerek suya geri gönderiyor.

Arkamda, Merrick bir fenere çarpıyor. Sahne planlandığı gibi tutuşuyor, alevler ahşap güvertede yarışıyor. Bu sahne için tek şansımız var, hata yapacak zamanımız yok.

"Bu altın artık halka ait!" Isırarak söyledim.

İki muhafız daha bana saldırdı. Bir bıçağı savuşturuyorum, sonra saldırıyorum. Muhafızlardan biri ikna edici bir haykırıyla sendeleyerek geri çekiliyor ve mükemmel bir açıklık yaratıyor.

"Sen öldün Hood!" diye hırlıyor diğeri.

"Çocuklar açıktan ölürken kralınızın ziyafet çekmesini izlemektense ölmek daha iyidir!" Bir saldırıyı engelleyerek karşılık veriyorum.

Ama Robyn çok erken kutlama yapıyor. Şanslı bir vuruş kılıcımı savuruyor. Hançer suyun içinde benim inişimi bekliyor. Aşağıdaki karanlık suya bakarken dördüncü kameranın beni onu fark ederken yakaladığından emin oluyorum.

Bunun için eğitim aldım.

Küvetteki o bitmek bilmeyen pratik seansları, evde annemle havuzda yüzmek, geliştirdiğim korkusuzluk - hepsi bu sahneye yol açtı.

Bir bıçak bacağı, yani bacağımdaki kan torbasını buldu. Dramatik bir şekilde haykırdım. Hızlı hareket ederek, gelen darbeden yuvarlanıyorum ve dalıştan önce kendime biraz nefes alma alanı açıyorum.

Hazır. Hazır.

Dondurucu göle daldım. Su beni kucaklıyor. Kostümümün altında, Dante'nin yüzüğü göğsümde soğuk duruyor, tıpkı panik atağımlı atlatmama yardım ettiği gün buzun olduğu gibi.

Karanlığın içinden hedefimi, kayaların arasına yuvalanmış hançeri görüyorum. Bir tekme atıp onu kavıyorum, taş göl yatağını itiyorum ve iskeleye geri tırmanmadan önce sudan fırlıyorum.

"Benden kurtulabileceğini mi sandın?" Kılıcımı tam da Dante'nin bana öğrettiği şekilde döndürerek alay ediyorum.

Dövüş koreografisinin geri kalanı cildimdeki kas hafızası gibi. Eğil, dön, süpür, tek gardını indir.

Kaç, adım at, vur, bir başkası düşer.

"Kralınıza söyleyin," diye duyuruyorum, "Northwood Ormanı'nın artık bir savunucusu var ve adı Robyn Hood."

Son muhafız altını kaptı. Ben daha hızlıyım, çantayı kapıyorum. Sırtarak ve göz kırparak suya geri dalıyorum ve kaçış sallarına doğru yüzüyorum.

"KES! Lanet olası muhteşem!" Amara'nın sesi gölde çınlıyor.

Nefes nefese ama sırtarak yüzmeyi bırakıyorum. Tüm mürettebat tezahürat ve alkışlarla patlıyor. Kutlamalar arasında, iskeleye doğru yüzerken Dante'nin yüzünü görüyorum.

"Başardım!" Haykırıyorum. "Panik ataktan mükemmel çekimlere ve son ayarlamayı ben yaptım!"

Dante kalın bir havluyu omuzlarıma sarıyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Bu dalış mükemmeldi."

"Giysi mükemmel çalıştı, tek bir sızıntı bile olmadı! Ve yüzük... Dante, yüzük çok yardımcı oldu. Çok akıllıca bir fikirdi; beni o kadar güncel tuttu ki." Yutkunuyorum. "O dövüş sahnesi - ne kadar pürüzsüz olduğunu gördün mü? Suyun içinde olmaktan gerçekten keyif aldım! Amara'yla konuştuğum açılar gerçekten işe yaradı."

"Evet bebeğim, hepsini gördüm. I-" Durur ve yüz ifadesinde bir şeyler değişir.

Bebeğim. Kendimi durduramadan parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Herkesin önünde ve umurumda değil çünkü Dante Hastings'i baş döndürücü ve tatlı bir şekilde öpmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Mükemmel bir saniye için, sadece biz varız.

Sonra sette olduğumuzu hatırlıyorum ve garip bir kahkaha atarak geri çekiliyorum. "Özür dilerim, kendimi kaptırmışım."

"Reese." Rıhtımın kenarında Heather'ı görüyorum, şık iş kıyafeti ve ince topuklu ayakkabılarıyla ortaçağ kostümlerimizin arasında eğreti duruyor. Yüz ifadesi özür diler gibi ama aceleci. "Bu anı bölmekten nefret ediyorum," diyor dikkatle, "ama seninle konuşmam gerek."

Midem sıkışıyor. "İyi misin?" Dante soruyor.

"Evet, hiç sorun değil," diye yalan söyledim. "Sadece... Heather bir yerlerde beş alarmlı bir yangın olmadığı sürece set ziyaretleri yapmıyor." Parmaklarım bilinçsizce

Dante'nin ellerini önce.

Yarattığım mesafeden dolayı acı çekiyorum. Bu film, benim vizyonum, önce gelmeli.

Her zaman önce.

Topuklu ayakkabılarıyla rıhtımdan aşağı inmeye başlamış olan Heather'ı takip etmeden önce ona özür dileyen bir bakış atıyorum. Kalbim hala hızlı atıyor, ama sadece dalıştan dolayı değil - kenarlarda sürünen o tanıdık endişe, herhangi bir dikkat dağınıklığını göze alamayacağımı fısıldayan endişe.

Beynim yardımsever bir şekilde en kötü senaryoları üretiyor. Film iptal mi edildi? Biri mi öldü? Ailem iyi mi?

"Neler oluyor?" Güvenli bir şekilde bir köşeye sıkıştığımızda, kendimi Dante'ye bakmamaya zorlayarak soruyorum.

Heather'ın yıpranmış yüzü yumuşar. "Tatlım, bu sabah Los Angeles'tan geldim. Bunca yıldan sonra bunu telefonda yapmak doğru gelmedi." Chanel ceketini düzeltiyor. "Diamond Essence kampanyayı geri çekiyor."

Kelimeler bana beklemediğim bir fiziksel güçle çarptı. Boğazım daraldı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Peri kesimi, sevgilim." Mükemmel manikürlü eliyle başımı işaret ediyor. "Bu dar görüşlü piçler, değerli 'uzun, dalgalı saç' estetiğiyle 'marka uyumsuzluğu' olduğunu iddia ediyorlar."

Histerik bir kahkaha atıyorum ama içimden bir şeyler çatırdıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"O insanlar artık seni hak etmiyor. Onlarla çok iyi bir dönem geçirdik, ama dürüst olmak gerekirse-" İlk galamda bunalmış bir genç kızken yaptığı gibi komplocu bir tavırla eğiliyor. "Onları geride bıraktın. Otuzlu yaşlarına giriyorsun, prestijli filmlerde oynuyorsun. Bu film mi? Her şeyi değiştirecek. Bunun için bastırırken doğru bir fikrin vardı ve şimdi Langford gittiğine göre, bu doğru."

Parmak uçlarım uyuştı. Dublörün adrenalini çöküyor ve beni boşlukta bırakıyor. "Gerçekten sadece beni düşürmek mi istiyorlar?"

"Nereye gittiğinizi değil, nereye gittiğinizi yansıtan ortaklıklara ihtiyacınız var."

"Ama biz zaten her şeyi çektik - reklam filmini, sosyal medya kampanyasını," diye itiraz ediyorum.

"İki hafta önce bu setten yayınladığımız haber karışık bir çantaydı. İyi haber şu ki, burlesk fotoğraf olayı yatışıyor - evet, oldukça yavaş, ama Geraldine her zamanki sihrini orada da gösteriyor."

Islak giysilerim tenime yapışırken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Sanki bedenim artık bana ait değilmiş gibi.

"Bana karşı dürüst ol, Heather. Sadece saç kesimi mi?"

"İmaj değişikliği onları tedirgin ediyor," diyor Heather dikkatle, gözleri Dante'ye ve ekibe kayıyor. "Sınır, evrim, romantizm söylentileri... Bu onların markası değil. Artı, Susan makalesi çok ilgi çekiyor."

Sette yaptığım basın açıklamasına yer veren diğer tüm basın kuruluşları geçen hafta makalelerini yayınladıkları için *Stone Times*'ın hikayemi bıraktığını düşünmüştüm. Ama hayır.

Susan Martin dolabımdan bulabildiği her şeyi çıkardı, oyuncularla, yönetmenlerle, her şeyle olan ilişkilerim hakkında dedikodular ördü. Filmlerim parçalara ayrıldı ve incelendi. Verdiğim her röportaj mikroskop altına alındı.

Geraldine beni basınla doğrudan konuşmamam konusunda uarmıştı ama ben yine de konuştum. Kendi doğrularımı söyleyebileceğimi düşündüm. Ama Susan benim doğrularımı istemiyor; kariyerini benimkilere iftira atarak yapmak istiyor. Ve ben de ona cephane vermiş olabilirim.

"Makalesindeki her şey yalandı," diyorum, kelimeler ikna edici olamayacak kadar hızlı dökülüyor. Düşündüğümünden daha fazla acı veriyor. İçimde tuttuğum her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor.

Öpüşmemizden sonra Dante'nin yüzünü, bana hem değerli hem de güçlüymüşüm gibi bakışını düşünüyorum. Gözlerindeki kırılma gerçektir, ama görmezden gelemeyeceğim bir güçtü bu. Bu sadece Hollywood hikayesi değil. Artık benim hikâyem.

Yürütücü yapımcı olarak, stratejik olarak ilerlemeye devam etmeliyim. Dante'ye karşı hislerim gerçek ve belki de şimdilik önemli olan tek şey bu. Çekimler bitene kadar önümüzdeki beş hafta boyunca medyadan uzak kalabilirim ve yeniden ortaya çıktığımda halk başka birine yönelmiş olacak.

"Elbette öyleydi. Haberi geri çekirtmeye çalışıyorum," diyor Heather diplomatik bir yumuşaklıkla. "Ama Diamond Essence Summer Brown'la anlaşılabile; on dokuz yaşında, Tennessee'den yeni gelmiş, turta gibi tatlı. Tıpkı eskiden olduğun gibi. Tıpkı senin kalmanı istedikleri gibi."

Kelimeler beklediğimden daha fazla acı veriyor. Diamond Essence benim ilk ulusal kampanyamdı, Los Angeles'taki evimi almama yardımcı olan kampanyaydı. Şampuanlarının manolya-şeftali kokusu hala ana banyomda duruyor. Olmak istediğim kadın oldum, ancak bu bölüme veda etmek düşündüğümünden daha fazla acı veriyor.

"O halimi geri istiyorlar," diye çıkışıyorum, elimi ıslak pixie kesimimde gezdirirken. Bu kesim bana ait - bu kampanyaya mal olsa bile. Bana bundan daha fazlasına mal olsa bile. "Sevgilim. Ama yönetilmeye geri dönemem. Sonunda yöneten ben oldum."

"Olman gerektiği gibi."

Heather tüm kariyerimi yönlendiren o şiddetli korumacılıkla omuzlarımı tutuyor. "Beni dinle evlat. Marilyn deneme çekimleri yaptığından beri bu şehirdeyim. Sadece görünüşünü değiştirmiyorsun, evrim geçiriyorsun. Gerçek hamleler yapıyorsun. Ve bazı dinozorlar evrimi kaldıramaz. Ama inan bana, bu film çıktıktan sonra seni geri almak için yalvaracaklar. Şimdiden Starlight ve Crown & Glory ile görüşüyorum."

"Bunlar tam olarak Elmas Özü seviyesinde değil..."

"Para farklı, evet. Ama işte size her şeyi görmüş eski ajanınızdan bir bilgelik: bazen tacınızı bulmak için tacınızı kaybetmeniz gerekir. Senin de söylediğin gibi, sonsuza kadar Amerika'nın sevgilisi olarak kalamazsın."

Başımı sallıyorum, düşünemeyecek kadar şaşkınım. Her değişiklik bana harika bir şey getirdi -rol, özgüven, baş yapımcı kredisi, Dante- ama bir şeyleri de kaybediyorum, eskiden olduğum kişiden parçalar, özleyeceğimi bilmediğim parçalar. Hırsın bedeli ağır oluyor.

"Hollywood'un yeni kraliçesi olmak, Amerika'nın sevgilisi olmaktan daha çok kazandırıyor. Bu konuda bana güven evlat."

"Doğru." Çenem sıkıştı.

Ne de olsa ben bir oyuncuyum. Ve ellerim yanlarıma doğru esneyip çözülürken, hayatımın performansını sergilemem gerektiğini fark ediyorum. Dünyasının ayaklarının altından kayışını izlemeyen biri olmalıyım, kim olduğunu kutlarken eskiden olduğu kişinin hayaletinin yasını tutmayan biri olmalıyım. Gideceği yere varmak için neleri feda etmesi gerektiğini bilen biri.

Bunu istemiştim.

Bölüm 38

Ree3e

Son yarım saatimi Elmas Özü kampanyamın kaybını düşünerek sette dolaşarak geçirdim. Bugünlerde duygularım dalga gibi. Bazen nazik, bazen bunaltıcı. Dante'ye mesaj atıp gelmesini ve karşılıklı dikkat dağınıklığımız içinde kendimizi kaybetmemizi istemek yerine, kendimi onun kulübesine doğru çekilirken buluyorum.

Şu anda penceresindeyim -evet, resmen hafif takip bölgesine geçiyorum- onu koltuğunda izliyorum. Kulaklıklarını takmış, dudakları sessizce gelecek haftanın senaryo revizyonları olduğunu bildiğim şeylere doğru hareket ediyor.

Onu bu şekilde, bu kadar odaklanmış, bu kadar içten izlerken içimde bir şeyler acıyor. Parmaklarını geçirmeden önce saçlarının gözlerine düşmesini, gülümsediğinde tüm yüzünün değişmesini seviyorum. Ve Tanrım, bir zamanlar çekilmez bulduğum şeylerin - onun ukalalığı ve egosu - şimdi ne olduklarını görüyorum: altındaki yumuşak, vahşi, seksi, zeki, komik adamı gizleyen bir kalkan.

Yumruğumu kapısına doğru kaldırdım ve kapıyı çaldım.

Rap. Rap. Rap.

Vuruşumuz.

"Bak gece neler getirmiş," diyor usulca, kapının pervazına yaslanarak. Eşofmanının her yeri yapış yapış ve büyük boy sweatshirt'ü beni bütünüyle yutabilecekmiş gibi görünüyor.

"Uyuyamadım," diyorum. Kelimeler söylemediğim her şeyle birlikte ağır geliyor: *Seni görmeye ihtiyacım vardı. Yalnız kalmamam gerekiyordu.*

Kapıyı daha geniş açıyor, nazik bir "Buraya gel" kalbimin çarpmasına neden oluyor.

İçeride bir Diptyque mum titriyor, sevdiğimi bildiği Pekin mumu. Manolya, sandal ağacı ve çay kokusu. Hayattaki lüks şeylere olan bu sevgisi, her şeyi biraz daha özel kılma ihtiyacı tam ona göre. Bunu aşırı buluyormuş gibi yapıyorum ama aslında sıradan anları hatırlanmaya değer bir şeye dönüştürmesine bayılıyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

"Gelecek haftanın sahneleri. Birlikte üç sahnemiz için hazırlıklı olmalıyız." Öpücüğü hızlı, yumuşak, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Belki de öyledir.

"Şanslıyız."

"Biliyor musun," diyor, "muhtemelen yatağın trajik olduğu için uyuyamıyorsun."

"Oh, gerçekten mi?"

Senaryosunu kanepede bırakıp beni yatak odasına götürüyor, orada gülünç büyüklükteki yatağı mekâna hükmediyor. Uzun boylu olduğu için böyle olduğunu iddia ediyor ama ben denizyıldızı gibi uyuduğu için böyle olduğuna eminim. Gerçi bunu öğrenme ayrıcalığına hiç sahip olmadım.

Kehribar rengi aydınlatma her şeyi rüya gibi hissettiriyor. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor.

"Gir içeri," diyor yorganı geri çekerek. Bulutlar kadar yumuşak olan çarşaflarının arasına kayıyorum.

Yatak onun ağırlığıyla alçalıyor ve ben içgüdüsel olarak ona doğru kıvrılıyorum. Kolu etrafımda sıkılaşıyor beni kendine çekiyor, dudakları başımın tepesine sessiz bir öpücük konduruyor. Bir fırın gibi ısılıyor ve ben onun içinde eriyorum.

Senkronize bir şekilde nefes alıyoruz, göğsü benimkine doğru inip kalkıyor, sanki henüz kelimeleri bilmediğimi ve onları duymak için acele etmediğimi biliyormuş gibi.

Dört. Yedi. Sekiz.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor usulca.

"Bu..." Ön kolundaki dövmelemin izini sürüyorum. "Bu sektör çok izole edici olabiliyor. Etrafınız sürekli insanlarla çevrili ama bu sanki camın arkasında olmak gibi. Herkes içeri bakıyor ama kimse seni gerçekten görmüyor." Duraksıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Tanrım, nankör gibi konuşuyorum, değil mi? Mükemmel bir hayatı olan zavallı küçük aktris."

"Hey," diyor, parmakları çenemi buluyor. "Başkaları senin hayatını kıskanıyor diye duyuların daha az geçerli değil."

"Bazen kameralar çekmiyorken bile bir rol oynuyormuşum gibi hissediyorum."

"Anlıyorum," diyor. "Ama benimle değil mi?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, ne kadar doğru hissettirdiğine şaşırarak. "Seninleyken değil. Sen her şeyi gerçekmiş gibi hissettiriyorsun."

Dante beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir şekilde görüldüğümü hissettiriyor.

"Benden nefret ettiğin zamanları hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesini renklendiren bir eğlenceyle. "O ilk masada biri bana sonumuzun burası olacağını söyleseydi..."

"Senden nefret etmiyordum," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Ben..."

"Profesyonel olarak şüpheli mi?" Kahkahası göğsünde gümbürdüyor ve kulağımı daha da yaklaşıtıyorum, sesi ezberlemek istiyorum. *Ne zaman bu kadar şanslı oldum?*

"Benimle bir elmayı paylaşmazdın," diye hatırlatıyor bana.

"Saçımı kestirmeden bir gün önce elmayla gönlünü almıştım."

"Bunun bir ay önce olduğuna inanamıyorum."

"Ama daha öncesi için üzgünüm. İnşa ettiğim tüm o duvarlar ve sana bir şans vermeden yaptığım varsayımlar için."

Dokunuşu çenemde yumuşacık. "Üzülme. Seni tam olarak suçlayamam, değil mi? İki farklı ateş türü gibiyiz," diyor usulca. "Sen sabit ve derin yanıyorsun, ben ise parıltılı ve çıtırtılıyım. Bazen çatışıyoruz ama bu birbirimizi anlamadığımız anlamına gelmiyor."

Bir mıknaşın metali bulması gibi ona yaklaşıyorum. "Ne kadar şairane konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru ve burnumu odanın karşısındaki kitaplığa doğru itiyorum. "Ben de o kitapların dekor olduğunu sanıyordum."

"Öyle aslında," diye itiraf ediyor gülerek. "Çoğunlukla sesli kitap dinliyorum, özellikle de yoldayken. Yine de hiçbir şey senin bana okuduğunla kıyaslanamaz."

"Yapabilirim, biliyorsun," diye teklif ediyorum, odasının sessizliğinde kendimi cesur hissederek. "Setten uzaktayken. Belki Francesca ve Paolo ile başlarız?"

"Ya da Dorothea ve Will," diye öneriyor, tanımadığım karakterlerin isimlerini sayarak. *"Middlemarch'tan."*

"Bu hoşuma giderdi." Aramızdaki sessizlik, iyi giyilmiş bir kazak gibi rahat hissettiriyor. "Biliyor musun, beni hep şaşırtıyorsun."

"Ben de öyle. Tanıştığımızda hiçbir ortak noktamız olmayacağını düşünmüştüm," diyerek sırtıma tembel desenler çiziyor ve ben eriyorum. "Ama bu

Bundan daha derin, değil mi? Bir şeyleri nasıl gördüğümüz, hissettiğimizdir. Birbirimizi anlamak için aynı hayat hikayelerine ihtiyacımız yok."

Gerçekler dalga dalga bana çarpıyor.

"Benim oynadığım aşk filmlerine benzemiyor," diyorum *Heart in Boston'daki Boston* aksanıma kayarak. "Her şey, *Aman Tanrım, ikimiz de maviyi seviyoruz, köpeklerimiz var ve istakoz ruloları yiyoruz! Bu kader olmalı!"*

"İzleme listemi kaçırdım."

"Muhteşem bir şekilde
fiyasko."

"Bana daha fazla aksan gösterir misin?" diye soruyor.

"Şekerim," diyorum en kalın güneyli dilber sesimle, uykuyla savaşıarak, "ikimiz de hangisinin seni zayıflattığını biliyoruz."

"hayatım," diye denemesine rağmen dramatik bir şekilde başarısız oldu.

Tanıdık bir his damarlarıma doldu. Aştığımı sandığım o sersemletici, ergenlik hissi. Ricky'den sonra, kalbimi kapatmanın olgun bir seçim olduğuna kendimi ikna etmiştim. Profesyonel bir seçim. Ama burada yataarken, bu tür bir bağlantıyı ne kadar umutsuzca arzuladığımı inkâr edemiyorum.

Belki de bir romantik aktris olarak aşkın sayısız versiyonunu canlandırmış olmam ironiktir. Ama onlar sadece senaryolardı, özenle koreografisi yapılmış mükemmellik anlarıydı. Dante'yle olan bu şey güzel bir şekilde kusurlu hissettiriyor.

Burada onunla birlikteyken, bazen her şeyin yerli yerine oturduğu klişesine kendimi inandırdım.

"Biliyor musun, bu kadar farklı olmamız hoşuma gidiyor. Sanki bir anlam ifade etmememiz gerekiyor ama ediyoruz. Annemle babam aynı sokakta büyümüş lise aşıklarıydı. Neredeyse birbirlerinin karbon kopyasıydılar."

"Ailemle tanıştığınızda farklı bir aşk hikayesi göreceksiniz.

Muhtemelen bize daha çok benziyor" diyor.

Ailemle tanıştığınızda, sanki kaçınılmaz bir şeymiş gibi rahat bir şekilde söylediğinde midem yavaşça, hoş bir takla *atıyor*. Sanki bir geleceğimiz varmış gibi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Teknoloji ineği basketbol yıldızıyla mı tanışıyor? Kağıt üzerinde farklı dünyalara aitler."

"Ve çalışıyorlar mı?"

"Otuz yıl ve devam ediyor." Saçlarıma yaslanıp esniyor.

"Sırları ne?"

Dalgınca ensemdeki kısa saç tellerini okşuyor. "Babamın anneme hâlâ Morticia Addams'mış gibi bakması dışında."

"Her kadının hayalidir, Gomez'ini bulmak," diye iç geçiriyorum.

"Kim kendi Morticia'sını istemez ki? Ama gerçekten, bence bu onların adanmışlığı. Birbirlerine, çalışanlarına -annem ekibine, babam Viggie'daki herkese-. Tatillerimiz hep onların kurduğu bu seçilmiş aileyle doluydu."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum, uyku kelimelerimi bulanıklaştırmaya başlıyor. "Benim ailem de aynı şekilde, komşularımıza ve arkadaşlarımıza yakın."

"Ama birbirlerine uyumlarında çok güzel bir şey var. Her Pazar gecesi takvimlerini senkronize etme gibi bir ritüelleri vardı. Kazanmaya niyetli oldukları bir oyunmuş gibi birbirlerine zaman ayırmaya her zaman öncelik veriyorlardı. Ben şahsen bunun kulağa nasıl geleceğini unutuyorum" -dramatik bir şekilde duraklıyor- "bu onlar için bir ön sevişme gibiydi."

"Aman Tanrım! Viggie Takvim davetiyelerinden oluşan bir aşk dili gibi mi?" diye sordum. "Aynen öyle. Hayatlarını taahhütler arasındaki boşluklarda kurdular. Tatilde telefon yok, sadece varlık. Sadece onlar. Neredeyse her yönden farklılar. Babam hayatı buna bağlı olsa bile top süremezdi, Annem hâlâ e-postalarını yazdırıyor ama bu güzel şeyi birlikte yarattılar."

Göğsüne desenler çizerek içimdeki huzursuz kıpırtıyı yatıştırıyorum. "Ya ailen benim fazla Hollywood olduğumu düşünürse?"

Elimi tutuyor. "*Yeterince özgün hissettirmedeği* için tek bir tekmeyle mükemmelleştirmek için üç saat harcayan, saçını kestirdikten haftalar sonra bile hala saçını döndürmeye çalışan kadın mı?"

"Benimle böyle alay etmeyi asla bırakmayacağına söz verir misin? Sanırım bu beni ayakta tutuyor." Özenle inşa ettiğim katmanlarımın arkasını görebilecek, görülmek istememi sağlayacak birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte burada, beni kendime güldürüyor, beni gerçek yapıyor.

"Bana izin verdiğin sürece."

"Benim gördüğümü görecekler," diye mırıldanıyor. "Hangisini?"

"Her şeyi daha iyi yapan biri. Daha parlak."

Başımı öpüyor ve kendimi cesur hissederek daha da yaklaşıyorum. "Noel için New Orleans'a gelir misin?" Fısıldıyorum. "Annemin bamyası hayatını değiştirecek ve Hotel Monteleone'de nehir manzaralı özel yemekler yapan harika bir şef tanıyorum. Ayrıca," diye ekliyorum, "Mabel Teyze biyolojik saatimle ilgili kaçınılmaz sorgulamasına başladığında desteğe ihtiyacım var."

"Beni şimdiden güneyli kurtların önüne mi atıyorsun?"

"Sadece üstün turta hamuru yapanlar." "O zaman ben seninim," diye mırıldanıyor, zaten yarı uykulu.

Nefesi yanağımın altında derinleşene kadar bir süre daha orada uzanıyoruz. Kulübeme dönsem iyi olacak.

"Dante?" Fısıldıyorum. Cevap yok.

Bunun yerine, kendimi onun sıcaklığına daha da bıraktım.

Bölüm 39

Dante

6 KASIM

SON DAKİKA: Olimpiyat Yıldızı Hastings Gençlik Eğitimi Girişiminde Red Bull ile İşbirliği Yapıyor

10 KASIM

Diamond Essence Saç Felaketinin Ardından Ünlü Elçi Sinclair'i Görevden Aldı

15 KASIM

ÖZEL: Sinclair Sette Rol Arkadaşıyla Tutkulu Bir Öpüşme Yaşarken Yakalanınca Sette Romantizm Tartışmalara Yol Açtı

"SÜRPRİZ!" en sevdiğim ses eskrim salonunu dolduruyor.

"Tanrım, ne kadar güzelsin," diye mırıldanıyorum, Reese içeri girerken onu içime çekiyorum. Em'in birkaç dakika önce biten antrenmanı yüzünden ter hâlâ tenime yapışıyor. "San Francisco'daki toplantının günün ilerleyen saatlerine kadar bitmeyeceğini sanıyordum?"

Heather, Reese'in Diamond Essence ile olan ortaklığının yerine yeni saç bakım markalarıyla görüşmesini ayarladı. "Erken bitti. Ayrıca, ben yapamadım

Dante Hastings'in sanatını nerede icra ettiğini görmeye dayanamıyorum." Bakışları benim sade eğitim alanımda geziniyor. "Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Sadece Em'i kaçırdın."

Kaşlarını çattı. "Bir dahaki sefere onu yakalamam gerekecek. Setten uzaklaştığım için mutluyum. Üç haftadır aralıksız çekim yapmak çok yorucu oldu. Birkaç saatliğine sadece ikimizin olduğu bir yerde olmanın iyi olacağını düşündüm."

Geceleri, onu gezinirken gördüm, telefonunun mavi ışıltısı keskin gölgeler oluşturuyordu, her başlık yeni yaralar açıyordu. Ona bu şekilde tanıklık etmek çok samimi, tamamen insani, hatta korkmuş. Onu yakınımı çekiyorum çünkü mantıklı olan tek şey bu.

O gece kulübeme geldiğinden beri birlikte uyuyoruz. Ondan önce, uyku faydacıydı: altı saat, tam olarak zamanlanmış, yalnız. Ya da kısacıktı, etrafımdaki bedenler, nabzımı sakinleştiren salınım, şaşkın ve kaybolmuş bir şekilde uyanmak. Yabancıların yataklarından stratejik çıkışlar yapma sanatını mükemmelleştirmiştım.

Ama Reese dikkatli ritmimi sistematik olarak yok etti. Şimdi kendimi acınası bir şekilde onun varlığına bağımlı buluyorum, nefes alışının sesi onsuz uyuyamadığım bir tür temel beyaz gürültü makinesine dönüşüyor.

Parmakları çenemde geziniyor, taşıdığımı bilmediğim gerginliği okuyor. "Aklında bir şey var."

Benim içimi görüyor.

"Em yaramazlık yapıyor. Onu çalıntı ayakkabılarla yakaladım. Çocuk bildiği tek yolla dikkat çekmek için çığlık atıyor."

"Hey," diye fısıldıyor, yumuşak bir anlayışla. "Ona ulaşabilecek biri varsa, o da sensin. Tüm o sert dış görünüşünün altındaki kalbini görüyorsun."

"Teşekkürler, Reese." Sesim duygularımdan dolayı sert çıkıyor. "Sadece ihtiyacı olan şey olmak istiyorum."

Gülümsemesi çeliği eritebilirdi. "Zaten ."

Memnun bir iç çekişle bana yaslanıyor, mükemmel bir uyum sağlıyor.

Onu daha yakına çekiyorum, yerçekiminin çekimi inkar edilemez. Bluzunun ipeği dokunuşumun altında mırıldanıyor.

"Seni özledim," diye . "Seni daha çok özledim."

Onu aynaya doğru döndürüyorum, bedenim o kadar yakın ki ciğerlerinin gövdemde genişlediğini hissediyorum. Boğazındaki narin yayı izliyorum ve bakışlarımız yansımda kilitlenerek içimdeki ilkel bir şeyi ateşliyor.

"Takım arkadaşlarından ya da gençlik programından herhangi birinin bizi basmayacağından emin misin?"

"Kesin. Burada güvendeyiz. Sadece biz."

Bluzunun ipek bağı çözülüyor ve altındaki siyah dantel ortaya çıkıyor. Açtığım her düğme gelecek şeylerin habercisi. İnce kumaşın altında meme uçları sertleşmişti.

"Birlikte iyi , değil mi?"

Ellerim kot pantolonunun düğmesine ulaşana kadar aşağı kayıyor.

"Var," diye fısıldıyor, bakışlarımı aynada tutarak. Sütyeninin siyah dantelini ortaya çıkarıyorum, incileri çıplak teninde kayıyor. "Kameralarını bizden uzak tutamamalarına şaşmamalı."

"Seninle gurur duyuyorum Reese," diyorum ona. "Çok sıkı çalışıyorsun, bu filmi yapmak için kendini zorluyorsun. Sen bir EP'sin, yönetmenlik yapıyorsun - bu çok etkileyici."

"Yine de kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum."

"Yardım edebilirim." Boştaki eli kalçamı kavrarken nefes veriyor, ereksiyonum kışına doğru belirginleşiyor. "Eğer kontrol istiyorsan, senin için buradayım."

"Bu hoşuma giderdi." Sanki başka bir yönünü ortaya çıkarmanın eşiğindeymiş gibi dudağını ısırtıyor. "Biraz zaman geçirmek istiyorum..." Kasıtlı olarak boyuma bastırıyor ve bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum. "Bu dürüst, pis şey her neyse."

"Bu dürüst, dağınık şey," diyorum usulca, tam burada onu eğme dürtüsüyle savaşıyor, "benim favorim."

Elini üniformamın üzerine koyuyor ve sikim onun dokunuşuyla zıplıyor. "Ve sizden ne kadar çok şey öğrenirsem..." Pantolonunun düğmelerini açtım, o da başını salladı.

çılgınca. "Her parçanı kataloglamak istedikçe daha çok istiyorum. Daha derine inmek." İkimiz de bu anın sonsuza dek sürebileceğini, dış dünyanın eninde sonunda araya girmeyeceğini iddia ediyoruz. Ama sadece ikimizin olduğu bu sessiz salonda, belki de sürebilir.

"Buraya gel," diye fısıldıyor. Elleri üzerimde ve tutarlı düşünmek imkânsız hale geliyor. "Biraz kontrol isteseydin ne yapardın? Nasıl alırdın?"

Ona her şeyi vermek istiyorum.

"Bana nasıl uyum sağlayacağımı gösterecek birini bulurdum. Kontrol güçle değil, güvenle ilgilidir," diyorum usulca, yüz hatlarındaki çatışmayı izleyerek.

"Peki sen bana güveniyor musun?" Yüz ifadesi açgözlülüğe dönüşüyor.

"İstiyorum."

"Ben de sana güveniyorum, Dante." Sanki daha büyük bir şey söylüyormuş gibi geliyor, belki ben de öyle. Ama şu anda bedenlerimiz bizim adımıza konuşabilir.

Elini kaldırıp boğazıma götürüyorum. "Bu nasıl bir his?"

"Kalp atışlarını hissedebiliyorum." Titriyor, eli belli belirsiz boynumdan aşağı kayıyor.

"Mükemmel," diye nefes alıyorum. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Düşünürken gözleri kararıyor, boğazımdaki cırt cırtı geri çekerken yüzümü gözden geçiriyor. "Bu üniforma. Altında ne var?"

"Öğren."

Beyaz eskrim ceketimi soyarak bana yardım ediyor. Koruyucu giysiler parça parça düşüyor. Önce plastron, sonra göğüs koruyucusu.

"Eğer denim senin kriptonitinse, bu kompresyon tişörtleri benimdir." Yüzündeki sırıtma hınzırlığa dönüştü. Tanrım, bu artık sadece fiziksel bir şey değil. Bir süredir böyle değildi. "Çok fazla katman var, hediye gibi." Gömleğimi yavaşça yukarı itiyor. Ellerimi kaldırıyorum, üzerimden çıkarabilmesi için eğiliyorum.

Eski yara izlerinin ve eğitimden kalma taze morlukların izini sürüyor. "Güzel," diye fısıldıyor, dudaklarını köprücük kemiğimin yakınındaki özellikle koyu bir ize bastırarak. Aşağı doğru inip ağızıyla tenimi haritalandırırken ürperiyorum. "Benim."

Sikeyim. Öyleyim. Olmak istiyorum.

Eskrim külotumu çıkarıyor ve yıllarca yaptığım ciğer ve ayak hareketleri sayesinde gelişmiş ve belirginleşmiş bacak kaslarımı öpüyor. Sıkıştırılmalı şortum ne kadar sert olduğumu saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

"Son kat," diyor, sikim serbest kalana kadar onları aşağı sürüklüyor, precum onu bekliyor. Ona nasıl hissettiğimi söylemek çok kolay olurdu ama belki de bedenlerimizin konuşmasına izin vermek daha güvenlidir. Belki de hazır olduğu tek şey budur.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturmuş, beni çırılçıplak görmenin keyfini çıkarıyor. Gözbebekleri arzuyla büyümüş, açık bluzunun altından göğsü kabarıyor. Konuşmamız gereken her neyse bekleyebilir.

"İstiyorum..." Yerden eskrim maskemi alırken Reese'in gözleri benimkilere kilitleniyor. Dikkatli bir hassasiyetle maskeyi yüzüme geçiriyor. "Bunu takacaksın ve bana nasıl olduğunu göstereceksin..." Yutkunuyor. "Kendine dokun."

"Seni düşündüğümde mi?" "Evet."

Sakin ol.

Reese kasılarak benden uzaklaşıyor, ben de sikimi yumrukluyorum. Topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğildi ve kıvrıldı, kot pantolonunu yavaşça kaydırırken boğucu bir gülümsemeyle bana döndü.

Benim için soyunuyor, benim mükemmel Reese'im. Maskemin ağı görüşümü bozuyor. Onu yırtıp atmak ve yavaşça yere attığı bluzunu parçalamak istiyorum. Topuklu ayakkabılarını tekrar giyiyor ve önümde duruyor, stiletolar ve danteller içinde lanet bir savaşçı.

"Yere yatın lütfen," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, soğuğu tenimde hissediyorum. Pist sert ve acımasız ama buna aldırış etmediğimi fark ediyorum.

"Şimdi ne olacak bebeğim?"

Yalvarıyorum. "Bana doğru sürün."

Bana söyleneni yapıyorum, ellerim ve dizlerim üzerinde ona doğru sürünüyorum.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Sana bu gücü vermenin." Duraksıyorum, anın ağırlığının aramızda yerleşmesine izin veriyorum. "Bu konuda sana tamamen güveniyorum."

Stiletto'su eskrim maskemin üst kısmını buluyor ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan hassas bir basınçla aşağı bastırıyor. Bu hareket, kendi arzularının sınırlarını test ediyormuş gibi, hem çekingen hem de cesur hissettiriyor.

"Touché," diye mırıldanıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ellerim kalçalarından yukarı kayıyor, ateşe tutulmuş bir pervane gibi onun sıcaklığına çekiliyor. Parmaklarım ıslaklığına değdiğinde bileğimi mengeneyle kavırıyor.

"Bana dokunabileceğini söyledim mi?"

"Lütfen," diye inliyorum, onun tutuşuna karşı zorlanıyorum. "Seni hissetmeye ihtiyacım var." "Daha çok yalvar."

"Lütfen, Reese, sana dokunmama izin ver." Çaresizim. "Ne istersen yaparım."

Topuğunu maskemden omzuma doğru kaydırıyor, hareketleri kesin ama kararsız. Bacağında bir titreme var, kontrollü cephesinde belirsizlik dalgalanıyor. Ellerim kalçalarını buluyor.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye fisıldıyor ve maskenin arkasından ne kadar etkilendiğini görebiliyorum. İç çamaşırının pembe danteli parmaklarımın altında nemli. "Şimdiden çok ıslanmışsın," diye hayranlık duyuyorum ve o da titriyor.

"Bu mükemmel amcık beni özlüyor, değil mi?"

Danteli kenara ittiğimde "Dokun bana, tam buraya," diye soluyor. Bacaklarını daha da açıyor, kalçaları çaresizlikle öne doğru eğiliyor ve sikimin zonklamasına neden oluyor. "Evet."

Klitorisinin etrafında yavaşça dönüyorum, soğukkanlılığını korumak için nasıl savaştığını izliyorum.

Elleri omuzlarımı daha sıkı kavriyor, tırnakları derime batıyor.

İki parmağımı içine sokuyorum. Parmaklarımın etrafı o kadar sıkı ki ayağa kalkıp onu bu şekilde sikmemek için kendimi zor tutuyorum.

Buna ihtiyacı var. Benim de ihtiyacım var. . Onun altında özgür olmaya.

"Durma," mırıldanmayı başarıyor, sesi kelimenin üzerinde kırılıyor. "Lütfen."

"Yapmayacağım," söz veriyorum ve parmaklarımı daha derinlerine gönderiyorum. Kalçaları titriyor ve başını geriye atıyor.

"İstiyorum-"

"Anlat bana."

"Seni istiyorum..." Duraksıyor, kırılganlıkla, kontrolü mücadele ediyor. Bu çok sevimli. "Yerde."

"Evet, hanımefendi."

Spor çantama doğru bakıyor. "Sende... var mı?" "Evet."

Başımı sallıyorum ve o da prezervatifi almak için yanıma geliyor.

Döndüğünde önümde diz çöktü. Lateksi boyumdan aşağı yuvarlarken hâlâ eskrim maskesini takıyorum. Tanrım, sikimin üzerindeki eli muhteşemdi. Sonra bana sarılıyor, ben tamamen içine girene kadar aşağıya batıyor. Ellerini göğsüme bastırıyor ve sırtımı yere çarpıyor.

Ona her şeyi vermek istiyorum.

"Siktir," diye inliyorum, etrafımı sarmış olmasından bunalmış bir halde. Prezervatif olmadan onun her şeyini hissetmek için neler vermezdim.

Hiç böyle birini istememiştim. Ama Reese ile, onu mümkün olan en samimi şekilde geri dönülmez bir şekilde benim yapmak istiyorum.

Bu artık arzu değil. Vücudumdaki her hücreyi tüketen fiziksel bir ihtiyaç.

"Daha önce hiç böyle yapmamıştım," diye itiraf ediyor. "Ben üstteyken yani. Bu farklı bir şey."

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim." Kalçalarını nazik bir baskıyla yönlendiriyorum, uzunluğumun daha derine ulaşmasını sağlayacak şekilde nasıl yuvarlayacağını gösteriyorum. "İşte bu," diye cesaretlendiriyorum, yüzünün zevkle buruşmasını izliyorum. "Bu beni çok iyi hissettiriyor."

Dudağını ısırtıyor, inlemelerine karşı koyuyor ve bu beni çılgına çeviriyor. Ellerim göğüslerini avuçlamak için yukarı kayıyor, başparmaklarım sertleşmiş meme uçlarını çevreliyor.

"Aynaya bak," diye ısrar ediyorum. "Kontrolü nasıl ele geçirdiğine, beni nasıl ele geçirdiğine bak. Ne kadar mükemmel olduğunu göremiyor musun? Bunu sevmiyor musun?"

"İstiyorum," diye gülümsüyor ve kalçalarını tekrar tekrar üzerimde gezdiriyor. Reese sonunda maskeyi kaldırıyor. Dudakları aç ve çaresiz bir şekilde dudaklarıma çarpmadan önce serin hava yüzüme çarpıyor. Ellerini başımın iki yanına koyuyor. Dili benimkine doğru kayıyor ve ben kalçalarımı yukarı doğru iterek onu inanılmaz derecede derinlere dolduruyorum.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Üzerimde sallanırken inci kolyesi parıldıyor. Ama beni tutan, gümüş yüzüğümün boğazına dayanma şekli.

"O yüzüğü çıkarmayacaksın, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Başını sallar.

"Bana sahipsin," diye nefes alıyorum boynuna karşı.

Reese bir eliyle boynunun arkasına uzanıyor ve kolyesinin düğmelerini açıyor, gümüş yüzüğü ipten kaydırarak sağ başparmağına geçiriyor. İncileri boynuma doluyor, gözlerimiz kilitlenirken serin taşlar sıcak tenime yerleşiyor.

"Artık benden bir parçaya sahipsin," diye fısıldıyor, parmakları boğazımı süsleyen kolyesinin üzerinde geziniyor.

Sertleşmeyi başarıyorum, gerçekten mümkün olduğunu düşündüğümünden daha sert ve o anın beni devireceğinden korkuyorum. Dişlerimin arasından hava emiyorum, sıkı bir kavrama kendimi onun içinde kaybetmeme neden olmaktan saniyeler uzakta.

Reese'in ağzı, dişleriyle çürüyene ve tükürüğüyle ıslanana kadar benimkine saldırıyor.

"Sür şu aleti bebeğim." Sikim onun içine daha derine gömülüyor, o çığlık atarken bittiği yere çarpıyor. "Benim üzerimde tam kontrolün var. Bu alet mi? İstedğin gibi kullanabilirsin."

Daha önce hiç bu kadar uçurumun kenarında hissetmemiştim, bütün sinirlerim yanıyordu.

Hızı yavaşlamaya başlıyor ve yaklaştığını anlayabiliyorum.

"Beni becermeni istiyorum," diye zevkle mırıldanıyor.

Oturana kadar kendimi yukarı çekiyorum. Onu sertçe aşağı indirirken bacakları içgüdüsel olarak belime sarılıyor. Göğüslerini ağzıma bastırıyor. Teninin her santimini yalıyor ve ısııyorum. Bu yakınlık başımı döndürüyor. Elimde o kadar küçük ki, ama *Tanrım*, nasıl da karşı koyuyor. Uylukları etrafımda dönüyor, bir eli acı içinde saçlarımda.

"Tanrım." Nefesi sıcak, çaresiz pantolonlarla geliyor. Alt dudağımı kanımı çekecek kadar sert ısıyor.

Başını geriye atıp başka tarafa baktığında, bir kolumu beline doluyor ve çenesini sertçe kavıyorum. "Seni becerirken bana bak. Kullan beni," diye homurdanıyorum, her kelimeyi morartıcı bir itişle noktalıyorum. "Her santimimi kullan, Reese." Sırtını kamburlaştırarak inliyor. "Çok iyi hissettiriyor."

Dişlerini avucuma batırarak karşılık veriyor, keskin acı lanet okumama neden oluyor. "Gelmeni istiyorum," diye inliyor. "Benimle birlikte."

"Ben buradayım. Senin için buradayım." Parmaklarımı saçlarının kısa tellerine geçiriyorum, kalçalarını üzerimde zıplatmadan önce hınzır sırtışını içime çekiyorum. Tokalaşan etlerin sesi antrenman salonunu dolduruyor.

"Beni döllerinle doldur, Dante," diye yalvarıyor, gözleri geriye kaymış. "Bunu kaldıracabilirim."

Kalbim neredeyse duracak. "Sana hepsini vereceğim bebeğim. Son damlasına kadar."

"Dante-ah-I-" Daha sert, daha hızlı öğütürken, hayvani bir çaresizlikle serbest kalmasını kovalarken, sözleri kırık inlemelere dönüşüyor.

"İşte bu kadar." Şiddetle titriyor, teslimiyet ve meydan okuma arasında sıkışmış, ama beni inanılmaz derecede derinlere götürürken bakışlarımı tutuyor, benim onu sahiplendiğim kadar beni de sahipleniyor.

Sonra bana sarılıyor, orgazm onu yırtıp geçerken tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Boşalırken dişleri göğsüme batıyor ve beni tekrar işaretliyor. Acı beni sınırın ötesine itiyor ve şiddetle boşalıyorum, kendi kulaklarıma yabancı gelen gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendimi prezervatifin içine boşaltıyorum.

Birlikte yere yığılıyoruz, bedenlerimiz iç içe geçiyor.

"Ben hiç..." Başlıyorum, sonra duraklıyorum, ifade etmekte zorlanıyorum. "Seninleyken sanki bütün sinir uçlarım canlı gibi. Sanki sonunda uyanmışım gibi."

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve o delici bakışlarıyla yüzümü inceliyor. "Bunu başka birine söyledin mi?"

"Hayır." Çenesini kavrayıp onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Bana bak. Gerçekten bak. Sen..." Çenesinin kıvrımını izliyorum. "Beni başkaları için mahvettin."

O zaman içimde eriyor ve buna inanmasına izin verdiği anı hissediyorum. Bana uyum sağlama şekli artık sadece tanıdık değil, gerekli. Nefes almak kadar hayati.

Sanki geçmişimdeki her anlamsız karşılaşma bunun için, onun için bir hazırlıktı.

Bölüm 40

Ree3e

29 KASIM

Reese Sinclair'in Kariyeri Sona Erdi - *Heartland*
Heritage Yıldızına Ne Oldu?

4 ARALIK

Sinclair'in Sessizliğı: Halkın Gözünden Saklanıyor
mu? Yoksa Rehabilitasyonda mı?

10 ARALIK

Sinclair Bir Zamanlar Hollywood'un Gözdesiydi, Şimdi
Sadece Sorunlu

Dante'yle birlikte son birkaç aydır yüzlerce kez yürüdüğümüz dar patikaya adım atarken, "Çekimlerin bittiğine İNANAMIYORUM," diyorum. Kızılağaçlar etrafımızda beliriyor, dalları serin gece esintisinde gıcırıyor. Ormanın zemini botlarımın altında yumuşacık.

Uzaktan ekibin mırıltısını duyuyorum, son birkaç kişi seti parçalıyor ve göl kenarında kapanış partisini kuruyor.

Yakında onlar da gidecek.

Derin derin nefes alıyorum, burayı hafızama kazımaya çalışıyorum. Her sabah ağaçların arasından süzülen yoğun sis, ışığın dalların arasından altın şeritler halinde süzülüşü, ormanın sessizliği.

Ve Dante.

"Hadi, itiraf et," diye takılıyor, omzunu hafifçe benimkine çarpıyor. "En çok sabahın köründe yaptığımız antrenmanları özleyeceksin."

"Sen de en uslu öğrencin olmamı özleyeceksin," diye karşılık veriyorum sırtarak.

Deri kostümüm kıvrımlarımı sarıyor, yüzüğünün içinden geçtiği inci kolyem tam olması gereken yerde asılı duruyor, şerif kıyafeti ise onu haksız yere yakışıklı gösteriyor.

Felix'le ilk çekimin bitmesi gereken tarihten sadece iki hafta sonra. Mari, Felix'ten çok daha verimliydi. Yılbaşından sonra Amara'yla birlikte post prodüksiyona dalıyorum. Kurgu sihrini ilk kez bu kadar yakından ve kişisel olarak göreceğim.

"Peki benim yıldız öğrencim nereye gittiğimiz konusunda herhangi bir işaret verecek mi?"

"Beni o kadar çok maceraya sürükledin ki, sonunda seni de bir maceraya sürüklemenin adil olacağını düşündüm." Ona göz kırpiyorum. "Sadece beklentilerini düşük tut. Senin aksine, benim dünyam göz alıcı değil."

Bana yan gözle bakıyor. "Oh, tabii. Tek yaptığın gişe rekorları kıran filmlerde rol almak, galalara koruma gerektiren kiralık mücevherlerle katılmak ve üzerinde yürüdüğü zemine tapan hayranların var. *Ne kadar sıkıcı.*"

Son zamanlarda pek öyle hissetmedim.

"Tek yaptığım replikleri ezberlemek, setten sete gitmek, yılda en az iki film çekmek ve aralarda ailemi ziyaret etmek ya da Cleo ile takılmak demek istediniz. Senin maceralarına kıyasla ben o kadar da heyecan verici değilim." Gözlerimi deviriyorum, deri Robyn Hood kostümümün koluyla oynuyorum.

Dante yürümeyi bırakıyor. Ona dönüp bakıyorum ama bakışları bana sabitlenmiş, loş ışıktaki okunamıyor.

"Bence çok heyecan vericisin," diyor ve göğsümün derinliklerine iniyor.

Boğazımı temizliyorum. "Biraz daha hızlı yürüyebilir misin? Paket partisi başlamadan önce bu işi bitirmek istiyorum."

Onun yerine hızını yavaşlatıyor.

"Manzarayı seyrediyorum," diyor sırtarak.

"Arkamdan mı? Kötü, kötü çocuk."

"Tüm o squatlar, Reese. Yakında o kadar kasla beni bench'e koyabileceksin."

Başımı geriye atıp gülüyorum. Sonra bir dürtüyle geriye uzanıp elini tutuyorum. Avucu benimkine yapışıyor, parmaklarımız sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi birbirine geçiyor.

Gardırop ve sahne çadırı ileride beliriyor, beyaz brandası alacakaranlıkta usulca parlıyor. Aramıza bir sessizlik yerleşiyor.

"Bu on bir yaşımdan beri yaptığım bir gelenek," diyorum ona, elini bırakmadan önce bir kez sıkıyorum. "Ve bunu seninle paylaşmak istedim."

Çadırın kapağındaki ipi çözüp bizi içeri sokuyorum. İçerisi altın rengi bir ışıkla aydınlanıyor ve yıpranmış deri ve ahşap kokuyor.

"Sahne çadırı mı? Biliyorsun, sette en son böyle yalnız kaldığımızda..." Dante'nin sesi kesiliyor, eli sırtımın alt kısmında geziniyor. "Cephanelik anını yeniden mi yaratıyoruz?"

Onun önerisiyle kaslarım gerildi. Yapabiliriz. Sonra görüşürüz.

Bunun yerine ona abartılı, skandal dolu bir bakış attım. "Dante! Bunu on bir yaşımdan beri yaptığımı söyledim!"

"Doğru, özür dilerim. Beynimin tek düşündüğü yeşil deri ve senin kıçın."

"Tabii ki öyle." Ellerimi birbirine doluyorum, aniden gizli geleneğimi paylaşmaktan utaniyorum.

"Hadi, bana burada ne yaptığınızı söyle."

"Her paketten sonra setten küçük bir şey alıyorum. Bir hatıra."

Elleri yüzünün kenarlarını kavrayarak şok olmuş gibi yapıyor. "Tertemiz Reese Sinclair mi? Bir hırsız mı?"

"Hırsızlık değil," diye itiraz ediyorum. "Daha çok ödünç alınmış anılar gibi." "Yani eşyaları geri mi veriyorsun?"

"Kesinlikle olmaz. Onlar benim."

Başını sallayarak çene çalıyor. "Ve bir şekilde bu senin en büyük pişmanlıklarından biri değil mi? Hırsızlık nasıl oluyor da sınıfta konuşmanın altında kalıyor?"

"Bu hırsızlık değil!" Israr ediyorum, ona vuruyorum.

"Ortak bir şeyimiz olmadığı konusunda söylediklerimi unut." O kadar rahat gülüyor ki ona tekrar vurmak için uzanıyorum ama bileğimi tutuyor. Çok hızlı refleksler. "Hey, ben yargılamıyorum! Hangi ganimeti *ödünç aldın* ve

hiç dönmeyecek mi?" Tahta bir sandığa uzanıyor ve Robyn'in babasının ona çocukken verdiği oyuncak bebeği çıkarıyor.

Masaların arasında dolanıyorum. "Bakalım, *Heartland Heritage*'dan eski bir broş. Elizabeth'in büyükannesinin mücevher kutusunu tozlu tavan arasında bulduğu sahneyi hatırlıyor musun? Ve *Strings of Time*'dan gizemli müzik kutusunun kilidini açması gereken eski bir pirinç anahtar. Son olarak da *Love and Loathing*'den bu muhteşem hırkayı ekledim."

"Sürprizlerle dolusun."

Ararken parmaklarım aksesuarların üzerinde geziniyor ama dikkatim sürekli arkamdaki Dante'ye, varlığının sessiz ağırlığına, beni izleyişine kayıyor. Sonra onu fark ediyorum. Ormanda koşarken, üzerime çıkana kadar prova yaptığımız tahta hançeri.

"Bu," diye fısıldıyorum, sesim kararsız. "Bu mükemmel."

"Hançeri mi?" Hançeri aldığı anda parmakları benimkilere değiyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Başımı salladım.

"İyi seçim," diye mırıldanıyor, elinde evirip çevirirken.

Bir ritim geçer. Çadır daha küçük geliyor. Uzakta başlayan partinin uğultusu zar zor duyuluyor.

"Senin dünyandan çok şey gördüm," diyorum kendimi normal görünmeye zorlayarak. "Eskrim maçlarından bazılarında gelmeyi dört gözle bekliyorum."

"Gelmek istiyor musun?" diye soruyor, sanki buna pek inanmamış gibi. "Eğer beni orada istiyorsan."

"Tabii ki."

Yutkunuyorum. "Tamam, al bakalım," diyorum, tahta pervaneyi eline tutuşturarak.

Kaşlarını sallayarak aldı. "Ben mi?"

"Yakalanan kişi ben olmak istemiyorum."

Hançeri ceketinin içine sokarken dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Bu bizi suç ortağı yapar."

"Pekâlâ ortak. Paket partisine gitmeliyiz," diyorum ama kıpırdamıyorum. "Biri gelmeden önce."

Beni öpmek için eğilmeden önce bakışlarını benden ayırmıyor. Son beş haftadır her geceyi birlikte geçirdik ve onsuz uyumaya nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Öpüşmeyi kestiğinde, "Artık gidebiliriz. Mari gelip hırsızlık yaptığımız için bize bağırmadan önce."

"Dante Hastings, korktun mu?"

"Senin etrafında mı? Dehşete düşmüş."

Çadırdan ayrılırken dudaklarım hâlâ karıncalanıyor, gece bittikten sonra bile bu anı tekrarlayacağımı biliyorum.

Bu film den önce istediğimi düşündüğüm her şey hâlâ geçerli; başarılı olmasını istiyorum. İnsanların oyunculuğuma odaklanmasını, beni güzel bir yüzden daha fazlası olarak görmelerini istiyorum. Beni yıllardır içine ittikleri kutunun dışına çıkmak istiyorum.

Ama hiç tahmin etmediğim bir şey vardı. Ona aşık olmak.

Ve şimdi, başka bir şeyi nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.

Ağaç sınırını aştığımızda, gece gökyüzünü aydınlatan devasa bir şenlik ateşi bizi karşılıyor. Göl öteye doğru uzanıyor, yüzeyi yansıyan alevler ve ay ışığıyla parıldıyor.

"Hey, bu bizim favori iklimimiz!" Marcus bana sarılmak için koşarak seslendi. "Bu son dövüş sahnesi ikiniz sayesinde inanılmaz görünecek."

Ekip etrafımızda toplanıyor ve rahatlatıcı bir kutlama balonu yaratıyor. Işıkçı Tom sabah erken saatlerde yaptığımız çekimleri anımsarken, dekorcu Nina silahlarını nasıl ustalıkla kullandığımızı gururla hatırlıyor.

Dante'nin kolu benimkine değdiğinde, sıcaklığı deri kostümümün içinden sızıyor ve bu mükemmel anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum. Etrafımdaki tanıdık yüzlere baktığımda, bunun tam da her zaman bulmayı hayal ettiğim türden bir set ailesi olduğunu fark ediyorum, özellikle de Felix'le geçirdiğim o gergin günlerden sonra.

Her tadını çünkü bitmesini istemiyorum.

Bölüm 41

Ree3e

12 ARALIK

REESE SINCLAIR NEREDE? Yıldız Söylentiler Arasında
Karanlıkta

17 ARALIK

SON DAKİKA: *Robyn Hood*'un Gişede Felakete Yol Açacağı
Söyleniyor

"UYARI: İçeri girdiğimiz anda tüm Hastings klanı üzerimize çullanacak." Dante güler ve telefonunu cebine koyar.

"Durun, soyağacımı bir kez daha okuyayım," diyorum, sakinleştirici olduğunu umduğum ama daha çok performans öncesi hiperventilasyon gibi hissettiren derin bir nefes alıyorum. "Alec, Brooklyn, Cameron, Ezra ve Francesca. Ebeveynleri Selene ve Leo. Cameron Daphne'yle, Ezra Hazel'la ve ben de şu anda varoluşsal bir kriz yaşıyorum." Sanki fırlatmaya geri sayıyormuşum gibi her bir ismi parmaklarımla işaretliyorum. Neyse ki kardeşleri büyükten küçüğe doğru alfabetik sırayla isimlendirilmiş, bu da onları hatırlamayı kolaylaştırıyor.

"Biliyorsun," diyor, "çoğu insan sadece kanat çırpır ve en iyisini umar."

"Sadece beni sevmelerini istiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık.

Yapmadığım şey

onların onayının belirsizlik okyanusunda bir cankurtaran salı gibi hissettirmesidir-

Bu muhtemelen şimdiye kadar bulduğum en sağlıklı metafor değil, ama hey, elimizdekilerle çalışıyoruz.

Dante benim için arabanın kapısını açıyor ve bir anda çılgın atan paparazziler tarafından bombardımana tutuluyoruz.

"Reese! Reese! Reese! Buraya!" diye bağırıyorlar, kameralar flaş ışığı gibi yanıp sönüyor.

"Sinir krizi sırasında saçını mı kestin?" "Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?" "Düğün ne zaman?"

"Reese, rehabilitasyona mı gidiyorsun?"

"Oyunculuğa ara verdiğin doğru mu?"

Sorular midemi bulandırıyor. *Robyn Hood* hakkında tek bir soru bile yok. Dante beni kaostan korurken bu düşünceyi bastırıyorum. San Francisco sahil şeridinde bakan şık On Cloud Nine oteline girdiğimizde kameralar acımasız saldırılarına devam ediyor; burada bizi modayı takip eden konuklarla dolu lüks bir alan ve pahalı parfümlerin hafif kokusu karşılıyor.

Hastings ailesi bir araya toplanmıştı ve ben kendimi sabitlemek zorunda kaldım. Güzel insanların para birimi olduğu Hollywood'da geçirdiğim yıllardan sonra bile bu aile farklı. Haksız yere, aşırı derecede güzeller, dişlerinizde ıspanak olup olmadığını ya da elbisenizin ters durup durmadığını kontrol etmek isteyeceğiniz türden bir güzellik. Dante'nin babası Leo şık siyahlar içinde dikkat çekerken, annesi Selene zümrüt yeşili içinde parlıyor, bukleleri mükemmel, ışığı yakalamış ve sanki parlıyormuş gibi görünüyor.

Birlikte, etraflarında çocuklarıyla, ürkütücüdürler.

"Millet," diye anons ediyor Dante onlara ulaştığımızda, "tanıtılmaya ihtiyacı yok, ama yine de hepinizi onurlandıracağım, Reese'im."

Onun Reese'i.

Kalbim bu sözlerle çırpınıyor ama uzun sürmüyor, çünkü kollarında ısıltılı alevlerin dans ettiği parıldayan metalik gümüş bir takım elbise giymiş bir enerji kasırgası adeta sekerek alanımıza giriyor.

"O benim atkım mı?" Ayaklarının üzerinde zıplayarak Dante'nin boynunu işaret ediyor.

Dante ukala bir sırıtışla atkıyı çekiştirerek, "Arabanda unutmuşsun, ben de onu iyi bir şekilde kullandım," dedi. "Yine de dolabımı yağmalamandan şikayet edemem sanırım, küçük kardeşim."

"Ah, o imkansız." Kız gözlerini dramatik bir şekilde yuvarladıktan sonra bana dönüyor. "Ben Frankie. Bu arada imzalı posterler için teşekkürler. Pistteki karavanımda harika duruyorlar."

"Benim için zevkti."

"Hey, madem buradayız..." Frankie muzip bir sırıtışla telefonunu çıkarır.

"Sakın buna cüret etme," diye uyarıyor Dante, telefonu uzaklaştırarak.

"Oh, dur! Fotoğraf çektirmek isterim." Gülüyorum ve Frankie'den onaylayan bir gülümseme alıyorum. Eğiliyor ve yanaklarımızı birbirine bastırarak fotoğrafı çekiyoruz.

"Aman Tanrım, yırtık pırtık olmuşsun!" Frankie elbisemden açıkça görünen pazularıma bakarak ciyaklıyor. "Kol kasların Dante'ninkilerden daha güzel."

Bu gece kendimi güçlü hissediyorum.

Başka bir figür yaklaşıyor, hareketleri zarif ve kesin. "En küçüğümüze aldırmayın," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Ben Brooklyn. Küçükken filmlerinize takıntılı olduğumuzu söyleyebilir ? Onları arka bahçede canlandırırdık." Etrafımızdaki konuşmaların nasıl sessizleştiğini, yerini yakalandığında uzaklaşan dikkatli bakışların aldığını fark ediyorum.

"Aman Tanrım, bunu bana hiç söylememiştin!" Dante'nin göğsünü dürterek haykırıyorum.

Frankie homurdanıyor. "Muhtemelen *Heartland Heritage*'daki karakteriniz gibi giyindiğini itiraf etmek zorunda kalacağı içindir."

"Kovboy çizimleri ve kemer tokasıyla birlikte." Brooklyn'in pembe dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Bu tür olayları hiç hatırlamıyorum." Dante ellerini kaldırır, ama boynundaki belirgin kızarıklık ona ihanet eder.

"İnkâr etme; o senin en büyük hayranın," diye ısrar ediyor Brooklyn. Dante gibi o da manyetik Hastings DNA'sını yayıyor.

"Ben de onun en büyük hayranıyım." Gülüyorum.

Uzun boylu, düşünceli bir adam öne çıkar. "Cameron Hastings," diye kendini tanıtıyor, sonra yanındaki mor saçlı, canlı kadına dönüyor, gözleri açık bir gururla dolu. "Bu da Daphne." Adını söyleyiş şekli kalbimi sıkıştırıyor - sanki birinin en sevdiği takımyıldızını tarif edişini izlemek gibi.

Daphne, Cameron'ın boynundaki örgü papyonu ayarlayarak gülümsüyor. "Merhaba! çok şey duydum!" Onun coşkusu bulaşıcıdır. Cameron

Ona bakmayı hiç bırakmıyor, sanki o bir güneşmiş ve kendisi de onun yörüngesindeymiş gibi hareketlerini takip ediyor.

"Elbisen kesinlikle muhteşem," diyorum karmaşık detaylarına hayranlıkla bakarak. Daphne cevap vermeden önce Cameron araya girerek, "Kendisi dikti," diyor.

Sesi bariz bir hayranlıkla o kadar zengin ki, duyduğumda yüzüm kızarıyor. Daphne dönüyor, el yapımı elbisesi etrafında sıvı yıldız ışığı gibi akıyor.

"Bize içecek bir şeyler getireyim," diye mırıldanıyor Dante, başparmağı parmak eklemlerimi . "Senin için şampanya?"

"Bu iyi olurdu," diyorum, her hareketimizi takip ediyormuş gibi görünen meraklı bakışlardan hâlâ tedirgin olmuş bir halde.

"Bir saniye içinde döneceğim.

Burada iyi misin?" "Tabii ki."

Dante kalabalığın arasından geçerken Leo ve Selene el ele tutuşarak yaklaşıyorlar. "Bu gece gelebilmenize çok sevindik," diyor Selene, sesinde beni anında bir annelik rahatlığı var. "Hadi seni bu kaostan kurtaralım. Ben Selene. Bu gece geldiğiniz ve başışınız için teşekkür ederim."

"Benim için zevktir."

"Tımarhaneye hoş geldin," diye ekliyor Leo ayı gibi sarılarak. "Dante senin hakkında konuşmayı bırakmadı."

"Peki, şu gala biletleri hakkında...?" Frankie öne atılır ve Selene'den bıkkın bir "Francesca!" sesi yükselir.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Bu konuda çok ketum davranıyor!"

"Tüm aileye ve arkadaşlara da kapımız açık. Benim için bir zevktir. Oğlunuz olmasaydı bu film böyle olmazdı. Koreografimdeki yardımı her şeydi."

"Evet, adı geçiyor," diye yumuşak bir şekilde yeniden yönlendiriyor Selene. "İkinizi de ekranda görmek için sabırsızlanıyoruz. Ve lütfen, evimiz size her zaman açık. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Selene ve Leo'yu çocuklarıyla birlikte izlerken, Dante'yi yatılı okula gönderdiklerini hayal etmek zor. Çok sevgi dolu görünüyorlar, çocuklarının her birinin büyük hayallerine ve maceralarına çok bağlılar.

Ama belki de Dante tam da bu yüzden isyan etti. Böyle bir ailede büyümek, herhangi birinin kendi yolunu çizmesi ve kendini ayrı tutması gerektiğini hissetmesi için yeterli olurdu.

Üzerime çöken aidiyet dalgasını tam olarak algılayamadan, kapılar dört figürü daha ortaya çıkarmak için açılıyor.

Önce Alec'i tanıyorum; tüm oda onun etrafında küçülmüş gibi görünüyor. Kardeşler arasında en kısa boylu olmasına rağmen, kendi devasa. Leo'nun yontulmuş yüz hatları ve Selene'in kestane rengi bukleleriyle, her iki ebeveynin birleşerek ortaya çıkardığı heybetli bir şeye benziyor. Dövmeli kolları, dirseklerinden kelepçelenmiş bembeyaz gömleğinin içini dolduruyor; boncuklu bilezikleri ve tırmanma ipleri bileklerine bir onur nişanı gibi sarılmış. Gözleri dikkat çekiyor. Karanlık, dikkatli.

"Sen sormadan söyleyeyim anne, evet, hâlâ K2 seferine çıkıyoruz," diye duyurdu.

Selene'in iniltisi tam bir anne endişesi. "Bu ölüme meydan okuyan macerayı daha fazla tartışmam. Ne demek istediğimi açıkça belirttim."

"İyi olacağız," diyor Alec sessiz bir güvenle. Kendini otomatik olarak ailesi ile kalabalık oda arasında konumlandırıyor.

Alec'in yanındaki adam "Bunu kesinlikle aldım," diyor. Tişörtü arkadaşınıninkine benziyor, kendi bilekleri de benzer tırmanış simgeleriyle süslenmiş. "Merhaba, ben Finn, bu arada!"

Alec ölçülü bir baş hareketiyle beni onaylıyor, değerlendirmesi hissediliyor, küçük kardeşinin ilgisine layık olup olmadığını kontrol ediyor.

"Ben de Ezra," diyor kirli sarı saçları onu kardeşlerinden ayıran çarpıcı bir figür, ancak keskin Hastings yüz hatları belirgin. "Bu benim nişanım, Hazel."

Yanındaki kadın nefes kesici. Karmaşık dövmeler kollarını canlı bir sanat gibi sarıyor ve koyu renk bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyor.

"Tanrım, tebrikler!" Yüzüğü görünce haykırdım.

Frankie dramatik bir şekilde inliyor. "Fazla heyecanlanmayın. Bu ikisi hepimiz huzurevine yerleşene kadar nişanlı kalacaklar."

Hazel utanmış görünerek yerinden kayar. "Bilirsiniz işte, acele etmiyoruz. Acelemiz yok," diyor ve sanki dikkatleri çalışıyormuş gibi elini umursamaz bir şekilde sallıyor.

Dante elinde ustalıkla dengelenmiş şampanya kadehleriyle geri dönüyor. "Görüyorum ki Hastings klanının en yaşlısı ve en genciyle tanışmışsın," diyerek bana bir kadeh uzattı. "Ve bazı evlatlık aile üyelerimizle de."

Dante bir kolunu bana doluyor, ben de onun yanına sokulup önümüzde uzanan manzarayı seyre dalıyorum. Şu anda bile kendini biraz ayrı tutuyor. Elbette, Brooklyn'in keskin çelik kenarlarını paylaşıyor ve dövmeleri Alec'in yoğunluğuyla eşleşiyor, Leo'nun zincirinin Dante'nin halkalarını yankıladığı . Frankie'nin ruhunda onun ateşinin ikiye katlandığını görebilirsiniz.

Yine de onda farklı bir şey var, onu iyi tanımasanız fark edemeyeceğiniz bir şey.

Böylesine olağanüstü bir ailenin parçası olmanın insanı nasıl daha fazla parlamaya ya da çabalarken tükenmeye itebileceğini anlıyorum.

İyi giyimli yöneticilerden oluşan bir grup bize doğru yaklaşıyor. Ellerindeki kristal bardaklar ışığı bir uyarı sinyali gibi yansıtıyor.

"Geliyor," diyorum Dante'ye ve elbisemi düzeltiyorum, zihnimde Geraldine'in benim için hazırladığı konuşma noktalarını gözden geçiriyorum.

Robyn Hood hakkında konuşun. Amara ile çalışmaktan bahsedin. Yaptığım tüm etkileyici dublör işlerinden bahsedin.

Önemli şeylere odaklanın.

"Dante!" Kusursuz bir takım elbise giymiş bir adam varlığını tamamen görmezden geliyor. "Red Bull'un başkanı son toplantımızda gündeme getirdiğin yardım girişimi hakkında konuşmak istiyor. Eskiden USFA komitesinde yer aldığını biliyor muydun? İncelemeniz yaklaşırken sizin için harika bir bağlantı olabilir."

Sıkı gülümsemem bozuluyor. "Reese, benimle gel," diyor Dante, gözleri heyecanla parlıyor. "Tanışmanı istediğim bazı insanlar var."

"Hayır, hayır, siz devam edin," diyorum. "Sanırım son filmimden bazı eski arkadaşlarımı gördüm."

Dante bir hayran kasırgasına kapılmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor. Midem, "*çok yakından inceleme*" başlığı altında aktif olarak dosyaladığım bir duyguyla kıpırdıyor.

Onun için mutlu olmalıyım. Hayır, onu geçtim, onun için mutluyum. Eskiden USFA komitesinde olan biriyle konuşmak, cezasının kaldırılması için bir şans olabilir. Çok sevdiği ve özlediği eskrim dünyasına dönüş bileti. Beynimin mantıklı kısmı sevinçten taklalar atıyor.

Ama burada tek başıma dururken bir yanımda kendimi ifşa edilmiş ve mercek altına alınmış hissediyor. Ve odadaki yan bakışlara ve sessiz konuşmalara bakılırsa, rahatsızlığımın sadece paranoya olduğunu sanmıyorum.

SALONUN KARŞISINDA, aralarında Amrita Gupta, Kyna Wright ve Jaxon Elio'nun da bulunduğu *Love and Loathing*'den bir grubun barın yanında toplanmış olduğunu görüyorum.

diğer birkaç A-list aktör. Tereddüt ediyorum, onlara yaklaşma düşüncesi midemi bulandırıyor -özellikle de doğum gününde Jaxon'la yaşadığım o tuhaf etkileşimden sonra. Ama odayı tararken seçeneklerimin tükenmekte olduğunu fark ediyorum. Hastings ailesi kendi sosyal çevrelerine dağılmış durumda ve ben bütün akşam onların peşinden giden yapışkan bir yabancı olmayı reddediyorum.

Ayrıca, kendi kendime düşündüm, bunlar benim sektördeki meslektaşlarım. İtibarımı kurtarmak için bir şansım olsun istiyorsam, bir yerden başlamalıyım. Bu, yabancılaştırdığım insanlarla yüzleşmek anlamına gelse bile. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirerek oraya doğru ilerliyorum.

"Herkes merhaba," diyorum, sesim hissetmediğim zoraki bir hafiflik taşıyor. Yanıt, mırıldanan onaylar ve garip baş sallamalardan oluşan bir koro. Amrita'nın gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor, sonra kasıtlı olarak arkasını dönüyor ve vücudunu çemberlerini kapatacak şekilde eğiyor. Kyna, geçen yaz yaklaşan projelerinde bir rol düşünmem için bana yalvarıyordu, aniden telefonlarına hayran olurlar.

Ancak Jaxon küçümsediğini gizlemiyor.

"Bu Reese Sinclair değil mi?" diyor. "Senin orada Dante'yle olman gerekmiyor mu?"

"I-"

"Biz de tam yaklaşan pilot sezonunu tartışıyorduk," diye ekliyor Amrita, sesi kısık. Martini'sinden hesaplı bir yudum alarak duraksıyor. "Gerçi son zamanlardaki basın... Sanırım biraz ara vermişsinizdir?"

Bu ima bir tokat gibi çarptı. Bir zamanlar her etkinlikte ilgimi çekmek için çırpınan bu insanlar şimdi bana radyoaktifmişim gibi davranıyorlar.

Belki de öyleyimdir?

"Aslında gelecek vaat eden birkaç projeyle ilgileniyorum," diye yalan söylüyorum ama Amrita çoktan Kyna'yla yeni sahil evleri hakkında zoraki bir sohbeta dalmış. Jaxon gözlerini devirirken nefesinin altında itibarla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Orada öylece duruyorum, reddetmelerinin ağırlığı mideme çöküyor. Bu sektörde, ince bir uygulamayı gördüğümde tanıyacak kadar uzun süredir çalışıyorum.

Saygınlığımdan geriye kalanları toplayarak balo salonunun sessiz bir köşesine doğru ilerliyorum.

Fısıltılar, kaçırılan bakışlar, bedenlerin fiziksel olarak uzaklaşması. Geçen bir garsonun elinden şampanya kadehini kaptım. *Umutsuzluk* parçaları

ve *tren enkazı* kulağıma geliyor ve beni yere batırmak istiyor.

Birdenbire dışlandım mı?

Saçımı kestim ve onların mükemmel kızı olmayı bıraktım ve artık kabul edilebilir değil miyim?

Bu o kadar adaletsiz ki, acıtıyor. Felix'in öfke dolu yönetmenliğinden, ayaklarım kanayana kadar dövüş sahnelerinde tökezlemekten, saygınlığımı her seferinde istilacı bir soruyla elimden almaya çalıştıkları sayısız aşağılayıcı röportajdan daha derinden kesiyor.

Utaniyorum.

Pencerelerin yanında terk edilmiş bir masa duruyor ve ben de oraya yerleşiyorum. Dante'yi , büyük kolunun altına kıvrılmak istiyorum, ama odanın diğer ucunda, daha önce gelen yöneticilerle birlikte duruyor, rahat kahkahası kalabalığın üzerine taşıyor.

İşler onu çekemeyeceğim kadar iyi gidiyor gibi görünüyor.

"Bir serseriye daha yer var mı?"

İrkiliyorum ve başımı kaldırdığımda Destiny Hope'un masamda durduğunu görüyorum. Şık siyah elbisesi kıvrımlarını sarıyor, çilek sarısı saçları gevşek dalgalar halinde dalgalanıyor.

Bir yıl önce yüzü, son skandalıyla ilgili çılgık atan manşetlerle dergi kapaklarını süslüyordu. Gerçi şimdi ne olduğunu hatırlayamıyorum. O zamanlar, sektörün "zor" olarak etiketlediği biriyle ilişkilendirilmek istemediğim için kibarca yanından ayrılmış olabilirim.

Bu ironi beni hem güldürüyor hem de ağlatıyor.

"Lütfen." Etrafımdaki çok sayıda boş sandalyeden birini işaret ediyorum.

"Bir sürü yerim var gibi görünüyor." Gülüşüm amaçladığımdan daha acı çıkıyor.

"Destiny Hope," diyor.

"Reese Sinclair," diye cevap veriyorum, sonra otomatik olarak kendimi tanıtmaya ihtiyacı duyuyorum -sanki bu odadaki herhangi biri kim olduğumu bilmiyormuş gibi ve tüm yanlış nedenlerden dolayı. "Son albümünüze bayıldım," diye ekliyorum, garip sessizliği bir şeyle, herhangi bir şeyle doldurmaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim." Sandalyeye doğru kaydı. "Yardım edemedim ama bu gece tam donma muamelesi gördüğünü fark ettim."

Omuzlarım içe doğru çöktü. "Belli oluyor, ha?"

"İnsanlar çok acımasız olabiliyor."

"Hayır, değiller-" Duraksıyorum, zorlukla yutkunuyorum. "Burada rol yapmanın bir anlamı yok, değil mi?"

"Seni her zaman seviyorlar," diyor, her kelime durgun suya düşen bir taş gibi, "sevmeyene kadar. Saklanmaya mı çalışıyorsun? Ruhsal çöküntü diye bağırlar!" Parmağını havaya kaldırıyor. "İnsanların içinde yüzünü mü gösteriyorsun? Sadece dikkat çekmek istiyorsun. Sessiz mi kalayım?" Sert bir kahkaha. "The Meadows'a giriş yaptığını sanıyorlar."

"Bu çok acımasızca. Belki de safça, kendi anlatımın kontrolünü elime alacağımı düşünmüştüm." Bir peçeteyi küçük parçalara ayırıyorum, beyaz parçaların karanlık masa örtüsüne kar gibi dağılmasını izliyorum. Oda aniden çok gürültülü, çok parlak, çok açıkta hissettiriyor. "Yani, eminim anlıyorsunuzdur, ama tek istediğim hayatımı yirmi dokuz yıldır olduğum kadının dışında yaşamaktı. Olmak istedim-"

"Normal mi?"

"Kısıtlanmamış."

"Her zaman yıkacak birine ihtiyaç duyarlar. O da sensin. Geçen sene bendim, ondan önceki sene de bilmem neydi." Bu mudur yani? Tam bir yıkım mı? "Disrepute'u yayınladığımda ve yeni dönemime girdiğimde, kariyer mücadelelerim, kadın arkadaşlığı ve kendi gelişimim hakkında şarkılar yazdım." Gözlerini deviriyor. "Ama bu benim tipik country aşk şarkılarımdan çok büyük bir değişim olduğü için, bunu sesimi kendi ellerine almak için bir fırsat olarak gördüler."

Paylaşılan dışlanmada tuhaf bir yakınlık vardır - hem yıkıcı hem de garip bir şekilde özgürleştirici hissettiren lütuftan düşmede bir tür paydaşlık.

"Hiç bu tarafında bulunmamıştım."

"Bu doğru olamaz! Peki ya Ricky'olan o karmaşaya ne demeli?"

Yaltaklanıyorum. "Bunu biliyor muydun?"

"Kimin yok ki, sevgilim? İlk ödölünü alan reşit olmayan bir kadın olarak sahnede saldırıya uğradın." Gözlerini deviriyor. "Onun gösterişli sevgi gösterisinin nasıl *da bayıltıcı* olduğunu okuduğümü hatırlıyorum. Kimse öpücükten sonra ne kadar korkmuş görüldüğün hakkında yorum yapmaya cesaret edemedi."

İğrenmiş, şiddete uğramış ve korkmuştum. Aklımdan geçen tek şey şuydu: *Gülümse, daha parlak gülümse, geçiştir, sorun çıkarma.*

Artık her şey farklı. Daha küçük olmak istemiyorum. "O zamanlar bunu nasıl atlattın?"

"O zamanlar medyanın ilgisi bana yönelik değildi. Ricky'yi aşık, kendini adanmış bir erkek arkadaş olarak görüyorlardı. Ama sanırım ailem, menajerim, en iyi arkadaşım ... Nasıl hayatta kalabilirdim bilmiyorum. Kendimi çok yalnız hissettim."

"Etrafınızda güvenebileceğiniz insanlar olduğu sürece bunu atlatacaksınız."

Etrafımda hâlâ o insanlar var ve biliyorum ki yanımda duracaklar. Benim de Dante'm var - onu bulmak için odayı tarıyorum ve gözleri kalabalığın arasından benimkilere takılıyor. Onu seviyorum, biliyorum. Bu duygu göğsümde yağmur sonrası kır çiçekleri gibi açıyor, dağınık, kaçınılmaz ve mükemmel.

Nereye gittiğimizi ya da ulaşmaya değer bir varış noktası olup olmadığını kestiremesem de, ilişkilerde yavru bir geyiğin yürümekte olduğu kadar yeni olsam da ve Dante' *bağlılık sorunları* kalbine görünmez mürekkeple dövme yaptırmış olsa da, birbirimize diğer her şeyi arka plan gürültüsü gibi hissettiren kemik derinliğinde bir şekilde güvendiğimizi biliyorum.

Belki de bu yeterli bir başlangıç noktasıdır.

"Her şeyin tamamlanması ne kadar sürdü?"

"Normale dönmek mi? Asla olmadı," diyor, her kelimesi bir çekiç darbesi gibi. "Ama ortalık yatışmaya başlamadan önce cehennem gibi bir yıl geçti. Her kıyafet eleştirildi. Her performans parçalara ayrıldı. Her ilişki didik didik edildi."

Bununla geçen bir yıl mı? Sahte gülümsemeler, arkamdan fısıldaşmalar? Tüm bunlar karşısında *Robyn Hood'u* nasıl tanıtacağım?

"Dürüst olmak gerekirse, bu bende bir deliğe saklanma isteği uyandırıyor." Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Yapamayacağın şey tam olarak bu. Bunu denedim; kendimi bir aylığına, sonra da iki aylığına gözlerden uzak tuttum. Ama gerçek sesimi ortaya çıkardıktan sonra hissettiğim özgürlüğü özledim ve bunun tadını bir kez aldığınızda, bırakamıyorsunuz. Benden söylemesi."

Destiny'nin eli benimkini buluyor, sanki zihnimin beni zorladığını anlıyormuş gibi. "Tatlım, senin ne olduğuna çoktan karar verdiler -çok vahşi, çok kusurlu, çok gerçek." Elini odanın içinde gezdiriyor. "Sanki insan olma hakkımızdan vazgeçmişiz gibi karar vermenin onların hakkı olduğunda ısrar ederken neden vermesinler ki? Sanki tüm o gazeteciler acımızı kendi eğlencelerine dönüştürmüyorlarmış gibi, böylece dünya biz kırıldığımızda şok olmuş gibi davranabilir."

Kendi yıkımımızı içselleştirmeyi, hayatta kalmayı zayıflıkla karıştırmayı öğrenmemizde yıkıcı bir şey var. "Ben istemiyorum

Mola. Bunu atlatmak istiyorum" diyorum, artık kararlıyım.

"Yapacaksın. Senden önceki herkes yaptı." Parmaklarıyla sayıyor. "Britney sinir krizi mi geçirdi? Nedenini hiç sormadılar. Lindsay mücadele mi etti? Bunu bir espriye dönüştürdüler. Bizi bedenlerimize, ilişkilerimize, güzellik sırlarımıza indirgemeye çalışabilirler." Gülüşü acıdır. "Ama bu sadece onların mükemmel küçük kutularında kaldığımızda işe yarar. Bizi birbirimize düşürmelerine, masada birkaç koltuk için yarıştırmalarına izin veremeyiz."

"Birlikte daha uzun masalar inşa etmeliyiz."

"Aynen öyle."

"Bak." Gülümsüyor. "Neden önemli bir şekilde ortaya çıkmaya yardım etmiyorum? Medyada Kadın galası Noel'den sonraki gün ve ben de tesadüfen yönetim kurulundayım. Bir konuşmacıya ihtiyacımız var. Gloria Steinem iptal etmek zorunda kaldı."

"Ben mi? Emin misin?"

"Evet. Gel sesini kullan. Kimse bana konuşma şansı vermedi; kimse umursamadı. O yüzden ben sana veriyorum."

Davetiye asılı duruyor. Şampanyadan yavaşça bir yudum alıyorum, baloncukların dilimde çözülmesine izin veriyorum. Pencereden şehrin ışıkları uzak yıldızlar gibi yanıp sönüyor, her biri anlatılmayı bekleyen bir hikâye.

Belki de benim hikayem.

Magazin versiyonu değil, Reese ve Dante versiyonu değil, benimki.

Bölüm 42

Dante

Takım elbisemin cebinde telefonum çalıyor. Odanın diğer ucunda, Reese pencere kenarındaki bir masada bir kadınla gülüşüyor. Bir saattir burada bu yöneticilerle tıklıp kaldım, bir yandan golf skorlarıyla övünmelerini dinlerken bir yandan da USFA komitesiyle görüşmeye çalışıyorum. Red Bull'un başkanı bana ısınıyor ve onun etkisi uzaklaştırma incelememi hızlandırmaya yardımcı olabilir. Ama tek istediğim sevgilimin yanına gitmek, kollarımı beline dolamak ve-

Telefonum titremeyi kesmiyor, ekran bilinmeyen bir numarayla aydınlanıyor. Oakland alan kodu. İsteksizce kendimi affettiriyorum.

Garip.

"Alo?" Kelimeler çakıl taşı gibi çıkıyor.

"Bu arama Oakland Polis Departmanı Merkez İstasyonu'ndan tutuklu Holly Hollywood adına yapılmaktadır. Suçlamaları kabul etmek istiyorsanız, lütfen bire basın."

Holly Hollywood. O da kim lan?

Fark ettiğimde midem bulanıyor, boğazımda asit yükseliyor. Tek düğmeye basıyorum.

"Dante?" Em'in tanıdık sesi dalgalanıyor, küçük ve kırılabılır.

"Em?" Partinin ışıltısından gölgelerin içine çekiliyorum, telefonum bir can simidi gibi kulağıma dayanıyor.

"Hapse girdim." Onun korkusu, on dört yaşındayken polisler beni babamın Rolls-Royce'uyla gezdiğim için tutukladığında benimkini yansıtıyor.

"Ne sikime beni oradan arıyorsun? On sekiz yaşında bile değilsin!" Kelimeler kırbaç gibi şaklıyor. Tanrım, onun gibi konuşuyorum.

"Polislere bilgilerimi vermedi. Kimlik yok."

Başparmağımı ve işaret parmağımı göz çukurlarıma sokuyorum, çenem çalışıyor. Tabii ki ailesi yerine beni aradı. Lanet olsun. "Tanrım, Em." Nefes veriyorum. "Geliyorum. Oakland Central, tamam mı?"

"Evet."

"Otuz dakika."

"Tamam," diye mırıldanıyor, sert kız korku akıyor.

"Her şey yoluna girecek." Ses tonumu yumuşatıyorum, tıpkı karmaşık bir savuşturmada ona yol gösterirken yaptığım gibi. Hat kesiliyor ve telefonu cebime atıp en hızlı rotayı çizmeye başlıyorum.

"İnciler ve altınlarla ilgilendiğini fark etmemiştim," diyorum direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Senin tarzın değil."

"Siktir git," diye hırılıyor Em, omuzları kambur.

Oakland'ın boş sokaklarında ilerlerken motorun alçak homurtusu aramızdaki boşluğu dolduruyor. Dikiz aynasında yansımamı yakalıyorum - kahretsin, kendimi onun yaşında görüyorum, kelepçelerle kendi fırçamdan sonra aynı köşeli hayvan bakışı.

Şefin sözleri kafamda yankılanıyor. *Hırsızlık yaparken yakalandı, mücevherleri ceplerine doldurdu.*

Babamın adını verdiğimde onu dışarı çıkarmak yeterince kolaydı - o zamanlar olduğu gibi aynı oyun kitabı. Para konuşur, ipler çekilir. Ama onun sert istasyon ışıkları altında küçülmesini izlemek göğsümde içgüdüsel bir şeyler uyandırmıştı. Daha da acısı, önce bana gelmemiş olmasıydı. İşler bu noktaya gelmeden önce yardım isteyecek kadar bana güvenmemişti.

"Ah, şu dersi bir an önce bitirebilir misin? Burada sessizce oturup seninle dertleşmek istemiyorum."

"Ders vermek yok," diyorum, önümdeki yola odaklanarak. "Ama bununla uğraşıyoruz."

"bir şey yok."

"Hırsızlık bu gece sona eriyor," diyorum. "Ve şu andan itibaren bana geleceksin. Artık patlayana kadar bir şeyler saklamak yok."

Em kayar, pencereden dışarı bakar. "Her neyse."

"Her neyse değil," diye çıkışıyorum, sonra kendimi tutuyorum. Onun üzerine gidemem; o daha bir çocuk. Acı çeken bir çocuk ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Omuzlarımı düşmeye zorluyorum ve Reese'in derin nefeslerinden birini alıyorum. Dört kez al, yedi kez tut, sekiz kez ver. *Pekala, lanet olsun, bu bok oldukça iyi çalışıyor.*

"Bak, bunu benden duymak istemediğini biliyorum ama nasıl hissettiğini herkesten iyi biliyorum. Seni fark etmelerini istiyorsun. Dikkatlerini çekmek için iyi ya da kötü her şeyi denemek. Çılgılık atıyormuşsun ama seni duyamıyorlarmış gibi hissetmek. Ama bir şeyler çalmak sizi görmelerini sağlamaz. Sadece işleri daha da kötüleştirir. Ve bana yalan söylemenin de bir faydası olmayacak."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Pazartesi sabahı, baştan başlıyoruz. Her gün okuldan sonra, sen benimsin. Spor salonunda. Saçmalık yok, tartışma yok, sır yok. Ailenle ben ilgilenirim."

Kollarını sıkıca kavuşturuyor. "Bir kurtarıcıya ihtiyacım yok."

"Güzel. Çünkü ben senin koçunum," diyorum aynada onun bakışlarını yakalayarak. "İşte bu kadar."

Reese ile geçirdiğim bu aylar bana beklenmedik bir şey öğretti. Başka birinin gücünü bulmasını izlemenin farklı bir gücü var. Belki de Em'in ihtiyacı olan şey budur, o zaman benim ihtiyacım olan şey. Amaç. Yön. Dürüst olabileceğim biri.

"Ama ben-"

"Beni dinle evlat. Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye araya girdim. "Bahanelerin umurumda değil. Yeteneğini boşa harcıyorsun ve ben buna göz yummayacağım." Yanımda küçüldü ve ben de ses tonumu düzelttim. "Eskrimde sadece iyi değilsin. Harika olabilirsin. Princeton'da, Olimpiyatlarda bile olabilirsin. Ama bir şeyler çalıp sır saklıyorsan olamazsın."

Kelimeler bir bıçağın ağırlığıyla aramıza giriyor.

Rekabetin ötesinde, zaferin metalik tadının ötesinde bir yaşam hayal ettiğim o karanlık saatlerde bu düşünceleri kendimden bile saklamıştım.

Ama siktir et, gerçek göğsümü yakıyor.

Em'de yetenek var ve ben onun ateşinin sönmesine izin vermeyeceğim. Hele ki onu ölümcül bir şeye dönüştürecek kişi ben olabileceksen.

"Olimpiyatlar mı?" Gülüşü kırılğan. "Sen delisin."

"Karşınıza çıkan her yarışmaya katılıyorsunuz. Kazanırsanız, sizin için bir şey var."

Gözlerini deviriyor. "Ne gibi?"

"Ne sikim istiyorsan, evlat. Mücevher mi istiyorsun? Mücevher alacağız. Princeton mektupları mı istiyorsun? Arkadaşlarımdan senin için de yazmalarını isteyeceğim. Yeni spor ayakkabı mı istiyorsun? Film galalarına gelmek ister misin? . Ama sen eskrim yapacaksın."

Vites değiştiriyor. "Yapacak daha önemli işlerin yok mu senin? Aptal filmin mi? Askıya alınmamak mı? Hollywood mu?"

"Evet, biliyorum." Reese'in gala boyunca gülümsemesini, Red Bull yöneticisinin USFA komitesine benim için iyi şeyler söylemesini sağlama şansımı düşünüyorum. "Ama şu anda bu daha önemli. Ailenle ben ilgileneceğim ve Lev'in akademisine tam zamanlı olarak katılacaksın, geçici bir gençlik programı olarak değil."

"Bunu karşılayamam."

"Yapabilirim. Ama şu andan itibaren Em, bana karşı dürüst olmalısın."

Sessizlik aramızda gergin bir şekilde uzanıyor, sadece boğuk bir burun çekmeyle bozuluyor. Em'in omuzları titriyor ama yüzünü pencereye doğru çevirmeye devam ediyor. Tek kelime etmeden göğüs cebime uzanıp ipek cep mendilimi çıkarıyorum ve bakmadan ona uzatıyorum. Aldı, kumaş usulca hışırdadı.

"Ailem..." diye ağlıyor. "Hafta sonu için Reno'ya gittiler. Beni burada tek başıma bıraktılar ve bilmiyorum. O aptal boş evde bir hafta sonu daha tek başıma kalmaya, bana bıraktıkları parayla pizza sipariş etmeye dayanamadım."

İçimde çiğ ve tanıdık bir şeyler kıpırıyor. "Peki ya kız kardeşin?" "Onu da yanlarında götürdüler tabii ki."

"Ve geri geliyorlar mı? Emin misiniz?"

"Evet, her zaman yaparlar. Sadece beni hiç yanlarında getirmiyorlar. Büyük bir şey alırsam, bir telefon gelirse geri dönerler diye düşündüm. Aptalcaydı. Ama sonra açmadılar ve ben de seni aradım."

Kalbim çok acıyor çünkü beni alacak ailem vardı. Benim için çok panikleyen ailem vardı.

Em'de bu yok. Ama artık olacak.

"O zaman sana kalman için güvenli ve rahat bir yer bulacağım. Tüm kardeşlerim şehirde, birkaç günlüğüne ailemizin evine gidiyoruz. Bizimle kalabilirsin."

"Şarabına ihtiyacım yok-"

"Sadece teşekkür et, Em,"

diyorum. Yutkunuyor. "Teşekkür ederim."

Direksiyonu tutuşum gevşiyor. Mükemmel olmaktan çok uzağım ama karanlıktan çıkmak için ne gerektiğini biliyorum. Em'i kendinden kurtaramam ama benim hiç sahip olamadığım şey olabilirim - onun içindeki ateşi gören ve ölmesine izin vermeyi reddeden biri. Belki de bu yüzden kendi kişisel cehennemimde yürümek zorunda kaldım - onun gözlerindeki o bakışı tanımak ve o duvarları nasıl aşacağımı bilmek için.

Ve Em'in bana güvenecek kadar cesur olmasını, her şeye rağmen bana izin vermesini izlemek beni sarsıyor.

Çünkü benim de Reese'e aynısını yapmam gerekiyor.

Ona karşı dürüst olmalıyım, tamamen ve bütünüyle dürüst.

Çünkü dört ay içinde Reese benim her şeyim oldu. O, mümkün olan her şekilde yanında olmak istediğim kişi, bu ne anlama geliyorsa.

Bölüm 43

Dante

On Cloud Nine'ın ARKA ODASI koyu renkli ahşap ve deriden oluşuyor ve mekana hafif bir ısıltı yayan apliklerle aydınlatılıyor.

"Aman Tanrım. Kız kardeşin Frankie Hastings mi?" Em haykırıyor.

Annemle babam pelüş deri bir kanepede uzanmış, annemin bacakları babamınkilerin üzerinde, her birinin elinde kristal bir viski bardağı var. İçeri girdiğimizde başlarını kaldırıp bakıyorlar, yüz ifadeleri Em'in muhtemelen son zamanlarda pek görmediği türden bir şefkatle yumuşuyor.

"Benimle tanıştığında bu heyecan neredeydi?" Bir kaşımı kaldırarak alay ediyorum.

"Kimse eskrimin ne olduğunu bilmiyor," diye yanıtlıyor. "Ama kız kardeşin yarış dünyasında tam anlamıyla dalga yaratıyor. Aslında babamla ortak bir noktamız var, o da tüm yarışları birlikte izlememiz." Sesi *baba* kelimesine takılıyor.

"Dante'nin koçluk yaptığı kız sen misin?" Frankie yanına gelerek sorar. "Seni şimdiden sevdim! Kaç yaşındasın sen? Beni sürmek ister misin?"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye uyarıyorum onu gülerek, başımı sallamaya başlamıştım bile. "Ona göz kulak olabilir misin? Em bu gece herkesle birlikte evde kalacak."

Frankie tereddüt etmeden başını sallıyor ve Em'e dönüyor. "Onun kartıyla yemek siparişi vermek ister misin?" diye şaka yapar.

"Tamam!" Em hevesle cevap veriyor. Omuzları gevşiyor, sanki sonunda nefes almasına izin veriyor.

Bu gece iyi olacak.

Zihnim galaya, Reese'e geri dönüyor. Onunla konuşmam gerekiyor.

"Reese'i gördün mü?" Ellerimi ceplerime sokmuş, omuzlarım tam olarak tanımlayamadığım bir enerjiyle gergin bir şekilde soruyorum. Red Bull yöneticisi ve arkadaşları muhtemelen nereye kaybolduğumu merak ediyorlardır ama benim umurumda bile değil.

"Biraz önce buradaydı," diyor annem, her zamanki rahat zarafetiyle koltuğa yeniden yerleşirken. "Sanırım balo salonuna gitti. Gerçi burası boşalıyor."

"Çocuk mu?"

"O iyi olacak," diyorum. "Birkaç gece bizimle kalabilir mi? Reese'le konuşmam gerek."

"Elbette, tatlım."

Kapıya doğru dönüyorum, sonra duruyorum. Kendi gençlik yıllarımın anıları geri geliyor: penceremden dışarı tırmandığım geceler, kavgalar, sürekli yanlış anlaşılma hissi. "Aslında. Bir dakikan var mı?"

Baba doğrulur, tüm dikkatini verir. "Her zaman, oğlum."

Karşılardaki sandalyeye yerleşiyorum. Annem eskiden tüylerimi diken diken eden o delici bakışlarıyla beni izliyor. Şimdi öylece bırakıyorum. "Bir şey söylemem gerek," diye başlıyorum, boğazım düğümleniyor. "Gençken böyle bir pislik olduğum hakkında. Bunun için hiçbir zaman doğru düzgün özür dilemediğimi düşünüyorum."

Annem beklediğimden daha hızlı hareket ediyor, yanıma tünüyor, eli omzuma sürtünüyor. "Sakin özür dilemeye kalkma."

"Neden buna ihtiyacın olduğunu düşündün ki?" Babam eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzü endişeyle kazanmış.

"Bu gece Em'i aldım. Sana yaşattığım onca şeyi düşündüm. Pervasız seçimler. Bencilliği. Rolls'u gezintiye çıkardığım zamanı hatırlıyor musun? Ya da spor salonunun arkasında kavga ederken yakalandığım zamanı, kanlı parmak eklemlerimi ve kırık burnumu?"

"Kendi yolunu buluyordun," diyor annem usulca, omzumu sıkarak. O gece hastanede döktüğü gözyaşları aklıma geliyor. "Beni yatılı okula gönderdin."

Kelimeler daha sert çıkıyor

amaçlanandan daha fazla.

Babam yavaşça nefes verir. "Oğlum, seni kaybediyorduk. Bizimle, kardeşlerinle hiçbir şey yapmak istemiyordun. Her gece gizlice kaçıyor, bizi kendinden uzaklaştırıyordun. Tüm o öfkenin altında ne kadar büyük bir potansiyel yattığını gördük. Yatılı okul seni zorlamak için değildi.

değişim, Hastings olmanın tüm baskısından uzakta kendinizi bulmanız, kim olmak istediğinizi keşfetmeniz için size alan tanımakla ilgiliydi."

"Ve bakın ne oldu," diye ekliyor annem. Dokunuşu topraklayıcıdır. "Bak kim oldun."

"Evet, uzaklaştırılmış sporcu. Gerçek bir başarı hikayesi."

Annemin alayı saf bir öfke. "Princeton mezunu. Olimpiyat altın madalyalı. Elit bir atlet. Ve daha da önemlisi, inanılmaz bir oğul, kardeş ve erkek."

Babam başını sallar. "Seninle gurur duyuyoruz, Dante. Madalyaların ya da manşetlerin için değil, kim olduğun için."

"Kendimi hep beceriksiz gibi hissettim, biliyor musun? Diğer herkes her şeyi çok erken çözmüştü. Sanki bir Hastings'in nasıl olması gerektiğine dair bir kalıp vardı ve ben buna uyamadım. Sporumu bulamadım, istediğiniz gibi olamadım."

"Tanrım, Hastings olmak lanet olası bir spor değildir," diyor annem.

"Bana bak," diyor babam. "Bu atletik şeylerde işe yaramazım."

"Evet, ama ben hiç..." Bir elimi saçlarımda gezdirerek sözümü kesiyorum. "Hiçbir zaman senin kadar iyi olamadım baba."

"Eşleşmek mi? Sen Princeton'a girdin, ben ise devlet üniversitesini bıraktım. Yolumu tamamen şans eseri buldum. Düşündüğünden daha çok bize benziyorsun, her şeyi kendi zamanında çözen inatçı piçler."

Yıllardır taşıdığım bir gerginlik göğsümde gevşiyor.

"Teşekkür ederim. Geçtiğimiz aylar peşinde koştuğum tüm saçmalıkları ortadan kaldırdı: manşetler, ilgi, lanet olası ödüller. Bir anlamı olduğunu düşündüğüm tüm sığ onaylamalar." Benden sert bir kakhaha kaçıyor, acı ve kendini küçümseyen. "Tanrım, yüksek sesle daha da acınası geliyor. Ama Em'i çit yaparken görmek, bir tekniği çivilediğinde öldürme içgüdüsünün devreye girmesini izlemek - ilk kez kendi zaferimi düşünmüyorum. Bu sporla gerçek bir şey inşa etmek istiyorum. Gerçekten önemli bir şey."

"Senin için buradayız," diyor annem, eli hâlâ omzumda sabit. "Aklında ne var?"

"Koçluk. Bunu düşünüyordum." Parmaklarım bacağıma vuruyor, huzursuz bir ritim. "Em'i dövüşürken izlemek, o ham yeteneği görmek çok farklı. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Bu itiraf bana bir şeye mal oldu.

Annemin gözleri babama kayıyor ve sırtıyor. "Öde bakalım."

Bir küfür mırıldanıyor ve cüzdanından bir yüzlük çıkarıyor.

Sertçe nefes veriyorum. "Bu neyle ilgili?"

"Hanginizin koçluk yapacağına dair bir iddiaya girmiştik. Paramı hep sana yatırdım."

"Saçmalık." Kelime sert çıkıyor.

Babamın alaycı gülümsemesi bunu doğruluyor. "Brooklyn üzerine bahse girmiştik. Yine de ona söyleme; çıldırır."

"Olimpiyatlar ihtimal dışı değil. Bir dahaki sefere, belki daha sonra, eğer şu disiplin meselesi çözülürse. Ama..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Birkaç tavsiyeye ihtiyacım var. Koçluk konusunda. Eğer teklif ediyorsan, anne."

"Başka bir şey istemem. Peki ya Dante? Hangi yolu seçersen seç - rekabet, koçluk, ne olursa olsun - biz senin yanındayız. Hep öyle olduk."

Sessizlik ağır bir şekilde yerleşir. Annemin gözlerinde bir bakış var. Kaçmak istememe neden olan bir bakış.

"Ee," diyerek babamla bilmiş bir bakış paylaşıyor, "Reese odaya girdiğinde gözlerini ondan nasıl ayıramadığını mı konuşacağız?"

"Anne-"

"O haklı. Annenle ilk tanıştığımdaya yüzümde beliren aptal ifadenin aynısı sende de var."

Annemi ayağa kaldırıyor, elleri pratik bir kolaylıkla birbirini buluyor. Hep böyleydiler. Tamamen uyum içinde.

"Bazen," diye devam ediyor babam, annemin alnına bir öpücük kondurarak, "sadece bilirsin."

"Ya da babanın yaptığını yaparsın ve benimle konuşmak için bir bahanen olsun diye bütün bir basketbol takımını satın alırsın. Tanrı bilir ne tür büyük bir jest planlıyorsundur."

Ellerime bakıyorum, birden altımdaki tüvit kolçağı büyüleyici buluyorum. "Anne, baba... Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var."

,"" diyor annem. Kendimi yeniden on altı yaşında hissediyorum.

"Sanırım ona aşığım." İtiraf içimden yırtılıyor, ham ve cilasız.

"Düşündüğün zaman ," diyor babam sessizce.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek şekillendirmeyi bozuyorum. "Mesele de bu ya, ondan bir şey sakladım. Önemli bir şey. Ve şimdi ona aşık oldum, bu beni içten içe yiyip bitiriyor."

Annem boynunu babamın takım elbise ceketine doğru uzatıyor. "Beni dinle. Daha iyi muhakeme yapmayı öğrendin, tatlım. Eğer bir şeyi sakladıysan, bu kötü niyetinden değildi. Ama şimdi cesur olman ve bununla yüzleşmen gerekiyor."

"Haklısın," diye kabul ediyorum.

"Ayrıca evlat, sen sadece yirmi altı yaşındasın," diyor nazikçe. "Ve bu bir mazeret olmasa da seni anlıyorum. Daha yaz yatında dünyayı umursamadan yaşıyordun. Hiç ciddi bir ilişkin olmadı, aile dışından kimsenin sana yaklaşmasına izin vermedin. Hepimiz bir şeyleri çözerken şüpheli kararlar veririz. Bu büyümenin bir parçası."

Doğru söylüyor. Dört ay önce dizlerime kadar beyaz pudraya ve modellere batmışım.

"Ya bunun için benden nefret ederse?"

Babam annemin sırtını sıvazlıyor. "Gerçekler üzerine kurulu ilişkiler sarsılabilir ama fırtınayı atlatabilirler. Yıkılanlar sırlar üzerine inşa edilenlerdir. Ona her şeyi anlatın, düşünmesi için zaman tanıyın ve sonra kararına saygı gösterin. Yapabileceğiniz tek şey bu."

Kahretsin, haklılar. Tabii ki haklılar. Zihnim Reese'le geçirdiğim her anın etrafında dönüyor - gece geç saatlere kadar süren konuşmalarımız, bana boktan şeyler söylemesi, beni daha kötü hissettirmeden daha iyi olmamı istememi sağlaması. Hayatımda ilk kez bu duygudan kaçmıyorum.

Ona doğru koşuyorum.

"Tamam," dedim, ayağa kalkarak. "Onu bulmaya gidiyorum." Babam sırtarak omzumu sıkıyor. "Git getir onu." Kapıya doğru yöneliyorum.

Hay sikeyim. Her şeyi ortaya dökme düşüncesi boğazımı sıkıyor. Bunu daha önce binlerce kez yaptım - kovalamaca, oyun, özenle hazırlanmış satırlar. Ama bu öyle değil. Bu gerçek. Bu Reese. Ve ben çok korkuyorum.

Yarattığım her manşetin, yol açtığım her skandalın, dikkatsizce ele aldığım her kalbin ağırlığı şimdi üzerime çöküyor. Ama onunla... Tanrım, onunla, kendimin farklı bir versiyonunu görebiliyorum. San Francisco'daki bir balkondan sisli havayı izleyen, yarına kadar uzanan planlar yapan, sonunda kaçmayı bırakan biri.

Balo salonuna girdiğimde, onu pencerenin yanındaki bir masada görüyorum. Grup çoktan toplanmıştı. Midem bulanıyor. Tanrım, hayatımda bir ilişki için hiç bu kadar gergin olmamıştım. Avuçlarım gerçekten terliyor.

"Reese?"

Dönüyor ve lanet olsun, bitkin halde, omuzları çökmüşken bile gördüğüm en güzel şey. Gülümsemesi, tembel ve yıpranmış, göğsümü ağrıtıyor.

"Em iyi mi?"

"Evet, öyle. Kardeşlerim onu evlat ediniyor." Şaka yapmaya çalışıyorum ve hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışarak yanındaki sandalyeye çöküyorum.

"Hafta sonunun geri kalanında ailemle kalacak."

Reese başını omzuma yaslıyor ve ben suçluluk dalgasına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Bu seni tamamen kendime alacağım anlamına mı geliyor?"

Bu sorunun içinde boğulmak, onun sesinde duyduğum güveni hak ettiğime kendimi inandırmak istiyorum. Ama onu yalan söylemeye devam edemeyecek kadar çok seviyorum. "Gerçekten bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalkıyor, kahverengi gözleri benimkileri arıyor. "Tabii ki."

Bölüm 44

Reese

"GEÇTİĞİMİZ birkaç ay boyunca, dünyanın tanıdığını sandığı kişiden daha fazlası olmak istememi sağladın. Hiç kimse beni bu kadar nazikçe ellerinde tutmamıştı, Reese," diyor Dante.

Sonsuza dek hatırlayacağınız bir anın içinde yaşadığınızı fark ettiğinizde yaptığınız o hassas şekilde nefesim kesiliyor.

Bunu söyleyecek.

"Sen de beni değiştirdin, Dante."

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bu yüzden bir şeyi itiraf etmem gerekiyor."

"Bana bir şey söyle, ben buradayım," diyorum çekingen bir şekilde, yüz ifadesinin gerginlikten daha önce onda hiç görmediğim bir yüze dönüştüğünü fark ediyorum. *Suçluluk mu? Acı mı?*

"Yazın, tüm bu uzaklaştırma karmaşasından sonra, aptalca bir şey yaptım. Olayı çarpıtmak için yatıma bir muhabir getirdim." Çenesi kendinden nefret ederek geriliyor. "Onları orada tutarsam, nerede olduğumu bildirirlerse, dikkatleri bu yıl Olimpiyatlarda olmadığım gerçeğinden uzaklaştıracağını düşündüm.

"*Tamam...*" Bu iş düşündüğüm gibi gitmiyor. Ellerimi gümüş elbisemin eteğine sürttüm.

"Muhabir *Stone Times*'dan Susan Martin'di. Sahilde bizimle ilgili ilk haberi yazan kişi."

Vahiy beni vurdu. Mükemmel plaj günümüzün anısı zihnimde dolaşıyor.

"Bizi orada bulmasını mı planlıyordun?" Boğazıma tırmanan acıyı düşününce sesim şüphe uyandıracak kadar sabit.

Dumanlı pus her şeyi hülyalı suluboyalara boyuyordu, kayısı reçelinin dilimde yarattığı tatlı-ekşi patlama, bakışlarının beni sarıışı. İlk kez özgür olabileceğimi hissetmişim. Hepsi benim için gerçektir.

"Hayır, Reese." Kaşlarını çatıyor. Gözleri çaresiz görünüyor. "Susan kızılağaçların çekim yerini ben onaylamadan önce biliyordu. Evet, onayladım. Kayıt dışı, ne olursa olsun. Ve bunu sen hayatıma girip her şeyi alt üst etmeden önce yaptım. Birini her şeyden çok önemsemenin nasıl bir his olduğunu bilmeden önce."

"O zaman neden birbirimizi tanımaya başlamadan önce bana söylemedin?"

Bu soruya iyi bir cevabım yok. Olgun olmadığım için mi? Korktuğum için mi? Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu yeni yeni öğrendiğim için mi?

"Susan'ın bizi takip edeceğini hiç düşünmemişim ve makaleyi görene kadar da bunu ikinci kez düşünmedim."

Sözlerini bir araya getirmeye çalışırken zihnim ağrıyor. "Sadece Redwood Ulusal Parkı'nı mı biliyordu?"

"O sırada bildiğim tek şey buydu ve yatımdan indikten sonra başka hiçbir muhabirle temasım olmadı," diye açıklıyor.

"Ama neden saklıyorsun?" Kollarımı kendime doluyorum. "Onun ve diğer pek çok muhabirin uğruna çalıştığım her şeyi parçalamasını izledik ve sen hiçbir şey söylemedin," diye açıklıyorum. Söyleseydi ne değişirdi ki? Tanrım. "Onu sete ben davet ettim." Şimdi kendimi çok aptal hissediyorum.

Başını öne eğiyor. "Ben bir korkaktım. İlk başta bana katlanamadın -Haklı olarak. Sonra aramızdaki şeyler değişmeye başladığında, daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissetmeye başladığımda, Felix işi bıraktı ve sen bana bu filmin en önemli şey olduğunu söyledin. Bu yüzden konuyu açmak için doğru zamanı beklemek istedim."

"Tamam," diyorum çünkü daha iyi bir cevap düşünemiyorum.

Bunun, bu düzeyde bir savunmasızlığın hem korkutucu hem de gerekli olduğu nadir anlardan biri olduğunun farkındayım.

Geçmişteki ilişkilerim, acımasız medya incelemeleri, hesaplanmış kamuoyu önünde görünme çabaları hala sızlayan derin yaralar bıraktı. Dante'nin farklı olduğunu, aramızdaki ilişkinin beni aştığını kesin olarak bilsem de

Geçmişte, zihnimin karanlık köşelerinde şüpheler fısıldayan o sessiz, mantıksız korku sesi hala var.

"Gerçek şu ki, hayatımda ilk kez seninle gerçek bir şey yaşadım. Benimle ya da halkın algısıyla ilgili olmayan bir şey. Eskrimle ilgili değildi. Daha iyi olmak istememi sağladın. Bunu kaybetme, seni kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürdü ve sustum," diye açıklıyor. "Ama o makaleden sonra bizi medyadan uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Ta ki sen Felix manşetlerini indirmek için yardımına ihtiyaç duyana kadar."

Ve o zaman bile, kendisine kolayca zarar verebilecek bir halkla ilişkiler planında bana yardım etmek için tüm eskrim kariyerini riske attı.

Bu acı ironi bende gülme isteği uyandırıyor. Ya da ağlamak. Ben ona repliklerinde yardımcı olurken onun beni eğitmesi gibi karşılıklı fayda sağlayan bir şeyin nasıl olup da onun imajını yumuşatırken benimkini geliştiren ikinci bir anlaşmaya dönüştüğünü ve ikimizin de tahmin edemediği bir şeye dönüştüğünü.

Gerçek bir şey.

İkimizi de yoğunluğuyla korkutan bir şey, görünürde hiç gölge olmayan bir güney yaz öğleden sonrası gibi.

Geçtiğimiz dört ay bizi hiç beklemediğim şekilde değiştirdi. Birbirimizi zorladık, birbirimize meydan okuduk, birbirimizi arkasına saklandığımız yüzler ve isimlerle yüzleşmeye zorladık, tıpkı altındaki orijinal duvarları bulmak için eski duvar kağıdının katmanlarını soymak gibi.

Duvarlarına aşık oldum.

"Sanırım kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var." Ellerimle oynuyorum. "Bize inanmadığım için değil. Tanrım, korkunç olan bu. Bize o kadar çok inanıyorum ki bu beni korkutuyor. Ama şu anda..." Tuttuğum gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Her şeyi sindirmek için biraz zaman istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, uzun bir akşam oldu. Kafam karışık ve bunalmış hissediyorum. Ve şu anda bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Vücudumdaki her hücre aramızdaki mesafeyi kapatmak için çılgılık atıyor ama ayaklarımı yere sağlamca basıp sandalyemden kalkıyorum.

Manşetlerin nerede bittiğini ve gerçek hikayemizin nerede başladığını anlamak için alana ihtiyacımız var.

"Reese, ben-"

Dudaklarından hangi kelimenin dökülmek üzere olduğunu çok iyi biliyorum.

Sevgiler.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sakin söyleme." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Çünkü ben de istiyorum. Ve kollarına düşüp bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama hayatımı, tüm kariyerimi çekerek geçirdiğim filmlerden biriymiş gibi oynamaktan bıktım."

Bana doğru uzandı ama ben geri çekildim. "Anlıyorum."

"Ailene ve Em'e en iyi dileklerimi ilet. Tamam mı?" Dudaklarımı birleştiriyorum. "İrtibatta olacağım. Söz veriyorum."

Dante çenesini sıkıyor, acısı belli oluyor ve bundan nefret ediyorum. "Burada olacağım, Reese."

Asansöre doğru yürürken hayatımın en uzun yolculuğu gibi hissediyorum.

Cıvalı kapılar ikimizi de yansıtıyor - özenle hazırlanmış imgelerle dolu bir dünyada gerçek bir şey bulan iki insan. Geriye bakmıyorum. Bakamam.

Bölüm 45

Dante

Noel haftasında neden kulüpteyim?

New Orleans'ta Reese'in yanında olmalıydım, ailesiyle tanışmalıydım. Ya da en azından kendi ailemle. Bunun yerine, beni önemseyen herkesten kaçıyorum.

Banyo tezgahına çarpıyorum. Absentin ısırtığı midemi bulandırıyor. Saatlerce süren kahkahalar ve içilen kadehler boğazımı yakıp kavurdu.

VIP bölümüne tökezleyerek girdiğimde kapı arkamdan çarparak kapanıyor. Bir ışık yanıp sönüyor. Biri telefonu yukarı doğru itiyor, kayıt yapıyor, yaka kartı derinin altında kısmen gizlenmiş, ama yırtıcı gözleri tanıyorum.

"Bay Hastings!" diye bağırarak ilerliyorlar. "Reese Sinclair hakkında yorum yapar mısınız?"

Akbalalar çember oluşturdu. Todd bütün hafta istekleri reddetti. *Vogue*, *Stone Times*, *Vanity Fair* ve *Esquire* ilişki ifşaatım için aç.

Siktir et onları.

Güvenlik muhabiri dışarı çıkarmak için hamle yaptı ama ben elimi kaldırıp sorularını daha en başında kesmeyi tercih ettim. "Yorum yok."

Yabancılarla dolup taştan masama geri dönüyorum. Hafızamda isimsiz biri bana doğru uzanıyor. Geri çekiliyorum, neredeyse bir Dom şişesini deviriyordum.

Mei ve Tiago telefonlarına eğilmişler. Mari bana yargılayıcı bir bakış attı.

Her neyse.

Reese yer istediğinden beri iki gün geçti. Nedenini anlıyorum. Başından beri ona karşı açık olmalıydım. Bu mesafenin gerekli olduğunu biliyorum ama onunla birlikte olmayı kaçırmak sürekli bir acı.

"Herkes eğleniyor mu?" Kendime bir shot dolduruyorum. "Tatildeyiz. İçin."

Mari öne doğru eğilir. "Belki de gitmelisin? Sen-"

Gülüşüm keskin bir şekilde kesiliyor. "Ne var, Mari? Yeterince Parti Dante değil miyim?" "Sen gerçek misin?" Mari ayağa kalktı, gözleri yıllarca görmenin verdiği sabitlikle

benim saçmalıklarımla.

"Yoksa neden hepiniz buradasınız, ha?"

"Sanki sadece sen olduğun için arkadaşınmışız gibi davranıyorsun. İlk Nike anlaşmada orada olduğumu unuttun mu? ESPN'den önce arabama kustuğunda? Uzaklaştırma aldığında? İlk ben sana uçmuştum." Kendini tutuyor, çenesi gergin, bu karmaşayı başlatan yat yazımı hatırlıyor. "Eski haline dönmüyormuşsun gibi davranma çünkü canın yanıyor."

Her zaman bu kadar şeffaf mıydım?

Kulüp artık beni boğuyor. "Canım yanıyor, tamam mı? Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmemin tek yolu bu."

"Bu doğru değil." Mari kolumu tutuyor, parmakları pahalı kumaşı kazıyor. "Beni dinle. Evet, medya yüzünden işler karıştı. Ama Reese sana aşık oldu, gerçek sana. Magazin versiyonuna değil, öne çıkarılmış haline değil. Arkasına saklandığın tüm bu saçmalıkların ötesini gördü" -VIP bölümünü, şişe servisini, aç objektifleriyle gezinen paparazzileri işaret ediyor- "onunla birlikteyken performans sergilemeyi unutan adamı."

"Hiç-Mari, hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim."

"Dom Pérignon'da boğulmak bunu düzeltmez." Mari omzumu sıktı. "Kendini spot ışıklarının ötesinde yeniden tanımlamak için zamana ihtiyacı var. Belki senin de öyle. Sadece Dante olmak için."

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenemiyorum, odanın tehlikeli bir şekilde eğildiğini hissediyorum. Gerçek utanç verici derecede basit: O kadar titizlikle bir kişilik inşa etmişim ki, izleyici olmadan nasıl var olacağımı unutmuşum.

Tiago ve Mei telefonları hazır bir şekilde araya giriyor. "Boş ver bunları hayatım," diyor Mei küçümseyici bir el sallayışla. "Gerçekten ihtiyacın olan şey, tüm bu kalp ağrısını aklından çıkarmak için daha iyi bir parti."

Mari ona ters ters bakar. "Şimdi olmaz, Mei."

Tiago heyecanla başını sallıyor. "Yedinci kattaki yeni çatı katı mı? Önemli olan herkes orada olacak."

Tanıdık kalıp çağırıyor - bulanık aşırılıkla dolu başka bir gece, başka bir manşet. En kolay kaçış.

"Hayır," diyorum, kelime yabancı ama kararlı. "Bu gece olmaz." Mari'ye doğru dönüyorum. "Ben buradan gidiyorum."

Neredeyse kendi ayaklarıma takılarak kulüpten dışarı çıkıyorum. Dışarıda, şehir benim küçük trajedime kayıtsız kalarak etrafımda nabız gibi atıyor. Soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarpıyor ve uzaklarda bir yerde bir kamera yanıp sönüyor.

Yıllar sonra ilk kez görünmez olmama izin verdim.

Kendi yansımamda boğulduktan sonra hava almaya çıkmak gibi bir his.

Bölüm 46

Ree3e

Güneş, ailemin evinin etrafı çevrili verandasının ötesine vuruyor. Annem, Cleo ve ben yıpranmış sallanan sandalyelere yayılmışız, hercai menekşelerin tatlı kokusu masadaki karides artıklarıyla karışıyor.

Telefonum kucağımda ağır ağır oturuyor, ekranda Dante'nin adı parlıyor.

Cleo lavanta rengi güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıyor ve Cleo ziyarete geldiğinde yolun aşağısındaki yaşlı Bayan Dubois'nın bahçesinden seftali çaldığımız gençlik yıllarımızdan beri mükemmelleştirdiği bakışlarıyla beni süzüyor. "Reese's Pieces, Noel arifesindeyiz, ya ona mesaj at ya da telefonunu havuza at, ama tüm bu onu özlemiyormuş gibi davranma olayı? Seninle yapamam."

"Ben-" İtirazım, eski rocker'ın bilmiş bir gıcırtyla bana ihanet etmesiyle sona eriyor. "Sadece Amara ile kurgu zaman çizelgesini kontrol ediyorum, hepsi bu."

"Bebeğim," diyor annem sonsuz sabırla, "kalbin çok ağır. Hadi bunun hakkında konuşalım."

Son birkaç haftadır her şeyde olduğu gibi elbisemdeki gevşek bir ipliği çözülme tehlikesi geçirene kadar büküyorum. "Söyleyecek ne var ki? Aramızdaki şeylerin basit olması gerekirken Dante benden bir şeyler sakladı. Sonra birden öyle olmadı ve şimdi..." Sözümü kesiyorum.

Annemin tırnakları bardağına nazik bir ritimle vuruyor. Sesi yumuşak ama bilgili, esintideki İspanyol yosunları gibi. "O çocuğun fotoğraflarda sana nasıl baktığını gördüm. Sanki gerçek olduğuna inanamadığı bir şeymişsin gibi. Sadece bu da değil, son ziyaretinde nasıl olduğunu gördüm. Parlak ve canlı. Alçak bir muhabirin tüm bunları çalmasına izin mi vereceksin?"

"Onu tanıyordu anne," diye fısıldıyorum. Bütün hafta kafamın içinde yankılanan kelimeler sonunda dökülüyor. "Ve bana hiç söylemedi."

"Sana tam olarak ne söylemedim?" Cleo, ustalıkla yivlenmiş kaşlarını kaldırarak kayıyor. Bikinisi spor salonunda şekillendirdiği karın kaslarını ortaya çıkarıyor. "Kameraların ortaya çıkabileceğini mi? Çünkü bebeğim, pazartesiden pazara tam anlamıyla bu senin."

Sözlerindeki gerçek, öğleden sonra sıcağı gibi üzerime çöküyor. Dante paparazzileri aramamış ya da onlara plaj hakkında bilgi vermemişti. Amara o gece galada ondan uzaklaştıktan sonra her şeyi doğruladı. Susan bizi zaten biliyordu.

Her zaman olduğum ve muhtemelen her zaman olacağım şekilde keşfedildim.

"Biliyorum ama içimdeki küçük, güvensiz bir parça beni kullanmış olabileceğinden korkuyor," diyorum ama kelimeler ağzımdan çıkarken yanlış olduklarını hissediyorum. "Ricky'nin yaptığı gibi. Bu kesinlikle eski yaralarımın konuşması, öyle olduğunu biliyorum, ama bu benim diğer tek ilişkimdi, bu yüzden referans alabileceğim başka bir şey yok."

"O piç seni daha çocukken manipüle etti. Tanrım, beni onun hakkında konuşurma." Annem başını sallar.

Ellerimi kucağımda daha sıkı kavıyorum. "Biliyorum. Dante'ye Ricky'den, tarihin tekerrür etmesiyle ilgili tüm korkularımdan bahsettim. Dante'nin ona hiç benzemediğini biliyorum ama yine de acı veriyor."

"Affetmen gereken şey bu, bebeğim," diyor annem nazikçe. "Babanla tanıştığında ona yalan söyledim ve büyükbaban Fern'in onu onayladığını söyledim. Gerçek şu ki, Fern babanı pek sevmezdi, nedenini de bana hiç söylemedi. Ama zaten babam da pek çok insanı sevmezdi. Bizim küçük aşk hikayemiz de bir yalanla başladı."

"Gördünüz mü? Herkesin sırları var; kime güveneceğinizi böyle anlarsınız," diyor Cleo, kendini destekleyerek. "Bana hiç yalan söylemediğini iddia eden birini gösterin, ben de size bir yalancı göstereyim."

"Lütfen. Sen patolojik derecede dürüstsün," diyorum Cleo'nun omzunu şakacı bir şekilde dürterek.

Cleo, gözlerinde tanıdık bir muzip parıltıyla, "Tatlım," diyor, "sana söylemediğim çok şey var."

"Ne gibi?" Öne doğru eğilerek meydan okuyorum.

Cleo sırtımdan önce düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "İlk öpücük konusunda dünyanın en sevimli karmaşası olduğun gerçeği gibi."

"CLEO!" Ona bir peçete fırlatarak ciyakladım. "Diş tellerim vardı! On beş yaşındaydım!"

"Sadece takılıyorum tatlım," diyor göz kırparak. "Belli ki o zamandan beri bu sanatta ustalaşmışsın."

"Sen kesinlikle imkânsızsın," diyorum ama çoktan kıkırdamaya başlamıştım bile.

"Sana erkeklerle ilgili sorunlarını bir dakikalığına da olsa unutturdum, değil mi?" Elimi sıkamak için uzanıyor ve bana onun neden ezelden beri en iyi arkadaşım olduğunu hatırlatıyor.

"Şekerim," diyor annem, "ikiniz de kendi yanlışlarınızı yaptınız, değil mi? Felix'in gitmesi ve istediğiniz tüm o PR'ın etrafınızda dönmesiyle?"

Gerçeğin ağırlığı kemiklerime yerleşiyor. Evet, Dante'yi kullandım. Birbirimizi kullandık, gerçekten.

"Haklısın ama bu harika bir aşk hikâyesinin başlangıcı sayılmaz." "Senin olabilir." Annemin sesi nazikti, bir çipe uzanırken Kase dizlerinin arasında tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu.

Olabilir. Eğer onu şimdi arasaydım, buraya gelmek için gece boyunca araba kullanırdı. Ve eğer ararsa, Kaliforniya'ya giden ilk uçağı yakalarım.

Gerçek şu ki, Hastings galasından ayrıldıktan ve jetimle New Orleans'a uçtukten sonra, Dante'nin neden böyle bir şey yaptığını anladım - evet, her şeyi berbat etti. Ama bu hesaplanmış bir aldatmaca ya da stratejik bir manipölasyon değildi, temelde insani bir hataydı. İnsanların önemsedikleri bir şeyi korumaya çalışırken yaptıkları türden bir hata yapan bir adamdı.

Yıllarımı yapay aşk hikayeleri anlatarak geçirdim - romantizmin kusursuz bir yörüngede ilerlediğı, başroldeki erkeklerin tamamen biçimlenmiş ve kusursuz bir şekilde geldiğı, geçmişlerinin uygun bir şekilde boş olduğı. Söylediğı sözlerden çalıştığı işe kadar hiçbir şeyi yanlış yapmayan Bay Doğru tarafından ayakları yerden kesilen kızı oynadım.

Ama onlar her zaman sadece roldü.

Gerçek daha karmaşıktır. Kimse kalbinin sarsılmasını, güveninin sınanmasını, iletişiminin bozulmasını istemez ama belki de bu gerçekçi değildir. Gerçek yakınlık, iki kusurlu insan arasında sürekli bir müzakere gerektirir.

Dante'yle her şey o kadar doğal gelmişti ki temel bir gerçeğı unutmuştum: En kolay aşkın bile sınanmaya ve bakıma ihtiyacı vardır.

"Hâlâ kim olduğunuzu anlamaya çalışırken biriyle birlikte olmaya gerçekten söz verebilir misiniz?"

Cleo bilerek gülüyor. "Reese's Pieces, hiçbirimiz kim olduğumuzu bilmiyoruz. Hepimiz ilerledikçe uyduruyoruz."

Annemin gözleri bana her zaman evimdeymişim gibi hissettiren o sabit sevgiyle bakıyor. "Senin tam olarak kim olduğunu biliyorum. Hollywood versiyonunu değil, ilk film galasında ağlayan, çünkü bunu tüm mahalleyle paylaşmak isteyen versiyonunu kastediyorum. On bir yaşından beri nasıl yavaşlayacağını hiç öğrenememiş olan." Eli benimkini buluyor, nazikçe sıkıyor. "Ve ben senin nasıl bir kadın olduğunu biliyorum; nazik, kararlı, her yönden sert."

Boğazımda bir şey sıkılıyor.

"Hayat mükemmel zamanlamayı beklemez," diye devam ediyor annem. "Ben onunla tanıştığımda baban araba tamir ediyordu. Şimdi ise insanların ona gülümseyerek sağlıyor. Kişiyi bulmanın güzelliği de bu; onun nasıl biri olduğuna tanık oluyorsunuz."

Kendimi hayal etmeye bıraktım: Bir sonraki yarışmasında Dante için tezahürat yapmak, bana verdiği sabırla genç eskrimcilere koçluk yapmasını izlemek. Başka bir altın madalyayı kutlamak. Benim için olduğu gibi onun da büyük anlarında yanında olmak.

Ve galada yanımda olmasını istiyorum, Mari'yle bütün hafta boyunca mesajlaştığımız yapım şirketinden bahsetmek istiyorum, Heather'ın yatırım yapma heyecanını paylaşmak istiyorum. Fighter Films. Son dört fırtınalı ayda olduğu gibi birlikte büyümeye devam etmek istiyorum.

"Hepinizi gördü mü?" Annem soruyor. "Öfkeni, kaşlarını çatmanı, saklamaya çalıştığın tüm o parçalarını?"

"Evet."

"İnatçı çizgisi bile mi?" Cleo yine bir kaşını kaldırıyor. "O her şeyi gördü," diye itiraf ediyorum.

Birlikte olmaya karar verirsek ne olur? Her ortak bakış, her sıradan dokunuş, spekülasyon için yem olacak mı?

Destiny skandalından sonra bir yıl boyunca sürgünde kaldı. Dante'yi de benimle birlikte aşağı çekme, kariyerini tehlikeye atma düşüncesi çok ağır bir yük gibi geliyor.

Farkına varıyorum. Damarlarımda dolaşan bu koruma içgüdüğü, onu koruma arzusu, Dante'nin Susan konusunda kendini tutarken hissettiği şeyin aynısı değil miydi?

"O zaman birlikte olmak istediği kişinin sen olup olmadığına o karar verecek, tatlı kız. Bunu ikiniz birlikte çözeceksiniz."

Cleo oturur. "Kendinize basit bir soru sorun: O sizi güvende hissettiriyor mu?"
Güvenli.

Bu kelime içimde yankılanıyor.

"Öyle," diye itiraf ediyorum.

Dante beni asla spot ışıklarının altına çekmeye çalışmadı, ben zaten oradaydım. Sadece yanımda durdu, sabit ve emin, kendi yolumda parlamama izin verdi.

Felix gitmeden önce, Dante beni kameralardan korurdu. Maskeli balo, plaj, bunlar sadece bizim içindi. Sette hiçbir zaman konuşmaları domine etmedi ya da geçmişte birçok rol arkadaşımın yaptığı gibi odağı çalmaya çalışmadı.

Beni imajlarını kurtarmak için bir şans olarak görenlerin aksine, o beni yüceltmek, desteklemek istedi. Medya fırtınası başladığında bile, sadece benim istediklerimi yaptı, asla çılgınlığı beslemedi.

"İkiniz de haklısınız - aşık olmak, insan olmak, hatalar yapmak ve yol boyunca bazı şeyleri anlamakta sorun yok."

"Evet, hayatım," diyor annem.

"Biliyor musun," diyorum, "Medyada Kadın konuşmam iki gün sonra ve sanırım nasıl bitireceğimi buldum."

Cleo'nun sırtışı muzipleşiyor. "Görünüşe göre defterlerimizi ve kalemlerimizi çıkarmamız gerekiyor." Zıplıyor. "O Sazerac çavdar viskisi şişesi hâlâ mutfakta mı, Sinclair Anne? Eğer tatilde daha fazla duygusal ifşaat yaşayacaksak, bu çaya kesinlikle ilaç katacağız."

Annemin kahkahası nemli havada dalgalanıyor. "İşte bu bütün gün duyduğum ilk mantıklı öneri."

Bölüm 47

Ree3e

LOS ANGELES Kongre Merkezi'nin büyük balo salonunda pırıl pırıl ışıklar ve stratejik olarak yerleştirilmiş çiçekler var.

Oda tıklım tıklım.

Ellerim o kadar titriyor ki, ancak takıntılı bir şekilde elbisemi düzeltmek olarak tanımlanabilecek bir yola başvurdum. Destiny tanıtımını bitirdiğinde, bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum ve spot ışığına doğru yürüyorum.

Dört. Yedi. Sekiz.

Podyumdaki mikrofonu ayarlıyorum ve muhteşem insan denizine doğru bakıyorum.

"Herkes merhaba." Sırtımı dik tutuyorum. "Tanrım, burada siz inanılmaz kadınlarla birlikte olmak gerçeküstü. Medyadaki rollerimiz..." Kelimeler boğazıma fıstık ezmesi gibi yapışıyor. *Hadi, topla kendini.* "Onlar... onlar değişiyor." Kaburgalarımın itiraz edeceği kadar derin bir nefes almak için kendimi zorluyorum. "Aslında hayır, sadece değişmiyorlar, tamamen yeni bir şeye dönüşüyorlar. Ve hayır, bu bana reklamcım tarafından söylenen bir söz değildi, yine de Geraldine, bunun için kesinlikle övgü alabilirsin."

Seyirciler arasında oturan ve en güzel kışlık elbiselerini giymiş olan menajerime ve reklamcıma göz kırpıyorum. Sonunda kendimi daha rahat hissetmeye başlıyorum.

"Tam açıklama mı?" Gülerek diyorum ki, "Gerçekten gerginim. Kafamın içindeki dırdırcı ses sürekli '*Burada olmamalısın*' diye fısıldıyor.

Bu arada, bu kesinlikle çok saçma, çünkü hepimiz bu odada olmayı hak eden yetenekli kadınlarız. Ama bazen kendimi hâlâ New Orleans'ta yaşayan, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ses sahnelerinin gerçek yıldız tozundan yapıldığına inanan o on yaşındaki kız çocuğu gibi hissediyorum.

"O zamanlar," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle, "Reese Sinclair'in kim olması gerektiği konusunda çok emindim. Ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum. *O* kız olmak istiyordum. Bilirsin işte. En iyisi. En parlak. İsmi insanların akşam yemeği partilerinde gülümsemesine ve bilerek baş sallamasına neden olan."

Uyumlu kız. Emirlerle uyan. Bir şeyleri sorgulamayan, kendini sorgulamayan.

"Ne zaman çizgilerin dışına çıkmaya çalışsam," diye devam ediyorum, "küçüldüğümü hissediyordum. Başta belli belirsizdi, sonra birdenbire neredeyse görünmez oldum. Kadınlığımı bilmiyordum; kendi projelerimi üretmeyi ya da yazarlarla gerçek sohbetler yapmayı hayal bile edemeyecek kadar korkuyordum, *biliyorum bu çılgınca gelebilir ama...*

"Ve bu konuda yalnız olmadığımı biliyorum," diyorum odayı tarayarak. "Benimle birlikte bu odanın etrafına bakın. Gerçekten bakın. Hepimiz bir şekilde otosansür uyguladık.

"Bu yıl, hiçbir bedelin, hiçbir basının ve kesinlikle hiçbir insanı memnun etmenin kendini kaybetmeyi telafi edemeyeceğini anladım. Ve inanın bana, herkesin Reese Sinclair'den beklediği kişi olmaya çalışırken kendimi olağanüstü bir şekilde kaybettim.

"Ancak, kimseyi şaşırtmayacak şekilde, kısa sürede sadece zaten bir başrol oyuncusu olduğumu değil, asıl arzuladığım şeyin liderlik etmek ve sonunda kameralar durduğunda ve odada bir yönetmen olmadığında kim olduğumu anlamam için kendime bir şans vermek olduğunu öğrendim.

"Bu gece size şunu söylemek istiyorum. Kendinize bir şans vermek yapabileceğiniz en cesur şeylerden biridir. Her zaman kolay olmayabilir ve herkes yolculuğunuzu anlamayabilir. Siz bile zaman zaman kendinizden şüphe duyabilirsiniz. Ancak öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatınızda tutmaya değer insanların ışığınızı asla karartmayacağı, daha parlak olmanıza yardımcı olacağıdır. Bu yüzden, dağınık ya da belirsiz hissettiğinizde bile, sizin için gerçekten önemli olan şeyleri kucaklayacak kadar cesur olun."

Salon patlamadan önce toplu bir nefes alıyor. Ayakta alkışlama alkıştan çok bir isyan gibi geliyor, yüzlerce kadın şimdiye kadar katlandıkları her *tatlılığa*, *iyi kıza* ve *bala*, *anladığından emin değilim* ile başlayan her yaratıcı notaya karşı ayaklanıyor,

Seslerinin erkeklerin özgüven dalgasında kaybolduğu her toplantı. Bir an için, kendimizi küçültmeyi öğrendiğimiz her yazar odasında, her yapım toplantısında, her oyuncu seçimindeyiz.

"Ve son bir şey daha. Lütfen burada kullandığım dil için beni bağışlayın ama..." Duraklıyorum, daha uzun duruyorum ve daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim bir şeyi söylemeye hazırlanıyorum: "Lanet olası Reese Sinclair olmaktan gurur duyuyorum."

Bölüm 48

Dante

JET dün gece Denver'a indi, uçaktan indiğimizde Aralık ayının sert soğuğu bizi bir duvar gibi çarptı. Colorado Springs'e gidiş tehlikeli bir yolculuktu.

On bir gün önce kulüpte Amara'yla o geceden beri kendime çeki düzen verdim. İçkiyi bıraktım, partileri bıraktım, rekabetçi zihniyete geri döndüm. Çevrimdışı kalıp önemli şeylere odaklanıyorum. Bugün USFA komitesinde yapılacak duruşma, cezama rağmen Em'in önümüzdeki maçlarına katılıp katılamayacağımı belirleyecek. Antrenörlüğümün ve temiz uyuşturucu testlerimin kanıtları çantamda ağır geliyor.

Kaliforniya'dayken bu oyunu nasıl oynayacağımı çok iyi bilirdim. Orada kalan her şeyin hayaleti -Reese, sahip olabileceğimiz şeyler- düşüncelerimin kenarlarında dolaşıyor, ama onu bir kenara itiyorum. Odaklan.

Takım elbisem bana kostüm gibi geliyor ve dışarıdaki dondurucu sıcaklığa rağmen terliyorum. Komite üyeleri oturuyor; Koç, Todd ve Em -ki bu duruşma için bize katılmasına ailesi izin vermişti- dizüstü bilgisayarları ve kağıtları metodik bir hassasiyetle düzenliyorlar. USFA genel merkezi karla kaplı tepelere karşı cam ve betondan oluşuyor.

Aileye uzak durmalarını söylemiştim; onların özel zengin nüfuzları burada işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

Em'in turnuva programı giderek daha yoğun ve yoğun hale gelirken, FaceTime görüşmeleri yoluyla ona koçluk yapmak artık yeterli değil, özellikle de

üniversite gözlemcileri yaklaşan turnuvalara katılıyor. Maçlarında yüz yüze rehberliğe ve desteğe ihtiyacı var.

Hepsi koruyucu bir geometri gibi etrafımda konumlanmışlar.

Her şey buna bağlı. Em'in gerçek bir şey elde etme şansı ve benim de her şeyi batırmış bir vakıf fonu çocuğu olmadığımı kanıtlama şansım.

"Vay, vay. Bay Hastings." Komite Başkanı Richard Thompson öne doğru eğilmiş, sandalyesi altında protesto ediyor. Işık, tel çerçeveli gözlüklerinden uyarı sinyalleri gibi parlıyor. "Uzaklaştırılmanıza beş ay kaldı ve siz sınırları mı zorluyorsunuz?"

Panel kıpırdanır ve anlamlı bakışlar atar.

Devam ediyor, "Bir yıl, Hastings. Anlaşmamız böyleydi. Dramatik bir dönüş sahnelemek istediğinde değil."

"Saygılarımla efendim," diyorum, "buraya inceleme zaman çizelgesine itiraz etmek için gelmedim. Bu şartların geçerli olduğunu anlıyorum. Ancak benim tamamen farklı bir önerim var."

Moldavya'nın efsanevi kadınlar kılıç şampiyonu Anna Rusu, Thompson'ın solunda oturuyor. "Sezon ortasındayız ve Yeni Yıl'dan iki gün önceyiz Bay Hastings," diyor. "Ve bazılarımız burada olmak için gerçek antrenman seanslarını yeniden planlamak zorunda kaldı. Tam olarak neyi başarmayı umuyorsunuz?"

Dilimde dans eden alaycı karşılığı ısırarak geri alıyorum.

"Bakın," diye açıklıyorum. "Buraya af dilemeye ya da yorumum için puan toplamaya gelmedim. Bu çocuklar -Em, Lev'in programındaki tüm ekip- benim için önemli. Tek istediğim orada, kenarda olmak, onların olabileceklerini bildiğim şampiyonlara dönüşmelerini izlemek. Onları olmaları için eğittiğim şampiyonlar."

Koç ileri atıldı. "Bah! Bu çocuk, artık neredeyse benim salonumda yaşıyor. Haftada üç, dört gün, bazen daha fazla. Bu çocuklara koçluk yapma şekli..." Yıpranmış elleri havada resimler çiziyor. "Özel bir şey."

Anna'nın yüzü çelik gibi sertleşir. "Buraya senin evcil hayvan projene daha fazla iyilik yapmak için gelmedik Lev."

Thompson'ın bakışları cehennemi bile dondurabilirdi. "Red Bull size övgüler yağdırabilir ama şirket altını burada size kefarete satın almaz. Biz rüşvet almayız, Bay Hastings."

"Tabii ki hayır," diyorum, dudaklarımda eski sırıtişimden bir iz belirliyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu politikayı yeniden gözden geçirmek isteyebilirsiniz."

"Bay Hastings. Uzaklaştırıldığınızdan bu yana eylemlerinizi net bir hikaye anlatıyor - ve bu bir kefarete değil. Reform göstermek yerine

Hollywood'da yaşamak, ünlülerle manşetlere çıkmak ve kendinizi spot ışıkları altında tutmak. Elbette, temiz uyuşturucu testleri ve eğitim kayıtlarınız var, ancak bunlar kamuoyundaki imajınızı temizlemek için yeterli değil."

Manşetler aklımdan geçiyor, her biri taze bir yara. Ama Reese'in şimdi ne yapacağını düşünüyorum. Dört gün önce yaptığı Medyada Kadın konuşması zihnimde tazeliğini koruyor.

Sadece kendin ol, dürüst ol.

Dante ol. *Sadece Dante.*

"Haklısın," diye itiraf ediyorum. "Uzaklaştırma kararından sonra kendimi kaybettim. Güncel kalmak istedim. Kendimi görünür tutmak istedim. O manşetleri yılın söylemine hakim kılmak. Klasik kendini yok etme." Duraksadım, elimi saçlarımda gezdirdim. "İnsanları incittim. Önemseydiğim insanları. Ama bu yüzden burada değiliz." Em'e bakıyorum, onun varlığı bana tutamayacağım sözleri, gençlik programında değişimin mümkün olduğunu kanıtlayacak birine ihtiyaç duyan çocukları hatırlatıyor.

Thompson'ın yüz ifadesini dikkatle izleyerek, "İşte teklifim," diye devam ediyorum. "Yarışma cezamı bir sezon daha uzatın. Ama gençlik programını tam zamanlı ve ücretsiz olarak genişletmeme izin verin. Ve müsabakalarına antrenör olarak katılmama izin verin."

"Koç, yapamazsın-" diye araya giriyor Em ama sert bir bakışla onu susturuyorum. "ABD Eskrim takımı bensiz de kendini kanıtladı. Altın madalya aldılar,

Hatta. Ama dürüst olalım: Ben hala bu ülkenin en iyilerinden biriyim. Eğer itibarım pistlere geri dönmeme izin vermeyecek kadar lekeleniyse, bırakın bu çocuklar benim eğitim seviyemden faydalansınlar."

Koç ayağa fırlar, sandalyesi gıcırdayarak yere düşer. "Çılgınlık!

Almanız gereken daha çok madalya var, kendinizi bir kenara atmayın-"

Onu görmezden geliyorum ve tekrar komiteye bakıyorum. "Değişimin kanıtını mı istiyorsunuz? İşte burada: kariyerim, itibarım, her şeyim sporun iyiliği için tehlikede. Ayrıca, benim gibi bedavaya çalışmaya hazır birini başka nerede bulabilirsiniz ki?"

Sessizlik, şimdiye kadar taktığım tüm madalyalardan daha ağır. Bu sefer ürkmedim.

Em'in avuç içi masaya çarpıyor. "Bakın, Dante'nin bir pislik olduğunu kabul eden ilk kişi ben olacağım-"

"Şimdi olmaz Em," diye hırlıyorum dişlerimi sıkarak. "*Tiho!*" Koç ona havlıyor.

"Bırak da bitireyim," diye ısrar ediyor Em. "Elbette, büyük bir egosu var ve dayanılmaz derecede kendini beğenmiş. Ama aynı zamanda sahip olduğum en iyi koç. Şimdiye kadar sahip olduğum tek koç. Sadece hareketleri öğretmiyor, anlıyor da. Herkesin senin çökmeni ve yanmanı beklemesinin nasıl bir şey olduğunu anlıyor. Birine değer vermenin ne demek olduğunu anlıyor."

Nefes alıyor ve gözlerinde o tanıdık ateşi görüyorum. "Beş ay önce bırakmaya hazırdım. Şimdi daha önce girmeyi hayal bile edemediğim yarışmaları kazanıyorum ve bunların hepsi görüntülü konuşmada bana bağırın, dokunuşlar yapmama yardım eden bu salak yüzünden. Sadece ben de değil, spor salonunda özel ders alamayan, daha önce hiç kılıç tutmamış çocuklar var. Dante çalışıyor. Geç saatlere kadar kalıyor. Erken geliyor. Önemsiyor. Gerçekten önemsiyor. Bu da inanın beni herkesten çok şaşırttı."

Komite üyeleri karşılıklı bakışıyor, yüzleri okunmuyor. Thompson'ın sesi gerginliği keser: "Müzakere edeceğiz. Lütfen dışarıda bekleyin."

Konferans odasından çıkıyoruz ve kapı kapanıyor. Koridor bir kafes gibi. Koç ileri geri yürüyor, botları fayanslara vuruyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan bana doğru dönüyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı.

"Başka bir sezon mu? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Koç, açıklayabilirim-" Yüzüme parmağını soktuğunda kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Açıklamak mı? AÇIKLAMAK MI? Her şeyi - kariyerinizi, geleceğinizi - dünün çöpu gibi bir kenara atıyorsunuz! Ne için?"

"Milyonlarca dolarlık potansiyel anlaşmalardan bahsediyoruz," diyor Todd. "Versace kampanyasını çoktan geri çevirdiniz-"

"Çünkü Reese'le olan ilişkimden faydalanma şartına bağlıydı," diye kestim sözünü. "Ya beni yeteneğim için isterler ya da hiç istemezler. Bu oyunu oynamaktan bıktım."

"Versace kimin umurunda? Süslü kıyafetler boş ruhu gizleyemez."

Todd, Koç'a kaşlarını çatır.

Ben de "Asla cezamı uzatmayacaklar. Bu umutsuz bir oyun ve hepimiz bunu biliyoruz."

"Çocuklar, kapayın çenenizi!" Em kulağını kapıya dayayarak tıslıyor. "Hiçbir şey duyamıyorum!"

Koç swoops bitti, Yanking Em uzakta itibaren onu gizlice dinliyor. "Emily!" diye bağırıyor. "Bu James Bond filmi değil!"

"Ben sadece-"

"*Nyet! Otur!*" Bana doğru döndü, gözleri parlıyordu. "Ve sen, eğer komite evet derse, seni yok edeceğim. Üçlü, hayır, dörtlü şartlandırma. Merhamet yok."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Umarım sponsorlar olmadan da protein karışımlarını karşılayabilirim."

Şaka düz düşer, gerçeğe ağırlaşır. Hepimiz neyin tehlikede olduğunu biliyoruz.

Telefonum çalıyor, haber almak istediğim tek kişi hariç herkesten mesajlar geliyor. Reese. Ama burada olduğumu nereden bilecek? Onun yerine annemin mesajını açıyorum.

ANNE

Haber var mı?

DANTE

Hala belirsizlik içinde.

ANNE

Seninle gurur duyuyoruz, tatlım.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından konferans odasının kapısı gıcırdayarak açılıyor. Thompson'ın yüzü bizi içeri çağırırken hiçbir şey belli etmiyor. Midem bulanıyor - bir anın her şeyi nasıl yok edebileceğinin hiç bu kadar farkında olmamıştım. Em tırnaklarını kemiriyor, Koç'un kaşları ekin ekecek kadar derin çatılmış ve Todd kravatıyla uğraşıyor.

Oturduktan sonra Thompson boğazını temizledi. "Bay Hastings, dikkatli bir değerlendirmeden sonra..." Duraklıyor. Piç kurusu gerçekten duraklıyor. "Uzaklaştırma süreniz boyunca koçluk yapmanıza izin verilecektir."

Rahatlama bir gelgit dalgası gibi vurur. Em'in gözleri parlıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor Thompson, "yarışma yasağınızı uzatmak için bir neden görmüyoruz." Koç konuşmaya başlarken bir elini kaldırıyor. "Yetenekleriniz... olağanüstü. Bu sporun sizin gibi sporculara ihtiyacı var. Ancak"- gözleri kısılıyor-"Güvenli Spor protokolleri öngörülen tarihe kadar yürürlükte kalacak. Temiz kal, sessiz ol ve disiplin incelemesi sorunsuz geçsin."

Koç sevinçten patlar. "*SLAVA BOGU! MOLODETLER!*"

Em bir sevinç çılgılığıyla kendini odanın bir ucundan diğerine fırlatıyor ve neredeyse Koç'a sarılıyor. "Başardık! Gerçekten başardık!"

Anna Rusu'nun keskin sesi kutlamayı böler. "Anlaşıldı mı Bay Hastings?"

"Crystal."

Minnettarlık üzerime çöküyor ama altında kutlama hakkında fısıldayan tanıdık bir çekim var. Denver şehir merkezinin yapay parlaklığında kendimi kaybetmek, eskiden her şeyi anlamlı kılan kimyasal kesinliğin peşine düşmek hakkında.

Reese'i son gördüğümünden bu yana on üç gün geçti ve kendimi kazanmaktan daha güçlü bir şeyle yok etme dürtüsü göğsümde ağır bir şekilde oturuyor. Sözleri kafamın içinde kötü bir şarkı gibi dönüp duruyor: *Bence istediğin her şeyi yapabilirsin.*

Em'in yüzüne bakıyorum ve Koç'un ifadesini izliyorum. Bir şeyler değişiyor, yerleşiyor. Bu artık benimle ilgili değil - ya da belki de öyle, ama önemli bir şekilde.

İlk defa tutunacak sağlam bir şeyim var. İçi boş beden, halkla ilişkiler ya da bir sonraki büyük zafer vaatleri değil.

Gerçek bir şey. Ben daha göremeden Reese'in bende gördüğü bir şey.

Otelimize dönerken, direksiyonda Todd, yeni grubum kiralık arabamızdan yükselen Fransız house müziğine eşlik ederken, telefonumu çıkarıp numaraları silmeye başlıyorum. Geride bırakmaya çalıştığım her şeyi temsil edenleri. Arka arkaya kayboluyorlar: satıcılar, yardım edenler, aslında hiçbir zaman insan olmayan, sadece en kötü dürtülerimin avatarları olan tüm o insanlar.

Eğitim yarın sabah 6:00'da başlıyor. Em ve diğer çocuklar tamamen hazır olan birini hak ediyorlar.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Hey Mari bana Em'in toplantılarına gidebileceğini söyledi. Tebrik ederim! O çocuklar sana sahip oldukları için çok şanslılar.

Beni yalnız bıraktığın için teşekkür ederim. Birkaç gün içinde konuşmak isterim. Yeni yıl günü boş musun?

DANTE

Teşekkür .

Bana bir yer ve zaman verin, orada olacağım.

KÜÇÜK SAVAŞÇI

Los Angeles'taki evimde saat 1'de mi?

DANTE

Görüşürüz o zaman.

Bölüm 49

Ree3e

RAP. Rap. Rap.

Yedi dakika boyunca girişte durdum, parmaklarım kot pantolonumun üzerinde belli belirsiz desenler çiziyordu. Dante'yle her gün birbirimizin yörüngesinde döndüğümüz aylardan sonra iki hafta bana alışılmadık bir mesafe gibi geliyor.

Kapıyı açtığımda, onun varlığı her zamanki gibi sessiz ve sarsılmaz bir şekilde mekânı dolduruyor. Nefesim, kas hafızasının ince kıpırtısıyla kesiliyor. Bir beden istemenin ne demek olduğunu hatırlaması gibi.

Dante.

Benim Dante'm.

Altın gökyüzüne karşı çerçevelenmiş duruyor. Koyu renk saçları şakaklarında öyle bir kıvrılıyor ki parmaklarım onları geriye doğru taramak için kaşınıyor. Kömür rengi bir kazak giymiş, kolları kollarının dövmeli derisini ortaya çıkaracak kadar yukarı itilmiş. Bir eli kot pantolonunun cebine gömülü, diğer elinin parmakları ise küçük beyaz bir kutunun etrafında esniyor.

"Hey." Sanki bu kelimeyi günlerdir dilinde tutuyormuş gibi söylüyor. Kutuyu bana uzattı. "Mutlu yıllar. Bunları senin için aldım."

İçinde ne olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Koku bana ulaşıyor; önce tereyağı, şeker, altın sarısı ve sıcak bir şey. "Mama Jones'un" diye fısıldıyorum.

Bir an için kendimi kuzeydeki kızılçamalarda, arabasının kaputunda otururken buluyorum.

"Teşekkür . Bunlar kesinlikle bir ikram." Kutuyu aldım ve girişteki sehpanın üzerine koydum. "Lütfen, içeri gelin." Kenara çekiliyorum. "Bu arada sana da mutlu yıllar. Dün gece bir şey yaptın mı?"

"Ailemle birlikteydim, seni tekrar görmek için saatleri saymamakta başarısız oluyordum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Buraya aitmiş gibi eşikten geçiyor. Belki de öyledir.

Sonra Dante Hastings koltuğuma tünedi, geniş omuzları öne doğru kıvrılmış, elleri dizlerinin arasında kenetlenmiş. Ben aramızdaki sehpanın üzerinde duran buzlu çay dolu sürahiye bakarken o da etrafıma bakıyor. Annemin örtüleri iki bardağın altında duruyor.

İkimize çay koyuyorum ama ben karşısındaki koltuğuma yerleşirken ikimiz de çaya uzanmıyoruz.

"Nasılsın?" Yumuşak bir sesle sordum. "Amara bana komiteye dilekçe verdiğini söyledi."

"Yaptım. Cezamı kaldırmak için değil," diye açıklıyor. "Ama Em'in maçları için orada olmam gerekiyordu. Onlara reddedemeyecekleri bir teklif yaptım. Artık onun resmi koçuyum."

Başlık ona yakışıyor. "Bunu duymak beni çok mutlu etti."

"Medyada Kadın konuşman muhteşemdi, bunda şaşılacak bir şey yok." Yer değiştiriyor, halkalı parmakları dizinin üzerinde yavaş ve dalgın daireler çiziyor.

Bu çok sert. Çok yapay.

Orada, kucağında olmak istiyorum, ona o kadar yakın olmak istiyorum ki kelimeler gereksiz hale gelsin. Hâlâ ne kadar önemsedığımı, tekrar denemeyi ne kadar çok istediğimi hissetmesini istiyorum. Denememize ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Cesur ol, Reese. Savunmasız şeyleri yüksek sesle söyle.

"Bana alan tanıdığınız için teşekkür ederim. Benim nerede bittiğimi ve manşetlerin nerede başladığını anlamaya başladım." Duraksıyorum. "Kendimin her iki versiyonu da olabileceğimi anlamama yardımcı oldun. Reese Sinclair ve sadece Reese." Herkesin gördüğü kişi ve onu seven bu daha sessiz, daha dağınık kişi. Her iki versiyonu da olmak isteyen. "Ve hayatımın gerçek olmasını istiyorum. Gerçek olmak istiyorum."

Ve sadece ikimiz olalım istiyorum, neredeyse diyeceğim ama henüz değil.

"Ben de düşünüyordum," diyor. "Dünyada nasıl görüldüğüm üzerine düşünmek için çok zamanım oldu. Susan'la ilgili tüm o şeyler ilk olduğunda paniğe kapıldım. Her şeyi kilit altında tutarak seni koruyabileceğimi -kendimi koruyabileceğimi- düşündüm."

"Anlıyorum," diyorum usulca. "Gerçekten anlıyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum." "Yine de sana hak ettiğin saygıyı göstermeli ve dürüst olmalıydım.

Başından beri. O kadar çok fırsat vardı ki ama ben yine de çok korkuyordum." Sertçe yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Korkuyordum çünkü hiç..." Sözünü kesiyor, sesindeki her zamanki güven sarsılıyor. "Hiç dürüst olmaya degecek biri olmadı. Zayıf bir mazeret ama işte."

İkimiz de kendimizin cilalı versiyonlarını yansıtmaktan, başkalarının ne gördüğünü dikkatle kontrol etmekten suçluyuz. Bu savunmacılığı geride bırakmanın ve birbirimize karşı daha gerçekçi olmanın zamanı geldi.

"Birbirimize karşı dürüst olabiliriz." Koltukta bir adım öne çıkıyorum. "andan itibaren tam şeffaflık. Dergiler ve medya Seninle, bizimle ilgili kirli çamaşırlar arıyorlar ama bil ki hepsini geri çevirdim." Başını sallıyor. "Gelen her makale ve basın talebi, her şeyden önce senin haberin olacak."

İleriye giden bir yol var.

"Birbirimizi kullanmaya da geri dönemeyiz," diyorum, her şeyin nasıl başladığını düşünerek-anlaşmalar ve anlaşmalar. "Artık anlaşma ya da anlaşma yok."

"Siktir et." Gülüyor. "Seninle gerçek bir şeyler istiyorum, Reese." "Sadece biz."

"Sadece Reese ve Dante."

İsimlerimizin birlikte duyulması evimiz gibi hissettiriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım - biriyle tamamen kendim olmak. Gerçek, doğru, yetişkin bir ilişki yaşamadım."

"Ben de, bebeğim." Hareket ediyor ve sandalyemin yanına diz çöküyor. "Yıllarımı herkesten uzak durarak geçirdim, çekici bir piç gibi davrandım çünkü bu birilerini içeri almaktan daha kolaydı. Sonra sen ortaya çıktın ve tüm saçmalıklarımı gördün."

"Saçmalıklarını seviyorum," diye homurdanıyorum.

"Güveninin her zerresini geri kazanacağım," diye söz veriyor. "Seni seviyorum," diyor. Boyalı tırnakları kalçamı sıyrıyor. "Ben de bunu istiyorum, Reese. Seni istiyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Muhtemelen her şeyi berbat edeceğiz ama en azından bu konuda dürüst olacağız."

Başımı sallıyorum ve ellerini kendi ellerimin arasına alıyorum. "Kusursuz olmaktan bıktım zaten."

Beni öptüğünde, nazıkçe öpüyor. Geçici. Samimiyetin tuhaflığını, o kadar dikkatli sözcükler paylaştığımızı ve şimdi bunu düşünüyorum. Yüzümü ellerinin arasında tutuyor, sanki sabah ışığından yapılmışım gibi. Bunun tatlılığından ağlayabilirim.

Kokusu etrafımı sarıyor. Avucumu sert göğüs kaslarında gezdiriyorum, kalbinin parmaklarımın altında kendi vahşi hikâyesini yazdığını hissediyorum.

Öpücük derinleşir, yumuşar, tekrar derinleşir.

Gerçek, bedende böyle hissettirir. Birisi tüm gizli köşelerinizi görüp orada bir ev inşa etmeye karar verdiğinde olan budur.

"Üst katın neye benzediğini görmek ister misin?" Ağzına karşı soruyorum. "Çok isterim."

Her adımda kendimizin farklı bir versiyonuna yükseliyormuşuz gibi hissediyorum. Parmakları kot pantolonumun aşağıya sarktığı belimin açıkta kalan derisini buluyor. Ellerimi boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum. Yatak odama ulaştığımızda ellerim ceketine gidiyor ve ceket halı kaplı zemine düşüyor.

Yatağa doğru tökezlediğimde, elleri beni yakalıyor. Birbirimizden ayrılmadan soyunuyoruz. Benim kazağım ve kot pantolonum onun ceketinin yanında yere düşüyor, gömleği ise yatağın yanına bırakılmış.

Onu yatağa çekiyorum ve öpüşmemize kısa bir an için ara veriyorum. Bedenim yeniden onunla birlikte olmaktan dolayı esnek ve mutlu hissediyor. Tenimin her santimi onun dokunuşu altında kaynıyor.

"Buradasın, benim odamda." Gülüyorum, güçlük çekiyorum. "Gerçekten hoşuma gitti." "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor çarpık bir sırıtişla.

Dövmeleri bu ışıktaki daha yumuşak görünüyor. Sanki benim için yeniymişler gibi parmak uçlarımla her birinin izini sürmek istiyorum. Belki de bir şekilde benim için yine yeniler. Eli, çiçek desenli en sevdiğim yorganımın üzerinde geziniyor ve yüzüğü gevşek bir ipliğe takılıyor.

İkimiz de aynı anda fark ediyoruz ve bir şekilde her şeyi mükemmel hissettiren garip bir kahkaha paylaşıyoruz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, çarşafı karıştırırken. "Biraz gerginim, sanırım? Daha önce hiç..."

"Sevişmek mi?" "O."

"Ben de öyle," diyorum ve bu itiraf başka bir tür samimiyet gibi geliyor. "Ama birlikte biraz gergin olabilmemiz hoşuma gidiyor."

Yüzüme hafifçe dokunuyor, dudaklarını alnıma değdiriyor. "Tanrım, seni özledim. Sadece bunu değil. Ama her konuda dikkatli olmak . Sana karşı dikkatli olmamı istemeni."

Artık acelemiz yok, dakikaları saymaya ya da ayak seslerini dinlemeye gerek yok. Sadece biz, birbirimizi yeniden öğreniyoruz, yavaşça ve tamamen. Kalçalarımı onun etrafına sarıyorum ve onun ağırlığı bacaklarımın arasına yerleştikçe bedenim de ona karşılık veriyor.

"Bekle," diyor usulca. "Koruma mı?"

Başımı sallıyorum. "Bu sefer değil."

"Emin misiniz? Ben temizim, ama-"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Sorun yok."

Tenime karşı adımını fısıldıyor ve onu da yakınımına çekiyorum, kalp atışlarının sabit tınısını benimkine karşı hissediyorum.

İçime girdiğinde, acı verecek kadar yavaş ve nazik. Kalçalarım onun kalçalarına karşı titriyor.

"Vay canına, Reese, bu cehennem gibi." Sanki ne kadar iyi hissettiğime inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Ben de inanamıyorum. İçgüdüsel olarak ritmimizi buluyoruz. Alnımız sessiz bir birliktelik içinde birbirine değiyor.

Kolları başımın iki yanında duruyor ve ben de kollarına öpücükler konduruyorum. Kolları hafifçe titriyor ve bu küçük insani ayrıntı kalbimin çarpmasına neden oluyor. Kelimeler artık yetersiz geliyor. Bedenim benim yerime konuşuyor, onun dokunuşuna doğru eğiliyor ve ona söyleyemediğim her şeyi anlatıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, onunki merakla yumuşuyor. Sanki o da birbirimize ne kadar kusursuz bir şekilde uyduğumuza gibi. Ne kadar doğal bir his. Bu eskisi gibi değil.

-İlk dokunuşların elektrikli beklentisi ya da yeniden bir araya gelmenin umutsuz açlığı değil. Daha sessiz. Daha kesin.

Bu aşk.

Bölüm 50

Dante

HİÇ BÖYLE BİR ŞEY HİSSETMEMİŞTİM - her şeyimin onun her şeyini böylesine içgüdüsel olarak tanıdığına dair bu ezici his.

O tanıdık kopukluğu, kendimi dışarıdan izleme hissini bekleyip duruyorum ama gelmiyor. Onunla hiç olmuyor.

Şimdi, korkutucu bir şekilde .

Burada, Reese'in yanıdayım, her şeyi hissediyorum ve bu aynı zamanda şimdiye kadar yaptığım en korkutucu ve en dürüst şey.

İçine girip çıkarken kalçaları sırtıma doğru titriyor ve boynunu tam da sevdiğini bildiğim yerden öpüyorum. Çarşafı tenime karşı pürüzsüz ve onun gibi kokuyor - manolya ve sedir ağacı karışımı, beni her seferinde uçuracak şekilde.

Bunu hiç yapmadım. Hiç yapmadım.

Korumasız. Ham. Her zaman lanet bir riskti. Ama

Reese ile. *Lanet olsun.*

Bu güvendir.

Benim için yaratılmış gibi hissettiren güven. Sıcacık amındaki sikimin her itişinin ve çekişinin tadını çıkarıyorum. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve ona doğru düzgün bakmama izin veriyorum. Kızarmış yanaklar, sıkı kaslar ve o muhteşem pixie kesimi.

Onunla sonsuza dek birlikte olabilirim ama yine de yeterli zaman olmaz. Sonsuza kadar onunla olmak istiyorum.

O sadece geleceğimin bir parçası değil; o benim geleceğim - eksiksiz, yeri doldurulamaz, vazgeçilmez.

"Seni seviyorum." Daha önce hiç bu kadar doğru hissettireceğini düşünmediğim kelimeler mırıldanıyorum. "I-" İt. "Aşk-" İt. "Sen-" İtmek. "Çok fazla," diye inliyorum, kendime rağmen hızımı artırıyorum. Benim olanı alırken bedenlerimizin buluşma sesi odayı dolduruyor. Etrafımdaki duvarlarını sıkıyor ve kontrolü sağlamak için dişlerimi sıkma zorunda kalıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes alıyor ve saçlarımı çekiştiriyor. Öpücüğün kontrolünü ona bırakıyorum, bunu benim de ne kadar istediğimi bilmesine ihtiyacım var.

Ellerimi kaburgalarında, kalçasında gezdiriyorum. Kahretsin, umarım beni ne kadar etkilediğini, her titremenin arzudan daha fazlasına nasıl ihanet ettiğini fark eder. Bu korku, bu huşu, bu daha önce hiç bu kadar açıkta hissetmediğimi bilmek.

"Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım." Kıkırdıyorum. Sertliğim her itişte onun en derin kısımlarına doğru uzanıyor. İçine girmeye devam ediyorum, vücudunun bana tamamen teslim olduğunu hissediyorum. *Sikeyim.*

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum, Dante Hastings. Seni seviyorum."

Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum ve nefes alış verişine bakılırsa o da benimle birlikte. Kontrolümün son ipleri de çözülüyor ve artık umurumda değil.

"Fuck-Reese-" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Özenle koruduğum duvarlarım yıkılıyor ve ben de yıkılmalarına izin veriyorum.

Terim tenine damlıyor. Artık düzgün düşünemiyorum; sadece ihtiyaç, istek, benimki. Çıkardığı sesler beni çıldırtıyor ve aynı çaresiz açlığın gözlerine yansıdığını gördüğümde, asla geri dönemeyeceğim bir çizgiyi geçtiğimi biliyorum.

"Boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum, Dante," diye inliyor. "Seni çok seviyorum."

Bu kadar yeter. Bitirdim.

Reese zevk dalgasını benimle birlikte sürüyor, ben kendimi onun derinliklerine boşaltırken çılgınlıkları çıkardığım seslere karışıyor, vücudu beni sıkıca kavlıyor.

Diğer her şey yok oluyor ve sadece bu kalıyor. Tam olarak nereye ait olduğumu bilmenin mükemmel berraklığı.

Üstüne yığılıyorum, dudaklarımı terden ıslanmış yanağına bastırıyorum.

Orada yatıyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz. İki insanın bu kadar yakın olabilmesi, bu kadar mahrem bir şeyi paylaşabilmesi ve yine de ayrı varlıklar olabilmesi ne kadar tuhaf

kendi bilinmez iç dünyalarımızla. Belki de bu gibi anları bu kadar değerli kılan da budur - temel imkansızlıkları.

Bir süre sonra, bana bakmak için başını çeviriyor. Alnından öpüyorum, o da bana izin veriyor.
Ben aşık oldum.

Duştan çıktığımda buhar kabarıyor, su boynumdan aşağı yuvarlanıyor. Ve işte orada, sorduğunu bilmediği bir sorunun cevabıymışım gibi bana bakıyor.

"Neden bu kadar memnun görünüyorsun?" Her adımı saymıyormuşum gibi yürüyorum, yerlerin ayaklarımın altında nasıl hissettirdiğini ezberliyorum.

Kendini destekliyor, çarşaf omzunun kıvrımını ortaya çıkarmak için aşağı kayıyor. "Aptalca ama selvi zeminimin her yerinde ıslak ayak izleri bırakıyorsun," diyor. "Ve ben bunu seviyorum. Burada olmanı seviyorum."

Tamamen anlıyorum. Mesele lanet ayak izleri değil. Ait olmakla ilgili. Sonunda buna sahip olmamıza izin vermekle ilgili, bu sefer düzgün bir şekilde.

Omzunu öpmek için eğildim. "Uyandığımda bunun hiç yaşanmadığını fark etmeyeceğime söz ver."

"Rüya değil," diye fısıldıyor, parmakları her açıyı ezberlemiş gibi çenemde geziniyor.

"Güzel. Tanrı biliyor ya, bunu yeterince hayal ettim. Doğru yapmak hakkında. Bunu tekrar mı yapıyoruz?" Soru boğazımda düğümleniyor, geçmişteki tüm hatalarımızla yüklü.

Tamamen doğruluyor ve çarşafın beline dolanmasına izin veriyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Öyleyiz."

"Ama bu sefer daha iyi. İşler korkutucu bir hal aldığına artık saklanmak yok," diyorum ve yanına yerleşiyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bunu duyabiliyor mu? "Artık herkesin olmamız gerektiğini düşündüğü gibi olmaya çalışmak da yok."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bu kesinlikle yeni bir yıla başlamak için harika bir yol."

"Öyle," diye sessizce itiraf ediyorum. "Oldukça yol kat ettik, değil mi?" O kahverengi gözleriyle bana bakıyor - inşa ettiğimiz ve henüz söylemediğimiz her şeyle dolu.

"Sanırım öyle," diyor. "Aslında bu yıl kendi prodüksiyon şirketimi kurmayı düşünüyordum" diyor. Kelimeler yuvarlanıyor

Kendini ikinci kez sorgulamadan önce, ama şüphenin titreşimini, güveninin arkasındaki en zayıf gölgeyi yakalıyorum. "Yaptığım her şeyden daha zor olacak ve *Robyn Hood* başarırsa dehşete düşeceğim. Ama iyi anlamda. Bizim hakkımızda hissettiklerim gibi."

"Neler başardığını görmek için sabırsızlanıyorum." Onu öpüyorum. "Bunu birlikte çöz. Kendi yolumuzla."

"Bizim yolumuz," diye fısıldıyor, dudakları çeneme karşı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kısacık saçlarını hafifçe okşayarak usulca kıkırdıyorum. "Biliyorsun, benden asla kurtulamayacaksın, savaşçı."

"Ben de bunu umuyordum Bay Hastings."

Bölüm 51

Dante

"RAMSEY, ADAMIM," diyorum, sanki ona karşı kişisel bir kan davası varmış gibi eskrim mankeniyle güreşmesini izlerken. Reese'in Los Angeles'taki evinde bir spor salonu kurmama yardım ettiği için onu alt kattaki spor salonuna sürüklüyor ve bu konuda pek de heyecanlı değil.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, hiç heyecanlanmadığından şüpheleniyorum.

"Neden bu aptallardan ikisine ihtiyacın var? Ve son kez söylüyorum, bana *adamım* demeyi kes."

"Sadece bir tane getirseydim, ikincisini taşıırken verdiği mücadeleyi göremezdim." Gülüyorum.

Homurdanıyor ama sonra ön kapının açıldığını duyuyorum ve onu yalnız bırakıyorum. "Teşekkür ederim! Ben de seni seviyorum, Rams!"

Oturma odasına girdiğimde, Reese sanki tüm dünyanın sahibiymiş gibi orada duruyordu, ki aslında öyleydi. Telefonu kulağına dayamış ve bana birkaç eyalette yasadışı olan şekillerde çarpan bir enerji yayıyor.

Önümüzdeki üç günü birlikte planladık -Cuma'dan Pazar'a kadar her şey işaretlendi. Eskiden titiz planları beni deli ederdi, ama şimdi ikimiz için her şeyi planlamasını izlemek beni çok zorluyor.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde hayatlarımız doğal bir şekilde birleşti. Benim eşyalarım onun dolabında ve ikimizde de birbirimizin evlerinin anahtarları var. Yine de sadece Reese ve Dante olmak için birlikte geçirdiğimiz bu zamanı koruyoruz.

"Frank," diye bağıyor, "bu zaman çizelgesi kesinlikle kabul edilemez. Bu sözleşmelerin gözden geçirilip yarın sabah masamda olmasını istiyorum. Teşekkür ederim."

Teşekkür bir tehdit gibi geliyor. O kadar çekici ki. Aşık bir salak gibi sırtıyorum.

Aramasını, omurgamdan aşağıya bir titreme gönderen ve beni tavrının alıcı ucunda olmak için özlem içinde bırakan keskin bir "Burada işimiz bitti" ile bitiriyor. İç çekerek yeni topuklu ayakkabılarından çıktı. Ramsey'i bıraktığım yerden bir gürültü geliyor ve bir dizi küfür koridordan aşağı süzülüyor.

"Dante, güvenlik ekibimi terörize etmeyi bırakmalısın," diyor Reese, koridorda eskrim mankeniyle dövüşmeye devam eden Ramsey'e bakarak, ama dudaklarında bunu sevdiğini gösteren küçük bir kıpırtı var.

"Ama o bunu çok eğlenceli buluyor." Omuz silkiyorum ve birbirimize doğru çekiliyoruz. "Buraya gel, dövüşçü."

Peri kesimi birkaç santim daha uzun, parmaklarımı taramak için beni kaşıdıran mükemmel asi bir şekilde uzamış. İncilerini takıyor, benim yüzüğüm de mücevherlerin arasında, ait oldukları yerde.

"Yürüyüş şekliniz bir uyarı etiketiyle birlikte gelmeli," diyorum.

"Hayatında bir uyarı etiketi okuduğundan şüpheliyim." Gözleri muziplikle dans ediyor.

"Çok doğru." Onu öpmek için eğildim ve bunu yaparken kıcını cömertçe avuçladım. "Seni özledim," diye fısıldıyorum ağzına ve onu kendime doğru çekiyorum. CEO modunu bırakıyor ve bir iç çekişle eriyor. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden.

Yeni Yıl Günü'nde bu şeyi gerçekleştirmeye karar verdiğimizden beri her şey değişti.

Elbette, sadece bir ay oldu ama tam olarak kaldığımız yerden devam ettik. Anladığımız şey, ilişkilerin kontrolle ilgili olmadığı; ortaya ilgili olduğu. Bazen onu gecenin üçünde e-posta yazarken yakalıyorum, yüzü dizüstü bilgisayar ekranının soğuk ışıltısıyla yıkanıyor ve bu sessiz farkındalığa kapılıyorum. Bu bana sabahları mutfakta birbirlerinin yanından geçen, kariyerleri arasında hokkabazlık yaparken hassas bir dans gibi vardiyalarını değiştiren ebeveynlerimi hatırlatıyor.

Sadece birlikte olmaktan daha anlamlı bir şey var - onunla birlikte olmanın hayatımda asla ikinci kez düşünmeyeceğim tek şey olduğunu bildiğim o küçük, konuşulmayan koordinasyon anlarında.

Birbirimizin yörüngesinde senkronize gezegenler gibi dönüyoruz, yollarımız tam da duyduklarında kesişiyor. Eğitimime uygun kahvaltı toplantıları

Gençlik programı ve etkinliklerle ilgilenirken gece geç saatlere kadar süren telefon görüşmeleri. O Amara ile senaryolara gömüldüğünde, ben yoldayım, Em'in turnuvalarda yarışmasını izliyorum, aklım ona geri dönerken otomatik pilotta hayatıma devam ediyorum.

Ama yürütüyoruz.

Sürekli mesajlaşıyoruz.

Saçmalık, gerçekten.

Ne yedim ben? *Protein karışımı, yine.*

Gökyüzünün cennetteymişiz gibi görüldüğü o şeyi yapıp yapmadığı.

Genelde öyledir.

Eğer bir asistan sonunda çay siparişini doğru verirse. *Asla yapmazlar* ve o da bundan şikayet etmez.

Benim gibi azimli biriyle çıkmak, bazen onun beni seçebileceğinden daha sık kendini seçmesi gerektiğini kabul etmek anlamına geliyor. Oyun da her şeyi talep ediyor.

Bu yüzden çalabildiğimiz anları çalışıyoruz.

İşe yarıyor çünkü ikimiz de birbirimize duyduğumuz sevginin muazzam olduğunu biliyoruz. Bazen bu, ne zaman iteceğimizi -ki itmekte iyiyim- ve ne zaman geri çekileceğimizi bilmek anlamına geliyor. Bunu hâlâ öğreniyorum.

İstemeye istemeye öpüşmeyi kesiyoruz ve ben bir öpücük de alnına konduruyorum, sırf bu yüzden.

"En sevdiğim medya imparatoriçem nasıl?" Ben soruyorum.

"Dövüş Filmleri gerçek." Yüzü aydınlandı. "Hepsi imzalandı. Hepsi resmi."

Boğazım düğümleniyor, ki bu çok saçma çünkü sakın olanın ben olmam gerekiyor. "Seninle o kadar gurur duyuyorum ki canım acıyor."

"Peki ya bizim dahimiz?"

"Hepsini yok ettim." Gülüyorum. "Columbia'dan bir gözlemci New York City saçmalıklarını dener, ama o baştan aşağı Princeton malzemesi."

Em, genç kadın Saber takımının geri kalanıyla Los Angeles'ta harikalar yarattı. Ben buradayken San Francisco'ya geri dönüyorlar, gece çantası hazır, Reese ve ben geçen ay anahtarları değiştirdiğimizden beri yeni normalimiz.

Yetmiş iki saat, sadece biz. *Takıntılı* programlamasını takdir etmeye başladım, özellikle de bu gece *kılıç takdir zamanı için* ayrıldığından beri... kulağa hem saçma hem de inanılmaz derecede ateşli geliyor.

"Koç gibi, öğrenci gibi." Beni öptüğünde, her şey ipek, çelik ve saf Reese. Beynim kısa devre yapıyor. Sonra televizyonu görür ve gözleri kısılır. "Bu-"

"Kesinlikle öyle. *Heartland Heritage: Genişletilmiş Kesim*. Yapay elmas kovboy çizmeli bebek Reese, Ramsey'in balo dansına olan gizli tutkusunu öğrenmekten daha iyi." Ekranda, country olmak için o kadar çabalıyor ki gülmek için kendini zor tutuyor.

"Tüm kapı kodlarımı değiştiriyorum," diye tehdit ediyor ama gülümsememeye çalışıyor. "Ve her kopyayı yakıyorum."

"Çok geç, kaçak malımı aldım." Kalçalarını ellerime aıtmış gibi kavriyorum, ki öyle. "Aslında, kaçak maldan bahsetmişken... Sana bir şey aldım."

"Benim için mi?"

"Burada başka kimse var mı?" Göz kırıyorum, kanepenin yanındaki spor çantamdan kutuyu alıyorum ve onun yanına, kanepesine yerleşiyorum.

"Nedir bu?" Bana bakıyor, kutunun ağırlığını hesaplıyor. "Bu bir tuğla mı?"

"Avcı Filmleri için."

Kutuyu kucağına koyup üzerindeki kurdeleyi çözmeden önce burnumu öpüyor.

Hançeri çıkardığında Reese'in nefesi kesiliyor. Mükemmel bir şekilde kınından çıkarıyor ve ağzım kuruyor.

Dizlerimin üzerine çökmek istememe neden olan bu rahat otoriteyle ağırlığını test ediyor. "Dante..."

"Eylül ayında bir müzayedede buldum. Önceki sahibi Yunanlı savaşçı bir prenesti, ben de senin için mükemmel olduğunu düşündüm."

"O zamandan beri bu sende mi?" "Hayatım boyunca herhangi bir konuda bu kadar sabırlı olmamıştım."

Bana attığı bakış şehirleri yerle bir edebilir. Beni defalarca yerle bir etti. "Bunu düzgün bir şekilde göstermeliyiz."

"Senden çok öndeyim. Yatak odasında bir şey ayarladım. Korunmak için. Ve diğer şeyler için." Bu imalar tüylerimi diken diken ediyor.

Gülüştü karnıma vuruyor. "Bayıldım buna."

"Öyle mi?" Onun onayına muhtacım. Her zaman da öyle olacak. "Evet. Sadece onu değil, seni de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Gülüyor. "Senkronize olmalıyız çünkü ben de sana bir şey aldım." Çantasına doğru yürüyor ve kadife bir kutu çıkarıyor. Kalbim gerçekten birkaç atış atlıyor. "Al bakalım."

İçinde onununkine uyan bir inci kolye var. "Benim için mi?"

"Geçen gün Paulie'ye rastladım."

Boynuma takıyor ve parmaklarının tenime sürtünmesi omurgamdan aşağı elektrik gönderiyor. İnciler boğazıma bir tasma gibi sıkıca yerleşiyor.

"Bence mükemmel görünüyor," diye nefes alıyor ve gözlerindeki sıcaklık bana kendi adımı unutturuyor, bana bakışı dışında her şeyi unutturuyor. "Çok Sinclair Hastings."

"Başka bir şey olmak istemezdim." Sonra beni öpüyor ve dünya sadece buna daralıyor: benimkinde ağzı, vücudunun yumuşak baskısı, ellerimin kas hafızası gibi belini bulması. Kaçınılmaz hissettiren bir kesinlik ile bana uyuyor.

Telefonlarımız hep bir ağızdan çalıyor. Ekranlarımızda Viggie bildirimi. Yetmiş iki saat, ikimizin de takviminde bloklanmış.

Telefon yok, toplantı yok, eskrim yok, senaryo yok. Bunun ötesinde bir dünya yok.

Gözlerimle buluşacak kadar geri çekiliyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Zamanımız şimdi başlıyor," diyorum ve bana verdiği gülümseme ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey.

"Kesinlikle." Bu söz aramızda bir gibi asılı kaldı. "Yolu gösterin leydim."

Epilogue

Reese

31 MAYIS

Dante Hastings İş Başında! Tartışmalı Uzaklaştırmanın Ardından Hastings Gelecek Sezon Uluslararası Eskrim Sahnesine Hükmetmeye Hazır

28 HAZİRAN

AŞK HAVADA: Reese Sinclair Dante Hastings'in Yaz Ulusal Yarışmalarındaki Büyük Geri Dönüşüne Katılarak Sersemletiyor

15 TEMMUZ

Robyn Hood Galası Baş Döndürdü! Reese Sinclair Kırmızı Halıyı Süsleyecek, İlk Yorumlar Filmi "Devrimci" Olarak Nitelendiriyor

Özel dikim ceketini omuzlarına kaydırırken DANTE kollarını uzatıyor, ellerim oyalanıyor. *Robyn Hood* galasının yakınında tuttuğumuz otel süitinde birbirimizin giyinmesine yardım ederek birlikte hareket ediyoruz.

Kırmızı halıda birlikte yürüdüğümüzde takım elbiselerimiz çok seksi görünecek.

Dante eşyalarını benim evime taşıyalı üç ay oldu - eskrim malzemeleri ve kupa kutuları, tasarım ayakkabılar ve senaryoların yanına yığıldı. Bu karar, Mayıs ayında uzaklaştırma cezası kaldırıldıktan sonra kendiliğinden geldi, programlarımız birdenbire kesişen çizgiler yerine paralel çizgiler haline geldi. Artık otel odalarından gece geç saatlerde FaceTime'lar ya da uçaklarda yarı uykulu geçirilen hafta sonları yok.

Artık birlikte daha çok zaman geçiriyoruz. Sadece biz olmak için daha fazla fırsat.

Birlikte yaşamak, küçük anlara tanıklık etmek anlamına geliyor - antrenman için sabah 5:00'te uyanması, yağmur yağdığında omzunu bilinçsizce girmesi, yapım için Fighter Films'e gönderilen yeni senaryoları okurken beni dinlemesi. Okuması için mutfak adasına notlar bırakıyorum; o da çantama elma bırakıyor. Bir zamanlar imkansız gibi görünen ev hayatı artık kaçınılmaz gibi geliyor.

"Dön," diye şakacı bir şekilde emrediyorum, kol düğmelerine uzanarak. "İzin ver seni şık bir hale getireyim."

"Çok talepkâr," diye mırıldanıyor, bileklerini uzatırken bir gülümseme oynuyor. Oniks kol düğmeleriyle uğraşırken parmaklarım nabız noktasına geliyor ve nefesi kesiliyor. "Dikkatli ol, yoksa geç kalacağız."

"Şimdi sen," diye emrediyor. İtaatkâr bir şekilde dönüyorum ve parmakları korsemden aşağı inen narin düğmeleri buluyor.

"Bu düğmeler imkansız," diye homurdanıyor şefkatle, ama dokunuşu emin ve sabit kalıyor.

"Bunu bu kıyafeti seçen adam söylüyor," diye takılıyorum omzumun üzerinden bakarak.

"Çünkü içinde enfes duruyorsun." Blazer ceketini omuzlarımdan üzerinden kaydırıyor. "Gerçi sen her şeyin içinde enfessin."

"Eskrim ceketinle bile mi?"

"Tanrım, özellikle de bu." Dudakları boynumu okşuyor. "Ama bu gece, bir lütuf prämiyerin var."

Abartılı bir iç geçirdim. "Mecbur muyuz?"

Acaba kendi filmimin galasına gelmesem kimse fark eder miydi? Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Ama elbette gitmek zorundayım. İlk eleştiriler şimdiden *Robyn Hood*'u zamansız olarak nitelendiriyor, benim incelikli canlandırmamı ve Amara'nın usta yönetmenliğini övüyor. Eleştirmenler ödül sezonu potansiyeli hakkında bile fısıldıyorlar.

Dünya bu filmin ne kadar inanılmaz olduğunu görmek üzere.

"Heather, Geraldine ve Ramsey, sizi bu galaya zamanında getirmezssem kellemi alacaklar." Yumuşakça gülüyor. "Şimdi şu ellere bir bakayım. Bu yüzükler görünümü tamamlıyor."

Yüzümü ona dönüyorum ve her bir yüzüğü saygılı bir özenle parmaklarıma geçirilişini izliyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, gümüş şeritlerin ışığı nasıl yakaladığına hayranlıkla bakarak. "Her zaman ." Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Yüzüğümü nasıl sergileyeceğimi biliyorum.

kızım."

Ses tonundaki sahiplenme duygusu kalbimi kabartıyor.

Dante, ihtiyaçlarımı hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu bulduğum sessiz bir anlayışla dünyada hareket ediyor. Bazen sessizliğin aramızdaki boşluğu doldurmasına ne zaman izin vereceğini ve onu ne zaman bozacağını tam olarak nasıl bildiğini düşünüyorum. Bana meydan okuma şekli kaçınılmaz hissettiriyor.

Cezası sona erdikten sonra, onu en iyi döneminde görme ayrıcalığına sahip oldum. Dönüş maçında, pistteki yerini geri alışı izledim. Sanki sporu bırakmamış gibi hareket ediyordu. Rakibinin savunmasını teker teker yıktı. O son puanı aldığı anda, dönüşünden şüphe duyan tüm eleştirmenleri susturan o belirleyici an geldi. Piste koşturmak için koltuğumu tutmak zorunda kaldım.

Çekim programımı onun bir sonraki maçlarına göre yeniden düzenlemenin utanç verici derecede ciddi bir yanı vardı ama yine de yaptım. Birlikteyken ikimiz de daha iyi performans gösteriyoruz.

Dante aynaya bakıyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Mükemmel şekillendirilmiş siyah saçlarından tertemiz ayakkabılarına kadar her şeyiyle harikulade.

İkimiz de insanların bize güçlü çift demesinden nefret ediyormuş gibi yapıyoruz, ama belki de bunun ne kadar doğru hissettirdiğinden korkuyoruz.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?" Beni bakarken yakaladı.

"Belki," diye itiraz ediyorum. "Oldukça iyi temizlik yapıyorsunuz, Bay Hastings." "Sadece iyi mi?" Yüzünü bana dönerken kaşlarını kaldırıyor.

"Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun," diyorum yanaklarım kızarak.

Başımı yukarı eğiyorum ve beni öpüyor, ağzı benimkine karşı nazık. Nabzım derimin altında çırpınıyor. Bununla ilgili her şey değerli hissettiriyor. Dudaklarının yumuşak baskısı, çaba harcamadan birbirimize uyum sağlamamız.

İnsan vücudu bazı şeyleri hatırlar, benimki de onu ilk öpücüğünden hatırlıyor ve şimdi her dokunuşun nasıl hem tanıdık hem de heyecan verici bir şekilde yeni hissettirdiğini.

"Tanrım, Reese, bunu yapmaktan asla bıkmayacağım," diyor gülümseyerek.

"Ben de öyle."

Ayrıldık ve yola çıkmadan önce gerekli eşyalarımı topladım.

Dante yatakta oturmuş, telefonunu kontrol ediyor, yüz ifadesi aniden ciddileşiyor. "Finn'in tarama sonuçları geldi."

Duraksıyorum, endişe kaplıyor içimi. Alec'in çocukluk arkadaşı ve Dante'nin kardeşi sayılan Finn, iki hafta önce geçirdiği yıkıcı tırmanış kazasından beri Mercy General'da yatıyor. "Ve?"

"Doktorlar iyileşmesine yardımcı olmak için daha agresif bir tedavi planı denemek istiyorlar."

"Los Angeles'a döndüğümüzde neden Mercy General'a tekrar gitmiyoruz?" Dante'nin en büyük kardeşi Alec'in ilk ziyaretimiz sırasında nasıl bir kabuk gibi olduğunu hatırlayarak teklif ediyorum. "Aileni böyle acı çekerken görmekten nefret ediyorum."

"Bunu çok isterim," diyor usulca ve güçlü kalmaya çalışmasına rağmen sesinin hafifçe fark ediyorum. "Alec'in şu anda hepimize ihtiyacı var."

"Her zaman senin için burada olacağım," diye söz veriyorum, elini uzatarak. Bu basit jest çok şey anlatıyor.

"İşler karışabilir. İtalya'da Nike kampanyası var. Gösteri maçı da var."

"İtalya'dan bahsetmen komik." Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Amara ve ben de tam orada *Thelma & Louise* parçası için keşif yapmaktan bahsediyorduk."

"Sürekli övgüyle bahsettiğin şu yazarla olan mı?" Gülümsemesi şakacı bir hal alıyor ve ortamı yumuşatıyor.

"Belki," diye nazlı bir sırtışla cevap veriyorum, beni ne kadar iyi tanıdığını görünce kalbim ısınıyor.

Telefonunu çıkardı, o becerikli elleriyle ortak Viggle takvimimiz üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. "Bunu ." Sesindeki kesinlik beni ürpertiyor.

"Özel jetler ve çalıntı anlar mı?"

"Onun gibi bir şey." Bacaklarının arasında durana kadar beni öne doğru çekiyor. Yüzünü karnıma bastırdığında parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Paris'te hafta sonu randevuları. Viyana'da gece yarısı yürüyüşleri."

"Kulağa yorucu geliyor," diye takılıyorum. İkimiz de biliyoruz ki şimdiden hangi hafta sonları kaçabileceğimi planlıyorum.

"Yine de her saniyesine değer."

Başımı sallıyorum, kırılganlığın kısa süreliğine yüzeye çıkmasına izin veriyorum. "Her zaman." Telefon kesiliyor, arabamız bekliyor.

İşin aslı şu ki, burası artık evimiz -sadece birlikte eşyalarımız, her ikimizin de eşyalarını taşıyan bavullarımız değil, aramızdaki bu boşluk. Birlikte bir ev olduğumuzun dikkatli bir şekilde anlaşılması.

"Seni seviyorum," diyorum basitçe.

"Seni seviyorum," diye yanıtlıyor. "Hadi, dünyaya *Robyn Hood*'un neden harika olduğunu gösterelim."

Çıglık atan vantilatörler arabanın camlarını sarsıyor. Buğulu camda baş harflerimizin izini sürüyorum, harflerin kayboluşunu izliyorum. Gala gecesi hep içimi daraltır. O kadar film izledim ama hâlâ böyle hissediyorum; sanki başka birinin hayatını giyiyormuşum gibi, tenime hem çok büyük hem de çok küçük geliyor.

"Dört," diyor Dante sessizce, gözleri benimkileri buluyor. Bakmadan elini benimkine uzatıyor, parmaklarımız kaçınılmaz bir şekilde birbirini buluyor. Birlikte nefes alıyoruz.

"Yedi," diye fısıldıyorum, ciğerlerim ağrıyana kadar nefesimi tutup sessizce sayıyorum.

"Sekiz," hep birlikte nefes veriyoruz. Bu bizim özel ritüelimiz, yıl boyunca mükemmelleştirdik
-Kendimiz dışında herkese ait olduğumuz bu kamusal yaşamda küçük ve bize ait bir şey.

Parmaklarımı bir, iki kez sıkıyor. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar."

Limuzin durur. Renkli camların ardından kamera flaşları kıpkırmızı halının üzerinde şimşek gibi çakıyor. Kalbim mantıksız bir şekilde hızlı atıyor.

"Fikrini değiştirmek için son bir şans," diyor Dante aniden. Gözleri benimkilerle buluşuyor, süssüz ve içten. "Kendi anını istediğinden bahsetmiştin. Bu yolda yalnız yürüyebilirsin."

Tabii ki aylar önceki yorumunu hatırladı. Dante söylediğim her şeyi topluyor, önemliymiş gibi saklıyor. Sanki önemliymişim gibi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kravatını gereksiz yere düzeltiyorum, ona dokunmak, pahalı kumaşın altındaki dövmeli tenini hissetmek istiyorum. "Bunu birlikte yapıyoruz."

Yüzünde kısa ama gerçek bir gülümseme beliriyor. "Sen ne istersen." Kelimeler kulağa basit geliyor ama ikimiz de çok şey içerdiklerini biliyoruz.

"İstediğim şey," diyorum, zar zor duyuluyor, "sensin. Her zaman sen. Kırmızı halılar isteğe bağlıdır."

Altın rengi gözleri kararır. "Reese-"

O sözünü bitiremeden Ramsey kapıyı açtı. Birlikte ortaya çıkıyoruz, iki kişilik bir kale gibi. Kalabalığın sesi anında yükseliyor, bize yakışan ihtişamımıza açlar.

"Reese! Bu taraftan!"

"Dante! Bu tarafa!"

Eli sırtımın alt kısmını buluyor.

"Senin için akıllarını kaybediyorlar," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Ama onları kim suçlayabilir ki? Sen insan formundaki yıldız ışıışısın."

"Bazen bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki gerçek. Tanıdığım en gerçek şey sensin," diye itiraf ediyor ve gülümsemesinde göğsümü şefkatle sızlatan korunaksız bir şey var.

Muhabirlere ulaştık. Sorular hızla üzerime geliyor. "Reese, bu gece kimi giyiyorsun?"

"Reese, spor rutinin nedir?"

"Reese, bugünlerde aşk ve iş arasında nasıl denge kuruyorsun?"

Ben cevap veremeden Dante araya giriyor, sesi konuşkan ama kararlı. "Belki ona kendi yaptığı dublör sekansını sorabilirsin. Ya da baş yapımcı kredisini. Ya da Fighter Films'in önümüzdeki yaz yapımcılığını üstleneceği filmi."

Muhabirler göz kırpmıyor, yeniden ayarlıyorlar.

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "O ne dedi. Ayrıca Haider Ackermann, ne istersem yerim ve hiçbir şeyi 'dengelemem' - hayatımın her alanında mükemmelim."

Dante'nin gözlerinin kenarları kırışır. "Mütevazı davranıyor," diyor muhabire. "Sıra dışı olduğu için başarılı."

"Dur," diyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Sert bir adam olarak ünümü mahvedeceksin."

"Asla," diye söz veriyor ve bu tek kelime içinde yıllar taşıyor - kavgalar ve uzlaşmalar, gece geç saatlerde senaryo okumaları ve sabah kahveleri.

Görüşmeler boyunca ilerliyoruz. Adım ve tekrarda, Dante aniden geri çekiliyor.

"Hepsi senin, savaşçı," diye anons ediyor, dramatik bir şekilde diz çökerek. Önümdeki boş alanı işaret . "Dünya seni bekliyor."

Gösterisine gülüyorum. Fotoğrafçılar onun bağlılığını ve benim şaşkın sevincimi yakalıyor. "Sen delisin," diye fısıldıyorum, bu yüzden onu seviyorum.

Takım elbisemle poz verirken kalabalık beni alkışlıyor. Sadık bakışları hep üzerimde.

"Senin için delice," diye gülümsüyor.

Tiyatroya girdiğimizde parmakları benimkilere dolanıyor. Aniden yürümeyi bırakıyor ve beni girişin hemen önündeki küçük bir oyuğa çekiyor.

Dünyaya yeniden katılmadan önce alnı coşkulu bir an için benimkine dayanıyor, özel evrenimiz geçici olarak kapanıyor. Ama orada, her zaman orada, kalp atışı kalp atışı inşa ettiğimiz bir sığınak.

"Seni seviyorum, Reese Sinclair," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Işıklar sönüp film başladığında, karanlıkta onun eli benimkini bulacak. Ve bu, dünyadaki tüm alkışlardan daha iyi hissettirecek.

Acknowledgments

Geçen yılın sonlarına doğru Nöbetçi'yi yazmaya başladığımızda dünyamız... askıya alınmış gibiydi. Her zaman olduğu gibi, kendimize özgü hafif romantizmimizi yazmaya niyetliydik, ancak kaderin daha büyük planları vardı - işleri basit tutmaya çalıştığımızda genellikle yaptığı gibi.

Tüm hikayelerimiz en derin gerçeklerimizi yansıtan temalarla titreşiyor ve Nöbetçi de bu geleneği sürdürüyor. Reese, doğanın bir gücü olarak sayfaya fırladı - şiddetli ve özür dilemeyen, ancak gerçekten görülmek için acı verici bir insan arzusu barındırıyor. Başarılarının bir kupası ya da toplumun beklentilerinin bir tuvali olarak değil, olduğu gibi harika ve karmaşık bir kadın olarak. Derinliğin genellikle sindirilebilir etiketler için feda edildiği alanlarda profesyonel kişilikler ve otantik benlikler arasındaki ipte yürüdüğümüz için bu mücadeleleri yakından anlıyoruz. Kadın olmanın bitmek tükenmek bilmeyen bir koşu gibi hissettirdiği bir dünyada, çok sayıda olağanüstü ruhun uygun stereotiplere sıkıştırılmasına tanık olduk.

"Bu konuda neden bu kadar duygusalsın?" "Toplantılarda daha çok gülümsemelisin." "Maalesef artık 10 yaşında değil." "Regl falan mı oldun?" "Belki de teknik işlerle erkeklerden birinin ilgilenmesine izin vermelisin." "Çok edepsiz bir kadın." "Sen buradayken çocuklarına kim bakıyor?" "Çok agresifsin." "Kocan iş için bu kadar çok seyahat etmenden endişelenmiyor mu?" "Daha kadınsı giyinirsen çok daha güzel olursun." "Aklını kaçırmış."

Bunlar sadece hayal ürünü senaryolar değil; bizi (ve muhtemelen sizi) ya banyoda ağlamak ya da masayı devirmek zorunda bırakan gerçek yorumlar. Bazen her ikisi de.

Özgün benliğinizi ortaya koymak, herkes size farklı yönlerden bağırırken bir labirente yolunuzu bulmaya çalışmak gibi gelebilir. Kendinizi kanıtlamak için sürekli baskı mı? Çok yorucu. Ama biz kadınlar hakkında harika olan ne biliyor musunuz? Devam ediyoruz. Israr ediyoruz. Başarılı oluruz.

Kadın olmayı seviyoruz. Kadınlara saygı duyuyoruz. Kadınları savunuyoruz. Kadınları kesinlikle destekliyoruz. Ve kendini kadın olarak tanımlayan herkesi kucaklıyoruz. Nokta.

Çok uzun zamandır, bizim için tasarlanmamış alanlara sığmak için kendimizi fiziksel, duygusal, profesyonel olarak küçültmemiz söylendi. Ama işte benim radikal önerim: Ya böyle yapmasaydık? Ya küçülmek yerine genişleseydik? Ya hak ettiğimiz tüm alanı kaplarsak? Çünkü gerçekçi olalım - "çok fazla" ya da "yetersiz" olsanız da, birilerinin her zaman bir fikri olacaktır. Öyleyse neden görkemli bir şekilde, özür dilemeden kendiniz olmayasınız?

İşte bu yüzden Reese'i yarattık ve onu tüm vahşi ihtişamıyla gören destekleyici bir ortak olan Dante ile eşleştirdik. Reese boşluğa ihtiyaç duyduğunda geri adım atıyor ve desteğe ihtiyaç duyduğunda öne çıkarak Reese'in hayatı kendi şartlarıyla yönlendirmesine izin veriyor. Onların hikayesinin ortaya çıkışını izlemek saf bir sihirdi. Ve evet, eskrim ilham perimiz olduğu için Miles Chamley-Watson'a teşekkür etmemiz gerekiyor - biraz coşkulu sosyal medya takdirimize rağmen bizi engellemediğiniz için teşekkür ederiz!

Her zaman olduğu gibi, tüm yazarlık kariyerimiz yanımızda duran inanılmaz kadınlar tarafından bir arada tutuluyor.

Editörümüz Caroline A.'ya, karakterlerimizi çamurdan çıkarma ve onları daha iyi insanlar haline getirme (ve karşılığında bizi daha iyi yazarlar haline getirme) yeteneğiniz için her zaman minnettar olacağız.

Caroline K., sizinle çalışmak büyük bir hediye oldu. Sabrınız, titizliğiniz ve uzmanlığınız dünyalara bedel.

Harika düzeltmenimiz Christine Yates'e ve muhteşem beta ekibimiz Brooke, Isabella F., Juliette Sanpere Godard, Kelly Caroline, Logan, Kathy Hutchinson, Nicole McCrane ve Tabitha'ya, size ifade edebileceğimizden çok daha fazla tapıyoruz.

Patreon'daki Stone Romantics'e, karakterlerimize ve hikayelerimize olan coşkunuz ve genel desteğiniz, bizi bildiğinizden daha fazla besliyor.

Ve okuyucularımıza teşekkür ederiz. Her gönderi, paylaşım, mesaj ve satın alma bu hayali canlı tutuyor. İki kurumsal kız olarak büyük bir fikirle başladık ve sizin sayenizde bu fikir günlük gerçekliğimiz haline geldi. Bu hikayelere olan sevginiz en çok sevdiğimiz şeyi yapmamızı sağlıyor ve bunun için sonsuz minnettarız.

Highest Point

Kels & Denise Stone

Highest Point, spor kraliyet ailesinden gelen Hastings kardeşler hakkında birbirine bağılı bağımsız spor romanları koleksiyonu olan Hastings serisinin üçüncü kitabıdır.

[Şimdi Ön Sipariş Verin](#)

5 Kasım 2025'te yayınlanıyor

Playlist

Taylor Swift, Ed Sheeran, Future'dan "End Game"
Anderson.Paak'tan "Bubblin"
Shania Twain'den "That Don't Impress Me Much" Harry
Styles'tan "Carolina"
Kendrick Lamar'dan "man at the garden"
BASSTON, STROBE tarafindan "AMOUR PLASTIQUE - TECHNO"
Arctic Monkeys'den "I Bet You Look Good On The Dance Floor"
Cassie'den "Long Way 2 Go"
Doechii'den "What It Is (Block Boy)", Kodak Black The
Weeknd'den "The Hills"
Beyonce'den "Partition"
"Toxic Pony" ALTEGO, Britney Spears, Ginuwine "Bleed (feat.
Omar Apollo) " Malcolm Todd, Omar Apollo
Billie Eilish'ten "Not My Responsibility" Taylor
Swift'ten "Delicate"
Hozier'den "Nobody"

About the Authors

Kels & Denise yazarlar, en iyi arkadaşlar ve buluntu aile benzetmesinin tanımı. İkili romantizme duydukları aşkla birbirlerine bağlandılar ve gece geç saatlere kadar süren sohbetlerini birlikte yazmaya dönüştürdüler. Hikaye anlatma zevkleri, etkili aşk hikayeleri yazmaya dönüştü.

İletişimde kalın!

@authorkelsdenisestone
kelsdenisestone.com

Bültenimize *katılın* *Yapışkan*

Notkelsdenisestone.com/the-sticky-note
[Özel içerikler için Patreonumuza katılın](https://www.patreon.com/kelsdenisestone)'

Also By Kels & Denise Stone

Hastings Serisi:

Spor kraliyet ailesinin soyundan gelen Hastings kardeşler hakkında birbirine bağlı bağımsız spor romanları koleksiyonu.

Yakın Örgü

Huysuz x Günişığı Romantizm

Nöbetçi

Kötü Çocuk X İyi Kız Romantizmi

En Yüksek Nokta

Bir Spor Romantizmi

Avantajlar ve Yan Haklar Serisi:

Kariyerlerine yön veren ve aşık olan insanlar hakkında birbirine bağlı bağımsız romanlar koleksiyonu.

Köprünün Altındaki Su

İşyeri Romantizmi

Kavurucu Yazımız

Arkadaştan Sevgiliye Romantizm

Bulut Dokuzda

Sahte Flört Romantizmi

Meadow'a Aşık Olmak

Küçük Kasaba Romantizmi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

